

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

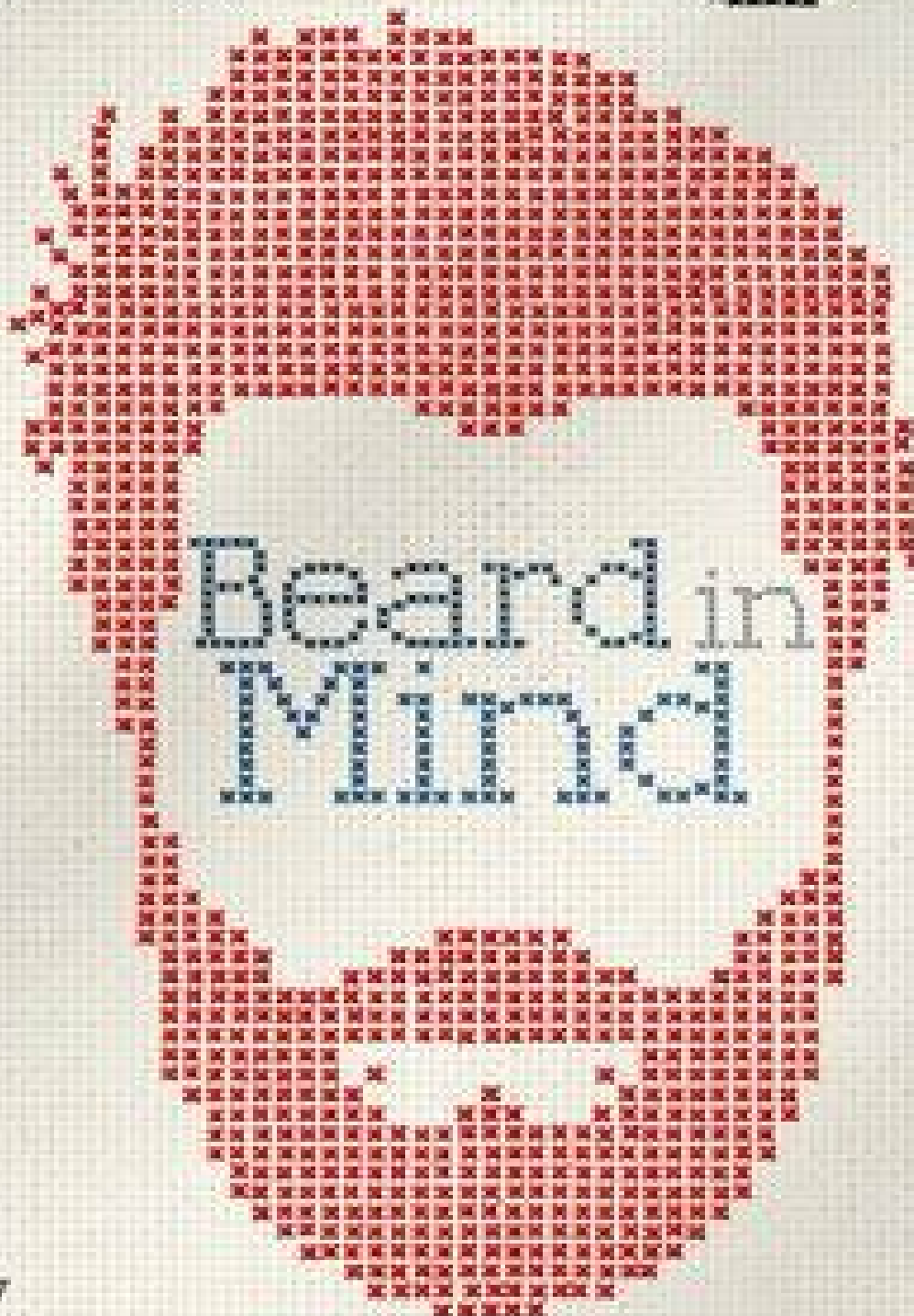
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

by

PENNY REID

Winston Brothers book 4

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

AKILDA SAKAL

(WINSTON KARDEŞLER, #4)

PENNY REID

İÇİNDEKİLER

Akılda Sakal

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür ve Bir Not Yazardan Yazar Hakkında](#)

[Penny Reid Yazarının Diğer Kitapları](#)

[Sneak Peek: Dating-ish \(Şimdi Yayında!\)](#)

AKILDA SAKAL

(WINSTON KARDEŞLER, #4)

tarafından Penny Reid

<http://pennyreid.ninja/newsletter>

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, rantlar, gerçekler, uydurmalar ve olaylar ya yazarın şüpheli hayal gücünün ürünüdür ya da gerçek dışı olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş ya da ölmemiş gerçek kişilerle, olaylarla, mekânlarla olan benzerlikler rahatsız edici/endişe verici olmasa da tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2017 by Penny Reid; Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz, fotoğraflanamaz, instagramlanamaz, tweetlenemez, twitlenemez, tumbırlanamaz, basılı ya da elektronik olarak dağıtılamaz.

Pelerinli Yayıncılık

Made in the United States of America e-

Kitap Baskısı

e-Kitap ISBN: 978-1-942874-31-7

DEDİKASYON

Ailem için.

"Varsayımlarınız dünyaya açılan pencerelerinizdir. Arada bir fırçalayın, yoksa ışık içeri girmez."

- Isaac Asimov

Beau

İNSANLAR -TÜM insanlar- kendi beklentileri tarafından körleştirilir.

Ben bunu biliyorum.

En yüksek derecede hak sahibi ve şişirilmiş benlik duygusuna sahip insanlar en kolay kandırılan, en kolay sömürülen insanlardır. Babam bana bilmeye değer pek bir şey öğretmedi ama bunu öğretti. Yine de, bunu bilmeme rağmen, zaman zaman kör bir adamın mantosunu benimsiyorum.

Örneğin bugün.

Elbette, at kırımın varsayımlarını yorgun olmakla suçlayabilirdim. Üç saattir araba kullanıyordum, sabahın köründe kalkıp yola çıkmıştım. Önceki gece pek uyumamıştım, yine de uykusuzluğumun nedeninden pişmanlık duymuyordum. Fakat

Aptallığımın sebebi uykusuzluk değildi. Kökünde kendi aptalca beklentilerim vardı.

"Sana bir borcum var."

Telefonun diğer ucundan bardak sesleri duydum, bu da Hank'in Pink Pony'de önceki gecenin temizliğini yaptığını gösteriyordu.

"Bana borçlusun." Kaşlarımı kaldırdım ve uyuşukluğumu gidermek için bir gözümü ovuşturdum. Belki de araba kullanmamalı ve cep telefonumun hoparlöründen konuşmamalıydım ama bu yolları yeterince iyi biliyordum. Muhtemelen gözüm kapalı bile gidebilirdim.

"Hayır, biliyorum." Bardak şıngırtısı kesildi ve ses tonu ciddi bir hal aldı. "Senden başka kimseye güvenmeyeceğimi biliyorsun ve sana gerçekten borçluyum."

İlkokuldan beri en iyi arkadaşım ve yerel striptiz kulübünün sahibi olan Hank Weller, iyilik yapma konusunda her zaman aşırı titiz davranmıştı. Ve ben de ona bir iyilik yapmıştım. Nashville'de 1956 model XK140 Jaguar istiyordu. Onu aldım ve yeni aracını Yeşil Vadi'ye geri götürdüm.

Benim için önemli bir şey değildi. İkiz kardeşim dışında en iyi arkadaşımdı, görmeyi çok istediğim bir kadını görmek için bir bahanem oldu ve iyi insanlar için iyi şeyler yapmayı seviyordum. Önemli değil.

"Çarşamba günü bütün büyük balıkları yakalayayım ve ödeşmiş olalım." Bunu sessiz bir esnemenin ardından söyledim, gözlerim sulanmıştı.

"Bundan daha fazlasını yapacağım. Minnettarlığımın küçük bir göstergesi olarak, dükkâna gittiğinde bulman için sana bir şey bıraktım."

Bu beni dik oturttu. "Ne yaptın?"

"Göreceksin."

Sesindeki sırtışı duydum. Adam sırtışını asla gizleyemezdi, çocukken ve sırtışının bir yığın soruna yol açtığı zamanlarda bile.

"Cletus'u kızdıracak bir şey mi?"

Cletus benim ağabeyim, Winston Kardeşler Oto Dükkânı'nın ortaklarından biri ve yedi çocuklu ailemizin üçüncü çocuğuydu. Teknik olarak ben beş numaraydım. Annemin anlattığına göre, tek yumurta ikizim Duane'den sadece birkaç saniye önce yüzümde bir gülümsemeyle gelmiştim. Huysuz varlığını sinirli bir feryatla belli etti.

Genelde Hank'in Cletus'u kızdırmasına aldırmazdım. Genellikle, benden başka hiç kimsenin Cletus'u kızdırmasına aldırmazdım. Kardeşim en eğlenceli halini sinirlendiğinde gösterirdi. Ama bu sabah onu kızdırmak istemedim. Biraz kestirene ve belki bir şeyler yiyene kadar olmazdı. Düşündüm de, en son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum.

"Cletus'u kızdırmamalı, doğrudan değil."

Doğrudan değil.

Bu da ne demek oluyor?

Telefonun diğer ucundan bir hışırtı geldi, sanki telefonu elinden omzuna geçirmiş de çenesine sürtünmüş gibiydi. "Ama dinle, onu gördüğünde anlayacaksın."

"*Onu mu?*" Neredeyse boğuluyordum. "Hayır, yine mi?"

"Keyfini çıkar." Şimdi daha geniş sırtışını söyleyebilirdim, şeytan.

"Ne yaptın sen?" Aşırı aktif hayal gücümde olasılıklar, umut ve az miktarda endişeyle birlikte koştu.

Belki sırrımı anlamıştı, belki Darlene'in eve gelmesini bir şekilde ayarlamıştı. Ama dün gece hiçbir şey söylememişti ve ben ayrıldığımda derin bir uykudaydım.

Hayır. Beni eve bırakmasına imkan yoktu.

Ve Hank'in Darlene'den haberi yoktu. En azından ben bildiğini sanmıyordum. Bilmediğinden oldukça emindim. %82 eminim.

Hayır, *o kadın* Darlene değildi.

Kapatmadan önce tek söylediği "Hoşça kal," oldu.

"Kahretsin." Avuçlarımla direksiyona vurduğum, zihnim bariz sonuca atlarken dişlerimi gıcırdattım.

Minnettarlığımın bir ifadesi olarak isteyeceğim son şey, Hank'in striptizcilerinden birinin daha dükkânda beni bekliyor olmasıydı.

Tabii ki bir striptizci, size tekrar tekne vermeye çalışmasına tercih edilir.

Beni yanlış anlamayın, çoğunu gayet beğendim. Ama ben o günleri ve tanıdıkları geride bırakmaya çalışıyordum. Darlene'e kendimi kanıtlamak, onun istediği türden bir erkek olabileceğimi, uzun süre birlikte olabileceği türden bir erkek olabileceğimi göstermek için gerçekten çok çalışıyordum.

Hank'in dükkâna bir striptizci gönderdiğini başka birinden öğrenmesinden endişe ettiğimden değil. *Ben* biliyordum. Bu da ona söylemem gerektiği anlamına geliyordu. Ve bu hiç de hoş bir konuşma olmayacaktı.

Araba dükkanına bir milden daha az bir mesafe kalmıştı ve ben şimdi bir korku dağının üzerinde oturuyordum. Darlene zaten

Hank ve benim arkadaş olmamızdan hoşlanmadı. Onun çalışanlarıyla arkadaş olmamdan da hoşlanmıyordu.

Ama Hank iyi bir arkadaştı. Kuşkusuz, çoğu zaman aşırıya kaçan iyi bir arkadaş. Bir keresinde bana bir yat vermeye çalışmıştı, ama ben bu saçmalığı baştan savmış ve evrakları imzalamayı reddetmiştim. İki yıl önce bana sahip olduğum her şeyin toplamından daha değerli bir Rolex saat vermişti. O şeyi hiç takmadım. Altın mükemmel bir elektrik iletkeniydi ve beni tedirgin ediyordu.

Ancak, ne yaparsam yapayım, hediye göndermeyi bırakmasını sağlayamıyordum. Bu beni eve davet etmesi için tuttuğu beşinci *kadın* olacaktı. Üç yıl önce ilki olmuştu. Ashville'e yaptığım bir geziden döndüğümde, dükkânın otoparkındaki tüm arabaları yıkayan, sadece bikiniler giymiş dört striptizci bulmuştum. Yirmi bir yaşında ve bekâr olduğum için onun bu düşünceli jestine hiç aldırmamıştım. O zamanlar yani.

Ancak şu anda ciğerlerimdeki hava kurşun gibi geliyordu.

Kamyonu ve arabayı Winston Brothers Auto Shop'un otoparkına çektim ve Hank'in teşekkür hediyesine dair bir işaret var mı diye etrafı taradım. Sıra dışı bir şey görmedim. Otoparkta birkaç yeni araba vardı, en dikkat çeken 1958 model bir Plymouth Fury'ydi. Bildiğim kadarıyla ne Valley'de ne de Maryville'de kimseye ait değildi. Bunu Duane'e sormak için aklıma bir not aldım ve sonra kamyonundan inerek kapıyı mümkün olduğunca sessizce arkamdan kapattım.

Pink Pony'deki bütün kadınları tanıyordum. Geçmişte, Darlene ile son randevularımdan önce, birçoğuna evlerinde ve apartmanlarında tamir işlerinde yardım etmiştim. Kaslarımdaki acıyı esnetirken

ve garajına doğru yürüdü, ben tartışım kim onun olabilir.

Hemen Tina Patterson'ı listeden çıkardım. Tina, Duane ve Jessica James geçen yıl ilişkilerini başlatmadan önce ikiz kardeşimin bir dargın bir barışık kız arkadaşıydı. Mae, Roxy ve Hannah'yı da eledim. Sırasıyla on dokuz, yirmi ve yirmi iki yaşlarında çok gençtiler. Hank kadınlarımın hem vücut hem de huy olarak daha olgun olmalarını istediğimi biliyordu.

Adımlarımı yavaşlatarak garajın hemen içine park edilmiş Ford'un etrafına baktım, kamyonun ve taşıyıcının anahtarlarını tutan halkayı işaret parmağımın etrafında döndürdüm. Yaz sonu sabahı aydınlık ve açıktı, bu da dükkânın loş iç kısmının bir anlığına beni kör ettiği anlamına geliyordu. Kısa bir homurtuyla birlikte çimentoya sürtünen botların sesini duydum.

"Cletus?" İçgüdülerim bana sesin bir erkekten gelmediğini söylese de, homurtunun kardeşime ait olduğunu umarak tereddütle sordum.

Rahat bir nefes alarak striptizciyi en iyi nasıl oyalayabileceğimi düşündüm, striptizden vazgeçersek yirmi dolar teklif ederek ikimizin de on dakikasının boşa gitmesini önleyebileceğimden oldukça emindim. Bunun yerine Daisy's Nut House'dan bir kahve ve çörek almayı önermeye karar verdim.

Evet, Daisy'nin çöreklerinden biri şu anda kulağa gerçekten hoş geliyordu.

Dikkatim, Devron Stokes'a ait olduğunu tanıdığım bir Chevy'nin kaputunun üzerine eğilmiş, mağaza tulumu giymiş bir figüre takıldı. Bol kıyafetine rağmen, kadınsı şeklinden şüphe etmek mümkün değildi. Geldiğimde,

cebinden bir bez parçası çıkardı ve ellerini sildi. Doğruldu, yavaşça döndü ve benimle yüzleşti.

BAM.

Ağzım açık kaldı.

Sırtım *kaskatı* kesildi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı çünkü bu kadın hayatımda gördüğüm en çarpıcı güzellikteki insandı.

Daha önce de güzel insanlar görmüştüm ama bu kadın tamamen farklıydı. Yani, kadın tanımlamaya meydan okuyordu. Muhteşem kelimesi bu kadının yanına bile yaklaşılamazdı. O kadar muhteşemdi ki, yağlı tulumlar içindeyken bile onu görmek kaburgalarımın bir yumruk gibi inmişti. Nefesim kesildi. Ve gözlerini kaldırdığında, dikkatinin künt gücü beni sersemletti.

Ağırlığımı solumdaki kamyonun kabinine verdim, bakışlarım onun uzun formu üzerinde geziniyordu.

Uzun boylu. Çok uzun. Belki iki metre ya da daha fazla. Bacakları uzadıkça uzuyordu. Saçları kahverengiydi ama güneşte epeyce vakit geçirmiş gibi sarıya da çalıyordu. Uzun, kalın bir iple örülmüş ve omzunun üzerinden sarkıyordu. Yutkundum, bakışlarım yukarıya, uzun ve bronz boynuna ve çenesine doğru gitti. Yemyeşil pembe dudaklar, keskin bir şekilde belirgin elmacık kemikleri, kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş oval bir yüze yerleştirilmiş koyu, koyu kirpiklerle saçaklı büyük gözler.

Bakması zor bir fiziksel mükemmelliğe sahipti.

Kör ediciydi.

Bakışları sertti ve sanki her şey ve herkes onun ayakkabısına sışmış gibi, ona ulaşılmaz bir hava veriyordu.

İfademi kontrol edemedim ve kendimi durduramadan "Yüce Tanrım" dedim.

Ama lanet olsun.

Lanet olsun.

"Merhaba." Boğuk selamlaması da en az bakışı kadar sertti. Cığerlerimdeki havayı boşaltarak yaşadığım şokla boğuştum ve doğru kelimeleri ararken dostça bir gülümsemeye zorlandım.

Ah şu Hank. Hank iyi bir arkadaştı. Ama bu ... o ... vay be. Bu çok fazlaydı. *Onu nerede bulmuş?*

boğazımı temizleyerek, çapraz kollarımı ve denedim

Görgü kurallarımı bul. "Pastan nerede?"

Üzerine bir durgunluk çöktü, kadının gözleri rahatsız edici bir odaklanmayla keskinleşti, sanki etimi kemiklerimden ayırıyordu.

Kör edici.

Lanet olsun.

"Ne?" Bu tek kelime sessiz garajda bir kırbaç gibi şakladı.

"Pastan mı?" Bir adım öne çıktım ve omzumu Ford'un yan tarafına yasladım. İnceleyici bakışlarından kaçınmak için bakışlarımı vücuduna indirdim. Fazla bir şey göremiyordum ama yeterince görebiliyordum.

GTO'm üzerine bahse girerim ki bacakları olağanüstü.

Muhteşem ya da değil, çarpıcı ya da değil, fark etmezdi. Bu kadını fark etmiş olabilirdim -çünkü fark etmemem imkânsızdı- ama yapacağım tek şey buydu. Dikkat edin.

Darlene'i Nashville'de bırakmıştım. Henüz itiraf etmemiş olsa da, bana kalırsa

Darlene Simmons benim kadınımdı ve ben de onun erkeğiydim. Tennessee'nin en güzel kadınına takılmış bir çift olağanüstü bacak, gözümü önemli biriyle uzun bir oyuna diktiğimde önemsizdi.

Birkaç sessiz an geçti ve dikkatimi tekrar onunkine verdim. Geniş, buz gibi gözlerle bana bakıyordu. Aman Tanrım, bakışları çok şiddetliydi. Eğer bu kadın Pink Pony'de düzenli olarak striptiz yapıyorsa, Hank'in daha yüksek bir giriş ücreti talep etmesi gerekecekti.

Gözlerimi kısarak yaşını tahmin etmeye çalıştım. Tahmin edemedim.

Daha yaşlı, olgun ve kadınsı bir şekilde güzel görünüyordu. Belki de boyundan kaynaklanıyordu, çünkü aynı zamanda genç ve biraz da naif görünüyordu. Başımı yana eğdim, çenesinin sertliğini inceledim ve bakışlarındaki çakmak taşının belirsizliğe benzediğine karar verdim.

Belki de gergindi. Belki de ilk kez soyunuyordu. Bunun onu kolayca vazgeçirebileceği anlamına geldiğini umuyordum.

Ona cesaret verici bir gülümseme vererek, "Pasta yok mu?" diye takıldım.

Çenesi titredi ve göz kapakları yarıya indi ama yine de sessiz kaldı.

"Hmm ..." Çenemi kaşıdım, sonraki kelimelerimi dikkatle seçtim ve cazibemi arttırmak için elimden geleni yaptım. "İşte anlaşma, tatlım, eminim o tulumun altında ne varsa çok seksidir. Ancak, görüştüğüm biri var ve onu üzmem istemiyorum. Hank sana kıyafetlerini çıkarman için ne kadar ödediyse, kıyafetlerini çıkarmazsan iki katını ödemeye hazırım."

Tecrübelerime göre, bir striptizciyi ilgisiz bir müşteriden daha fazla sinirlendiren bir şey yoktur, belki *çok* ilgili bir müşteri hariç. Rencide etmek istemedim ve teklifimi kabul edeceğini umdum.

Göz kırptı. Bir kez. Çok, çok yavaşça. "Sen Beau'sun."

Başımı sallamadan önce bir an sırtarak bekledim. "Doğru." *Bekle, benim Duane olduğumu mu düşünüyordu?*

"Bilmem gerekirdi." Ağırlığını bir tarafa kaydırđı, kalçasını dışarı çıkardı ve ellerini arka ceplerine soktu.

Şimdi kafam karışmıştı. *Hank neden Duane için bir striptizci göndersin ki?* "Düşündün-"

"Ben senin Duane olduğunu sanıyordum. Ama ben şimdi görüyorum ki sen Beau'sun."

"Şimdi anladın mı . . . ?" Yorgun, aç, halsiz beynim ayak uydurmakta zorlanıyordu.

"Duane'in yüz hatları simetrik, sağ gözün sol gözünden daha yukarıda." Yüzüme ilgisiz bir şekilde işaret etti, sesi düzdü.

"Affedersiniz?" Ford'dan doğruldum, parmaklarım gözüme geldi.

"Ve burnunuz eğik. Sola doğru."

Ne oluyor be?

Parmaklarım burnuma gittiğinde gülümsemem tamamen kayboldu. "Burnum mu?"

O Omuz silkti,göndermeBen bir daha fazla parlama dikkatini tekrar Devron Stoke'un Chevy'sine çevirmeden önce.

Bön bön baktım. Ona. Orada durmuş, bükülmüş burnuma dokunan bir a p t a l gibi.

Burnun eğri.

Kim yeni tanıştığı birine bunu söyler ki?

Ama sonra, yüzüm hakkında kaba ifadeler kullandığı yetmezmiş gibi, "Sen de aptalın tekisin," diye mırıldandı.

Çenem düştü, ellerim de öyle. Ne?

A.

Kaltak.

Öfkeyle karışık bir inançsızlık sesi boğazımda düğümlendi. Kızgınlık ciğerlerimdeki kurşunu hafifletti ve önlenemez bir kızgınlık aleviyle yaktı.

"Ben aptal mıyım yani?"

"Papağanım gibi konuşuyorsun." Bir mırıldanma daha.

Bu kadını kırmamakla ilgili tüm düşüncelerim, onun kötü sözleri ve kendi yorgunluğum tarafından kovalanarak yok oldu.

Aklımı başıma toplayarak ellerimi kalçalarımaya koydum ve onun profiline dik dik baktım. "Sen de kimsin be?" Nadir bir andı. En son ne zaman öfkelendiğimi hatırlayamıyordum. Bir kadının görünüşümden şikâyet ettiği ya da bana aptal dediği bir zamanı da hatırlayamıyordum. *Kız kardeşim hariç, ama o sayılmaz.*

Yani. Evet. İşte bu.

Bana bakmaya tenezzül etmeden, "Shelly" dedi. "Shelly kim?" Gözlerim ellerinin hareketlerinde gezindi. "Ve neden Devron Stoke'un

Chevy?"

"Yeniden inşa etmek için şanzımanı söküyorum." Bunu sanki zamanını boşa harcıyormuşum gibi bir sabırsızlıkla söyledi.

A düşük growl
itibaren benim

. kızgınlık geldi
Bu kötü huylu kadın ve

onun cevap vermemesi yüzünden.

"Dinleyin bayan, eğer benim Beau olduğumu biliyorsanız, bu dükkanın sahibi olduğumu da biliyorsunuzdur. Tekrar soruyorum, sen de kimsin? Ve neden bu araba üzerinde çalışıyorsun? Ve sana burada olman için kim izin verdi?"

Sonunda gözleri benimkilere kaydı. Ve tıpkı bana ilk baktığında olduğu gibi, aklım bir anlığına dağıldı. Neyse ki beni yeterince kızdırmıştı da öfkem galip gelmişti.

Bir kez daha doğruldu ve dolgun dudaklarını birbirine bastırdı. Düz bir çizgi oluşturamayacak kadar büyüklerdi, bunun yerine biraz inceldiler.

"Meşgulüm. Cevap istiyorsan Cletus'la konuş." Yavaşça konuştu, sanki *benim* bir aptal olduğuma gerçekten inanmış gibiydi.

Kahretsin, Cletus.

Benimle konuşmadan birini işe almasa iyi olurdu.

"Konuşacağım," diye homurdandım, sonra bu aşağılık insandan uzaklaştım ve kardeşimin kulağını çekmeye hazırlandım.

Hiçbir yolu yoktu.

Hiçbir yolu.

Kesinlikle.

Cehennemde.

Bu kadının dükkânda çalışıyor olmasına imkân yoktu. Olmaz.

Asla olmayacak.

"Göz yalnızca zihnin kavramaya hazır olduğu şeyi görür."

- Robertson Davies, *Tempest-Tost*

Beau

"Bu kadın da **KIM** ve neden benim lokma anahtarımı kullanıyor?" İkinci kattaki ofisin kapısından içeri daldığımda Cletus'u bilgisayar ekranına bakarken buldum.

Başını işinden kaldırmadan, çileden çıkaran bir ses tonuyla cevap verdi: "O senin lokma anahtarın değil, dükkana ait."

Öfkelenerek sesimi alçalttım. "O kim?" "Yeni teknisyenimiz. Dün işe başladı." *Yeni . . . o ne?*

"Ne?"

Cletus sandalyesinde dönerek bana baktı, elleriyle ağzını kapattı ve sesini neredeyse bağırarak kadar yükseltti. "O bizim yeni teknisyenimiz ve dün işe başladı."

"Kahretsin, Cletus. Bağırmanı kes. Seni gayet iyi duydum. Anlayamadığım şey, bana danışmadan yeni bir teknisyene sahip olmamızın nasıl mümkün olduğu."

Beni incelerken kaşları birbirine çarptı. "Sen burada değildin."

"Ne olmuş yani?"

"Beau, sen yokken sana danışmam pek mümkün değil."

"Bu saçmalık." Öfkem yeniden yükseldi. "Bu dükkan senin olduğu kadar benim de."

"Duane gidiyor, Beau. O ve Jess Kasım ayında maceraya atılacaklar."

"Bunu biliyorum." Ve başka bir hatırlatmaya ihtiyacım yoktu. Nedenlerini anlıyordum ama Duane'in gitmesine de pek sevinmemiştim.

Ama Duane'in yerine geçecek kişi alt kattaki o kâbus gibi olacaksa lanet olsun.

"O zaman onun yerini alacak yeni bir tamirciye ihtiyacımız olduğunu biliyorsun. Zaten üçümüzün arasında çok fazla iş var. Sen ve ben kendi başımıza idare etmeye çalışsak nasıl olurdu sence? Matematiğin büyüğü bana yetişemeyeceğimizi söylüyor."

"Benim söz hakkım olmadan Duane'in yerine birini bulamazsın."

Cletus oflayıp puflayarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "Baştan başlayalım. Günaydın, Beau. Yorgun görünüyorsun."

"Beni duydun mu?"

"Neden yorgun görünüyorsun? Dün gece uyumadın mı? Yemek yedin mi?"

Dişlerimi sıkarak burnumdan nefes verdim.

Kardeşim beni işaret etti. "Nashville'de seni ayakta tutan ve beslemeyen bir kadın mı var? Ya da belki de sen onu beslemedin?"

İstediği kadar tahmin yürütebilirdi ama Darlene'le olan ilişkimi ne Cletus'a ne de bir başkasına doğrulamaya hazır değildim. O ve ben aynı sayfada olana kadar değil.

Duane'in Jessica James'i vardı. Şimdi de benim Darlene Simmons'ım var diye düşündüm. Duane on beş ya da on altı yaşından beri Jess'i arzuluyordu. Belki biraz daha büyüktü. O zamanlar onun tek başına hareket etmesini dar görüşlülük olarak değerlendirmiştim. Bir kadında bu kadar dikkat çekici ne olabilirdi ki? Hepsinde aynı parçalar vardı, değil mi?

Duane'i Jess'le görmek merakımı uyandırmıştı. Darlene'in peşinden gitmek, ciddileşme girişiminin sonucuydu. Zaman ve çaba harcadıkça, Duane'in Jess için hissettiklerini onun için de hissetmeye başlayacağımdan emindim. Ama bunu Cletus'a itiraf edecek değildim. Bu onun işi değildi, sinsi.

"Yatıp yatmadığım ya da kiminle yattığım önemli değil."

"*Kiminle*- varsayalım *ki* bir seks partisi değildi-
ve

Çünkü sen buraya bir anda uçarak geldin.

Öfke. Seni hayatın boyunca tanıdım ve sadece yedi kez öfkelendiğini gördüm ve bunların çoğu da aç olduğun ve biraz kestirmek istediğin içindi." Cletus sol tarafındaki dosya çekmecesine uzandı ve bir protein

ve bana uzattı. "Yemek yemezsen acıktığını biliyorsun."

Önce ona, sonra protein barına ve sonra tekrar ona ters ters baktım. Haklıydı. Acıkmıştım. Dört adımda ona ulaştım ve uzattığı yiyeceği elinden kaptım.

"Aç ve yorgun olabilirim ama kızgınlığımın nedeni bu değil. O kadın," diyerek protein barın bulunduğu kapıyı işaret ettim, "burada çalışmıyor. Buna izin vermeyeceğim."

Ağabeyimin sakalı ağzının bir köşesine doğru seğirdi. "O inanılmaz yetenekli bir tamirci."

"Henry Ford'un büyük torunu olması umurumda değil, burada kalmayacak."

"O Henry Ford ile akraba değil, bildiğim kadarıyla Shelly Quinn'in kız kardeşi."

"Kim?" Protein barın ambalajını sıyırdım ve midem yüksek sesle guruldadı. Daisy's'den bir çörek almayı tercih ederdim ama bu da işimi görecekti.

"Shelly -aşağıda tanışma şerefine nail olduğun yetenekli tamirci- Quinn'in kız kardeşi. Janie'yi tanıyor musun? Ashley'nin Chicago'dan uzun boylu arkadaşı. Kızıl saçlı ve endişe verici derecede kapsamlı ıvır zıvır bilgisi olan?"

Cletus, kız kardeşimiz Ashley'in örgü grubundaki arkadaşından bahsediyordu. Grupta yedi kadın vardı, Ashley de onlardan biriydi. Janie, Quinn Sullivan adında, güvenlik uzmanı ya da onun gibi bir şey olan, gerçekten büyük bir adamla evliydi. Ashley'nin örgü grubundaki tüm kadınlar geçen yıl annemizin cenazesi için Tennessee'ye gitmişlerdi ve Quinn de karısına eşlik etmişti.

Ama bu neredeyse bir yıl önceydi. Üzerinde durmak istemediğim bir dönemdi, o yüzden durmadım. Ne yazık ki, bir-

Annemizin ölüm yıldönümüne iki haftadan biraz fazla bir süre kalmıştı. O günden korkuyordum.

Ve görünüşe göre aşağıda elleri lokma anahtarımın üzerinde olan bu Shelly denen kadın Quinn'in kız kardeşiydi. Protein barından bir ısırık daha alırken, bu bilgi üzerinde düşündüm. Adamla sadece birkaç kez karşılaşmıştım ama Quinn ve Shelly arasındaki aile benzerliği artık bağlantıyı bildiğim için çok güçlüydü.

Quinn belki altı-dört yaşındaydı ve kız kardeşi de en az altı ayaktı. Aynı göz rengini -buz mavisi- ve benzer keskin yüz hatlarını paylaşıyorlardı. Sanki sırları varmış gibi dikkatli bir hali vardı. Ve insanlara sanki onların tüm sırlarını biliyormuş gibi bakardı.

"Bu harika," diye homurdandım, bardan bir ısırık daha alarak.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Cletus'un cevabı neşeliydi ve her şey hallolmuş gibi başını salladı. "Şimdi izin verersen yapmam gereken işler var ve senin de biraz kestirmen gerekiyor."

"Hayır, seni mazur görmeyeceğim." Kendimi kardeşimle bilgisayarın arasına soktum. "Ashley'nin bir arkadaşıyla akraba olması, bedava gezeceği anlamına gelmez."

Ağabeyim kollarını kavuşturdu ve sandalyesinde daha da geriye yaslanarak bana ters ters baktı. "Beau, senin neyin var? Bayan Shelly Sullivan'ı neden sevmiyorsun?"

"Kaba biri." Bunu amaçladığımdan daha yüksek sesle söyledim, hüsrana ateşi hala damarlarımdaydı.

"Biraz sessiz ve mesafeli, bunu kabul ediyorum. Ama konuşma ekonomisi hoşuma gidiyor."

"Hayır, bana karşı sessiz değildi. Kaba davrandı."

"Ne dedi?"

"O ..." Dişlerimi yana kaydurdım, sağ gözüm ve burnumun düzensizliği hakkında yorum yaptığını kabul etmek istemiyordum.

Aksini iddia etmenin bir anlamı yoktu, yakışıklı olduğumu biliyordum. *Shelly Sullivan* kadar yakışıklı değildim ama bir hedefe ulaşmak için nasıl gülümseyeceğimi ve cazibemi nasıl kullanacağımı biliyordum. Kendimi hiçbir zaman kibirli biri olarak görmedim. Aynanın karşısında saatler geçirmedim. Günde beş dakikadan fazla zamanımı da dış görünüşümü düşünmeye ayırmazdım; bu süre genellikle dişlerimi fırçalamak, sakalımı düzeltmek ve kıyafet seçmek için gereken zamandı ki haftanın beş günü dükkânda çalıştığım için bu hiç de zor değildi.

Bu kadın beni hiç tanımıyordu ve kusurlarıma işaret ediyordu.

Kaba.

Aynı şeyi ben de ona yapsaydım hoşuna gider miydi?

Ama . . .

Bu düşünce karşısında yutkundum, çünkü kadının hiçbir kusuru yoktu. Her halükarda fiziksel bir kusuru yoktu.

"Ne dedi?" diye tekrarladı, ses tonu ve yüz ifadesi sabrını zorladığımı gösteriyordu.

"Benim bir aptal olduğumu söyledi."

Cletus bir parça irkildi ve şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Öyle mi dedi?"

"Evet. Öyle dedi."

Uzun bir süre bana baktı, gözleri keskinleşmişti. "Peki, sana aptal demeden *önce* ne yapıyordun?"

Boynumu ovuşturdum, ağabeyimin bakışlarından kaçındım, cevap vermek zorunda kalmamayı umarak tekrar yutkundum.

"Beauford Fitzgerald Winston," tam adımı kullandığında sesi derinleşti, "bayana ne dedin?"

Ağır bir i çekerek Cletus'tan uzaklaştım ve kapıya doğru yürüdüm. "Bir yanlış anlaşılma oldu."

"Daha yüksek sesle, lütfen. Ben Duane değilim. Mırıldandığında seni duyamam ve aklından geçenleri okuyamam."

"Bir yanlış anlaşılma oldu. O arabayı Hank için aldığımı biliyor musun? Jaguar mı? Hank bana dükkanda bir hediye bıraktığını söyledi, bir ... 'o.'"

"Aman Tanrım." Göz ucuyla Cletus'un ellerini havaya kaldırdığını ve ayağa fırladığını gördüm. "Yanında alışan kadınlardan birini sana gösteri yapması için gönderdiğini mi düşündün? Ama göndermedi." Ağabeyim ofisin köşesindeki bir eşyaya uzandı ve onu bana doğru itti. "Sana bir olta aldı. Gerçekten güzel bir olta, şu üç bin dolarlık bambu oltalardan. arşamba günü balık tutmakta zorlanmayacağına eminim -eğer bu şeyi nasıl kullanacağını öğrenebilirsen- ama *bugün* yeni tamircimizi striptizci sandığın için ondan özür dilemekte zorlanabilirsin." Durakladı, devam etmeden önce bakışlarını karşılamamı bekledi sertçe, "Ve sen özür dileyeceksin. Yoksa."

"ÖZÜR DILEDİN Mİ?"

Arkadaşımı terslemeden önce kendimi tuttum, cevap vermeden önce biramdan kısa bir yudum aldım. "Denedim."

Hank sırtıarak Duane'e baktı, o da sırtıyordu. Duane'in sırtıış şekli daha çok küçük bir tebessüm gibiydi.

Hem Hank'in hem de Duane'in gülümsemeleri benim aleyhimeydi. Normalde aldırmazdım ve hikâyeme başladığımda da farklı bir şey beklemiyordum ama kadının bir baş belası olduğu konusunda benimle hemfikir olacaklarını ummuştum.

Katılmadılar.

"Özür dilemeye çalıştı, gerçekten. Ben de oradaydım." Duane'in sırtıışı genişleyerek gerçek bir gülümsemeye dönüştü. "Ve kadın onu görmezden geldi. Konuşmamış gibi davrandı."

Hatırladıkça içimde kaynayan öfke yeniden alevlendi ve dilimin üzerindeki biranın tadını bayatlattı. "En başta neden özür dilemem gerektiğini anlamıyorum. Striptizci olmakta yanlış bir şey yok, değil mi?"

"Öncelikle, sanırım birinin tüm bu durumun ne kadar sıra dışı olduğunu kabul etmesi gerekiyor." Kabinde yanımda oturan Hank elini dairesel hareketlerle hareket ettirerek tüm vücudumu işaret etti.

Bayan Shelly Sullivan ile ilk karşılaşmamızdan sonraki Çarşamba günü Genie's Country Western Bar'daydık. Genie's, bira içmek, dans etmek ve belaya bulaşmamak istiyorsanız Vadi'de gidebileceğiniz en iyi yerdi.

Motorcu çeteleri genellikle Genie's'ten uzak dururdu. Onların kendi mekânları vardı. Genie's, Yeşil Vadi ve çevresindeki bölgelerin İsviçre'si, tarafsız bölgesi olarak kabul edilirdi. Eğer ortaya çıkarlarsa, bir seferde sadece iki ya da üç adam olurdu, kavga arayan dev bir sürü değil.

"Ben de aynı fikirdeyim." Duane boynunu bükerek girişe doğru baktı. "Ama Shelly Sullivan hakkında söyleyebileceğim hiçbir şey sıradan değil."

Duane'in Jess'i görmeyi umarak kapıya baktığını biliyordum. Henüz geç kalmamıştı ama ikizim kadınının görmeden önce hep kıpır kıpır olurdu.

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü ama bu bir hayal kırıklığıydı. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Bir bakalım. Bu kadının senin saçma cazibene hemen kapılmamış olmasıyla başlayalım."

Hank'e başımı sallayarak homurdandım. Her zaman benden ve Jethro'dan şikâyet eder, "saçma cazibemiz" yüzünden berbat eküriler olduğumuzu söylerdi.

Ama ben daha konuşmadan Duane, "Gördün mü, yanlış anladın. Beau'nun cazibesiyle ilgili hiçbir şey saçmalık değil. Adam böyle yaratılmış. Kadınları da suçlayamazsın. Annemizin rahmindeyken, onunki kadar benim de iyi mizahtan payımı aldı."

"Senin için ne kadar uygun." Kardeşime anlamlı bir bakış fırlattım ve düşüncelerimi okuduğunu biliyordum çünkü o da bana suçlu bir bakış fırlattı.

Hem haklıydı hem de haksızdı. İkimiz arasında, dışarıya karşı tüm iyi mizah işaretlerini sergilemiş olabilirim, ama bunun nedeni ikimizden birinin bunu yapmak zorunda olmasıydı. İkimiz de her zaman asık suratlı küçük pislikler olamazdık. İyi davranmanın da uzun bir süre boyunca tutarlı bir şekilde yapılan her şey gibi bir alışkanlık haline geldiğini sanıyordum.

Sözsüz iletişimimizi kaçırın Hank çenesini Duane'e doğru kaldırdı. "O zaman ne yaptın sen senin içinde

anne karnında?"

"Tüm alçaklık, bencillik ve pervasızlık sanırım," diye kolayca cevap verdi, sonra kötü niyet ya da herhangi bir kızgınlık izi olmadan devam etti, "bu yüzden bu durumun eşi benzeri görülmemiş olduğu konusunda Hank'e katılıyorum. Senden hoşlanmayan biriyle hiç karşılaşmadım -özellikle ilk başta ve özellikle de bir kadınla- ve senin de daha önce kin tuttuğunu hiç görmedim." Duane omuz silkti ve tekrar kapıya doğru baktı.

İlk kısım hakkında haklıydı, çünkü çoğu kadın beni en çok severdi. Muhtemelen hiç konuşmayan birini tanımak zor, ama her zaman gülümseyen birini sevmek kolay olduğu için.

"Evet, bu gizemin diğer kısmı da bu. Bu kadın seni kızdırmış." Hank boynunu bara doğru uzattı, muhtemelen bir tur daha içki arıyordu. "Seni daha önce hiç birine gerçekten kızgın görmemiştim. Ve iki gün geçmesine rağmen hâlâ sinirlisin. Bayan Townsen kilisenin otoparkında kızının eski Oldsmobile'iyile senin GTO'na çarptığında gözünü bile kırpmadın."

"Bu bir kazaydı." Bu örneği el sallayarak geçiştirdim. Bayan Townsen'in araba kullanmaması gerekiyordu, birkaç yıl önce Cadillac'ını parçaladığından beri ehliyetsizdi ama kötü bir niyeti yoktu.

"O bunak yaşlı kadının senin gurur ve zevkini mahvetmesi radarına takılmıyor, ama bükülmüş burnuna dikkat çekmek bir savaş suçu mu? Bildiğim iyi oldu. Hey Patty." Hank boş biralarımızı Genie'nin kızı olan garson kıza uzattı ve yeni biraları cilveli bir sırıtışla kabul etti.

Kız onu görmezden geldi.

"Hey Beau." Bana göz kırptı. "Annem bunların müesseseden olduğunu bilmeni istedi."

"Ne? Neden?" Duane'in bu haber karşısındaki şaşkınlığı çok açıktı ve ben de bir kıkırdamayla mücadele ettim. Sadece ikizim içkilerini satın almak isteyen birinden rahatsız olurdu.

"Çünkü kardeşin bir aziz, işte bu yüzden." Bunu benimle göz temasını kesmeden söyledi.

Hank bedava içkiyi kabul etmesine rağmen, "O bir aziz değil," diye homurdandı.

"Yardımların için teşekkürler Beau." Patty tepsisini çenesinin altına sıkıştırdı ve göğsüne yakın bir şekilde kucakladı.

"Sorun değil." Teşekkürünü el sallayarak geçiştirdim. "Ne zaman istersen."

"Bunu kabul edebilirim." Sesi yarım oktav düştü ve masadan uzaklaşırken sırtışı daha da çapkınlaştı, dönüp uzaklaşmadan hemen önce bana anlamlı bir kaş kaldırma hareketi yaptı.

Duyma mesafesinden çıkar çıkmaz Hank beni masanın altından tekmeledi. "Patty? Gerçekten mi?"

Biramı içtim ve sessizce Hank'in hayal kırıklığının tadını çıkardım.

Birincisi, Patty'ye karşı bir şeyler hissettiğini bir süredir, en azından bir yıldır biliyordum. İkincisi, Darlene'e göre, o striptiz kulübünün sahibi olduğu sürece Patty'nin ona asla yüz vermeyeceğini biliyordum. Ve son olarak, Patty'nin bana karşı niyetinin zararsız olduğunu biliyordum çünkü Darlene ve Patty iyi arkadaşlardı.

Darlene ve ben teknik olarak henüz özel değildik ama yine de. Patty iyi bir insandı ve arkadaşıyla görüştüğümü biliyordu.

"Ondan iki kelime bile alamıyorum ve sen burada, onun bedavaya teklif ettiği şeyi geri çeviriyorsun," diye yakındı

Açıkça. "Sen ne yaptın ki? Kedisini mi kurtardın?"

"Hayır. O Jess'ti," diye mırıldandı Duane.

Bu beni güldürdü. "Jess sekiz yaşındaydı, Duane. Sekiz. Tek yaptığım bir ağaca tırmanıp kedisini almaktı." *Her halükarda artık senin.*

"İşte böyle!" Hank parmaklarını şıklattı ve Duane. "Bunu unutmuşum. İkiniz birlikte olmadan önce Jess'in Beau'ya karşı bir ilgisi yok muydu?"

"Biz *birlikte olmadık*, Hank," diye tersledi Duane.

Hank teslim olmuş gibi bir elini kaldırdı, avuç içi dışarıdaydı. "Peki. Siz *ikiniz birliktelik yemini* etmeden önce. Bu daha mı iyi?"

Duane homurdandı bir şeyler ben yakalayamadım , sonra omuz silkti. "Evet. Ne olmuş yani? Geçmiş geçmişte kaldı." Kardeşim bunu söylerken bana ters ters baktı.

"Aman Tanrım, Duane. Ne yapmam gerekiyordu? Lanet kediye almamalı mıydım? O zamanlar onu sevmezdin bile. Ona Çilli derdin, hatırladın mı?"

"Ona hala Çilli diyorum."

"Hayır, demiyorsun. Ona *Prenses* diyorsun," dedim, kardeşimi son zamanlardaki evcilleşmesi konusunda düzeltme fırsatını kaçırmak istemiyordum, çünkü çoğunlukla bunu kısıkanıyordum.

Hank birasıyla beni işaret etti. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Jess'in kedisini sekiz yaşındayken kurtardın ve o da bundan sonra sana karşı bir şeyler mi hissetti?" Nasıl cevap vereceğime karar veremedim Duane'e döndü. "Ve sen bunu sorun etmiyorsun öyle mi?"

"Hank, sana bir şey söyleyeyim." Duane'in sesi, muhtemelen kardeşimiz Cletus'un bir taklidi gibi geldiği için beni güldüren öğretici bir havaya büründü. "Eğer altmış mil içinde bir kadınla *evlilik yemini* etmek istiyorsan

Yeşil Vadi'de yaşıyorsa, hayatının bir döneminde kardeşime karşı bir şeyler hissettiğini varsayabilirsiniz." Duane birasının ağzını Hank'inkine vurdu. "Kulübe hoş geldin."

"Ben kulübün kurucu üyesiyim, Duane." Hank'in sesi kuru ve ekşiydi.

"Peki bu hangi kulüp?" Sırf iğrençlik olsun diye şişemi ikisinininkine de vurdum.

"Beau bütün kızlar kulübünü alır. Lafı açılmışken, Patty'nin sana bedava içki getirmesine neden olacak ne yaptın?" Hank bana sert bir bakış attı.

"Patty için hiçbir şey yapmadım, doğrudan değil. Genie iki eski buzdolabından kurtulmak istiyordu ama gelip alacak kimseyi bulamadı. Geçen hafta onları onun elinden aldım. Önemli bir şey değil."

Söylemediğim şey, çünkü söylememe gerek yoktu, Patty ne kadar iyi, tatlı ve güzel olursa olsun, Hank kadına olan ilgisini belirttiği anda sınırların dışına çıkmıştı. Tıpkı Jess'in Duane ve benim gençliğimizden beri sınırların dışında olması gibi.

Söylenmemişti ama onlara Darlene'den bahsedersen ya da bahsettiğimde onlardan da aynı şeyi beklerdim. Ya da Darlene'le işler yolunda gitmezse, kur yapmak isteyebileceğim herhangi birinden.

Eğer başka biri varsa... Bu düşünceye kaşlarımı çattım, kökeninden emin değildim ve huzursuzdum. *Darlene'le işler yolunda gitmezse elbette başka biri olacaktır. Denizde bir sürü balık var.*

"Onlarla ne yaptın? Buzdolaplarından nasıl kurtuldun?"

"Ah, biliyorum," diye cevap verdi Duane, sanki ikiyle ikiyi yeni bir araya getiriyormuş gibi. "Onlar bugün Rahip Seymour'a verdiği buzdolaplarıydı, değil mi? Bu hafta dükkânda tamir ettiklerin?"

Başımı salladım, fark etmesine şaşırmıştım. Jess'le meşguldü, büyük yolculuğuna hazırlanıyor ve hepimizi terk ediyordu. Onu neredeyse hiç görmüyordum.

Kardeşimin başının üzerinden dans pistine bakarken, uzun kızıl saçların parıltısı dikkatimi çekti ve umutlarımı artırdı. Onun Darlene olmadığını anladığımda, biramı ve hayal kırıklığımı bir yudumda yuttum.

Havanın güzel olduğu bir yaz gecesi için tipik bir şekilde, mekân yerli halkla doluydu. Duane ve ben işten sonra birlikte çıkmış, Cletus ve Shelly'yi işlerini bitirmeleri için dükkânda bırakmıştık.

Darlene'in bu hafta sonu Vadi'ye gelebileceğini umuyordum ama günün erken saatlerinde bana gelemeyeceğini bildiren bir mesaj atmıştı. Meşguldü. Benden iki yaş büyüktü, tıp fakültesinde üçüncü yılındaydı ve programı çılgıncaydı.

Onu anlıyordum.

Yine de mesajını aldığımdan beri hayal kırıklığımı üzerimden atamamıştım.

Shelly Sullivan barışmak için yaptığım tüm girişimleri görmezden gelmişti. Kadına henüz alıştığımı söyleyemem. Daha çok ona tahammül etmeye başlamıştım ama zar zor. İki gündür benimle üç kelimedenden fazla konuşmamıştı. İyi tarafından bakacak olursak, beni görmezden gelmesi, nasıl bir kadın olduğum hakkında daha fazla yorum yapmadığı anlamına geliyordu.

Görünüşümü ne kadar iğrenç bulduğunu ya da ne kadar aptal olduğumu düşündüğünü.

Gözlerimin kızıl saçlı kadında kalmasına izin verdim. Darlene'den daha uzun boyluydu ve bukleleri çilek sarısı değil, ateş kırmızısıydı. Kadın beklenmedik bir şekilde döndü ve beni kendisine bakarken yakaladı. Onu Iron Wraiths motosiklet kulübünün başkanı Razor Dennings'in eski eşi Christine St. Claire olarak tanıyınca hemen bakışlarımı kaçırdım. Başıma bela almak istemedim.

"Bunun vergiden düşülebileceğini biliyorsun, değil mi? Kiliseye bağış yapmak? Umarım makbuzunuz vardır." Hank bir şeyin vergiden düşülebileceğini her zaman hemen söylerdi. Örneğin teknesini ele alalım. Müşterilerini Bandit Gölü'nde balık tutmaya götürmek için kullandığı için onu bir iş gideri olarak yazmıştı.

"Verdim. Buraya geldiğimizde makbuzu Genie'ye verdim." Hafif bir endişe fısıltısı enseme gıdıklarken bakışlarımı Hank'e sabitledim.

Christine St. Claire'in gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu hissettim ve kendimi hazırladım. Kadın eşit derecede çılgın ve tehlikeliydi, ya da babam biz çocukken öyle derdi. O da bilirdi, çünkü kendisi de eşit derecede çılgın ve tehlikeliydi.

Annem ve babam pek anlaşılamazlardı ama annemin de bu kadından pek hoşlanmadığını biliyordum. Iron Wraith'in aile günlerinde ve pikniklerinde Duane ve beni her zaman eteklerine yakın tutmuş, Christine ve Wraith'in MC başkanından uzak durmuştu.

"Ne derse desin, seni almasına asla izin verme, tamam mı? Ve her zaman Duane'e göz kulak ol," derdi annem.

söyle. "Sen daha büyüksün, o senin sorumluluğunda. Sana güveniyorum. Onu güvende tut. O kadınla bir yere gitmediğinden emin ol."

"Vergi makbuzunu Genie'ye mi verdin?" Hank birasından bir yudum daha almak üzereydi, ama durdu, şişe parmaklarının arasından sarkıyordu, sesi inanmazlıkla karıştı.

"Evet, bunlar onun buzdolapları, değil mi?" Boynumu ovuşturdum.

"Ama onları sen tamir ettin." Hank birayı masaya geri koydu. "O eşyaları taşımak, tamir etmek ve kiliseye götürmek için onca zahmete katlandın. Sonra ~~bona~~ bağış makbuzunu mu verdin?"

"Evet." Hank'in bakışlarını görmezden geldim ve konuyu değiştirmek için zihnimi yokladım. "Önümüzdeki Çarşamba balığa gidecek miyiz? Cletus da gelmek istiyor."

"Çarşamba günleri hep balığa gideriz. Bu hafta gitmememizin tek nedeni şehirde olmam gerekmesiydi. Konuyu değiştirmeye çalışmayı da bırak." Başını salladı, sesi ve görünüşü bu konuyu son derece eğlenceli bulduğunu gösteriyordu. "Demek istediğimi kanıtladın."

"Ne demek istiyorsun? Ne hakkında konuşuyoruz ki?" Yorgun bir şekilde içimi çektim, yan tarafa baktım ve Christine ile beraberindekilerin bardan ayrıldığını rahatlayarak fark ettim.

"Genie için yaptıkların beni pek şaşırtmadı. Ama bu bağlamda düşünüldüğünde, o kadın tamirciye neden hâlâ kızgınsın?"

"Çünkü gerçekten çok güzel." Duane düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı ve bana baktı.

İtiraz etmek için ağzımı açtım - güzel olduğunu düşünmediğim için değil, ama kızgınlığımın nedeni bu olmadığı için

-Ama Hank araya girdi, "Ne demek *gerçekten güzel*? Ne kadar güzel?"

"Süper model güzeli gibi."

"Oh adamım, bu kızı kontrol etmem gerekecek." "Peki ya Patty?" Hank'e sert bir bakış attım.

"Bakmakta yanlış bir şey yok, Beauford." Birasından bir yudum alırken gülümsedi.

"O bir kız değil." Duane birasından bir yudum aldı ve ekledi, "O bizden daha yaşlı. Sanırım en az otuz yaşında."

"Bu benim için önemli değil, Beau için de değil." Hank çenesini bana doğru kaldırdı. "Kadınlarını daha yaşlı sevdiğini biliyorsun."

"Al bakalım." Arkadaşıma el salladım. "Ve iyi şanslar."

Duane'in gözleri sanki ağır düşünceleri tartışıyormuş gibi odaksızlaştı. "Neredeyse fazla güzel, biliyor musun?"

"Fazla mı güzel?" Hank başını salladı, gözleri benden Duane'e kaydı. "Öyle bir şey yok."

"Evet, var," dedim açıkça. "Hani birinin bir yeteneği olduğunda, mesela futbolda çok iyi olduğunda ya da çok zeki olduğunda olduğu gibi mi? Kendileriyle ilgili odaklandıkları tek şey ne kadar zeki oldukları mı? Zekadan başka bir şey değil mi? Aynı şey çok güzel olan insanlar için de geçerli. Onun yeteneği nasıl görüldüğüdür."

"Araba tamirinde iyi." Duane bir yudum almadan önce birasını bana doğrulttu.

"Yani gerçekten kibirli mi?" Hank bu soruyu bana yöneltti ama Duane cevapladı.

"Hayır. O hiç de kibirli değil." Ağabeyim bunu söylerken şaşkın görünüyordu. "En azından benim söyleyebileceğim kadarıyla değil. O da hepimiz gibi kire, yağa ve tere bulanıyor ve bunu umursamıyor gibi görünüyor. O sadece ... çok güzel. Ona bakmak zor."

Duane'in ne demek istediğini çok iyi *anlıyordum*, ona bakmak zordu. Güzelliği çok sert, çok açıktı. Kadından hoşlanmasam da onunla göz göze gelmek aklımı başımdan alıyordu.

Hank şaşkın şaşkın bakmaya devam etti. "Peki, başka nasıl biri? İyi biri mi?"

Duane omuz silkti. "Pek sayılmaz. İşini bilen biri. Cletus ona becerikli der."

"Duane ve Cletus bilir." Elimdeki birayla kardeşimi işaret ettim. "Onlarla konuşur ama yine de benimle konuşmaz."

"Demek Bayan Çok Güzel seni görmezden geliyor, öyle mi?" Hank gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi.

"Dediğim gibi, bunun onun görünüşüyle bir ilgisi yok. Ve beni görmezden gelmeye devam edebilir. Bu umurumda değil. Ama tanımadığın biri sana yüzünün bozuk olduğunu söylese sen de rahatsız olurdun."

"Yüzünün bozuk olduğunu söylemedi, aptal." Duane gözlerini devirdi.

Kardeşimi işaret ettim. "*Senin* yüzünün mükemmel simetrik olduğunu *ve benim* yüzümün çarpık olduğunu söyledi. Ve bu - *artı ben bir* aptalım - bizi nasıl ayırt edebildiğini gösteriyor."

Hank bir kahkaha attı.

Arkadaşıma ters ters baktım. "Ve özür dilemesi gereken ben miyim?"

"Onu striptizci sandığınız için özür dilemeniz gerektiğini düşünmüyorum. Bence kıyafetlerini çıkarmasını önerdiğin için özür dilemeliydin. Aradaki fark bu." Duane kendi sözleri karşısında başını salladı.

"Teknik olarak, kıyafetlerini çıkarmasını önermedim. Onları üzerinde tutmasını önerdim."

Hank çenesini ovuşturdu. "Kıyafetlerine hiç değinmemeliydin, özellikle de öngörülebilir gelecekte onunla çalışacağın için. Bu hiç profesyonelce değil."

"Profesyonelce değil mi?" Arkadaşımın ağzından çıkan kelimelere inanamıyordum, özellikle de beni eve davet etmek için striptizci gönderme uygulamasının bu karmaşaya en başta neden olduğunu düşünürsek.

"Bana öyle bakma. Ben bir striptiz kulübünde çalışıyorum; sen de bir otomobil mağazasında çalışıyorsun. Elbette çalışanlarımla kostümleri ve benzeri şeyler hakkında konuşmak zorundayım." Hank birayı ağzına götürürken bana keskin bir bakış attı ve bir yudum almadan önce şöyle dedi: "Bu kadınla tartışman gereken tek soygun, araba parçaları için hurdacılık yapmak."

"Kimsenin kirl  ayaklarıyla zihnimden geçmesine izin vermeyece im."

- Mahatma Gandhi

Beau

"HEY. BENİM. BEAU." Ne diyece imi bilemeden boynumu ovu turarak oto dükkanının arka tarafına baktım ve sonunda 'da karar kıldım, " sen bunu aldığında, beni ara . . . ho cakal."

Telefonu kula ımdan indirerek ekranı inceledim. Darlene'den d n bana hafta sonu ailesinin evine gelemeyece ini söylediği tek mesaj dışında haber almamı tım.

Belirsizlikten ho lanmıyordum. İyi ya da kötü sürprizlerden pek ho lanmıyordum ve şimdi bir özel ilişki ya da potansiyel olarak

İki kişi arasındaki özel ilişki, görünüşe göre bir kamyon dolusu belirsizliğı de beraberinde getiriyordu.

Telefonumu arka cebime sokarken ciğerlerimde garip ve ısrarlı bir sızı derin bir nefes almamı sağladı. Etrafıma pek dikkat etmeden garaja girdim ve Bayan McClure'un Honda Accord'una geri döndüm. Arabayı 240.000 mil bakımını için getirmişti ve ben de triger kayışını değıştirmenin ortasındaıydım.

Sırada Naomi Winters'ın Corolla'sının kliması vardı, sonra Mae Evans'ın eğilmiş volanı, Joseph Fletcher'ın radyatörü ve bu böyle devam etti.

Ve nihayet, umarım, tüm gerçek işler bittiğinde, hafta başında otoparkta gördüğüm ama tanıyamadığım, atölyenin yeni 1958 Plymouth Fury'si üzerinde çalışabilecektim. Ben Nashville'deyken Knoxville'den biri aniden gelip, paraya ihtiyacı olan Duane'e satmıştı.

Eşleşen numaralara sahip bir arabaydı, gerçek bir güzellikti ve onu elime almak için sabırsızlanıyordum. Eşleşen numaralı otomobil, biz klasik otomobil meraklılarının orijinal ana parçalara veya birbiriyle eşleşen ana parçalara sahip otomobilleri tanımlamak için kullandığımız bir terimdir. Eşleşen numaralı otomobiller son derece nadirdir, özellikle de altmış yaşında ve altmış bin milden daha az yol yapmış Plymouth'lar.

Yeni parça kullanmadan sorunu nasıl çözebileceğime dair bazı fikirlerim vardı.

Dikkatim dağıldığı için, hoparlörlerden biri bağırana kadar sesleri hemen fark edemedim ve sesi öfkeliydi. Doğrudum ve arabanın kaputuna doğru eğildim.

Honda'yı aldım ve garajın önünü taradım. Önce Shelly'yi gördüm, kollarını kavuşturmuş, çenesini meydan okurcasına eğmiş, dimdik duruyordu; sonra da Iron Wraiths motosiklet kulübünün kıdemli tam üyesi Drill onun önünde, yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde bağıırıyordu.

". . . sen kendini ne sanıyorsun, seni çılgın sürtüğ? Kiminle konuştuğunun farkında mısın?"

Pazartesi günü Bayan Shelly Sullivan'la ilk tanıştığımda ben de onun hakkında benzer düşüncelere sahiptim. Ama itiraf etmeliyim ki o sırada aç ve yorgundum. Yazıklar olsun bana. O benim çalışanım ve iş arkadaşımdı; bundan da öte, o bir insandı.

Ayrıca, acıktığınız bir anda birine kafanızın içinde bir isim takmak, iş yerinde bağırırmaktan çok farklıdır.

Onlara doğru koştum ve Shelly'nin şöyle dediğini duydum: "Senin kan ve organ israfı olduğunu anlamak için kim olduğunu bilmeme gerek yok. Biraz daha soysuz olsaydın, pastırma olurdun."

"Ne? Pastırma mı?"

"Bilirsin, pastırma gibi 'ekmek içinde'. Bir sandviçin içinde." Bunu yavaşça söyledi, sanki o bir pislik kadar aptalmış gibi.

Bu söz karşısında irkildim, özellikle de konuşması sırasında. Ayrıca bu hakaret beni eğlendirmişti. Kadın soğuk olduğu kadar zekiymi de. Yine de soğuk olması Drill tarafından taciz edilmeyi hak ettiği anlamına gelmiyordu.

"Durun bir dakika," diye seslendim, aralarına girip onları ayırmaya çalıştım. Drill geriye doğru üç adım attı, damarı alnında zonkluyordu. Shelly,

Ancak bir santim bile kıpırdamadı. Vücudunu tam arkamda hissettim, inatla yerini koruyordu.

Drill gerçekten iri yarı bir adamdı, kel ve etliydi, özellikle dövüşmek istediğim biri değildi. Ama onun çoğunlukla makul biri olduğunu biliyordum. Durumu yatıştırabileceğime dair umudum vardı.

"Selam, Drill." Elimi uzattım ve görüşünü engellemek için tüm vücudumu Shelly'nin önünde hareket ettirdim.

İri adam bana göz kırptı, sanki kendi öfkesinin ötesini görmesi ve beni odak noktasına getirmesi biraz zaman almış gibiydi. Sonunda el sıkışmamı kabul etti.

"Beau," dedi sıkıca.

Elini bırakarak iki elimi de kalçalarımın üzerine koydum. "Senin için ne yapabilirim?"

Bakışları geçmişe kaydı, yüz hatları karardı. "Öncelikle bu lanet arpi neden tuttuğunuzu bilmek istiyorum-"

"Whoa, whoa, whoa." Ellerimi aramızda birleştirdim ve başımı salladım. Shelly'yi hâlâ arkamda hissedebiliyordum çünkü az önce derin bir nefes alıp bırakmıştı. Boynumdaki havayı ve göğsünün sırtıma değdiğini hissettim. "Şimdi, bekle bir dakika. Ben bilmiyorum bayanın ne olduğunu _"

"Hanımefendi mi?" Drill homurdandı, sıkılmış dişlerinin arasından konuşuyordu. "O bir hanımefendi değil."

"Tamam, tamam. Burada duralım." Drill'e, Cletus sinirlendiğinde ona karşı kullandığım en pratik gülümsememi verdim ve Shelly'ye döndüm. *Hâlâ* hareket etmemiştii. Ayak parmaklarına basmamak için bir adım geri gitmek zorunda kaldım. "Bayan Sullivan? Bize bir dakika izin verir misiniz?"

Kadının bakışları -her zamanki gibi beynimde hızlı bir hıçkırık yaratmıştı- çok şey anlatıyordu. Drill'in arkamda alevler içinde patlamasını bekliyordum.

Yavaşça, yavaşça gözlerini benimkilere çevirdi ve Tanrı'ya şükür, öfkesinin büyük bir kısmı dağıldı. Daha iyisini bilmeseydim, bakışlarının yumuşadığını söyleyebilirdim. Bana göz kırptı, yutkundu ve başını bir kez salladı.

Tek kelime etmeden ya da Drill'e bir kez daha bakmadan döndü ve telaşsızca garaja doğru yürüdü.

Drill'e dönmeden önce yaklaşık yirmi adım uzaklaşmasını bekledim. "Pekala, bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"O lanet-"

Gözlerimi iri adama diktim, elimi kaldırdım ve hızla başımı salladım. "Bak şimdi, o *bayan* burada çalışıyor. Benim yanımda çalışıyor ve onun, Duane'in ya da Cletus'un hakkında bu şekilde konuşmana izin veremem." Etkili olması için durakladım ve omuz silktim, "Tamam, belki Cletus."

Şaka işe yaradı ve Drill kısa bir kahkaha atarak etli avucuyla yüzünü ovuşturdu. "Lanet olsun, Beau. Onu nerede buldun?"

"Ne oldu?" Tekrar denedim, daha sessiz.

Drill ve ben tam olarak arkadaş değildik ama dostça tanışıyorduk. Ailemin Wraith'lerle olan geçmişi uzun ve çarpıktı ve yerel motorcu çetesiyle barışı korumak, konu ölüm kalım meselesi olmadığında bazen gururumuzu ayaklar altına almak anlamına geliyordu.

Durakladı, bana gizemli bir bakış attı ve sonra homurdandı: "Önemli değil."

"Önemli olsa iyi olur" dedim, neden bu konuyu zorladığımı anlamadan. Açıklanamayan bir nedenden ötürü, Bayan Shelly Sullivan'a karşı duyduğum korumacılık duygusu beni eklemeye itti: "Çünkü gördüklerim benim için çok önemliydi. Etrafta dolaşıp rastgele kadınlara küfürler savurduğunu düşünmekten nefret ediyorum."

Drill'in dudağı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Böyle bir yerde çalışan bir kadının böyle görünmesini ve birilerinin bunu fark etmesini bekleyemezsin."

"Ne. Sen. Sen. Yaptın?"

"İyi, iyi. Tamam mı? Onu biraz ürkütmüş olabilirim." Çılgınca hiçbir şeyi işaret etmedi. "Onu bisikletin üzerine eğilmiş gördüm ve lanet olsun Beau. Şu bacakları gördün mü? Lanet olsun. Ve o kıcı. Ve Tanrım, o gözler. Hiç-"

"Tatbikat," diye tersledim, iri yarı adama azarlayıcı bir bakış attım.

Ellerini havaya kaldırdı. "Yemin ederim, ona dokunmadım. Tek söylediğim güzel bir kıcı olduğu ve ona tatlım dediğimdi. Hepsi bu. Sanırsın ki annesine fahişe dedim."

"Ne dedi?" Şimdi sadece merak ediyordum.

Bir an tereddüt etti, sonra itiraf etti: "Benim bir bowling topu kadar keskin olduğumla ilgili bir şeyler söyledi."

Gülmemek için elimden geleni yaparak çenemi göğsüme indirdim.

"Ve dahası da vardı." Bakışları yere düştü ve sanki onun tüm hakaretlerini hatırlıyormuş gibi gözleri büyüdü. "Gerçekten çok kabaydı."

Her konuda ona inanmıştım.

Ama o 1.80 boyunda bir motorcu çetesi ağır sıkletiydi. Ve biri ona kötü davrandığı için neredeyse surat asacaktı.

"Tamam." İçimi çektim ve Drill'in ötesine, ufka doğru baktım. Düşünmem gerekiyordu.

Bir yandan, Bayan Sullivan'ın poposuna duyduğu hayranlık hakkında yorum yapması doğru ya da uygun değildi. Öte yandan, bu Drill'di. Wraithler arasında açık ara en dengeli ve adil görüşlü olan oydu. Eğer diğerlerinden biri olsaydı, Shelly benim müdahale etmeme fırsat kalmadan yere serilmiş olurdu.

"Dinle ..." Durakladım, hâlâ nasıl devam edeceğimi düşünüyordum. "Çarşamba günü bizimle balığa geliyor musun?"

Drill bana baktı ve sonra bir kez başını salladı. "Evet, doğru. Hank, Catfish ve Twilight'ı getirmemi istedi."

"Güzel. Bu çok iyi." Yorgun bir şekilde alnımı ovuşturdum. "Bugün neden uğradın? Bisikletine bakmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Öyle bir şey değil." Drill bir adım uzaklaştı ve arabanın çakıllarını tekmeledi, gözlerimle buluşmadı. "Razor'ın yaşlı karısı seninle görüşmek istiyor."

Onu yanlış duyduğuma ikna olarak geri çekildim. "Ne dedi?"

"Christine." Adını sessiz bir şekilde söyledi. Sanki öcü adamdan bahsediyormuş gibi. Ya da bu durumda, öcü kadından. "Görüşmek istiyor."

"Neden?"

"Söylemedi." Drill dudaklarını yaladı ve bunun onun gergin bir alışkanlığı olduğunu biliyordum. "Sadece Duane'e değil, sadece sana sormam gerektiğini söyledi."

İri adamı inceledim, bunun neyle ilgili olabileceğini hızlıca düşündüm ve sonunda buluşma talebinin, tamirci olarak becerilerimi atölyelerinde kullanmakla ilgili olduğuna karar verdim. Ve dürüst olmak gerekirse, bu beni şaşırttı.

Yaklaşık bir yıl önce, Wraith'ler Duane'e bir tehditle yaklaşmış, ona ve bana çalıntı arabalarını sökmemiz gerektiğini söylemişlerdi - ama *sadece* Duane ve bana, Cletus'a değil. Elllerinde en büyük kardeşimiz Jethro'ya karşı kanıtları vardı ve eğer Duane ve ben taleplerini kabul etmezsek, Jethro'yu hapse göndermeye hazırdılar.

Sonunda, Cletus ve onun sinsi entrikaları günü kurtardı.

Şimdi de aynı şeyin peşinde olduklarını tahmin ediyordum.

Drill'e bakarken yüzümü buruşturdum. Kızgın değildim. Sadece biraz sinirlenmiştim. "Bunu geçen yıl hallettik. Sizin için çalışmıyorum."

Ben sözümü bitirmeden Drill başını sallıyordu. "Hayır. Öyle bir şey yok. Aramızda kalsın, Christine deli olabilir ama Cletus elini gösterdiğinde o da oradaydı. Jethro aleyhindeki kanıtların değersiz olduğunu biliyor. Bu başka bir şeyle ilgili."

"Ne hakkında olabilir ki? Claire mi?" Claire, Christine ve Razor'un tek çocuğuydu. Claire hem Jethro hem de Cletus'la iyi arkadaşı. Yaklaşık bir ay önce büyük şehirde bir öğretmenlik pozisyonu almak için Yeşil Vadi'den taşınmıştı ama Cletus'la birlikte Ekim ayında bir müzik yarışmasına katılacaklardı.

Drill omuz silkti, yüz hatları çaresizlik maskesiyle düzenlenmişti. "Bilseydim sana söylerdim. Ama onun nasıl biri olduğunu bilirsin."

"Aslında bilmiyorum." Dilimle yanağımın içini dürttüm. "O kadınla hiç konuşmadım."

"İstesen de istemesen de bu değişmek üzere." Bana sempati dolu bir bakış attı. "Razor'ın yaşlı kadını ne isterse, Razor'ın yaşlı kadını onu alır."

Christine St. Claire ile görüşmeyi düşüneceğime **SÖZ** verdikten **SONRA** Drill bana düşünmem için iki hafta vereceğini söyleyerek ayrıldı. Onu bir aya ikna etmiştim.

Şimdi, oyalanıyordum.

Pek oyalanan biri değildim. Genelde iş bitirici biriydim. Ama Shelly ile sabahki olaylar hakkında bire bir konuşmaktansa kanal tedavisi olmayı tercih ederdim. Duane'in izin günüydü ve Cletus ofisteydi. Ona durum hakkında bilgi verip vermemeyi ve işi ona bırakıp bırakmamayı düşündüm.

Sonunda, arayan ben değildim. Hala garajın girişinde oyalanırken Shelly oraya doğru yürüdü. Daha önce olduğu gibi, adımları telaşsız ve kendinden emindi.

İçgüdüsel olarak tüm kaslarım gerildi ve o yaklaşırken yan gözle ona baktım. Duane haklıydı, ona doğrudan bakmak zordu. Hollywood ya da Paris'te bir milyarderin kolunda ya da bir podyumda yürüyor olmalıydı. İnsanlar gerçek hayatta onun gibi görünmüyordu.

Jethro'nun nişanlısı Sienna şu ana kadar gördüğüm en çekici kadındı, ta ki bu tamirci kadına kadar. Ama Sienna soğuk biri değildi. Kolayca gülümser, şakalar yapar, nazik davranırdı.

ve bu onu ulaşılabilir kılıyordu. Ve Sienna'nın Sienna olması hepimize onun dış görünüşünün güzelliğini unutturdu,       kalbi dış görünüşünü gölgede bırakıyordu.

Oysa Shelly'nin soğuk güzelliğini unutabileceğimi hiç sanmıyordum. Buzdan bir duvarın arkasından birine bakmak gibiydi. Görebildiğim *tek şey buydu*.

"Gitti mi?" Bakışlarının ağırlığı bana daha fiziksel geldi. ama yine de bir şekilde daha az  ağrıştırıcı.

"Evet, bu konuda ..." Söylenmesi gerekeni söylemeye hazırlanarak sessizce nefes verdim. "Seninle o şekilde konuşmamalıydı ve böyle bir şey olduğu için  zg n m. Onunla konuştum ve bir daha olmayacak."

Shelly parmaklarını arka ceplerine soktu. Tulum yerine, uzun, bronz, pürüzsüz bacaklarını sergileyen kesik kot şort giymişti. Bir yanım, müşterilerin istenmeyen yorumlarından kaçınmak için bundan sonra tulum giymesini önermek istedi.

Ama sonra aklımın *bir köşesinde* annemin sesini duydum: "*K mese tilki girdiğinde tavuğu su lamayacaksın*"

Shelly tavuk değildi. Ve Drill tilki değildi. Ama benzetme hala uygun. Ayrıca, tulumların arkasına saklanamazdı. O ne giydiğinin önemi olmaksızın çarpıcıydı .

"Bu kadar mı?" diye sordu. Hayal g rm yorsam omuzları biraz gevşemiş gibiydi.

"İşte bu kadar."

Çenesini kaldırıp beni inceledi. Dürüst olup olmadığımı anlamaya çalıştığı hissine kapıldım, bu da bu kadının neden bu kadar güvensiz olduğunu merak etmeme neden oldu.

Bakışlarımızı birbirimize çevirmişken, itfaiye şefi Bay McClure'un çakıllı alana girdiğini gördüm. İçimden lanet okudum. Drill'in koca ağzı sağ olsun, Bayan McClure'un triger kayışıyla birlikte geride kalıyordum.

Shelly aniden, "Kıçım hakkında yorum isteseydim, bir proktoloğa giderdim," dedi.

Gülümsemem bu noktada daha çok yüz buruşturmaya benziyordu. Gülümsememi yumuşatarak gerçekçi bir hale getirmeye çalıştım. "Tabii ki."

"Ben araba tamir etmek istiyorum."

"Kulağa hoş geliyor."

Ona istediği cevapları vermiyor olmalıydım, çünkü çenesi gerildi ve bakışları sertleşti. Ama o başka bir şey söylemeden önce Bay McClure bir selam verdi.

"Hey, evlat. Senin için yeterince sıcak mı?"

Dikkatimi itfaiye şefine çevirdim ve ona el salladım, bu el sallama yeterince yaklaşıp yaklaşmaz hızla tokalaşmaya dönüştü. "Günaydın efendim. Hanımefendinin arabasıyla işim henüz bitmedi. Size mesaj atmalıydım. Bunun için üzgünüm."

"Zahmet etmeyin. Bekleyebilirim." Yaşlı adam omuz silkerek dikkatini Shelly'ye çevirdi. Ona her zamanki gibi kibar bir gülümseme vererek elini uzattı. "Merhaba. Ben Carter McClure. Siz kimsiniz?"

Shelly'ye baktım, itfaiye şefinin tokalaşmasını kabul etmesini bekliyordum.

Sonra biraz daha bekledim. Ve beklemeye devam ettim.

Dehşet içinde Bay McClure'a -en nazik, en cömert ve en iyi kalpli insanlardan birine- ters ters bakmasını izledim.

ve sonra eline ters ters baktı.

Tek kelime etmeden arkasını döndü ve uzaklaştı.

"ONDAN HOŞLANMIYORUM," diye bağıırıyordum ki kapı tamamen açıldı ve ben ofise girerken duvara çarptı.

Her zamanki gibi Cletus bilgisayar ekranındaki o büyüleyici şeyden başını kaldırıp bakmadı.

"Cletus? Beni duydun mu? Ondan hoşlanmıyorum. Burada çalışamaz."

Ekranında bir şeylere tıklamaya devam etti ve *sonunda* dikkatini bana verdi. "Ondan hoşlanıp hoşlanmaman önemli değil Beau. Önemli olan Shelly Sullivan'ın iyi bir tamirci olup olmadığı. O iyi bir tamirci. Dahası, bu nedenle, bu şekilde, karşısında ve benzeri. Boşluğu doldur."

Ses tonumu dengelemeye çalıştım - Tanrım, nasıl da denedim. "İyi bir tamirci olabilir. Ama bir kirpi kadar dikenlidir."

"Hayır, Beau. O iyi bir tamirci değil. O harika bir tamirci."

Ağzımı açtım -bilmiyorum bile çünkü haklıydı, o harika bir tamirciydi- ve Cletus benim yerime konuştu. "Duane Şükran Gününden önce ayrılıyor. Zaten çok fazla işimiz var. Yardıma ihtiyacımız var. Şimdi beni yalnız bırak. Drew ile görüşmemden önce bu işi bitirmem gerekiyor."

Cletus her şey hallolmuş gibi arkasını dönüp bilgisayar ekranına baktı.

Öfkeme hakim olmaya çalışarak ona baktım. Beni boğmakla tehdit eden öfke dalgasını yuttum, iyi bir önlem için derin bir nefes aldım. Kardeşimi tanıyordum. Ne kadar bağırırsam bağırıyım beni dinlemeyecekti. Muhtemelen daha da sertleşecekti.

Gözlerini işinden ayırmadan, "Göz dediğin o lazer ışınlarıyla beynime girmeye çalışmaktan vazgeçmeni rica edeceğim," diye tersledi.

"Bu konuda konuşmam bitmedi."

Yüksek sesle oflayıp puflayarak sandalyesini bana doğru çevirdi. "Neden başka bir şeyden konuşmuyoruz, mesela Jethro'nun bekârlığa veda partisi hazırlıklarından? Çöpçü avını bitirdin mi?"

"Evet, bitirdim. İki hafta önce. Konuyu değiştirmeyi bırak."

"İyi o zaman." Dişlerini sıktı. "Devam et ve konuş Shelly."

"O Kaba. Değil sadece için Ben. O kaba için müşterilerle."

"Neden müşterilerle konuşuyor? Bu senin işin." "Ne yapmamı istiyorsun? Onu bir arabanın altına mı saklayayım?"

Onu kaçırmak imkansız, Cletus. Tıpkı şu kadınlardan birine benziyor.

. dergilerdeki şu modeller."

"Hangi dergiler bunlar?" Cletus'un sesi kuru ve ima ettiği anlamla ağırdı çünkü, *Evet. Güzel. Tamam mı? Araba dergilerini ve içindeki modellere bakmayı severim.*

Tatmin oldun mu?

Ellerimi havaya kaldırdım ve sonra kalçalarımın altına yerleştirdim. "Ne demek istediğimi biliyorsun. İnsanlar onu görünce onunla konuşmak istiyorlar."

"Yani *erkekler* onu görüyor ve onunla konuşmak istiyor."

"Evet. Güzel. Erkekler. Erkekler onunla konuşmak istiyor. Sonra o da onları aşağılıyor. Bunun gerçekten iyi bir iş stratejisi olduğunu mu düşünüyorsun? Erkek müşterilerimizi aşağılaması için muhteşem bir kadını işe almak?"

"Hayır. Hayır, düşünmüyorum." Ses tonu ciddiye ama ağzının seğirdiğini fark etmedim.

Sinsi piç bunun komik olduğunu düşünüyordu.

"Oh, komik mi bu?"

Cevap vermedi ama gülüyordu. "*Gülüyor* musun?"

"Hayır," dedi, hâlâ gülüyordu.

Bu onun için yanlış bir şeydi. İçimde kaynayan öfke, Darlene'le ilgili ciğerlerimde biriken sızı, hayal kırıklıklarım, hepsi taşmak için o anı seçmişti. Ne yaptığımı anlayamadan yazı gereçlerinin bulunduğu kabı ve dosya dolabındaki kâğıt yığınlarını bir hırıltıyla devirmiştım.

Sonunda gülmeyi kesti. Onunla yüzleştüğimde gözleri bana ateş püskürüyordu.

"Bu pisliği temizleyeceksin, Beau Fitzgerald Winston."

Emrettiği şeyi yapamayacak kadar kızgın, öfkeli ve belki de gururluydum.

Ancak, karşımdakinin Cletus olduğunu fark edemeyecek kadar ileri gitmemiştim. Hayatımı kâbusa çevirebilecek biri varsa, o da oydu. Taleplerine boyun eğmek yerine, kaosun olduğu yöne doğru bir parmak salladım ve

"Onu almaya hazır olduğumda alacağım."

Sonra döndüm, merdivenlerden inerken kapıyı arkamdan çarparak kapattım, neredeyse merdiven boşluğunun girişinde Drew Runous ile çarpışıyordum. Kısa bir özür mırıldanarak yanından hızla geçtim ve garajdan çıkıp sakinleşebileceğim arka bahçeye doğru ilerledim.

Cletus kadını kovmak istemiyor muydu? İyi, iyi.

İyi o zaman.

Bu *gayet iyiydi*.

Ama onunla çalışacaksam ne olayım. Ya da onunla konuşacaksam.

Ya da ona bakacaktım.

Bana kalırsa, o ve onun *kaba-mükemmel* kıcı diye bir şey yoktu.

"Gerçeklik insan zihninde vardır, başka hiçbir yerde değil."

- George Orwell, *1984*

Shelly

" **ISTILACI** CİNSEL DÜŞÜNCELERİM **VAR.**"

"Anlat bana." *İki kelime.*

Bir nefes aldım ve tekrar konuşmadan önce sessizce ona kadar saydım. "Sence yeni ilaçlardan mı kaynaklanıyor?"

Dr. West başını salladı. "Bilmiyorum Shelly. Yaşadığın bu düşünceleri anlat. O zaman ilaçlardan mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını anlayabiliriz." *Dört kelime. Altı kelime. On altı kelime.*

Dilimi ısırdım, çok değil, sadece Dr. West'e sürekli olarak çift sayıda kelimeden oluşan cümlelerle konuştuğunu söylememek için. Saymayacağıma dair kendime söz vermiştim.

Ama işte buradaydım, sayıyordum.

Dur. Dur. Dur. Dur. Dur. Dur.

Cümlelerindeki kelime sayısına dikkatini çekmek yerine boğazımı temizledim ve bu sefer ona kadar saymayarak bunu düşünmemeye çalıştım. "Bu başka hastalarınızın da başına geldi mi?"

"Fluoksetin ile değil ama ilk kez bir antidepresan kullanıyorsunuz. Neler olduğunu anlatın." *On iki kelime. Dört kelime.*

Dur. Dur. Dur. Dur. Dur.

"I . . . İş arkadaşlarımdan birini düşünüyorum. Sık sık. Uygunsuz şekillerde." Dr. West'in başının üzerinden arkasındaki boş beyaz duvara baktım.

Ofisinin duvarlarında hiç resim yoktu. Altı hafta önceki ilk yüz yüze seansımızda hastalarının -tedavi ettiği *türden* hastaların- süslemelerle dikkatlerinin kolayca dağıldığını açıklamıştı.

Resim yok. Dergi yok. Dağınıklık yok. Sadece kendi sandalyesi, hastası için bir sandalye ve aramızda bir sehpa vardı. Odadaki diğer tek nesne köşedeki bir hava temizleyiciydi.

"Daha açık olmalısın." *Altı kelime. Dur.*

Dur. Dur. Dur. Dur.

Dikkatimi tekrar Dr. West'e ve onun nazik ifadesine verdim. Geçen yıl bir derginin sayfalarından bana bakan o nazik ifade beni sonunda bunu yapmaya ikna etmişti.

Daha doğrusu, Dr. West'in nazik ifadesi ve kardeşimin eşinin ilk çocuklarına hamile olduğunu yeni öğrenmiş olmasıydı.

Yeğenim birkaç hafta önce doğmuştu. Ziyaret etmemiştim. Onu kucağıma alamadım. Kucağıma alamadım. Umutsuzca istedim ama her düşündüğümde...

Ya olursa? Ya incinirse? Ya bir şey olmasına sen sebep olursan? Ya bir şey olursa?

"Shelly?" diye sordu.

Cevap vermem çok uzun sürmüştü.

Ciğerlerimi filtrelenmiş havayla doldurarak, Beau hakkındaki düşüncelerimle ilgili çok fazla gereksiz ayrıntıya girmeden tamamen dürüst olmaya çalıştım. Hayatım boyunca çok fazla ayrıntı vermenin ya da çok etkileyici olmanın insanları genellikle rahatsız ettiğini öğrenmiştim.

"Gülümsemesini düşünüyorum. Şakalar yapar. Ve arkadaş canlısı.

İnsanlara yardım etmek için elinden geleni yapar."

"Onu ne zamandır tanıyorsunuz?" *Altı kelime.*

"Sadece iki haftadır."

"Peki onu ne sıklıkla görüyorsun?" *Altı kelime.*

"Neredeyse her gün."

"Tamam, peki neden düşüncelerinizin istilacı veya cinsel olduğunu düşünüyorsunuz?" *On iki kelime.*

I ovuldu benim Alnına, azarlama
kendim için

Sayıyorum. *Sadece dur. Kes şunu. Kes şunu. Kes şunu.*

"Ellerini düşünüyorum. Üstünde kıyafet yokken nasıl görüldüğünü düşünüyorum. Kıyafetlerimi çıkardığını düşünüyorum. Öpüşmemizi düşünüyorum. Bana dokunmasını."

"Ve sonra?" *İki kelime.* "En

fazla bu kadarını yapabildim."

"Gerçekten mi, Shelly?" *İki kelime. Dur. Dur. Dur. Dur. Dur.*

"Ne? Diyagram getirmeli miydin?"

Küçük bir gülümsemeye izin verdi ve sorumu komik bulduğunu anladım. Geçen yıl Skype üzerinden yüz yüze seanslarımıza başladığımızda Dr. West *hiç* gülümsememişti ve ben onun bu yönünü sevmiştim. Yabancılar arasındaki gülümsemeler bir gösteri, bir maske, yanlış yönlendirme, manipülatiftir.

Ya da ben öyle
düşünürdüm. Beau
Winston'dan önce.

"HayırEndişeler hakkında acı çektirmek fiziksel
Acı mı? Onu incitmek mi?" *Altı kelime. İki kelime.*

"Hayır. Asla."

"Korku hissediyor musun? Onun sana dokunduğunu hayal ettiğinde?"

*Dört kelime. Altı
kelime.*

Dur. Dur. Dur. Dur. Dur.

"Hayır. Hiç de değil." Kalbime yavaşlamasını söyledim. *Bunu bilecek yapmıyor.*

Bana baktı, düşündü, küçük gülümsemesi hâlâ yerindeydi. "Sence sadece bu adamdan etkileniyor olabilir misin? İş arkadaşından?" *On kelime. İki kelime.*

Daha fazla dayanamadım. "Neden bu şekilde konuşuyorsun? hatta cümleler?"

"O da ne?" *İki kelime.*

"Yine yaptınız, Doktor. Cümlelerinizin her birinde çift sayıda kelime var. Tek sayılı cümleleri tercih ettiğimi biliyorsunuz. Bu gizli bir ERP planının başlangıcı mı? Dayanıklılığımı mı test ediyorsunuz?" Konuşmamı bitirdiğimde nefes nefese kalmıştım.

Ve kendimle ilgili büyük bir hayal kırıklığına uğramıştım.

Utanç ateşi boynuma ve yanaklarıma doğru tırmanmasına rağmen bakışlarımı kaçırmadım.

Ve bu iyiydi. Utanmaya alışmışım. Hayatımın bu noktasında, utanç verici olmak benim normalimdi.

Dr. West dört saniye boyunca bana baktı ve sonra, "Üzgünüm Shelly. Bu daha mı iyi?" Kasıtlı olarak, yavaşça konuştu, sanki ne söyleyeceğini planlıyor, kelimelerini kafasında sayıyordu.

Bunu yapmak zorunda olmasından nefret ediyordum. İşe yaramasından da nefret ediyordum. Şimdiden kendimi daha iyi, daha sakın hissetmemden nefret ediyordum.

Ona ters ters baktım çünkü kendime ters ters bakamıyordum. İçimde bir sabırsızlık dalgası kabardı ve "Beni düzeltmek zorundasın" diye fısıldadım.

"Terapi 'düzeltmek' demek değildir Shelly. Mevcut tepkilerinizi yeniden yönlendirmenize yardımcı olacak stratejiler geliştiriyoruz. Bunu biliyorsun. İyi bir ilerleme gösteriyorsun. Ama sen . ." durakladı ve kaç kelime konuştuğunun zihinsel çetelesini tutmaya çalıştığını görebiliyordum, "tüm hayatın boyunca bu bozuklukla yaşadın ve ... ona yer açtın." *Beş kelime. Dokuz kelime. Üç kelime. Beş kelime. On yedi kelime.*

"Desmond'a sarılmak istiyorum," diye yalvardım. "Kardeşıme sarılmak.

Ailemi görmek. Onlara yaptığım şeyle ilgili gerçeği söylemem gerek. Lütfen."

Yalvarmalar üç seans önce başlamıştı. Ofisinde yıkılmış ve ağlamıştım. Ağladım ve ağladım. Çocukluğumdan beri ilk kez ağlıyordum.

Kardeşim Quinn hakkında konuşuyorduk. Yıllardır ona sarılmamıştım, en büyük kardeşimizin cenazesinden beri. Ona sürekli yalan söylemeye başladığımdan beri. Yalancı beni diğer tüm kelimelerden daha çok tanımlıyordu.

Onu özlemiştim.

İki kardeşimi de özledim. Ve ailemi özledim.

Yeğenimi kucağıma almak istedim.

Ve baldızıma sarılmak ve kardeşimi böylesine şiddetle sevdiği için ona teşekkür etmek istedim.

Ama yaptıklarımın sonra bunların hiçbirini hak etmiyordum. Henüz değil.

Belki de hiçbir zaman.

Bu düşünce göğsümü ağrıttı.

Ağlama seansımdan beri kendimi dengesiz ve hassas hissediyordum. Çok fazla şey *hissediyordum*. Bir yanımda bunun ilacın bir yan etkisi olup olmadığını merak ediyordu. Dr. West bir atılım yaptığımı söyledi. Açıklamasından emin değildim.

"Bu Quinn'i ailenizden saklamakla ilgili, doğru mu?" Dr. West notlarının arkasını çevirdi. "Ağabeyin öldükten sonra mı?" *Dokuz kelime. Beş kelime.*

"Evet."

"Annen seni arayıp Quinn'e ulaşmanı istediğinde. Ama sonra sen. . . seni Chicago'da bırakacağından korktun." *On üç kelime. On bir kelime.*

Hatırladıkça midem ağrıyordu, bu yüzden kollarımı kavuşturdum.

Karnımın üzerinde. "Evet. Quinn'in Boston'a dönmesini istemedim. Tekrar yalnız kalmak istemedim."

"Ona onlarla hiçbir şey yapmak istemediğini söylemişsin. Ailenle." *On beş kelime. Üç kelime.*

Onları hak etmiyorsun. Onlar daha iyisini hak ediyor. Çok, çok, çok daha iyi.

Yüzümü buruşturdum, kalbim ve zihnim hızla çarpıyordu. gömleğine baktı. Maviydi. Ama ne su mavisi, ne lacivert, ne de

Kraliyet.

"Ne düşünüyorsun?" "Gömleğin, ne renk mavi o?"

"Shelly, lütfen odaklan. Bu durumu tartışmanın - ağabeyin öldükten sonra ailenin başına gelenler ve verdiği kararlar - senin için çok zor olduğunu biliyorum. Ancak gerçeği söylemek zorunda kalacağın zaman gelecek ve dikkatini dağıtmak bir seçenek olmayacak. Quinn'e yalan söylediğin için sorumluluk almalısın. Ve ailene." *Üç kelime. Yirmi beş kelime. Yirmi bir kelime. Dokuz kelime. Üç kelime.*

başımı salladım, kendimi odaklanmaya ve yüzleşmeye zorladım.

kaygı. "Özür dilemek, işleri yoluna koymak istiyorum." "O zaman yapacaksın." Sesi çok emin geliyordu.

Nefes almakta zorlanıyordum. "Benden nefret edecek."

"Nefret edebilir ama yine de sorumluluk almak zorundasın. eylemlerinizi için." *On üç kelime.*

"Söz veriyorum," dedim gözlerimi ona dikerek, "sana yalan söylemedim." "Biliyorum Shelly." Yüz ifadesi sabırlıydı.

"Ben de bir yılı aşkın süredir kimseye yalan söylemedim."

"Ama iki yıldır kardeşin Quinn'den ve aylardır da yengenden kaçırıyorsun."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim. "Neredeyse hazırım.

Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var. Daha iyi olmalıyım."

Dr. West beni süzdükten sonra ölçülü adımlarla konuşmaya devam etti. "Hastalığınız büyüdü. Üzerinizdeki etkisini azaltacağız. Ama bu sabır gerektirecek. Geçen yıl ilk kez OKB'nizin üstesinden gelmeye çalıştınız. Hayatın boyunca ilk kez tedavi arayışına girdin. Hâlâ yapılması gereken çok iş var. Ama *biliyorum ki*

sen olabilir yap o." *Beş kelime. Yedi kelime. Beş kelime. On üç kelime. On bir kelime. Dokuz kelime. Yedi kelime.*

Yumuşak kahverengi gözleri üzerimde gezindi, araştırdı. "Seni üzecekse bu konuyu tekrar açmak istemiyorum, ama hala bir tesise yatma seçeneğin var. Böylece dokunmaya karşı isteksizliğini gözetim altında tutulacağın güvenli bir ortamda ele alabiliriz."

"Hayır." İçime bıçak gibi saplanan bir korku göğsüme bir yıldırım gibi çarptı ve sesimi dengede tutmak için mücadele ettim.

"Çok yoğun olacak ama yine de bunun en güvenli ve en etkili yol olduğuna inanıyorum-"

"Yabancılarla dokunmaya zorlanacağım bir yer mi? Onların bana dokunabileceği bir yerde mi? Hayır." Başımı sertçe salladım.

"Takıntılarınız ofis ortamında yapılabilecekleri sınırlıyor. Gözetim olmadan, hazır olduğunuzda tasarladığımız ERP planı-"

"O zaman kendi başıma daha çok çalışacağım." Kararlılık sesimi sertleştirdi.

Terapistim dudaklarını birbirine bastırdı ve acımasızca başını sallayarak notlarına bir şeyler not etti. "Günlüğüne mi yazıyorsun Shelly?"

"Evet." Günlüğümü düşünmek ellerimi rahatlattı.

Dr. West günlük tutmamı tavsiye etmemişti. Seanslarımızın başlarında, ben hala Illinois'de yaşarken ve Skype üzerinden konuşurken, benden her gün şükrettiğim üç şeyi listelediğim bir günlük tutmamı istemişti. Bunun kaygı duygularıma yardımcı olacağını söylemişti. Haklıydı da.

"Güzel. Meditasyon yapıyor musun?" "Evet."

"Mükemmel. İşler nasıl? Yani, heykeller hakkında ne hissediyorsun?"

"Bakır yapıları döktüm. Gümüşün bir kısmı eksik. Gelecek hafta siparişlerim var." Rahatlamaya başladığımda terapistimi inceledim ve sanatımdan gerçekten bilmek istediği için mi yoksa beni sakinleştireceğini bildiği için mi bahsettiğini merak ettim.

"İlaç almakla ilgili endişelerinizden biri de yaratıcı olma yeteneğinizi kaybedeceğinizdi. Herhangi bir zorluk yaşıyor musun?"

Sorusu üzerine düşünmek için bir an durdum. Yaratıcı enerjimi kaybetmiş miydim? "Bilmiyorum. Fluoksetine başlamadan önce eskizler yapmıştım. Şimdi o planları takip ediyorum. Geçmişte olduğumdan daha fazla odaklanmış durumdayım, dikkatim daha az dağınık, bu yüzden programın ilerisindeyim. Ancak ilaçların yaratıcılığımı engelleyip engellemediğine gelince, sanırım yeni bir komisyon alana kadar bunu bilemeyeceğim."

"Tamam, yeterince adil." Notlarına bir şeyler yazdı. "Bugün konuşmak istediğin başka bir şey var mı?"

Yine Beau hakkında konuşmak istiyorum.

Dürtüye karşı mücadele ederek dilimi ısırdım.

Onu düşünmeyi bırakmam için bana yardım etmesini istedim. Onun ne kadar nazik, düşünceli ve cömert olduğunu fark etmekten vazgeçmek istiyordum. Geçen hafta benden bu kadar kolay özür dileyebilmesinden ve bu kadar samimi olmasından nefret ediyordum. Üzgün olduğunu söylediğinde ona inanmıştım. Ayrıca bana nasıl baktığını da tartışmak istiyordum, sanki beni gerçekten *görüyor*muş gibi. Onu hayal kırıklığına uğrattığımda bile beni hala gördüğünü hissettim.

Bu mümkün değil. Beni tanımıyordu, hem de hiç. *Eğer seni tanısaydı, başka yöne kaçırdı.*

Ama yine de aramızda geçen her konuşmayı en ince ayrıntısına kadar incelemek istiyordum.

Bu yüzden gülümsemeye çalıştım ve "Bugün başka bir şey yok." dedim.

Tennessee'ye Beau Winston'ı düşünmek için gitmemiştim. Tennessee'de kendimi iyileştirmek için bulunuyordum, böylece Chicago'ya dönüp kardeşim, Janie, Desmond ve ailemin hak ettiği kişi olabilirdim.

Umarım gelecek haftaki seansıma kadar Beau Winston hakkındaki bu saplantılı düşünceler uzak bir anı olur.

"Sessiz insanlar en gürültülü zihinlere sahiptir."

- Stephen Hawking

Beau

CLETUS'un Shelly'nin yetenekleri konusunda **HAKLI OLMASI** benim de haklı olduğum gerçeğini ortadan kaldırmıyordu. O iş için kötüydü.

"Ben Kasım'da ayrıldığımda ne yapacaksın?" Duane, Shelly Sullivan'ın Bay McClure'a kaba davranmasından bir buçuk hafta sonra kiliseden çıkarken beni durdurmuştu. O zamandan beri kadından kaçıyordum.

Ona hiçbir şey söylememek kolaydı. Benimle ya da bir başkasıyla neredeyse hiç konuşmazdı. Benimle konuştuğunda ise bu her zaman bir şeyin nerede olduğunu sormak içindi. Yine de sessizliğine rağmen onun orada olduğunu hiç unutmadım.

Müşterilerle yağı çiğnediğimde, kardeşlerim uğradığında, müzik dinlerken ben

beni izlediğini hissettim. Deli olmadığımın emin olmak için arada bir kafamı kaldırıp ona bakıyordum, o bakışları kalbimin iki atışı boyunca dengemi bozuyordu. Kadın bakışlarını gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadı.

Varlığı donumdaki bir kum çapağı gibi sızlatıyordu. "Ne yapabilirim ki?" Omuz silktim, bıkkınlığın da ötesindeydim.

"Cletus beni dinlemiyor, önyargılı olduğumu söylüyor. Bu arada bebeklere ters ters bakıyor."

Bayan Julianne MacIntyre arabasını almak için iki torununu da getirmişti. Shelly çocuklara -özellikle de bebeğe- şöyle bir bakmış ve ters yöne doğru fırlamıştı. Bebek huysuz, pis kokulu ya da çirkin de değildi. Çok tatlıydı.

"Geçen hafta Cletus'la konuşmayı denedim." Duane sakalını kaşıdı.

"Biliyorum."

Cletus, Duane'e endişelerini öneri kutusuna yazmasını söylemişti. Cletus'un bir yıl önce Duane Cuma günleri yarım gün çalışmayı önerdiğinde üst kattaki ofis *öneri kutusuna* öğütücüyü etiketlediğini de not edelim.

"Bir ön ofis elemanı işe almaya ne dersiniz?" Duane

sesini alçalttı. "Belki Cletus bunu kabul eder ve bu da insanları garajdan uzak tutar. Bunun bir güvenlik sorunu olduğunu söyleyebiliriz."

Shelly'nin birkaç müşteriye davranışına tanık olduktan sonra Duane de en az benim kadar endişelenmeye başlamıştı. Onun endişesi benim huzursuzluğumu biraz olsun hafifletmişti. Ama aynı zamanda beni sinirlendiriyordu. Büyük macerasına çıkmak üzereydi; dükkân artık onun için öncelikli değildi.

Hayır. Bu sorunu ben çözmeliydim.

Ve büyük bir sorundu. Ne zaman bir müşteri garaja girse, yaptığım işi bırakıp ön tarafa koşmam gerekiyordu. İnsanlar yeni tamircimizle karşılaştıklarında, bir daha geri dönmemeye yemin ederek telaş içinde oradan ayrılırlardı.

Shelly kimsenin elini sıkıyordu. Bu, dünyanın bizim bölgemizde büyük bir hayır-hayırdır, özellikle de bir el sıkışma teklif edildiğinde. Havadan sudan konuşmaktan aciz görünüyordu. Birini rahatsız etmediyse bile ürkütüyordu. Konuştuğunda da, tamamen geçerli de olsa, aşağılayıcı bir yorum yapıyordu.

Devron Stokes Chevy'sini almaya geldiğinde, adama manuel vites kullanmayı bilmediğini ve bu yüzden arabasının erken patladığını söyledi. Sürüş dersleri almasını ya da bisiklete binmesini önermiş.

Adam hiç eğlenmemişti.

Shelly, yedek parçaları kendi başına tasarlayıp dökerek şanzımanı yeniden yapmayı başarmış, adama bir gemi dolusu para ve bize de bir ton zaman kazandırmıştı.

Ne demek
istediğimi
anladınız mı?
Yetenekli.

Hepimiz çok etkilenmiştik. Eğer kaba olmasaydı, ondan bana öğretmesini isteyebilirdim. Ama kabaydı. Bu yüzden istemedim.

Bayan Simmons arabasını getirdiğinde, üzerinde sadece "710" yazan bir notla geldi, Shelly notu ters çevirdi, karalanmış el yazısını gösterdi ve "*Yağ yazıyor*, 710 değil" dedi.

Bu durumda sorun Shelly'nin ne söylediği değil, nasıl söylediğiydi.

Darlene'in annesi olan Bayan Simmons ona şöyle karşılık verdi: "Ses tonuna dikkat et küçük hanım. Senin o ukala ağzına bir iki şey öğretmek istiyorum."

Shelly'nin bakışları keskinleşti. Belli ki o da Bayan Simmons'ın ses tonundan hoşlanmamıştı ve verdiği yanıt yaşlı kadının kıpkırmızı kesilmesine neden oldu. "Bana nasıl aptalca konuşulacağını öğretmeyi mi planlıyorsun?"

Duane, Bayan Simmons'ın öfkesini üzerine çeken bu sözler karşısında kahkahasını bastırmayı başaramadı. Duane asla gülmezdi.

Cletus kadın hakkında hiçbir şey yapmadığı için Duane ve ben Shelly'yi gözlerden uzak tutmak için bir sistem geliştirmiştik. Bu, emin olmak için ikimizden birinin her zaman dükkanda bulunması anlamına geliyordu ve verimlilik düşmüştü.

Boynumu kaşıyarak Cletus'a baktım. Kilisenin karşısında Yargıç Payton ve Carter McClure ile sohbet ediyordu. Tuhaf kardeşim her Pazar yaşlılar merkezindeki yaşlılarla shuffleboard oynamayı severdi ve bugün onu oraya götürmek için gönüllü olmuştum.

Daha doğrusu, bilgeliğe ve topsuz sporlara, her ne demekse, ihtiyacım olduğunu söyleyerek onu götürmem için beni gönüllü yapmıştı. Ben de kabul ettim, çünkü Shelly meselesini bastırmak istiyordum.

"Bir yolunu bulurum." Omuz silktim. "Ne gibi?"

"Henüz

bilmiyorum." "Bırak yardım edeyim."

Başımı salladım. "Senin yapabileceğin bir şey yok."

"Birkaç hafta daha gitmiyorum, belki ben-"

"Unut gitsin. Cletus'u yaşlılar merkezine götüreceğim, yolda bir ön büro elemanı fikrinden bahsedeyim."

"Anlamıyorum, sanki kızın ne kadar kaba davrandığını fark etmiyor bile." Duane'in yüzü memnuniyetsizlikle buruştu.

"Belki de umurunda değildir."

"Fark etmek için zaman ayırsa umursardı. Kesinlikle bir şeye kafayı takmış durumda."

Başımınla onayladım. Yıllar içinde Cletus'u takıntılarından birindeyken kendi haline bırakmayı öğrenmiştik ama Shelly'yle olan bu şey zamana duyarlıydı. Böyle giderse birkaç ay içinde hiç müşterimiz kalmayacaktı.

Kardeşim bana baktı. "Sence bunun Jethro'nun geçen gece söyledikleriyle bir ilgisi var mı?"

"Ne?" Önce ne demek istediğini anlamadım, ama sonra yeni restore edilmiş araba evinde yaptığımız son toplantıyı hatırladım. "Cletus'un bir bayan arkadaşı olduğunu mu kastediyorsun?"

"Evet."

Jethro, Cletus'un bir kadınla meşgul olduğunu ima etmişti ama kadının kim olduğunu ağabeyimden öğrenememiştim.

Bir yandan, Cletus'un bir kadın yüzünden dikkatinin dağılması fikri hoşuma gitmiyordu. Benden başka son bir yıldır hayatında büyük değişiklikler yapmayan tek kişi oydu. Ama öte yandan, Cletus'un hanımının kimliği ortaya çıktığında ya da çıkarsa, hepimiz Cletus'a, onun bize karıştığı gibi karışabilecektik. Ve bu, arkasında durabileceğim bir davaydı.

"Bilmiyorum," dedim dikkatim dağılmış bir şekilde, anahtarlarımla oynarken. "Sanırım Jethro haklıydı."

Kelimeleri söyleme şekliyle ilgili bir şey dikkatimi çekti. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Duane soruya cevap vermek yerine çenesini Drew Runous'a doğru kaldırdı. "Eğer Cletus dinlemezse, Drew'a gitmen gerekebilir."

Kız kardeşimizin nişanlısı olmasının yanı sıra -henüz resmi olarak nişanlanmamış olsalar da- Drew, Winston Kardeşler Oto Dükkânı'nın ortaklarından biriydi -sessiz bir ortak. İlk masrafları o karşılamıştı. Ama işin iş kısmını Cletus'a, işleri halletme kısmını da Duane ve bana bırakmıştı.

"Bu konuda endişelenme Duane."

"Drew'a gideceğine söz ver."

"Tamam. İş o noktaya gelirse, Drew'la konuşurum."

Söz verdiğim anda Duane'in sert ifadesi düzeldi.

"Seninle gelmemi ister misin? Yaşlılar merkezine? Belki ikimiz de Cletus'la konuşursak ve o tuzağa düşerse..."

İkizime gülümseyerek başımı salladım. "Hayır. Jess'i eve senin götürmen gerek. Ayrıca, sanırım Roscoe sizinle biraz zaman geçirmeyi dört gözle bekliyordu."

En küçük kardeşimiz Roscoe veterinerlik okulundan şehre gelmişti çünkü bu hafta annemizin ölümünün birinci yıldönümüydü. Ashley hafta başında bir grup mesajı göndermişti: *"4'ü Salı günü evde akşam yemeği. Lütfen orada ol yoksa yüzündeki sakalı ağdayla almak zorunda kalacağım. Yapacağımı biliyorsun... XOXO Ash*

Yani, son zamanlarda ters giden diğerk her şeye ek olarak, dört gözle beklediğim bir şey vardı.

"Gitmemiz gerekiyor." Cletus'un kesin talebi tartışmamızı böldü ve ikimiz de yaklaşan ağabeyimize baktık. Hiç duraksamadan yanımızdan geçti, belli ki benim de onu takip etmemi bekliyordu.

Duane ve ben gözlerimizi devirerek baktık ama yüz ifadesinde bir eğlence sezdim. Ya da belki nostaljiydi.

Ve o anda Duane'in ayrılışının ne kadar çabuk yaklaştığını fark ettim. Altı haftamız kalmıştı ve sonra uzun, çok, çok uzun bir süre için gitmiş olacaktı.

"Neredeyse shuffleboard zamanı, Beau," diye seslendi Cletus bana, sanki hareketsizliğim onun şahsına doğrudan bir hakaretmiş gibi beni ileri doğru sallayarak. "Aynadaki görüntünle göz göze gelmeyi bırak."

"Tüm bunları bırakmak istediğine emin misin?" Cebimden anahtarlarımı çıkarırken Duane'e sordum.

"Oh, geri döneceğim." Ağabeyim Jessica'nın kahkaha sesiyle omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve tekrar bana döndüğünde yüzünde biraz kendini beğenmiş, biraz da puslu bir ifade vardı. "Ama belki bir süre için değil."

Yaşlılar merkezinin otoparkına **GIRERKEN** Cletus shuffleboard sahasının yanındaki bir yeri işaret etti. "Yargıç Payton'dan önce varmak istiyorum. O her zaman en güneydeki sahayı alır ve ben de o sahayı istiyorum."

Kardeşim arabayla gelirken pek konuşma havasında değildi ve ben daha iyi biliyordum getirmek işe almak a

resepsiyonist onun mizacına göre. Arabayı sessizce sürdük, Cletus sessizce yolcu penceresinden dışarı bakıyordu.

Önce ona yağ çekmemiz gerekecekti. Belki Duane'e yaban mersinli krep yaptırır ya da kötü kahvesini beğenmişiz gibi davranırdık. Sonra da bu fikri ona açıklayacaktık.

Gösterdiği yere yöneldim ve tam o sırada Bayan Cooper'ın Cadillac'ının garip bir şekilde park ettiğini, çoğunlukla boş bir alanda üç yer kapladığını fark ettim.

Cletus durur durmaz GTO'mdan atladı ve shuffleboard sopasını -ya da her ne deniyorsa- kaptı.

-Arka koltuktan. "Gel bakalım. Sen de gelip oynayabilirsin. Birbirimize bağlanırsınız."

Arabamdan inerken Bayan Cooper'ın Caddy'sini işaret ettim.

"Şuna bakın. Sence orada neler oluyor?"

Cletus'un cevap verme şansı olmadı çünkü söz konusu bayan ortaya çıkmıştı. "Oh, şükürler olsun. Winston'ların çocukları." Sesi telaşlı geliyordu.

"Bayan Cooper." Cletus beliliyle göstermelik bir selam verdikten sonra kadının etrafından dolandı. "Beau yardım etmeye hazır."

"Elbette. Nasıl yardımcı olabilirim?" Kardeşimi takip ettim, aceleyle geri çekilişine ters ters baktım. Son anda, avluya açılan kapıdan geçmeden hemen önce benimle yüzleşti ve bana bir selam verdi.

Sinsice.

"Bu benim Cadillac'ım, canım. Tütüyor ve garip sesler çıkarıyor. Bir bakabilir misin?" Anahtarlarını çoktan çıkarmış, klasik otomobile doğru yürüyordu.

"Elbette." Ona dostça bir gülümseme verdim ve kaşlarının arasındaki endişenin biraz hafiflediğini görmek beni mutlu etti.

Bayan Cooper'ı hayatım boyunca tanıdım. Annemin kütüphanedeki şiir grubundaydı ve annem bu kadını çok severdi. Ama on dokuz yaşına geldiğimde Bayan Cooper kıcımla çimdikleyip bana göz kırpana kadar ağabeyim Billy'nin kadına puma derken ne demek istediğini anlamamıştım.

Bunu aklımda tutarak, hanımefendiye -eğer bir gün olsaydı seksen yaşında olacaktı- arabaya kadar bana eşlik etmesi için işaret ettim. Birincisi, bu iyi bir davranıştı ve annem beni doğru yetiştirmişti. İkincisi, yaşına göre etkileyici derecede çevik olduğu için. Otuz yaşında biri için etkileyici derecede çevikti. Sıkışmak istemedim.

Bayan Cooper bana şuh bir sırıtış atarak arabasına doğru ilerledi ve benim de yanına gelmemi bekledi.

"Önce bayanlar mı?" diye sordu.

"Hadi ama Bayan Cooper," diye sııttım ona, "siz hanımefendi değilsiniz."

Güldü, belli ki heyecanlanmıştı ve melodik kahkahası beni iyi bir ruh haline soktu.

"O zaman önce sen gitmelisin." Kendisinden önce gelmemi işaret etti.

"Olmaz." Başımı salladım ve ona göz kırptım. "Güzellik gençlikten önce gelir."

Bu cevap onun da hoşuna gitti. Ben kaputunun altını kontrol ederken gülümsemesi, sanki benden ve dünyadan memnunmuş gibi devam etti.

Neyse ki, arabasındaki sorun kontrol edildiğinde açıkça görülüyordu.

"Korkarım yağ sızıntısı var." "Oh. Bu çok mu kötü?"

"Korkunç değil. Yavaş bir sızıntı var ama çok yavaş değil. Kısa vadede yama yapabilir ve geçici bir çözüm olarak yağı yeniden doldurabilirim. Arabanızı bugün dükkana çekmemiz gerekecek. Burada üzerinde alışamam. Sonra parçayı sipariş ederim ve eğer arabayı geri getirebilirseniz önümüzdeki hafta sonuna kadar tamir ederim."

"Sorun değil." Bayan Cooper bana kocaman, minnettar bir gülümseme fırlattı, elleri boynundaki uzun inci dizisiyle oynuyordu.

Yapılacaklara karar verdikten sonra Bayan Cooper'a shuffleboard sahasına kadar eşlik ettim, Cletus'u plandan haberdar ettim ve GTO'yu dükkanına sürdüm.

Yolda telefonumun alarmı çaldı, Darlene'e bir mesaj göndermemi hatırlatıyordu. Alarmı kapattığımda cevapsız bir arama ve Drill'den bir kısa mesaj olduğunu fark ettim. Christine St. Claire ile bir toplantı ayarlamak için beni sıkıştırıyordu.

Mesajlarını görmezden *gelerek*, "*Seni düşünüyorum, günün nasıl geçiyor?*" diye kısa bir mesaj gönderdim. Garaja doğru yürürken Darlene'i *arayacak vaktin olursa haber ver*, mesajını attım ve işim bittiğinde telefonumu cebime koydum. Darlene genellikle hemen mesaj atmazdı ve hiç aramazdı, bu yüzden cevabını beklemenin bir anlamı yoktu.

Darlene hakkında ne yapacağımı düşünüyordum. İki hafta önce birlikte geçirdiğimiz hafta sonundan beri ara sıra mesajlaşıyorduk ama telefonda konuşmamıştık. Ne zaman onunla ilgili bir şeyler düşünsem, benimle konuşmak istememesinden rahatsız olmaktan ziyade kafam karışıyordu. Mesajları her zaman

Şakacı, bazen açıkça imalı, ama kendisi hakkında hiçbir zaman gerçek bir şey söylemedi.

Ona mesaj göndermek için kendime günlük hatırlatıcılar ayarlardım, belki de temas sıklığımlı artırırsam

-Aramızdaki şeyleri daha ciddiye alır ve zaman ayırırdı.

Kilidi açıp ön bürodan içeri girdiğimde Darlene'le ilgili düşünceler dağıldı ve yerini Bayan Cooper'ın Cadillac'ı için elimde kaç litre yağ olduğuna dair zihinsel bir çetele aldı. Garajın iç kısmına doğru ilerledim ve merdivenlerden ikinci kattaki çalışma alanına çıktım. Uzak duvarda her birimizin tulum, yedek kıyafet gibi eşyalarını koyduğu bir sıra dolabımız vardı.

Hızlıca çalışarak gömleğimin düğmelerini açtım, kemerimi çözdüm, pantolonumun fermuarını açtım ve pazar kıyafetlerimi çıkardım. Yan görüşümde kapının açıldığını gördüğümde fazladan bir çift botum olmadığı için hayıflanıyordum.

Gelenin Duane olduğunu düşündüm. İçeri girenin Shelly Sullivan olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Ama gelen oydu.

İki kez baktım ve kadına şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. O da aynı şekilde irkilmiş görünüyordu, dudakları aralandı, bakışları üzerimde gezinirken genişledi.

Beynimin, her zamanki gibi onun bakışlarıyla karşılaştıktan sonra kendini toparlaması için kalbimin iki kez atması, sonra da kadının kıpırdamadığını fark etmem için beş kez daha atması gerekti. Hâlâ bakıyordu. Özellikle de gövdeme bakıyordu ve dikkati daha aşağılara kayıyordu.

Bu kavgacı kişinin siyah boxer'ımın nesini büyüleyici bulduğunu merak ederek aşağıya baktığımda kaşlarım daha da çatıldı. Yanlış bir şey b u l a m a y ı n c a , sorununun ne olduğunu sormaya hazır bir şekilde bakışlarımı ona geri çevirdim.

Ama yüzünü incelediğimde kelimeler dilimde kayboldu. Yanakları ve boynu kızarmış ve al al olmuştu, gözlerini hızlıca birkaç kez kırptırdı. Utandığı her halinden belliydi, bakışlarını kaçırarak kadar kendine gelememişti ama çabaladığı belliydi.

Bir farkındalık sarsıntısı ya da ona benzer bir şey gerilmeme neden oldu.

Shelly Sullivan'ın bir kadın olduğunu unutmamıştım ama tanıştığımız gün kadın olmasının bir önemi kalmamıştı. Bir erkeği fark etmek için gözleri olan etten kemikten bir kadın değil, bir sinir bozucu, başımın belası, boynumun ağrısı haline gelmişti.

Ve sonra, aniden, gözlerini yere dikerek hareket etti. Yutkunmaya çalışmasını izledim, çenesi kararlı bir şekilde Tanrım, bir bilsem.

Kendime engel olamayarak bu tuhaf yaratığı sessizce inceledim. Hassas hareketlerle kapıyı arkasından kapattı. Göğsü genişledi ve çenesini kaldırarak bakışlarımdan kaçtı ve dolabına doğru ilerledi.

Kendi dolabıma yaslandım, kollarımı kavuşturdum ve başımı yana eğerek arsızca onu inceledim. Tuhaf biriydi. İnsanları tanırdım. İçsel olarak, üzerinde fazla düşünmeden, onları neyin harekete geçirdiğini biliyordum. Onları nasıl etkileyeceğimi, mutlu edeceğimi ve kendilerini özel hissetmelerini sağlayacağımı biliyordum.

Benim okuyun üzerinde Bayan Sullivan olarak bir Kibirli ve İnsan-kirpi melezi boşluğu, tanıştığımızdan beri her etkileşimde daha da pekişmişti. Ve Shelly Sullivan'ın da en az benim ondan hoşlanmadığım kadar benden hoşlanmadığını şüpheyeye yer bırakmayacak kadar iyi biliyordum. Yine de vücuduma olan beğenisi gün gibi ortadaydı -hem bir dakika önce bana bakışından hem de şimdi ben yokmuşum gibi davranmasından- *ve bu* hiç beklenmedik bir şeydi. Ben onu incelerken, o dolabını açtı, bir çift tulum çıkardı, dolap kapağının üzerine örttü ve Sonra da elbisesini kafasına geçirdi.

Bunu gözlerimi kaçırmam için bir işaret olarak aldım. Ki öyle de yaptım.

Çünkü ben bir centilmenim.

Ama siyah dantellerin ve kusursuz, bronz teninin uzun, güzel formunun üzerinde uzandığını anlamadan önce değil.

Boynum ısındı. Gözlerini üzerimde hissettim ya da hissettiğimi sandım ama doğrulamak için kontrol etmedim. Sadece bir beyefendi değildim, aynı zamanda başka bir hanımefendiye karşı niyetlerim vardı. Bayan Sullivan'ı rahatsız edici biri olarak görmek hem sorunlu hem de uygunsuzdu.

Yine de onu fark ettim. Ve sonra biraz daha.

Her yerim sıcak, vücudum huzursuz, bu sıcak huzursuzluğu ilerlememi hızlandırmak için kullandım. Ne kadar denesem de, aklımı onun her zaman tulumunun altına dantelli iç çamaşırı giyip giymediğini merak etmekten alıkoyamıyordum. Ve eğer öyleyse, neden? Ya da kimin için?

O da ben de tek kelime etmedik. İkimiz de dolaplarımızın iç tarafına bakacak şekilde, birbirimizden en fazla bir metre uzakta giyiniyorduk. Tüm bu süre boyunca dayanamadığım bu kadınla ilgili giderek artan rahatsız edici düşüncelerle boğuşuyordum.

İşimi ondan önce bitirdim, iş botlarımı aldıktan sonra dolabımı amaçladığımdan daha sert bir şekilde kapattım. Havadan sudan konuşmaya gerek görmeyerek, özellikle de kadının havadan sudan konuşmaya katlandığını hiç görmediğimden, ayakkabılarımı giymek için alt kattaki ofise gelene kadar bekleyerek oradan ayrıldım.

Derin bir nefes almam gerekti, ardından bir nefes daha. Kaos içindeki zihnime susmasını söyledim ve kendime acelem olduğunu hatırlattım.

Bütün Pazar gününü Bayan Cooper'ın Cadillac'ı üzerinde çalışarak geçirmek istemiyorsam, harekete geçmem gerekiyordu ve Shelly Sullivan hakkındaki anlamsız düşüncelerin beni yavaşlatmasına izin veremezdim.

BAYAN COOPER dükkâna dönüş yolculuğumda bana eşlik etmeye **KARAR VERDİ**. Şiir yazmak için defterini getirmişti ve bana eşlik etmesine aldırmadım. Şiir yazması hoşuma gitmişti. Bu bana annemi ve kız kardeşimi hatırlattı, ikisi de şiir okumayı ve yazmayı çok severdi.

"Pazar gününüzü bana ayırdığınız için teşekkür ederim."
Bayan Cooper

Cooper çakıllı yoldan geçerken kolumu tuttu.

"Hiç önemli değil. Yardım etmeyi sevdiğimi biliyorsun." Makaralı kapıyı açmak için elini çözdüm, kıcımlı onun erişemeyeceği bir yerde tutmaya dikkat ettim. Birbirimize yaklaşıyorduk.

gerçek sonbahar havası. Hava sıcak değildi, sadece Bayan Cooper'ın garajda havalandırma olmadan oturmasını istemiyordum.

"Annen seni iyi yetiştirmiş." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum ve kapıyı rayından kaldırıp arkamı döndüğümde şüphelerim doğrulanmıştı. "Annen gerektiğinde bir tabanca olabilir. Ama o böyle biri değildi. Özünde hassas bir ruhu vardı."

Hem annem hem de kız kardeşim kendi başlarının çaresine bakabilirdi ve çoğu zaman dünyaya sert bir yüz gösterirlerdi. Ben en çok onların hassas yanlarını severdim. Sarılmaya, yumuşak bir dokunuşa, paylaşılacak gizli bir umuda hazırdılar. Tatlı ve şımarık arasında tehlikeli bir denge kuran bu kadınların kalitesinin milyonda bir olduğuna ikna olmuştum.

Kabul ediyorum, onları seviyordum. Önyargılı davranmış olabilirim.

Ne kadar denesem de yaşlı kadının gülümsemesine karşılık veremedim. Ağzımın kenarları aşağıya doğru döndü ve kelimeleri yakalayamadan itiraf ettim, "Onu özlüyorum."

Bayan Cooper dudaklarını büktü ve gözlerindeki pırıltı yumuşak, neredeyse anaç bir hal aldı. "Tabii ki özölüyorun."

"Keşke babamı daha önce terk etseydi." Yine düşünmeden konuşuyordum ama neden kendimi sansürleyeyim ki? Bayan Cooper beni uzun zamandır tanıyordu -aslında tüm hayatım boyunca- ve o anda benden bir gülümseme istememesi beni rahatlatmıştı.

Sanırım Darlene'de aradığım da buydu, sürekli gülümsemek zorunda kalmayacağım birini.

Eninde sonunda bunu
başaracaktık. Belki.

Tabii telefonlarına cevap verirse.

"Bazıları annenin çok özgür, çok bağışlayıcı olduğunu söyler. Haklı da olabilirler."

"Haklılar, öyleydi."

"Ama Beau, eğer farklı olsaydı, kendisi olamazdı." Elime uzandı ve onu sıktı. "Ve o zaman Roscoe burada olmazdı, Ashley ya da Cletus da."

"Ya da ben ve Duane," diye ekledim, onun fikrini kabul ederek.

Birden gözleri büyüdü, benimkileri aradı ve gülümsemesi dalgalandı. Konuştuğunda, bunu duraklayarak yaptı. "Uh . . . evet. Elbette. Olduğunuz kişi olmazdınız, bu kesin."

Verdiği yanıt bana tuhaf geldi ve tam onu daha fazla sorgulamak üzereydim ki bir küfür kakofonisi o anı böldü.

Omzumun üzerinden bakarak, anneme hoş olmayan terimlerle atıfta bulunmaktan, gidip kendime ne yapmam gerektiğini söylemeye geçen sesi -tam olarak insan olmayan bir sesi- aradım. Ve bir kez yetmiyormuş gibi, gidip kendime ne yapmam gerektiğini birkaç kez söyledi.

Tekrar ve tekrar.

Yüzümü tamamen garaja dönerek küfürleri savurana aradım. Garajın sol tarafından metalin metale çarpması ve tavuklarımızın uçabileceklerini düşündüklerinde çıkardıkları kanat çırpma sesine benzeyen bir ses geldi.

Loş ışıktaki gözlerimi kısarak faili net bir şekilde görebildim ve müstehcen telkinlerin kaynağıyla göz göze geldim.

Bir Pontiac'ın üzerine tünemiş bir papağandı. Ve tek gözüyle bana bakıyordu.

Ve sonra ılık attı, "Darin, seni pislik!" "Bu da ne?"

"Cehennem! Cehennem! Cehennem! Cehennem! Cehennem! Cehennem! Cehenneme git!"

"Aman Tanrım!" Bayan Cooper elini ağızına kapattı ve ben de onu korumak için bir kolumu beline doladım. Emin değildim.

İblis papağandan mı?

Kümes hayvanının

iğrençliğinden mi?

Garajın arka tarafındaki hareket dikkatimi çekti. Shelly Sullivan -tulum ve iş botları giymişti- uzun saçları omuzlarına dökülmüş halde bize doğru koşuyordu. Çıkardığı gürültüye bakılırsa on bacağı varmış gibi görünüyordu.

"Oh, Beau. Şu köpeklere bak." Bayan Cooper sırtarak gece yarısı kadar siyah iki devasa hayvanı işaret etti.

Elbette, onlar köpek olabilirdi. Bana daha çok dilleri dışarı sarkmış dörtnala koşan ayılar gibi göründüler.

İçgüdüsel olarak Bayan Cooper'ı daha yakına çektim ve "köpeklerin" üzerimize doğru koştukları anlaşıldığında yanımla onu korudum. Yabancıları selamlamanın coşkusuyla, köpekler insanların üzerine atlamaktan kesinlikle çekinmiyorlardı.

Küçük bir adam değildim. İki buçuk metre boyunda, çoğu kas olan iki yüz kilodan biraz fazlaydım. Ama iki çift devasa pençe sırtıma ve yan tarafıma indiğinde, ayaklarımı ayırdığım ve çarpışmaya hazırlandığım için mutluydum. Ben orada olmasaydım Bayan Cooper kesinlikle düşüp bir yerlerini kıracaktı ve bu da beni öfkeliendiriyordu.

"Laika, Ivan, gelin!" Shelly'nin komutunu keskin bir ıslık sesi izledi.

Onu görmezden gelen dev köpek dişleri zıplayıp tekrar saldırdılar. Biri boynumu, diğeri yanağımı yaladı ve ikinci sıçrayışlarının gücü altında homurdandım, dişlerimi ayarladım ve Shelly'ye onaylamayan bir bakış gönderdim.

Evet, her zaman olduğu gibi gözlerimiz buluştuğunda kalbim iki kez durdu. Ama kollarımdaki küçük yaşlı kadını korumakla o kadar meşguldüm ki bunu pek düşünemedim. Özellikle de o küçük yaşlı kadın kahkahalarla ciyakladığı için.

Sonunda yakalarına uzandı, onları çekip aldı ve diz çökerek kollarını fıçı göğüslerine doladı. "Şşş. Sakin ol."

"Aman Tanrım," dedi Bayan Cooper, vücudumun etrafına bakarken hâlâ bana yapışıyordu. "Jake Templeton postacım olduğundan beri kalbim böyle bir egzersiz yapmamıştı."

Bunun ne anlama geldiğini bilmek istemiyordum.

"Cinsi ne?" İş arkadaşşıma ters ters bakarak sordum. "Boz ayı mı?"

Bir an için, muhtemelen hayal gücümün etkisiyle, Shelly'nin ağzının kenarının yukarı kalktığını gördüğümü sandım. Ama aynı hızla, tüm eğlence izleri kayboldu. *Yüce Tanrım. Eğer gülümsediyse .*

. . bu, yoluna çıkan herkes için felaket olabilirdi.

"Onlar bir newfie-mastiff karışımı."

"Kocaayak olmadıklarına emin misin?" Bayan Cooper güldü, görünüşe göre çok sevinmişti ve tamamen yanıma geldi. "Onları sevebilir miyim?"

"Beau'nun bundan hoşlanacağını sanmıyorum." Shelly'nin gözleri benimkilere kaydı ve sonra uzaklaştı, kolları hayvanları tuttuğu yerde zorlanıyordu. Shelly'nin iki büyük, pis köpeği tutmakta bir sorun yaşamadığını fark ettim.

Yine de bir insanla tokalaşma zahmetine katlanamıyordu.

"Ta! Ona aldırmayın. O sadece beni koruyor." Annemin arkadaşı bana göz kırptı ve yüksek sesle fısıldayarak ekledi, "O benim erkek arkadaşım."

Shelly'nin kaşları alnında bir tik atladı ve sanki onay almak ister gibi bana baktı.

Başımı salladım ve Bayan Cooper'a onu heyecanlandırđını bildiğim şeytani sırıtışını gösterdim. "Bu doğru. Ama ben onun hayranlarından sadece biriyim."

"Ah şimdi." Bayan Cooper kıkırdayarak pazuma hafifçe vurdu. Üst kolumu sıkarken eli biraz fazla uzun kaldı ve takdirle ekledi, "Egzersiz yapıyorsun, Beauford."

Gözlerimi kısarak yaşlı kuşa baktım ve tam ona takılmak üzereydim ki garajdaki gerçek kuş o anı seçerek, "Darin! Seni pislik!"

Hâlâ Pontiac'ın üzerine tünemiş olan papağana bakarak yüzümü buruşturdum. "Kuşun adı ne?"

Shelly'nin "Eskiden Darin'di" demeden önce boğazını temizlediğini duydum.

Bu açıklama ona uzun ve meraklı bir bakış kazandırdı, Shelly bakışlarımı sessizce karşılarken, ben onu incelerken iki kez yutkundum.

İlk konuşan kuş oldu. "Yaraklar kapananlar içindir."

Bayan Cooper bunun üzerine bir kahkaha attı ve dikkatimi onun kocaman gülümsemesine çekti. "Çok renkli bir kelime dağarcığı var, değil mi?"

"Ama adını Oliver olarak değiştirdim." Shelly çenesini kaldırdı, gözleri çakmak çakmak olmuştu. "O bir kurtarma köpeği."

Arkadaşım Shelly'yi bir süre inceledikten sonra nazikçe, "Bence harika biri. Peki benim terbiyem nerede? Ben Bayan Annabell Cooper, ama siz bana Bell diyebilirsiniz."

Neyse ki yaşlı kadın tokalaşmak için elini uzatmadı, muhtemelen Shelly'nin kolları hâlâ enerjik bir köpekle dolu olduğu için. Yine de onun hakaretlerinden birine hazırlıklı olmak için gerildim.

Shelly'nin gözleri yine önce benimkilere sonra da Bayan Cooper'ın ayakkabılarına kaydı. "Memnun oldum Bell."

Uh ... ne?

Beni bir tüyle bile devirebilirdin.

Eminim kadına ağzım açık bakıyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, kafam tamamen karışmıştı. Shelly'ye ne kadar süre baktığımı da söyleyemem. Tek bildiğim, bakışlarıma alametifarikası olan ifadesizliğiyle karşılık verirken, gözbebeklerinin sadece mavi olmadığını, sol yanağında bir güzellik izi olduğunu, alt dudağının üst dudağından daha büyük olduğunu ve saçlarında sarı değil, altın rengi çizgiler olduğunu fark etmemdi.

Şaşkına dönmüştüm. Bu nedenle Bayan Cooper'ın sessizliği doldurduğunu fark etmem biraz zaman aldı.

". . Caddy'mi çekti - işte orada, kamyonun arkasında - yağ sızıntısı var ama bugün onunla eve gidebileceğimi söyledi, yine de halletmek için gelecek hafta geri gelmem gerekebilir. Ne güzel, değil mi?"

Aklımdan çılgınca düşünceler geçiyordu.

Belki de o kadar kötü değildir.

Belki Shelly Sullivan'ı yanlış değerlendirmiştım.

Belki Cletus haklıydı.

Belki de yanlış birbaşlangıç yapmıştık.

Ama sonra kadın buz gibi gözlerini Bayan Cooper'a çevirdi ve "Çok yaşlısınız. Araba kullanmamalısınız."

"Ah, evet," diye mırıldanırken gözlerimi devirerek nefes verdim, "işte orada."

Ve evrende her şey bir kez daha yoluna girmişti.

"Pardon?" Bayan Cooper gözle görülür bir şaşkınlıkla aramıza baktı.

"Dedim ki, belki de araba kullanmamalısın. Çok-" "Bu kadar yeter," diye ısırdım ve Shelly'ye ters ters baktım. insanlar yanlış yorumlayamazdı.

Oliver görmezden gelinemeyecek bir şekilde, "Sikler kapaticılar içindir. Eğil, sik suratlı!"

Esprili olmayan bir kahkaha attım, tekrar iç çektim ve kışımındaki kraliyet ağrısından döndüm. "Bugün burası çok kalabalık Bayan Cooper. Sizi ön ofise yerleştirmeme ne dersiniz? Kahvemiz var, yoksa çay mı istersiniz?"

Oliver'ın müstehcen önerileri bizi takip ederken annemin arkadaşını garajdan çıkardım. Evet, papağan hakkında Shelly ile konuşmam gerekecekti.

"Eğer varsa nane çayı alacağım."

Eğer o geveze papağanı normal çalışma saatleri içinde garaja getireceğini düşünüyorsa, başına başka bir şey gelmiş demektir.

"Ama nane yoksa, kafeinsiz kahve de olur."

Yemin ederim, Cletus bana bu konuda bok atarsa, işi bırakırım. Paramı alıp işi bırakacağım ve kendi dükkanımı açacağım.

Bayan Cooper kolumdan çekiştirerek ikimizi de durdurdu ve dikkatimi ona vermemi sağladı.

"Beau."

"Evet? Nane ayı, değil mi?"

Bayan Cooper beni inceledi, gülümsemesi sırtıtmaktan çok dudaklarını bastırıyordu. "Yaşlanmanın en çok nesini seviyorum biliyor musun?"

"Neymiş o?" Gözlerimi kırpıştırarak söylediklerine odaklanmaya çalıştım. Aklım başka yerlerdeydi, Bayan Shelly Sullivan'ın kovulmasına yol açacak senaryolar rettiyordum.

"Bir insan daha konuşmak için ağzını açmadan önce," dedi Bayan Cooper'ın sırtışı genişleyerek, "onun bir pislik olup olmadığını zaten anlarım."

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi ve güldüm. "Shelly için zgnm hanımefendi. O değil-"

"Tatlım, o kadın bir pislik değil." Bayan Cooper bana doğru bir adım attı, ellerimden birini avucunun içine aldı ve devam etmeden önce gözlerimi ona diktiğimden emin oldu. "Korkuyor. Saldırған. Belki yaralı bile olabilir. Garanti ederim ki . . ." Yaşlı kadın yan tarafa bakarak dikkatimi onun görüş alanına çekti.

Shelly köpeklerinden birinin kulaklarının arkasını kaşıyordu. Mamut gibi hayvanı öptü ve yakınına eğilip başını okşarken kulağına bir şeyler fısıldadı. Köpek bunu yuttu, yüzünü yaladı, kuyruğu çılgınca sallandı.

Gülümsedi.

Gülümsemesi beni kr etti. Harikaydı.

"Bunun g  r  n d  ğ  n d e n daha fazlası olduğunu garanti ederim."

"Fikirlerini değiştiremeyenler hiçbir şeyi değiştiremezler."

- George Bernard Shaw

Beau

"Burada NE yapıyorsun?"

Omzumun üzerinden baktığımda kız kardeşimin kapının eşiğinde durduğunu gördüm. Verandanın basamaklarında oturmuş, ailemizin arazisinin arka tarafındaki araziye bakıyordum.

Yani Jethro'nun arazisine.

En büyük kardeşimiz Jethro'ya geçen yıl miras kalan çiftlik evi, Büyük Dumanlı Dağlar Ulusal Ormanı'na sırtını dayamış, on beş dönümlük bir araziye yayılmış büyük ve eski bir çiftlik eviydi. Bir kır çiçekleri tarlası, arazimizi, hepsi de yaz renklerine inatla tutunan sarı buckeyes, kırmızı akçaağaçlar, ıhlamur ağaçları, beyaz dişbudak ve siyah huş ağaçlarından ayırıyordu.

Sonbahar henüz gelmemişti. Hava soğuk değildi. Hava ılıman ve kuruydu. Tarlaya hafif bir esinti dokunuyordu, çiçekleri hafifçe hışırdatmaya yetiyordu ama yapraklarını çalacak kadar güçlü değildi. Yine de üşüyordum.

Yıldızlara bakarken ellerimi bacaklarımla arasına koymuşum. Geçen yıl bu zamanlar hava soğuktu, normalden daha soğuktu. Unutmak için duyduğum şiddetli arzuya rağmen hatırlıyordum, çünkü bu annemizin ölüm yıldönümüydü.

Hiçbirimiz buna yıldönümü yemeği dememiştik, kimse de bugünün o gün olduğunu açıkça dile getirmemişti. Ama öyleydi işte. Akşam yemeğindeki sohbetler durgun geçmişti. Ortamı neşelendirmek için birkaç müstehcen fıkra anlatmayı kendime görev edinmiştim. Sienna ve Jessica da topu alıp koşarak herkesin neşesini yerine getirdiler.

Ödüllü muzlu kekleriyle tanınan yerel bir ünlü olan Jennifer Sylvester yemekten hemen sonra beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmıştı. Bir kek (muzlu kek değil) ve diğer çeşitli ve muhtelif unlu mamuller getirmişti.

Bu habersiz kesinti herkesin kafasını meşgul edecek başka bir şey bulmasını sağladı ve ben de fark edilmeden aile odasından sıvışabildim. Şu ana kadar.

"Selam Ash. Sadece yıldızlara bakıyorum ve böcekleri dinliyorum." Ona hoş bir sırıtış attım ve yanımdaki tahtaya vurdum. "Oturmak istersen bir sürü yer var."

Mutfak tarafından arkadan aydınlatılmıştı. İfadesini göremesem de tereddüt ettiğini hissediyordum.

Sonunda kapıyı arkasından kapattı. "Neden herkesten kaçıyorsun?"

"Kaçmıyorum."

"Gerçekten mi? Çünkü öyle hissediyorsun." Bana doğru geçti ve kollarını bacaklarına dolayarak oturdu.

"Buraya temiz hava almaya geldiğim için mi?"

"Hayır. Çünkü yemekte şakalar yapmak ve Jennifer Sylvester'ı herkese tanıtmak dışında üç kelimedenden fazla konuşmadın."

Gözlerim gökyüzündeydi ama kız kardeşimin bakışlarının profilimde gezindiğini hissedebiliyordum. Kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacak neşeli bir söz söylemeyi düşündüm. Bunun yerine hiçbir şey söylemedim. Beni susturanın annemizin ölüm yıldönümü olduğunu düşünmesini umuyordum.

Ve bu yalan olmazdı, çünkü o gün zor geçmişti. Annemi en son öptüğüm anı hatırlamadan duramıyordum. Ya da ölmeden birkaç gece önce çalışma odasındaki hastane yatağının etrafında nasıl toplandığımızı; tavuklar ve horozlar hakkında korkunç şakalar yaptığımızı ve onun son gülüşünün o olduğunu. Sonra Ashley'nin yüzünü gördüğüm ve annemin öldüğünü anladığım an bunu da hatırladım.

Ama beni dışarıya sürükleyen *sadece* anılar değildi.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başımı salladım, ona doğru uzandım ve kolumun altına aldım. Başını omzuma yasladı ve yanıma sokuldu.

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Son birkaç haftadır ciğerlerimdeki sıkışma artmış, göğsümün etrafında kalın lastik bantlardan biri varmış gibi hissetmeme neden olmuştu.

"Keşke benimle konuşsan Beau. İyi bir dinleyiciyimdir ve söz veriyorum sır tutma konusunda da iyiyimdir."

Belki de onun sıcaklığının yanıma sızıp göğsümdeki soğukluğu ve gerginliği hafifletmesinden kaynaklanıyordu, ama üzerinde çok fazla düşünmeden, "Bir kadın hakkında ne yapacağımı bilmiyorum," dedim.

Sonra yüzümü buruşturdum çünkü kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz zihnimde Shelly Sullivan'ın görüntüsü belirdi. Ve bu hiç de mantıklı değildi. Aklımdaki kadın Shelly değildi.

Daha doğrusu, aklımdaydı ama kastettiğim kişi o değildi.

Kasabada arkadaşları var mı? Ağzı bozuk iblis kuşu ve cehennem köpekleri dışında başka evcil hayvanları var mı? Dükkândan eve döndükten sonra ne yapıyor? Yalnız mı? Yalnız mı?

Ashley biraz kıpırdandı ve çenesini kaldırarak bana baktı.

"Kim o?"

Shelly Sullivan'la ilgili bitmek bilmeyen soru bombardımanını bir kenara iterek, aklıma düşünmem gereken kadına yönelttim.

"Darlene Simmons'ı tanıyor musun?"

"Ne var? Neden? Hayır! Hayır! Hayatta olmaz." Kız kardeşim sertleşti, geri çekildi ve kararlı bir şekilde başını sallayarak daha yüksek bir ses tonuyla devam etti, "Elbette Darlene'i tanıyorum, Beau. Benim sınıfımdaydı ve lisede hayatımı cehenneme çevirdi. Lütfen bana Darlene Simmons'la takıldığını söyleme."

Göğsümün etrafındaki bant gerildi ve yüzümü ovuşturdum. Darlene'in Ashley'e kötü davrandığını bilmiyordum.

Lisede. Büyürken kız kardeşimi incinmekten korumaktan çok onunla alay etmekle ilgilenmiştim.

"Özür dilerim Ash. Darlene'le bir geçmişiniz olduğunu bilmiyordum."

"Hayır. Ben özür dilerim." Ellerini aramızda birleştirdi. "Aptalca davranıyorum. Lisedeydik ve bunu unutmalıydım." Sözlerine rağmen ablamın sesi hâlâ sinirli geliyordu.

"Ondan hoşlanıyorum. Sadece takılmıyoruz."

Ashley inledi ve sonra kendini tutarak sonunu yuttu. Ama o bir şey söyleyemeden ben kendimi düzelttim.

"Aslında, sanırım sadece takılıyoruz." Tarlaya baktım, kır çiçeklerinin gölgeleri ormanın ötesindeki mürekkep gibi karanlığa vuruyordu. "Ona özel olmak istediğimi söyledim ve o da düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Bu ne zaman oldu?"

"Birkaç hafta önce." Çenemi ovuşturdum.

Kız kardeşim hiçbir şey söylemeden bana baktı. Ağustos böceklerinin vızıltısı ve cırcır böceklerinin cıvıltısı sessizliği doldurmak için yükseldi.

Sonunda iç çekti. "Özür dilerim, beni gafil avladın. Bir saniye geri çekileyim." Kolunu benimkine dolayarak sıktı. "Pekâlâ. Bana Darlene Simmons'ı neden sevdiğini söyle."

"Zeki biri." "Tamam.

Başka ne var?"

"Tıp fakültesinde olduğunu biliyor muydun?"

"Tıp fakültesinde olduğu için mi ondan hoşlanıyorsun?"

Omuz silktim. "Pek sayılmaz, ama bu odaklandığı anlamına geliyor.

Olgun. Hayatı için bir planı var."

Ashley hafifçe homurdandı. "Birinin tıp doktoru olması olgun olduğu anlamına gelmez."

Omzunu benimkiyle çarparak ona küçük bir sırtış verdim. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

O homurdandı bir şey I yapmadı Yakala,
sonra "Uzmanlık alanı ne? Ya da bir tane seçti mi?"

"Anesteziyoloji bölümüne başvurdu."

Kız kardeşimin bu habere tepkisi dudaklarını dişlerinin arasına alarak ileriye bakmak oldu. Bunu kaba bir dürtüye karşı mücadele ederken yapardı.

Bir süre sonra, titizlikle eşit bir tonda sordu. "Tamam, zeki biri. Başka nelerden hoşlanırsın?"

Omuz silktim, şimdiye kadar bu konu üzerinde fazla düşünmediğimi fark ettim. "Onu uzun zamandır tanıyorum ve benden hoşlanıyor. Geçen yıl ailesini ziyarete gittiğinde bana birkaç kez çıkma teklif etti."

"Yani senden hoşlanması hoşuna mı gidiyor?" "Sanırım öyle."

Ashley'nin kaşları alnında garip bir şey yaptı. "Ama ortak neyiniz var?"

Bu soruyu cevaplamakta zorlandım, "Arabamı seviyor," dedim ve sonra yüzümü buruşturdum çünkü sesim kafamdakinden daha da kötü çıkmıştı.

Lanet olsun.

"Beau."

Derin bir nefes alarak kız kardeşime acıklı bir gülümseme gönderdim. "Ashley."

O da benim sırtışımı taklit ederek çenemi kavradı ve sevimli olduğumu düşünüyormuş gibi başını salladı. "Bu kadından gerçekten hoşlanıyor musun? Gerçekten mi?"

"O ... iyi."

Kız kardeşim bir kahkaha attı. "Neler oluyor? Bildiğim kadarıyla ilk kez biriyle özel bir ilişki yaşamak istiyorsun, değil mi?"

Başımı salladım ve dikkatimi ellerime verdim. "Ortaokul ve lisedeki on kadar kız arkadaşımı saymazsanız, evet. Bu doğru."

Kasabadaki yaygın inanışın aksine, yatıp kalkan biri değildim. Hem de hiç.

Evet, flört ederdim. İhtiyacım olduğunda her zaman bir randevum olurdu. Ama lisedeki son iki kız arkadaşım dışında kimseyle seks yapmamıştım.

Darlene'le Green Valley'deki randevularımızda ve onu Nashville'de ziyaret ettiğimde takılmıştık ama o bana güvence verene kadar bir sonraki adıma geçmeyi erteliyordum.

Andrea Poole sonuncuydu ve bunun iyi bir nedeni vardı.

Andrea'yla ilgili hikâyeyi, aramızda olanları sadece Duane ve Billy biliyordu ve Ash'le ayrıntıları konuşacak durumda değildim.

"Lisedeki kız arkadaşlarını saymıyorum, çünkü sen sadece bir çocuktun ve o kızlarla hiçbir zaman ciddi olmadın. O zaman bir erkek olarak neden sadece *iyi* olan biriyle yetiniyorsun? Harika biriyle birlikte olmalısın."

Ben bir şey söylemeyince ekledi: "İstediğin kişiyi seçebileceğini biliyorsun."

Kız kardeşimin sözlerine gözlerimi devirerek iç geçirdim, bu da onun omzumu itmesine neden oldu. "Bana oflayıp puflama Beau. Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Bu şehirde gittiğimiz her yerde-

ve bu konuda dışarıda - tüm bayanlar gülümsemelerinize bayılıyor." Katlanmış ellerini çenesinin altında birleştirerek uzun, siyah kirpiklerini bana doğru kırptırdı.

"Kes şunu Ash." Duane ve Hank'in sataşmaları neyse de, bu sözlerin kız kardeşimden gelmesi beni öfkelenlendirmişti.

Kızlar benden hoşlanıyordu, bu doğrudu. Ama ben bir kız değil, bir kadın istiyordum. Jethro'nun sahip olduğu şeyi, Duane'in sahip olduğu şeyi ve Drew'in kız kardeşimle sahip olduğu şeyi istiyordum.

Yüz ifadem karşısında güldü ve tekrar omzumu itti. "Neden Darlene?"

Birdenbire ve ne söylediğimi bilmeden, "Ya başka kimse yoksa?" diye ağzımdan kaçırdım.

"Ne?"

"Sıkışıp kaldım." Son kelimedede yutkundum, boynum itiraftan dolayı sıcaktı.

Ashley irkildi. "Sıkıştın mı?"

"Jethro'nun Sienna'sı var. Birlikte mükemmeller, evleniyorlar, bebekleri de yolda. Araba evine taşındı. Her şey yolunda gidiyor. Ve sonra Billy var. Geçen yıl iki kez terfi etti ve insanlar eyalet senatörlüğüne adaylığını koyacağından bahsediyor. Onu neredeyse hiç görmüyoruz çünkü çok meşgul. Sonra sen ve Drew birbirinize sahipsiniz ve sanki birbiriniz için *yaratılmışsınız*. Geçen yıl buraya geri taşındınız, birlikte yaşıyorsunuz, muhtemelen gelecek yıl evleneceksiniz." Bu son kısım bir suçlama gibi gelmişti ve nedenini bilmiyordum.

Kalbimin neden hızlı attığını ya da göğsümün etrafındaki lastik bandın neden sıkılaşıp nefes almamı zorlaştırdığını bilmiyordum.

"Tatlım-"

"Duane'in Jess'i var ve tek istediği o. Şükran Günü'nden önce gidiyorlar - o gidiyor." Devam etmeden önce boğazımı temizlemem gerekiyordu ve dikkatimi ellerime verdim. "Tüm dünyası değişti, açıldı ve her zaman istediği şeye sahip oldu. Onun için mutlu olmak istiyorum. Ve sonra Roscoe," arkamızdaki evi işaret ettim, "üniversiteden mezun oldu. Veterinerlik okuluna gidiyor. Büyüdü, hayatına devam ediyor."

Ashley ellerimi kendi elleriyle kapattı. "Oh, Beau."

Boğazımı tekrar temizledim ve kendime Ashley'e kızgın olmadığımı hatırlattım. Ailemin geri kalanına da kızgın değildim, hayatı yaşadıkları için, ruh eşlerini buldukları için, ilerledikleri için.

Bir sonraki konuşmamda sesimi düzgün tutmaya özen gösterdim ve gözlerimi Ashley'e çevirdim. "Cletus benden başka değişmeyen tek kişi. Ama sen fark ettin, değil mi? O farklıydı. Bir şeye kafayı takmış durumda. Jethro onun bir kadın olduğunu düşünüyor. Elbette, sinsi davranıyor, Cuma geceleri jam session'da banjo çalıyor ve Pazar günleri eskisi gibi shuffleboard oynuyor. Ama bu ne kadar sürecek?"

Dudaklarında ve gözlerinin arkasında nazik bir gülümseme belirdi. "Unutmayın, Cletus değişimden pek hoşlanmaz. Değiştiği zaman da tekmeleyerek ve çılgılık atarak değişecektir."

"Sanırım bunu duyduğuma sevinmemeliyim ama sevindim." Bir kahkaha attım, başımı salladım ve bakışlarımı tekrar gökyüzüne çevirdim. "Değişime karşı değilim. Bir şeylerin değişmesine hazırım. Sanırım sıkışıp kalan tek kişi olmaktan nefret ediyorum."

"Ama biriyle yetinmek ya da güçlü hisler beslemediğin biriyle daha fazlasını yaşamak için çabalamak, hayata hızlı bir başlangıç yapmanın yolu değil."

"Sanki hepiniz ..." *beni arkada bırakarak.*

"Ne?"

Avucumu yukarı çevirdim, kız kardeşimin elini avucumun içine aldım ve düşüncemi tamamlayamadan yutkundum. Ashley yavaşça nefesini içine çekti -bana bir konuda ders vermeye hazırlanırken yaptığı gibi- ama evin yanından yaklaşan ayak sesleri onu raydan çıkardı.

İkimiz de döndük ve sundurma ışıklarının sağladığı ışık halkasının hemen ötesindeki karanlığa gözlerimizi kısarak baktık. En küçük kardeşimiz ortaya çıktı. Dikkati y e r d e y d i ve kaşları çatılmıştı.

"Roscoe?"

Adını duyunca kısa bir süre durdu, iri gözleri önce Ashley'inkilerle sonra da benimkilerle buluştu.

"Oh. Hey. Burada olduğunuzu bilmiyordum." Yarım adım geri çekildi.

Ashley ve ben hızlıca baktık. O da en az benim kadar şüpheli ve meraklı görünüyordu.

"Neredeydiniz?"

"Ha?"

"*Ha?*" Ashley onunla alay ederek yankıladı. Bu klasik Roscoe'ydu, cevap vermeyi geciktirmek için bir soruyu duymamış ya da anlamamış gibi davranıyordu.

"Basit bir soru." Kardeşimize sııttım. "Sana çoktan seçmeli seçenekler sunmamı ister misin?"

Roscoe bana ters ters baktı ama gülümsemesini gizlemeye çalıştığı belliydi.

Küçük kardeşimizdi ama on dört yaşından beri hem Duane'den hem de benden -ve Cletus'tan ve Ashley'den- daha uzun boyluydu. Şimdi en uzun boylu oydu, üç yıl önce Jethro'nun boyunu gölgede bırakmıştı. Yüzü Billy'ninkinin daha genç, daha az dünyadan bıkmış bir versiyonuydu, ama serseri, iyi huylu mizacı Billy'nin sert ve çoğu zaman bıkkın mizacının tam tersiydi.

Ve bu farklılık anlaşılabilirdi. Hepimiz Roscoe'yu babamızın şiddetinden korumak için çalışmıştık ve Billy hepimizi kurtaran bir kalkan olmuştu.

"Bakalım, A seçeneği: Çulluk avlıyordun." Çenemi ovuşturdum.

Bakışları daha da şiddetlendi.

"Tamam, B seçeneği: Bir koyunla sevişiyordun." "Kapa çeneni, aptal." Roscoe basamakları tırmandı ve Ashley'nin yanında.

"C seçeneği: Bir koyun seninle sevişiyor muydu?"

Ashley kıs kıs güldü ve Roscoe beni görmezden gelerek iyice yaklaştı. Ashley aramıza sıkışır sıkışmaz kollarını onun omuzlarına doladı.

"Roscoe! Oturmak için koca bir basamağın var. Bırak beni." Onun maskaralıklarına gülerek onu itmeye çalıştı.

"Sarılmak istiyorum." Küçükken yaptığı gibi kocaman başını onun küçük omzuna yasladı. Kucağına oturur ve ona kitap okur, parmak boyamasına yardım eder ya da onu sallayarak uyuturdu.

Ashley gerçekten de en iyisiydi.

Kardeşimden ilham alarak ben de kollarımı ona doladım ve başımı omzuna koydum.

"Aman Tanrım," diye homurdandı. Onu göremiyordum ama gözlerini devirdiğini biliyordum. "Tamam, tamam. Tamam." Kolları yukarı kalktı ve her birimizi sardı, önce sıktı sonra sırtımızı ovdu. "Siz bir avuç koca bebeksiniz."

Derin bir nefes aldım, elmalı turta ve kahve kokusuyla karışık parfümünün kokusunu içime çektim. Ashley'nin. Güvenebileceğim yumuşak bir yer. Sevdiğim bir insan.

Eve dönmeye karar verdiği için çok mutluydum.

Birini ne kadar özleyeceğinizi o gidene kadar neden hiç fark etmediniz?

"Kelimelerin, gerçekliklerinin enfes dehşeti olmadan zihni etkileme gücü yoktur."

- Edgar Allan Poe

Beau

ASH HAKLIYDI.

Darlene'le ilişkiimi bitirecektim. Ona karşı güçlü duygular beslemiyordum. Kız kardeşimle konuşana kadar fark etmemiş olsam da onu kullanıyordum. *Özel olmak konusunda emin değildi ve haklıydı da.*

Duane, Darrell Winston'ın babası olmanın en iyi yanının ne yapmayacağını bilmek olduğunu söylemeyi çok severdi.

"Darrell ne yapardı? Bir kez anladığında, tam tersini yap," derdi.

Bu, rahatsız edici olsa bile, uygunsuz olsa bile onurlu olmayı da içeriyordu.

Birkaç gün düşündükten sonra, Cuma öğleden sonra öğle tatilinden önce Darlene'i aradım. Sabahtan beri zorlu bir motor yenileme işi üzerinde çalışıyordum ve bu iş başımda olduğu sürece ruh halimin düzelmeyeceğine karar verdim.

Darlene telefonu açmadı ama zaten ben aradığımda hiç açmazdı. Mesaj attım:

BEAU: *Konuşabileceğin zaman haber ver.*

Titrediğinde telefonumu bile kaldırmamıştım.

DARLENE: *Ne oldu?*

Beklenmedik hızlı cevabına aptal aptal bakarken, konuşamadığı ama mesaj atabildiği bir yerde olduğunu düşündüm.

BEAU: *Telefon görüşmesi için müsait olduğunda bana haber ver.*

Darlene: *Sadece mesaj at*

Beau: *Bu mesaj atılacak bir şey değil.*

Darlene: *Telefon seksi mi istiyorsun?*

Ben cevap veremedim, kendi resmini gönderdi. Çıplak.
Nefesim kesildi, hemen cevap verdim.

BEAU: *Başka resim gönderme. Seninle konuşmam gerek.*

NE OLUYOR? O fotoğrafı yeni mi çekmişti? Yoksa telefonunda çıplak fotoğrafları mı vardı? Eğer öyleyse, onun becerikliliğini alkışlamalıyım. *Belki de Darlene ve Cletus'u bir araya getirmeliyim.*

DARLENE: *Sadece çıplak fotoğraflarını gönderirsen cevap veririm.*

Beau: *Konuşmamız gerek.*

Darlene: *Önce çıplak resim.*

Darlene: *Bu kadar namuslu olma.*

Onun sözlerine bakarak, bu konuşmayı öğle yemeğinden sonraya saklamam gerektiğine karar verdim. Mesajları beni hak ettiğimden daha fazla sinirlendirmişti ve bunun nedeni muhtemelen aç olmamdı.

BEAU: *Aramak için vaktin olduğunda bana haber ver.*

Ekranımı kapattım, telefonu cebime koymaya hazırlanırken tekrar titreşti. Bu sefer ekranda numarası yanıp sönüyordu.

Arıyor muydu?

Cevap verdim.

Darlene benden önce konuştu. "Ne giyiyorsun?" Sanki yüzme havuzundaymış gibi hafif bir su sesi duydum.

"Neredesin?" "Banyo

yapıyorum."

Kızgınlığım on kat arttı. "O zaman aradığımda neden cevap vermedin?"

"Çünkü telefon seksi istediğini bilmiyordum," diye tatlı tatlı cevap verdi. "Senin ne kadar seksi olduğunu düşündüğümü, vücudunun bana neler yaptığını biliyorsun. Bana bir resim gönder."

"Ama sadece konuşmak için açmıyorsun, değil mi?"

"Hadi ama Beau." Sesindeki göz devirmeyi duyabiliyordum. "Konuşacak neyimiz var ki? Bana ilginç bir yağ değişiminden mi bahsetmek istiyorsun?" Kendi şakasına güldü ve ciğerlerim ateşle doldu.

İnanılır gibi değil.

Belli ki benim hakkımda pek iyi şeyler düşünmüyordu. O konuda endişelenecek bir şey yok.

"Telefon seksi için aramadım, Darlene."

"Oh . . . İyi o zaman. O zaman ne istiyorsun?" Sesi sinirli geliyordu, sanki küsmüş gibiydi. *Ne dıyır be?*

Gülmedim ama boktan tavrı beni rahatlatmaya yetti. Yapmak zorunda olduğum şeyle ilgili içimde barındırdığım suçluluk duygusu.

"Her ne yapıyorsak bitiriyorum. Bunu kısa mesajla yapmak istemedim, bu yüzden

Ara. Yani, bu kadar. Güle güle."

"Ne?" Arka planda su sesi duydum, sanki aniden hareket etmiş gibiydi ve boğuk bir ses çıkardı. "Ciddi değilsin. Tabii ki beni tekrar görmek istiyorsun."

"Hayır. Ben ciddiym." Ve gerçek de buydu.

Onun gibi tıp fakültesine, Roscoe gibi veterinerlik okuluna gitmiyor ya da Billy gibi her şeyden sorumlu kıdemli başkan yardımcısı olmuyor olabilirdim ama aptal değildim ve bana aptalmışım gibi davranılmasına katlanacak değildim.

"Seni piç!" diye bağırmadan hemen önce sesli bir nefes alışını ve ardından Shelly'nin küfürlü papağanının yüzünü kızartacak birkaç anahtar cümleyi dinledim.

Telefonu diğer kulağıma götürdüm ve o söylenirken yorgun bir nefes daha verdim. Ne yazık ki söylenmeye devam etti, bana güneşin altındaki her ismi ve sadece geceleri kullanılması gerektiğinden emin olduğum bazı isimleri söyledi.

Kendi adıma, neden bu kadar üzgün olduğunu anlamıyordum. Haftalardır neredeyse hiç konuşmamıştık. Telefonunu açmaya bile tenezzül etmiyordu. Öyleyse neden şimdi ortalığı velveleye veriyordu? Çıplak fotoğraf yüzünden miydi? Yoksa ilişkimizi bitirerek onun gururunu mu incitmiştim?

Telefonu kulağımdan çektim ve o tek taraflı sinir krizine devam ederken saate baktım. Bu iş bir an önce bitmezse öğle yemeğini kaçırıacaktım. Genelde, annem ve Oliver Nine'nin bana öğrettiği görgü kuralları gereği, konuşmaya ara verilmesini bekler, böylece aramayı mümkün olduğunca kibarca sonlandırabilirdim.

Ama orada öylece durmuş, dakikaların akıp gidişine bakarken görgü kurallarını tamamen unutmuştum. Bu dengesiz kadınla bir saniye daha vakit kaybetmek istemiyordum.

Telefonu kapattım.

Telefonumu kapattım -tümüyle kapattım- ve arka cebime soktum. Sonra darmadağın garajdan geçerek ön taraftaki arabama doğru ilerledim.

"Hey Beau," diye seslendi Duane yanından geçerken, dikkatimi çekti.

Onu orada fark etmemiştim. Aniden durdum ve ikizimin kafasını bir Nissan'ın kaputunun altından çıkardığını gördüm.

"Ne var ne yok?" Kaputun diğer tarafındaki hareket dikkatimi çekince sordum.

Shelly.

Bakışlarımız birleştğinde çenemi sıktım ve kendimi kaçınılmaz akıl dağılmasına hazırladım. Bu oldu ama normalde olduğu kadar şiddetli değildi. Belki de Pazar günü beni gözüne kestirdiğinden beri ilgisine alışmaya başlamıştım. Ya da belki şu anki kızgınlığım beni Shelly Sullivan'ın kıyamet bakışlarından etkilenmez hale getirmişti.

"Nereye gidiyorsun? Öğle yemeği mi yiyeceksin?" Duane ellerini cebindeki bez parçasına sildi.

"Evet. Bir şey ister misin?"

Gözleri üzerimde geziniyor, benimkileri delip geçiyordu. Sorunun ne olduğunu sormak için dilinin ucuna geldiğini görebiliyordum. Bakışlarımdaki anlamı okuduğunu bilerek başımı hafifçe salladım.

Bunu sonra konuşuruz.

"Hayır, teşekkürler." Beni başından savdı. "Jess bana bir şey getirecek. Geri döndüğünde bana haber ver. Ayrıca Shelly'nin bu öğleden sonra Cuma randevusu var ve erken çıkması gerekiyor."

Doğru, Shelly'nin Cuma randevusu. Cuma öğleden sonralarını daha katlanılabilir hale getirdiler.

"Peki." Otoparka doğru ilerlemeye devam etmek için hamle yaptım ama görünmez bir ağırlık beni geri çekti, tekrar durdum, iç geçirdim ve Shelly'ye baktım. Onun kaba olması bana da kaba davranma hakkı vermiyordu.

Kadın hâlâ beni izliyordu, ki bu hiç de şaşırtıcı değildi.

"Hey," diye seslendim ona.

"Merhaba," diye hemen cevap verdi, neredeyse çok hızlıydı, sanki onunla konuşmamı bekliyormuş gibiydi.

"Aç mısın? Sana bir şey almamı ister misin?"

Tereddüt etti ya da belki de konuşmamak için kendini durdurdu, birkaç saniye bana baktı ve sonunda "Hayır, teşekkür ederim" dedi.

"Peki." Bir kez başımı salladım.

Bunu yaptıktan sonra ikisinden de uzaklaşıp arabama doğru yürüdüm ve Daisy'nin evine doğru yola çıkmaya karar verdim.

Umarım mideme bir şeyler girer girmez asık suratım düzelirdi.

KÖTÜ RUH halim yatışmadı ve bunun nedeni -siparişim için kırk dakika bekledikten sonra- Daisy's Nut House'un dışında Naomi Winters'ın yanlışlıkla bana çarpmasıydı,

Öğle yemeğimi çakıllı alana düşürmeme neden oldu. Aslında, onun düşmesini ben engelledim. Çimento park işaretine takılmıştı.

Kadının kendini düzeltmesine yardım ettim ve kalabalık restorana kadar ona eşlik ettim. Yerleştiğinden emin olduktan sonra arsaya çıktım ve ortalığı temizledim. Zamanım kalmadığından hem elim boş hem de midem boş bir şekilde dükkâna geri döndüm.

Başka bir sipariş vermek bir seçenek değildi. Duane'in ben dönene kadar yemeğini almayacağını biliyordum; berbat bir gün geçirmem onun suçu değildi. Ayrıca, Cletus'un dosya dolabına daha fazla protein çubuğu sakladığından da emindim.

Büyütülecek bir *şey yok* diye düşündüm, öğleden *sonra* olanları unutmaya çalışırken, *idare edebilirim*.

İdare ederdim ve her şey yolunda giderdi.

Yanaştığımda Shelly Sullivan'ın öğle yemeğinden önce üzerinde çalıştığım motorun üzerine eğilmiş olduğunu gördüm. Park ettiğimde, Darlene'le daha önce yaşadığım kötü yüzleşmenin, kötü şansın ve açlığın körüklediği öfkeyle boğuşuyordum.

Darlene tarafından on beş dakika boyunca azarlandıktan ve öğle yemeğimi otoparkın her yerine döktükten sonra yapmak istediğim son şey Shelly Sullivan'la konuşmaktı. Ama gerçekten başka seçeneğim yoktu.

"Ne yapıyorsun?" Ses tonumu eşit tutmak için mücadele ettim. Omzunun üzerinden bana profilini göstererek baktı ve gözlerimle buluşmadı. "Distribütör kapağı dönüyor, Bu da pistonların zamanlamayı kaybetmesine neden oluyor." "Bunu biliyorum."

"Sanırım buraya bir parça kaynak yaparsan," diye motoru işaret etti, "bu distribütörün hareket etmesini engeller."

Kadına ters ters bakarak dilimi yanağımın iç tarafına götürdüm ve öfkemi yatıştırmaya çalıştım. Sadece sesimi yükseltmeyeceğimden emin olduğumda konuştum. "Hayır, teşekkür ederim."

"Parçayı sizin için tasarlayabilirim."

"Hayır, teşekkür ederim."

"Bir kaynak stüdyom var."

"Hayır, teşekkür ederim," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

Shelly dudaklarını birbirine bastırıp yutkunarak beni inceledi. Sonunda, konuyu kapattığımı düşünerek etrafından dolaşmaya başladım.

Sırtıma doğru, "Yardım edebilirim," dedi.

Dönmeden ve düşünmeden, "Yardımını istemiyorum" diye hırladım.

İnatla ısrar etti, kolumdan tutup beni çekiştirdi. "Aptalca davranmayı bırak."

Elini sıktım ve yüzümü onunkine yapıştırdım; bana aptal demek için yanlış günü seçmişti. "Narsist bir parya olmaktansa aptal olmayı tercih ederim!"

Bunun üzerine geri çekildi. Kadınla haftalar önce tanıştığımızdan beri yüz ifadesinin soğukluktan başka bir şey olduğu nadir anlardan biriydi. Gözleri acıyla parladı ve yüzünü buruşturarak beni şoke etti. Bu manzara beni o kadar şaşırttı ki, öfkem anında söndü ve bir suçluluk duygusu nefesimi keserek kaburgalarımın bir yumruk gibi indi.

İçgüdülerimle hareket ederek ona doğru uzandım.

"Dokunma bana." Duane ve Cletus koşarak yanıma gelirken o da elimden kurtuldu ve iki büklüm oldu.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Cletus aramıza girdi ve beni geri çekmek için omuzlarımdan itti.

Shelly'nin bakışları önce benimkilere, sonra da garajın betonuna inerek yere kayd. "Hiçbir şey."

"Hayır. Hiçbir şey değil. Biri bana ne olduğunu anlatacak," dedi Cletus suçlayıcı bir parmak sallayarak, "yoksa."

Elimi saçlarımdan arasından geçirdim, bir küfrü ve özür dileme isteğimi bastırdım. Özür dileyecektim ama henüz değil. Bir şeyler yiyip bir daha kendimi kaybetmeyeceğimi garanti edene kadar olmazdı.

"Yoksa ne olur?" Duane, gözleri Shelly'nin üzerinde, Cletus'a sordu. "Bizi bütün gece burada mı tutacaksın?"

Cletus'un kaşları daha da çatıldı. Birdenbire, benim birkaç saniye önce hissettiğim kadar sinirli göründü ve Duane'e çıkıştı. "Kulağa ne kadar hoş gelse de, bütün akşam seni eğlendiremem *Du-ane*. Jam session'da ilgilenmem gereken önemli bir şey var."

"Bir şey mi? Ya da birisi?" Duane kollarını kavuşturarak sırıttı.

Cletus birkaç saniye boyunca ikizime baktı ve bana Shelly'yi inceleme fırsatı verdi. Birkaç adım yana kaymıştı ve şu anda üç adımdan daha az sağımda duruyordu. Gözleri hâlâ yerdeydi ve çenesi sıkılmış gibi görünüyordu. Elleri dışında vücudunun geri kalanı sert ve hareketsizdi.

Kadın küçük tırnağını bileğinin hassas derisine bastırıyor, düzgün bir çizgi halinde, birbiri ardına kırmızı, yarım daire şeklinde girintiler bırakıyordu.

Gözlerimi kısarak ön kolunun iç kısmındaki deriye baktım çünkü başka bir şey daha vardı; küçük beyaz yara izleri, bir inçlik çizgiler, dirseğinin kıvrımının yarısından başlayıp görebildiğim k a d a r ı y l a yukarıya doğru devam eden düzenli sıralar.

Kesikler. Bunlar iyileşmiş kesik izleri.

Aniden gömleğinin kolunu çekerek kolunu kapattı ve dikkatimi tekrar yüzüne çekti. Bakarken yakalanmıştım. Yine bana dik dik bakıyordu. Her zaman olduğu gibi, gözlerimiz buluşur buluşmaz düşüncelerim dağıldı.

Ve her zaman olduğu gibi - yani neredeyse her zaman olduğu gibi - onunla dünya arasındaki aşılmaz barikat sağlam bir şekilde yerinde duruyordu. Shelly Sullivan'ın duyguları bir kez daha güvenli bir şekilde donmuş bir cephenin ardına gizlendi.

"Uzun süre acı çektiğimizde, iyi şansa inanmakta büyük güçlük çekeriz."

- Alexandre Dumas, *Monte Kristo Kontu*

Shelly

"BU GÜNLERDE KAÇ SELAM VERİYORSUN?"

"Elli üç." Kıvrandım, çünkü sayı aslında elli dördtü.

"Bu harika bir haber." Dr. West sanki beni tebrik ediyormuş gibi gülümsedi.

Bu, uzun süredir devam eden, her gece yatmadan önce tanıdığım, akraba olduğum ya da tanıştığımı hatırladığım herkes için dua etme takıntıyla ilgiliydi. İnsanların isimlerinin yazılı olduğu bir kompozisyon defterim vardı. Eğer onlar için dua etmezsem, saplantılı düşüncelerim bana o kişinin öleceğini söylüyordu.

Yedi ay önce terapiye başlamadan önce, dua etmeye saat 17:00'de başlar ve 22:00'den hemen sonra bitirirdim. Şimdi bir saat içinde bitiriyordum.

Dr. West haklıydı. Kendimi geliştirmiştim. Listeyi sadece elli dörde indirmiştim. Dua etmeden edemeyeceğim elli dört kişi.

Biliyordum, bu düşüncelerin saçma olduğunu *biliyordum*. *Biliyordum*. Deli değildim, değildim. Saplantılı düşüncelerimin gerçekten doğru olduğuna inanmıyordum.

Mantıksızlardı.

Ama yine de . . . Kafamın içinde bazen fısıldayan, bazen çığlık atan, bazen de beni arı sokmuş gibi hissettiren *o* ısrarcı *sesten* kaçamıyordum: *Ya doğruysa? Ya biri senin yüzünden ölürse? Ya bu doğruysa? . . . Üzgün olmaktansa güvende olmak daha iyidir.*

"Bu çok iyi." Gülümsemesi gitmişti ama yüz ifadesi nazikti. Ondan gerçekten hoşlandım. Bana baldızımı hatırlatıyordu. Belki o kadar çekici değildi ama onun kadar dürüst, destekleyici ve açık sözlüydü.

Yine de endişe göğsümde bir gökdelen inşa etti, ta ki baskıya dayanamayıp gerçeği itiraf etmek zorunda kalana kadar. "Aslında saat elli dört. Yerel itfaiye şefine kaba davrandığım için onun adını da listeye ekledim." İtirafım karşısında rahatlamış bir şekilde nefes verdim.

"Kaba mıydın?"

"Gerçekten iyi birine benziyordu ama elini sıkamadım. Bu onu üzdü." Onu üzmüştüm. Ve Beau'yu da üzmüştüm. "Ona isimsiz bir meyve sepeti göndermeyi düşündüm. Ancak düşündüm ki ya meyveye alerjisi varsa ?

Bu isimsiz bir ölüm tehdidi göndermek gibi bir şey. Bunun yerine onu listeye ekledim."

Bana cesaretlendirici bir gülümseme verdi.

"Tamam." "Tamam mı?"

"Elli dört hâlâ çok iyi."

"Haklısın. Ama . . ." "Ne?"

"I var a yeğen kim I yapamam düşünmek hakkında onu inciteceğim endişesi olmadan."

"Ona zarar vermeyeceksin, Shelly."

"Ama ne Eğer I Ne yapacağım? Ne Eğer benim dokunmakonu bir şeye neden olur-"

"Hayır."

Başparmağımın tırnağını bileğimin derisine bastırarak bir çentik açtım.

Eğer izler oradaysa, bebek iyi olacaktır.

"Ne düşünüyorsun?"

Cevap vermek istemeyerek başımı salladım ve tenimdeki taze yarım aylarla teselli buldum.

"Kendini mi işaretliyorsun, Shelly?" Sesi bir dakika öncesine göre daha sessizdi.

Cevap vermek zorundaydım. Beni hastası olarak kabul ettiğinde yaptığımız anlaşmanın bir parçasıydı bu. Dürüst olacağıma söz vermiştim.

"Evet." Ona bakmadan başımı salladım. "Tırnağımla."

"Neden?"

"Çizgiler bebeği güvende tutacak." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz irkildim. Bu düşünceleri yüksek sesle söylediğimde kulağa tamamen deliymişim gibi geliyordu.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Dr. West bu hafta hâlâ bilinçli bir şekilde konuşuyordu, muhtemelen hâlâ cümlelerinin çoğunu tek sayıda kelime içerdiğinden emin olmak için sayıyordu.

"Hayır. Evet. Hayır." Gözlerimi kapatıp alnımı ovuşturdum. Çok yorulmuştum. Bundan yorulmuştum. Bu şekilde olmaktan yorulmuştum. "Buna inanmıyorum. Tırnaklarımı derime bastırmanın Desmond'ı güvende tutmayacağını biliyorum. Aptalca davranıyorum."

"Aptal değilsin. Aptal olmadığını biliyorsun. Ama kendine karşı sabırlı olmalısın." *Üç. Beş. Yedi.*

Gözlerimi açarak terapistimi inceledim, midem pişmanlık ve hayal kırıklığı düğümü. "Üzgünüm, tek kelimelik cümlelerle konuşmanızı istiyorum."

"Sorun değil. Başka türlü bana odaklanmayacağını biliyorum. En azından şimdilik." Özrümü elinin tersiyle itti, gözleri keskinleşmişti. "İş arkadaşın hakkında tekrar konuşabilir miyiz? Geçen hafta bahsettiğin kişi. Adı neydi?"

Sessiz kalma dürtüsüyle savaşıyor yutkundum.

Onun hakkında konuşmak istemiyordum.

Yine de, tıpkı geçen seferki gibi, onun hakkında konuşmak istiyordum. O her şeyi daha iyi yapıyordu. Ve daha da kötü. Kaotik. Bana çok şey hissettirdi.

Söz verdim. Söz verdim. Söz verdim.

"Beau."

"Bana Beau'dan bahset, lütfen." Notlarına bir şeyler karaladı. Başımı salladım.

"Lütfen."

Söz verdim. Söz verdim. Söz verdim.

"O bir tamirci."

"Siz iş arkadaşı mısınız,
Shelly?" "Evet."

Her cümlesinin tek sayıda kelime içermesini sağlamak için sorusunun sonuna adımı eklediğini biliyordum. Bunu takdir ettim. Onu takdir ettim.

Yardım etmek istiyor. Yardım etmek istiyor. Yardım etmek istiyor.

"Beau neye benziyor?"

Cevap vermek yerine, "Takıntılı düşünceleri nasıl durduracağımız üzerinde mi çalışıyoruz?" diye sordum.

"Evet."

"O zaman durmama
yardım et." "Beau
hakkında mı
düşünüyorsun?" "Evet."

Zayıfça gülümsedi. "Shelly."

"Ses tonun çok sempatik." Ona sııttım, ağzımın kıvrımı kullanılmamaktan paslanmış gibiydi.

Gülümsemesi genişledi. "Seni kırmak istemem ama Beau hakkındaki düşüncelerin OKB'nin bir parçası gibi görünmüyor. OKB bu şekilde çalışmaz. Obsesif düşünceler tamamen mantıksızdır, gerçeklikte hiçbir dayanakları yoktur ve bu yüzden asla temel bir neden aramayız. Görmezden gelinmeleri gerekir ve sonunda çoğunu görmezden gelebileceksiniz. Oysa Beau'yu bir hafta önce nasıl tanımladığınıza bakılırsa, sahip olduğunuz bu düşünce ve duygular tamamen mantıklı. Kulağa harika geliyor."

İfadelerine ve onlara vereceğim yanıtta o kadar odaklanmıştım ki kelimelerini saymayı unutmuştum.

"Mantıklı değiller. Beau'nun tek yumurta ikizi var. Ve ben onun hakkında aynı düşüncelere sahip değilim."

Dr. West'in yüz ifadesi değişmedi. "Adı ne?"

"Duane."

"Peki neye benziyor? Beau'ya benziyor mu?"

"Neredeyse aynılar, sadece Beau'nun yüzü daha yaşlı, daha bilge görünüyor. Beau'nun gülme çizgileri, kırışıklıkları var - bu mantıklı mı?"

"Evet. Ama Duane'in görünüşü dışında, o nasıl biri? Beau gibi gülümsüyor mu?"

"Hayır. O hiç gülümsemez."

Başını salladı, notlarına baktı ve bir şeyler yazdı. "Her zaman insanlara yardım eder mi? Arkadaş canlısı mıdır?"

"Hayır. Duane pek arkadaş canlısı değildir." "Şaka yapar mı? Shelly ile?"

"Hayır, yapmaz."

"Sence Beau'yu çekici bulmanın nedeni sadece görünüşü olmayabilir mi? Belki de Beau'dan *hoşlandığın* için *bu* kadar güçlü *bir* çekim duyuyorsundur? Bir insan olarak?"

Başının üzerinden tekrar boş duvara baktım.

"Daha önce erkeklerle birlikte oldun mu?"

Evet mi?" "Evet."

"Beau dışında biriyle tanışıp da onu düşüncelerinden uzaklaştırmakta zorlandığın olmadı mı hiç?"

"Hayır." Tam olarak doğru olmasa da cevabımda tereddüt etmemiştim. Düşünmeden duramadığım başka insanlar da olmuştu. Ama Dr. West'in kastettiği şekilde değil, Beau gibi değil. Ben de "Beau gibi değil" diye ekledim.

"Biriyle çıktınız mı?"

Dişlerimi yana kaydırarak bakışlarımı tekrar terapistime çevirdim.

"Pek çıkmadım." Bir kez daha, yalan söylemedim ama cevabım da tam olarak doğru değildi. Ne yapacağımı tartıştım

randevulara gittiğimi ama asla o kişiden hoşlandığımı için gitmediğimi açıklamanın gerekli olup olmadığından emin değildim.

"Yakınlaştınız mı?" Önceki konuşmalarımızla ilgili notlarını karıştırmaya başladı.

"Evet. Birçok erkekle yakınlaştım."

"Ve hiç kimse senin düşüncelerini," durakladı, notlarının ilk sayfasına baktı, "Beau gibi meşgul etmedi mi?"

"Seksi severim ama insanları sevmem."

"Bu doğru değil. İnsanları seviyorsun. İnsanlara yakın olmaktan korkuyorsun. Korkularının, saplantılı düşüncelerinin ve dolayısıyla takıntılarının çoğu istemeden başkalarını incitmekle ilgili. İnsanları kendinizden uzaklaştırmaya alıştınız - insanları uzaklaştırmak *takıntılıdır* - çünkü onlardan uzak durmanın onlar için daha güvenli olduğunu düşünüyorsunuz - onların güvenliğinden endişe etmek *takıntılı* düşüncedir. Sorun insanlar değildir. Sorun sizin *mantıksız* takıntılarınız, insanlara zarar verme endişeleriniz."

"Peki, Beau konusunda ne yapacağım?"

Omuz silkti. "Ona çıkma teklif et."

"Dışarı mı?" Sesim çatallaştı ve paniğe kapıldım. Ama bu panik tuhaftı, her zamanki endişemden farklıydı.

"Bir yemeğe. Kahve içmeyi ya da akşam yemeği yemeyi teklif et." "Birlikte yemek yemek mi?"

"Evet. Yemek. Birlikte."

"Hayır, yapamam." Sesim yine çatallaştı.

"Neden?"

"Sanırım bir kız arkadaşı olabilir."

"Öyle mi düşünüyorsun Shelly? Ya da biliyor musun?" Dr. West bana baktı ve Beau için hayali bir aşk ilgisi uydurduğumu düşündüğünü anladım.

"Sanırım öyle."

"Ama bilmiyor musun?"

"Önemli değil. O biliyor ..." *Kolumu gördü.* Kaşınmasa da kabarık çizgileri kaşıdım, daha önce gözlerindeki bakışı hatırladım - hem büyülenmiş hem de dehşete kapılmıştı içinde ve Öğleden sonra. Benim mide düşmüştü ve perdeli. Bu yaptırı ve aynı Şimdi, gibi I oldu bir roller coaster'ın en yüksek kavisinden düşerken.

"Ne? Beau neyi biliyor?"

"Düzgün cümlelerle konuşuyor," diye ağzımdan kaçırdım.

Dudakları kıpırdadı ve sonra onları hemen dişlerinin arasında yuvarladı, gözleri kuşkulu bir şekilde parladı. Gülmemek için kendini zor tuttuğunu hissettim.

Bir yıl önce, sadece bu küçük jest bile kendimi kapatmama ve çekip gitmeme neden olurdu.

Ama şimdi değil.

Şimdi onun güldüğünü duymak ve onunla birlikte gülmek için garip bir arzu duyuyordum.

"Ve ona söyleyemem," diye elimle havayı işaret ettim. "Ona tek sayıda kelimededen oluşan cümlelerle konuşmasını istediğimi söyleyemem. O zaman deli olduğumu anlar." *O zaten biliyor.*

"Sen deli değilsin." Bunu sert bir şekilde söyledi ve bakışlarıyla beni sabitledi. "Kendinden bu şekilde bahsetmeyi ya da kendini bu şekilde düşünmeyi bırakmalısın. Kendine deli demek pes etmektir. Takıntıların, zorlantılarının kontrolü sende, çünkü bunların mantıksız olduğunu *biliyorsun*. Ve değişmek istiyorsunuz."

"Ama ya bana dokunmak isterse?" Bu düşünce hem dehşet verici hem de heyecan vericiydi.

"Daha önce de yakınlaştınız."

"Başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum."

"Bu mantıksız bir düşünce. Şimdi söyle."

"Beau'ya dokunursam başına kötü bir şey geleceğine inanmak mantıksız bir düşünce," dedim usulca, korku dalgasının içinden nefes alarak. *Mantıksız* korku.

"Dışarıda bir yerlerde birilerinin olduğunu hiç düşündün mü?"

seninle ilgili bu şeyleri delilik olarak görmeyen biri olabilir mi? Birinin hastalığınızı anlamak için zaman ayırabileceğini, sizi anlamak için zaman ayırabileceğini ve bu nedenle sizi takdir edebileceğini?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Bu yüzden mi kimseye kesmekten bahsetmedin? Ya da başkalarına dokunmaktan hoşlanmadığınızı? Anlayacaklarını düşünmediğin için mi?"

Terapistime ters ters baktım, beni bu konuyu tartışmaya zorladığı için sinirlenmiştim. "Hayatım boyunca günde kaç kez kendime 'Neden her zaman bu kadar çılgın olmak zorundayım?' diye sorduğumu biliyor musun?"

"Sen-"

"Yaptığım şeyi nasıl kelimelere dökeceğimi ya da kendime nasıl itiraf edeceğimi bulamıyordum. İhtiyacım olan şey buydu. Zaten herkese yalan söylerken bahaneler uydurmak ve kendinize yalan söylemek kolaydır. Ama bu şekilde olmanın ne kadar utanç verici olduğunu hep biliyordum, hep hissettim. Kendimi kesmek istemeden insanlara dokunamadığımı itiraf etmek, *her ihtimale* karşı onları kendimden uzak tutmak. Çünkü her ne kadar deli olmadığımı söyleseniz de, nasıl göründüğümü biliyorum."

Dr. West'in ifadesi düşünceliydi; bana bir sonraki satranç hamlesini planlamaya çalışan birinin izlenimini verdi.

Sonunda, "Sizi rahatsızlığınızdan dolayı yargılamayacak, aksine takıntılarınızın üstesinden gelmek için gereken gücü görecektir ve buna değer verecek insanların var olma olasılığını göz önünde bulundurmanızı tavsiye ederim" dedi.

"Kimseye söylemek istemiyorum." *Özellikle de Beau'ya.*

"Neden korkuyorsun?"

"Belli değil mi?"

"Sen söyle."

Parmak ucumu ön kolumdaki kabarık yara izlerinde gezdirdim. "Bana nasıl baktığı değişecek."

"Sana bakışı mı?"

"Normalmişim gibi." *Bütünmüşüm gibi.*

İçini çekti, sesi sinirli geliyordu, nadir bir duygu anına teslim olmuştu. "Bu adama güveniyor musun?"

"Kimseye güvenmiyorum, Doktor."

"Ama sana bilerek zarar vereceğini düşünüyor musun?"

Hemen cevap vermedim. Bunun yerine soruyu düşündüm, Beau'yu ve onun hakkında bildiklerimi, son birkaç hafta boyunca gözlemlediklerimi düşündüm. Herkese karşı iyiydi. Herkese. Hak etmediklerinde bile.

İnsanlara yardım etmek için elinden geleni yapardı. Olağanüstü bir iş ahlakı vardı; son dakika acil bir durumu düzeltmek için geç saatlere kadar kalır ya da hafta sonları gelirdi; nadir bulunan bir araba parçasını bulmak için Tennessee ve Carolinas'ın her yerini arardı.

Ve bana narsist bir parya dedikten sonra yüzünde beliren ifadeyi düşündüm. Onu suçlamıyordum, ona ve diğerlerine kötü davrandıktan sonra suçlamıyordum. Ona kötü davrandığımdan, onu görmezden geldiğimden, kimsenin elini sıkamadığımdan nefret ediyordum.

Ama sözler ağzından çıktıktan sonra duyduğu pişmanlığın derinliği, bana nasıl uzandığı, onun doğasının çoğunu ortaya koyuyordu. Beau Winston'dan nefret etmek imkansızdı.

Uzun uzun düşündükten sonra, nadiren hissettiğim bir kesinlik kemiklerimin derinliklerine yerleşti ve gerçeği söyledim. "Beau Winston'ın kasıtlı olarak kimseyi inciteceğini sanmıyorum."

"Kalbi eğitmeden aklı eğitmek,hiçbir şekilde eğitim değildir."

- Aristoteles

Beau

Cuma gecesi jam session'a gitmek yerine bol bol googleladım.

Kesmek.

Özellikle de insanların bunu neden yaptığını.

Arama sonuçlarında bir sürü korkutucu şey çıktı ve temelde insanların kontrol duygusu kazanmanın bir yolu olarak kendilerini kestikleri gerçeğine ulaştı. Bunun nedeni genellikle hayatlarının bir noktasında kontrollerinin izinleri olmadan ellerinden alınmış olmasıydı. Bu bana pek mantıklı gelmedi.

Ama

tamam.

Olur

tabii.

O gece iyi uyuyamadım. Shelly'nin yara izlerini, ona bağırdıktan sonraki yüzünü görmeye devam ettim, alt kattaki kütüphanemizde bir hastane yatağında yatan, kendini kesen kadını hayal etmeye devam ettim. Ona seslendim. Kanayan kolundan başını kaldırdı. Shelly yerine annemdi ve morfin düğmesine ulaşamıyordu.

Sonra kalbim hızla çarparak uyandım, midem bulanıyordu. Kabus, annemin ölümünden önceki haftaları anımsatıyordu. Onu uzaklaştırdım.

O noktadan sonra uyku zor geldi.

Uzun tartışmalardan sonra, son birkaç aydır ikizimden tavsiye istemeyi azaltmış olsam da, durumu Duane ile konuşmaya karar verdim. Onun yokluğuna alışmam, önce onun düşüncelerini dikkate almadan karar vermeye alışmam gerekiyordu. Ama Shelly ile ilgili bu durum ciddi görünüyordu. Bu yüzden bir istisna yapmaya karar verdim.

Christine St. Claire'in görüşme talebiyle ilgili fikrini sormayı da düşünmüştüm ama vazgeçtim. Christine ile olan meseleyi kendi başıma halletmeye karar vermiştim. Drill son bir haftadır gün aşırı mesaj atıyor ve arıyordu. Başlangıçta konuyu düşünmek için bir ayım olduğunu söylemişti. Görünüşe göre yalan söylemiş. Niyet üzerinde ve Kahve I olabilir Koku geliyor Alt kattan, Duane ile paylaştığım odanın kapısını kapattım, sessiz olmaya dikkat ettim.

O ve Jess Kasım ayında birlikte dünyayı gezmeyi planlıyor olsalar da henüz birlikte yaşamaya başlamamışlardı. O hala ile birlikte yaşıyordu. ve hala bizimle yaşıyordu.

Yine de Duane bazen evde uyur, bazen uyumazdı. Ne zaman nerede uyuduğunu bilmiyordum.

evde değildi ve sormak için bir neden görmedim.

Beni ilgilendimezdi.

Sonra Cletus'un koridorda odasına doğru yürüdüğünü gördüm. Üzerinde bir havlu vardı ve saçları nemliydi. Bu da yeni duş aldığı anlamına geliyordu. Ki bu alışılmadık bir şeydi. Cletus geceleri duş *almayı* tercih eder, *günün kiriyile uyumak* istemediğini söylerdi.

Birkaç dakika boyunca artık kapalı olan kapısına baktım ve düşündüm.

Cletus Shelly'nin yaralarını biliyor muydu? Bu yüzden mi onun kabalığını affediyordu? Shelly hakkında bilip de paylaşmayı uygun görmediği başka ne vardı?

Ve neden sabahın köründe duş alıyordu? Hatta neden ayaktaydı? Cletus asla erken kalkmazdı.

Bu kadın için miydi? K a f a y ı taktığı kadın için mi? K i m d i o kadın? O zamandan *beri* sincap gibi davranıyordu.

Gözlerimi kırptım.

Bir düşünce gölgesi beynime yerleşti ve büyüyerek tam anlamıyla bir şüphe olarak ortaya çıktı.

Zamanlama uyuyordu. Cletus affetmeyi pek sevmezdi ama ona karşı affediciydi... Shelly'ye karşı. Hatta bir bakıma ona düşkün olduğu bile söylenebilirdi ve Cletus'un herhangi birine düşkün olabileceği düşünülürse.

Lanet olsun.

Cletus ve Shelly'yi düşündükçe midemde oluşan ekşimeyi geride bırakmaya çalışarak, daha kararımı vermeden ayaklarım beni kapısına doğru götürüyordu. Birlikte.

Kapıyı çaldım ve hoşnutsuzluk hissimin kardeşimin mutlu olmasını istememle ilgili olduğuna karar verdim. Ya o mutlu olmasaydı?

Yara izlerini biliyor muydu? Ya zaten yarı aşıkta ve bilmiyorsa?
O zaman ne olacaktı?

Cevap vermesini beklemeden kafamı odasına soktum ve göğsümdeki rahatsızlık hissini bastırarak konuştum. "Hey, Cletus. Düşünüyordum da-"

Devam edemedim, çünkü kardeşimi takım elbise pantolonu ve süslü yeni bir takım elbise gömleğiyle görmek o kadar kafa karıştırıcıydı ki, kısa bir süre için bugünün Pazar olup olmadığını merak ettim.

Bu arada Cletus bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Sanki yakalanmıştı ya da bir konuda kendini suçlu hissediyordu.

"Ne?" Önce kendine sonra da bana baktı. "Bugün Pazar değil," dedim, Pazar olmadığından %99 emindim.

Cumartesi gününü uyuyarak
geçirmediysem tabii. "Bunu
biliyorum."

"O zaman neden giyindin?"

"Giyinmedim."

"Evet, giyindin." Odasına girdim ve aynada kendini incelerken kardeşimin arkasında durdum.

Giyinip kuşanmıştı. Kıyafetleri için çaba sarf etmiş ve düşünmüştü; Cletus ise kıyafetleri için asla çaba sarf etmez ve düşünmezdi. Pazar günleri her zaman siyah pantolon ve beyaz gömlek giyerdi. Buna pazar üniforması derdi.

Cletus birisi için süslü giyiniyordu.

Göğsümdeki rahatsızlık on kat artarak dehşete dönüştü.
"Kimi görmeye gidiyorsun?"

Omuz silkti. "Hiç kimseyi."

"Shelly mi?" Kendimi durduramayarak sordum. "İkinizin bir ilişkisi mi var?"

Cletus omuz silkti. "Shelly ile bir ilişkim yok. En azından şimdilik."

İçimde tatsız bir şeyin yarattığı şok, gerilmeme ve daha dik durmama neden oldu. Beklenmedik tepkiyi örtbas etmeyi umarak kollarımı kavuşturdum ve sesimi eşit tutmaya çalıştım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Eninde sonunda onunla ilgileneceğim demek. O ve ben birbirimize uygunuz."

Oh. Lanet olsun.

Göğüs kafesimin etrafındaki lastik bant sıkıştı ve nefes almayı bir angarya haline getirdi.

Lanet olsun.

Aynada hiçbir şeyi görmeden baktım. Cletus kadınlarla birlikte olmuştu ama hiçbir zaman biriyle ilgilendiğini itiraf etmemiş ya da eve kız arkadaşlarından birini getirmemişti. Bu büyük bir olaydı.

Döndü ve yanımdan geçerek yatağına doğru yürüdü, kenarına oturdu ve ayakkabılarını giydi.

Hâlâ aynaya bakıyor ve belirli bir şeye bakmıyorken, "Sence ikiniz uygun musunuz?" diye sordum.

"Evet."

"Ne zamandır böyle hissediyorsun?"

Ve ayrıca, biraz konu dışı ama, neden Cletus ve Shelly'nin birlikte olma fikri beni bok gibi hissettiriyor?

"O zamandan beri I met onu ve kararlı
bizimkiler olur olmak bir

ideal olarak sakın bir birliktelik.

Neden?" "Çünkü ben-"

Lanet olsun, lanet olsun.

Ne diyebilirdim ki?

Yara izlerini biliyorsa, bu konuyu açmam iyi karşılanmayacaktır. Bu onu üzebilir bile, ve kimse

Cletus'un üzgün olmasını istiyordu. Cletus üzgünken hayat herkes için cehennem gibiydi.

Ama yara izlerinden haberi olmasaydı ve ben ona söyleseydim, hiçbir şey fark etmezdi. Cletus kararını verdiğiğinde, bunu değiştirmek mümkün olmazdı. Ama o zaman *kesinlikle* sinirlenirdi.

Ayrıca, bu benim görevim miydi? Ona söylemek? Bu önemli bir şey miydi? Eninde sonunda *öğrenecekti*.

Lanet olsun.

Şimdi gerçekten bok gibi hissediyordum. Ve cevap vermek için çok uzun süre beklemiştim. Cletus'un bakışları ağırdı ve şüphelenmeden önce konuşmam gerekiyordu.

Elimi saçlarımın arasından geçirerek aklıma gelen ve yalan olmayan ilk şeyi söyledim. "İlgilendiğini bilseydim daha nazık olmak için çaba sarf ederdim."

Bu doğrudu. Cletus için yapardım. Tıpkı ailemin herhangi bir üyesi için her şeyi yapacağım gibi.

"Beau, bu konudaki hislerim ne olursa olsun daha nazık olmalısın. Sen herkese karşı iyisin. Annem ne derdi bilirsin: 'Birinin seni kızdırmasını istemiyorsan, kızgınlığını belli etme'."

Dalgınca başımı salladım ama ciğerlerimdeki keskin rahatsızlık tam bir nefes almamı engelledi.

"Sana bir şeyler mi oluyor?"

Aynada ağabeyimin araştıran bakışlarıyla karşılaştım ve uzun zamandır odasının ortasında durup aynada hiçbir şeye bakmadığımı fark ettim. Endişeli görüldüğünü görünce yüzüme küçük de olsa bir gülümseme yapıştırdım.

Bu onu tatmin etmemiş gibi görünüyordu.

Bir süre sonra başımı salladım. "Hayır. Bana bir şey olduğu yok."

Gözleri kısıldı, bana şüpheli olduğunu söylüyordu.

"Kes şunu, Cletus."

"Neyi keseyim?"

"Aklıma girmeye çalışmayı bırak." Daha geniş bir gülümsemeye zorlayarak ellerimi ceplerime soktum.

"Bunu asla yapmam Beau. Senin zihnin ahlaksız ve ahlaksız bir yer. İçine bir göz atmayı başarırsam ebedi ruhum için korkarım."

Sırıtişım büyürken hiçbir şeyi zorlamama gerek kalmadı ama beni daha fazla sorgulamadan gitmeye karar verdim.

Aynadan dönerek, "Doğru," dedim, odasından çıkarken adımlarımı telaşsız, ses tonumu hafif tutarak yürümeye başladım. "Ve bunu sakın unutma."

"SHELLY HAKKINDA NE BİLİYORSUN?"

Duane bana bir bakış gönderdi, bu soru onu açıkça hazırlıksız yakalamıştı.

Yine Genie'nin yerindeydik ama bu kez Cumartesi gecesi idi. Mekan tıklım tıklımdı.

Neyse ki Patty hâlâ benden memnun görünüyordu, bu da Darlene'in Patty'ye ayrıldığımızı henüz söylememiş olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Ne olursa olsun, geldiğimizde gülümsüyordu ve bize ayrılmış olarak işaretlenmiş boş bir kabine kadar eşlik etti ve bize bir tur bira getirmek için az önce ayrılmıştı. Gerçek bir VIP muamelesi gibi hissettirdi.

Duane ve ben yeni gelmiştik; Jess de Hank gibi her an gelebilirdi. Bu da Duane ile iş arkadaşımız konusunu konuşmak için sadece birkaç dakikam olduğu anlamına geliyordu.

İkizim başını hafifçe salladı ve yüz ifademi inceledi. "Pek değıl," dedi sonunda, kızgınlığını gizlemeden, sanki cevap belliymiş de bunu dile getirmek zorunda kalmaktan hoşlanmıyormuş gibi.

"Seninle konuşuyor." Müziğin sesini bastırmak istemediğim için öne doğru eğildim.

"Evet. Ama fazla değıl."

"Hadi , hepiniz şeyler üzerinde birlikte tüm zaman çalışıyorsunuz.

Mutlaka kendinden bahsetmiştir."

"Duygularımızı paylaşmıyoruz, Beau. Arabalar üzerinde çalışıyoruz. Solak olduğunu, sağ elini kullanan aletleri tercih ettiğini, yabancılara karşı kaba olduğunu ve sıfırdan araba parçaları üretebildiğini biliyorum."

"İyi. Fazla bir şey bilmiyorsun ve sormuyorsun. Ama fark ettin mi-" Kimsenin bakmadığından emin olmak için hızlıca bara baktım ve ön kolumu işaret ettim.

Gözleri hareketi takip etti, kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. "Ne?"

"Kolları."

"Kollarına ne olmuş?"

"Ön kollarının iç kısmında yara izleri var."

Duane bir süre bana baktı, gözlerini kırıştırdıktan sonra "Yani?" diye sordu.

"Bunlar kendi kendine oluşmuş."

Bu onun dikkatini çekti. Duane'in gözleri genişledi ve sanki orada yara bulabilecekmiş gibi tekrar koluma kaydđ.

Duane ve ben bakışlarımızı değiş tokuş ederken Patty geldi, biralarımızı bıraktı ve bana göz kırptı - ben de ona kibar bir gülümsemeye karşılık verdim. Çok geçmeden başka bir masaya seslenerek hızla uzaklaştı.

Duane öne eğildi, birasını görmezden geliyordu. "Emin misin?"

"Evet. Nasıl başka bir şey olabilirler anlamıyorum. Düzenliler. Bir inç uzunluğunda, yaklaşık çeyrek inç aralıklı. Bir ustura ya da keskin bir bıçakla yapılmış gibi görünüyorlar."

Duane'in gözleri *ustura* kelimesini duyunca parladı ve ben onun neyi, daha doğrusu kimi düşündüğünü anladım. Iron Wraith'in başkanı Razor Dennings, adını insanları keserek kazanmıştı.

Hemen başımı salladım ama Duane benden önce konuştu. "Onları başka birinden almadığına *emin* misin?"

"Sanırım almış olabilir, ama klasik kesme modelini takip ediyorlar."

"*Klasik kesme şekli* mi?" diye kükreyerek geri çekildi. "Nesin sen? Kendine zarar verme konusunda uzman mısın?"

"Aptal olma. Kolundaki yara izlerini gördükten sonra Google'da araştırdım. Baktığımı görünce hemen üstünü örttü."

"Huh." Duane kollarını masanın üzerinde kavuşturdu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı, sonra şüpheyle sordu, "O zaman ... deli mi?"

Homurdandım. "Kendini kesmiş olması onu deli yapmaz."

"Gerçekten mi? Akli başında insanlar kendilerini keser mi?"

"Akıl başında olmayı tanımla."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Geçen yıl toprak yarışlarında nane gibi Road Runner'ını mahvettin. Bilerek. Aklın başında mı?"

"Tüylerini diken diken etme Beauford." Duane gözlerini devirerek bara doğru baktı. "Ben sadece deli gibi görünmediğini söylüyorum."

"Öyle mi? Deli insanlar nasıl görünür?"

Gözleri benimkilerle kesişti ve ifadesi yoğunlaştı. "Kendinde değil sanırım. Bağlantısız. Dağınık. Duygusal. O hiç de dağınık değil. Tüm garajı yeniden düzenlediğini fark ettin mi? Her şeyin bir yeri var. Güzel olmuş. Peki duygusal mı? Hayır. Dün sana bağırması dışında hiçbir duygusu yok gibi görünüyor."

"Kabul et Duane. Akıl hastalığı olan kimseyle tanışmıyoruz. En azından bizim bildiğimiz kadarıyla."

"Babamızı saymazsanız tabii." Duane'in çenesi kasıldı, göz kapakları yarıya indi. "Kesinlikle dağınık, iletişimsiz ve duygusal biri."

"Onun akıl hastalığının adı pislik olmak."

"Bence bu aslında bir akıl hastalığı, eğer teknik bir şey söylemek istiyorsan. Narsisizm ya da narsisistik kişilik sendromu ya da sosyopatlık deniyor. Ashley'nin arkadaşı biliyor. Kendisi psikiyatrist değil mi?"

"Hangisi?"

"Sandra, sanırım? Kızıl saçlı olan. Teksaslı. Geçen yıl annem ölmeden önce Cletus'u ağlatan."

"Evet, sanırım haklısın." Bu bilgiyi dosyaladım, Shelly hakkında sorular sormam gerekirse diye, onunla nasıl başa çıkmamız gerektiğinden emin olmak için

onu y a n l ı ş l ı k l a derin uçlara itecek bir şey yapmadı.

"Ayrıca, Shelly bana Darrell'ı hatırlatmıyor. "Ayrıca Shelly bana . . . kötü. *Gerçekten çok* kaba." Biraz kıkırdadım, fark ettim ki -çok isteksiz bir şekilde- bir seviyede onun kabalığından hoşlandım. Zekice geri dönüşlerini sevdim.

Bana birçok yönden Duane'i hatırlatıyordu, ama aşırı derecede. Dürüst, zeki ve saçmalıklara hiç tahammülü olmayan biriydi. Ama Duane insanların elini sıkar ve fikirlerini ne zaman kendine saklayacağını bilirdi, Shelly de bu konuda ustalaşmış görünmüyordu.

"Bana onu da hatırlatmıyor." Duane'in ağzı yana doğru kıvrıldı, meseleleri düşünüyor gibiydi. "Sanırım Cletus'la henüz konuşmadın?"

"Hayır. Pek sayılmaz. Bu konu hakkında değil." Kolumu işaret ettim, sonra biramı kaptı, bitene kadar birkaç yudum aldı.

Cletus'un Shelly'yle birbirlerine uygun olduklarını söylemesi beni hâlâ tedirgin ediyordu. Kadına olan ilgisinin neden canımı sıktığını anlayamıyordum ama sıkıyordu. Bu beni rahatsız etti. Cletus'un Shelly'ye olan ilgisinin beni neden rahatsız ettiğini anlayamadığım için daha da sinirlenmiştim.

"Cletus'un kesimi bildiğini sanmıyorum. Bilseydi, karıştırdı." Duane içini çekti. "Ayrıca Jethro, Cletus'un Shelly'den hoşlandığına dair bir şeyler söyledi ama bunun da doğru olduğunu sanmıyorum."

Bu son kısım beni daha dik oturttu. "Jethro ne dedi?"

"Dediğim gibi, bence Jethro saçmalıyor. Shelly'nin deli olduğunu da sanmıyorum, eğer bu nokta ise bu

konuşma."

"Öyle
değil."

"O zaman ne? Ne öneriyorsun? Birine zarar vereceğinden mi korkuyorsun?"

"Birini değil." Başımı salladım, midemde bir memnuniyetsizlik düğümü vardı, çünkü ne önerdiğimden ya da bu konuyu neden açtığımdan emin değildim. Dedikoducu değildim ve genellikle kendi işime bakmakta iyiydim.

Ama bu sefer yapamadım.

"Neden endişeleniyorsun?"

"Sanırım endişeliyim-" *hala kendine zarar verdiğiinden.*

"Kendisi için tehlikeli olduğunu mu?" Duane doğru tahmin etmişti.

Patty'yi ararken Duane'in başının üzerinden bakarak, "Bilmiyorum," dedim. Bir tura daha ihtiyacımız vardı. Ararken, Hank ve Jess'in kapının yanında beklediklerini gördüm. "Buradalar."

Duane omzunun üzerinden bakarken ben de onlar bizi görene kadar elimi havaya kaldırdım.

Onlar masaya gelmeden önce konuşmayı bitirmek için acele ederek öne doğru eğildim ve sesimi alçalttım. "Ama ne gördüğümü biliyorum, kimseye dokunmuyor, insanlarla tokalaşmıyor bile. Ayrıca burada tek başına, değil mi? Kardeşi Chicago'da. Birinin ona göz kulak olması gerekmez mi? Onu kontrol etmesi gerekmez mi?"

Duane bana şöyle bir baktı. "Ondan hoşlanmadığını sanıyordum."

"Hoşlanmıyorum."

"Neden umursuyorsun ki?"

Kardeşime ters ters baktım.

O da bana başını salladı. "Etrafta dolaşıp herkesi kurtaramazsın Beau."

"Bunu biliyorum."

"Öyle mi? Çünkü yakında gidiyorum-"

"Evet, Duane. Ayrılacağını biliyorum. Bu konuda hiç susmuyorsun."

"-Seninle konuşmak için burada olmayacağım. Eğer seni cezalandırmasaydım, millete sırtındaki gömleği ve kışındaki donu verirdin. Büyükannen Oliver'ın ne dediğini unutma: Başkalarını sıcak tutmaya çalışırken kendini ateşe verme."

Gözlerimi devirerek homurdandım.

"Çok nazıksın."

"Sadece çok kaba olduğun için."

Sözlerimi düşünüyormuş gibi başını iki yana eğdi. "Evet. Belki de. Sanırım bu, ben gittiğimde nasıl hayır diyeceğini öğrenmen gerektiği anlamına geliyor. Çünkü bunu senin için yapacak kişi ben olmayacağım."

"Üzülme, hiçbir şey için sana güvenmeyeceğim." Jess ve Hank masaya vardıklarında ikna edici bir gülümseme takındım, Duane'in kaşlarını çatmış yüzümü izlediğini hissediyordum.

"Nasıl yer buldun?" Hank yanıma kaydı, muhtemelen sipariş verebilmek için Patty'yi bulmak üzere boynunu bükte.

Duane ayağa kalktı, Jess'i selamlarken sırtıyordu ve önce onun kabine geçmesini işaret etti. Jess onun kulağına bir şeyler fısıldadı. Adam güldü, suratı asıktı ve benim kötü sözlerim unutulmuştu. Öpüştüler. El ele tutuştular. Çok yakın oturdular.

Ugh.

Mide bulandırıcıydılar.

Bir biraya daha ihtiyacım vardı. Gözlerim barı tararken kısa bir süre durdum, iki kez baktım ve sonra bakakaldım.

Shelly Sullivan az önce içeri girdi.

"Güzelliğim hakkında bu kadar konuştuğunuz yeter," dedi Buttercup. "Herkes hep ne kadar güzel olduğumdan bahsediyor. Benim bir aklım var Westley. Bu konuda konuş."

- William Goldman, *Prenses Gelin*

Beau

Kalbim boğazıma **TAKILDI** ve nefes almamı engelledi. Ya da düşünmemi.

Onu görmek, aynı anda hem karnıma yumruk yemek, hem suratıma tokat yemek, hem de kasıklarına seksi bir darbe almak gibiydi. Sıralamak için çok fazla şey vardı.

"Vay anasını." Hank omzumu dürttü. "Kim o?" Cevap vermedim. Yapamadım.

İnce askılı siyah bir atlet giyiyordu ve Sütyen *yok*. Belki fark etmem centilmenlik değildi ama

Fark ettim. *Kahretsin*, fark ettim. Sanırım Peder Seymour'un karısı bile fark ederdi.

Gömleği uzun gövdesine göre biraz fazla kısaydı ve göbeğini açıkta bırakıyordu. Saçları gür, dağınık ve uzundu; sırtından aşağı dökülüyor, omuzlarına dökülüyor ve örgüden yeni çıkarmış gibi görünüyordu. Mavi kot pantolonu dardı ve yıpranmış kahverengi kovboy çizmelerinin içine sokulmuştu.

Shelly girişin yanında durmuş, soğuk bakışlarıyla içeriyi incelerken parmaklarını gelişigüzel bir şekilde kot pantolonunun ceplerine sokmuştu.

Sonunda konuşamamamın bir önemi kalmadı, çünkü Duane Hank'in sorusuna cevap verdi. "Bu Shelly," dedi, ses tonu gayet gerçekçiydi.

"Vay anasını," diye tekrarladı Hank, sesi hâlâ şaşkın ve hayret içinde geliyordu. "Abartmıyormuşsun. Çok güzel bir kız."

Evet, çok güzeldi. Aynı zamanda zeki, akıllı, parlak bir tamirciydi. Ve ... karmaşıktı. Ve acımasız.

Kaba olmayı unutmamalıyım. Süper, süper kötü.

Gözlerimi ayırdım ve onları tekrar kafamın içine yerleştirmeye çalıştım.

Jess beklenmedik bir şekilde, "Vay anasını!" diyerek dikkatimizi çekti. Kabinde iki büklüm olmuş, Duane'in arkasını görebilmek için öne doğru eğilmişti. "Birine benziyor, ünlü birine. Kime benziyor?"

"Böyle görüldüğüne göre ünlü olmalı." Hank'in neredeyse ağzının suyu akıyordu.

"Hayır, sana söylüyorum. Birine benziyor." Jess'in bakışları bulanıklaşmıştı ve açıkça Shelly'yi tanımaya çalışıyordu,

Sanki onu daha önce bir yerde görmüş gibi. "Her neyse, bu şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem kadın."

"O zaman aynaya bakmalısın." Duane kaşlarını çatarak Jess'e baktı ve saçlarını omzundan itti.

Geniş gözlerini kardeşime kaydırды ve ona kuşkulu bir bakış attı. "Tatlım, benim için ateşli olduğunu biliyorum ve bu yönünü seviyorum. Ama ben kör değilim. O kadın-"

"Güzellik bakanın gözündedir." Duane yüzünü Jessica'nınkinin önüne yerleştirdi, hızlı bir öpücük çaldı ve ona bir gülümseme kazandırdı.

"Bu kız da nereden çıktı?" Hank daha dik oturdu ve muhtemelen Shelly'yi görüş alanında tutmak için bir tarafa doğru eğildi. "Yani, benim fantezilerim dışında."

Alay ettim, dişlerimi yana kaydırдыm ve sesimi buldum. "O zaman git konuş onunla." Elimde değildi, kelimeler acıydı.

Duane gözlerini kısarak bana baktı. Jess de öyle yaptı.

Ama Hank bakışlarını Shelly'den ayıramıyor gibiydi. "Sanırım yapabilirim."

Kardeşim öne doğru uzandı ve Hank'in bileğine dayanaklı bir el koydu. "Yapma."

"Neden?"

Duane Hank'i bıraktı ve yardım için bana baktı. Omuz silktim, dişlerimi sıktım, gülmek mi yoksa bağırmak mı istediğimden emin değildim. İkisini de yapmaya zahmet edemedim çünkü kalbim sebepsiz yere hızla çarpıyordu.

"Beau." Hank, bara doğru yürüyen Shelly'den bakışlarını ayırmadan gömleğimin kolunu çekti. "Beni tanıştırsana."

Duane başını salladı. "Hata yapıyorsun. Onu rahat bırak."

"Hadi ama." Hank sonunda kardeşime döndü. "Hiçbir kadın bara bu şekilde gelip de erkeklerin ilgisini çekmek istemez."

"Ya da kadın ilgisi," diye mırıldandı Jess, bardak altlığıyla oynarken.

Duane boğuk bir ses çıkardı ve Jess sırtıttı. "Ne? Ben sadece Hank'e katıldığımı söylüyorum. İstedğin iş için giyinirsin. O da iyi vakit geçirmek istiyormuş gibi giyinmiş. Dikkat çekmemek isteseydi, dikkat çekmeyecek şekilde giyinirdi. Değil mi?"

"Evet, ama vücudunu o seçmedi, değil mi? Ya da saçını, gözlerini, boyunu ya da yüzünü." Yorumlarım tüm gözleri üzerime çekti. Ne demek istediğimden emin değildim. "Ne giydiğinin önemli olduğunu sanmıyorum, asla göze çarpmayacak. Duane ve ben onu müşterilerden saklamasak dükkânda *her gün* ona asılırlardı ve orada sadece tulum giyiyor."

Jessica beni inceledi, biraz utanmış gibi hızlıca Shelly'ye ve sonra tekrar masaya baktı. "Sanırım bu kıyafetler rahat görünüyor."

Karnımda soğuk bir düğüm oluştu, kadını neredeyse hiç tanımadığımın farkına varmıştım. Ama son birkaç haftadır görünüşüne bakarak Shelly Sullivan hakkında varsayımlarda bulunuyordum.

Birdenbire bir bira daha içmek için yanıp tutuşuyordum. Cletus başından beri haklıydı. İlk tanıştığımızda ona nasıl davrandığım -nasıl ve ne varsaydığım- ve sonrasında olan her şey için Shelly'den özür dilemem gerekiyordu.

Derin bir nefes alarak Hank'in omzunu ittim. "Sizi tanıştırayım."

Jess gözlerini kısarak bana baktı. "Ama az önce dedin ki-"

"Burada tek başına, değil mi?" Devam ederken gözlerim Duane'e kaydı. "Bu kasabada yapayalnız. Tanıdığı tek insanlar biziz."

Duane'in ağzından bir gülümseme fısıltısı çıktı ve bir kez başını salladı. "Sanırım birinin ona göz kulak olması gerekiyor."

"Sanırım öyle." Hank ayağa kalkarken ben de aynı fikirdeydim ve kabinin sonuna doğru ilerledim. "Size içecek bir şey getireyim mi?"

"Ben bir margarita alayım." Jess masanın üzerinde Duane'in elini kendi eliyle kapattı. "Sen gerçekten çok iyi bir insansın Beau."

"Evet, evet," diye homurdandım, ona küçük bir gülümseme verdim ve Hank'e beni takip etmesini işaret ettim. "Haydi, aptal."

"Tam arkanda." Arkadaşımın sesindeki heves canımı sıktı.

Adımlarımı yavaş tuttum, yürürken Hank'e talimat verdim. "Taşaklarını kesmesini istemiyorsan flört etme. İnsanların flört etmesinden nefret eder."

"Senden nefret etmesine şaşmamalı." Hank kıkırdadı.

Ona göz ucuyla düz bir bakış attım, sonra dikkatimi tekrar Shelly'ye çevirdim. Etrafı çoktan sarılmıştı ve zavallı piçler için üzülerek başımı salladım. Ama aynı zamanda onun için de üzülüyordum. Nasıl görüldüğüne benim kadar o da karar veremezdi, hiç kimse veremezdi. Burada tüm dünya beklentilerini onun üzerine yığıyordu. Bu çok yorucu olmalı.

"Ayrıca," diye devam ettim, "ona dokunmaya ya da elini sıkmaya çalışmayın. O el sıkmaz."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Huh." Hank bu bilgiyi düşünürken bir süre sessiz kaldı.
"Bildiğim iyi oldu."

Sahnedeki grup bir şarkıyı bitirdi ve pistteki dansçılar alkışladılar, yuhaladılar ve takdirlerini haykırdılar. Tanıdığımız birkaç kişinin yanından geçtik. Kimmy Jones beni dansa kaldırdı, Natalie Mason ve Naomi Winters'ın yeğeni Kelly de öyle. Duane'in yaklaşan ayrılışını ve kardeşimle vakit geçirmek istediğimi gerekçe göstererek dalga geçtim ve daha sonra geri döneceğime dair sözler verdim.

Bara vardığımızda grup mola için sahneden inmişti ve hoparlörlerden kayıtlı müzik çalıyordu. Gürültü seviyesi büyük ölçüde azalmıştı, bu da Shelly'nin Billy'nin Payton Mills'teki astlarından biri olan Duke Boone ile etkileşiminin sonunu duyduğumuz anlamına geliyordu.

Duke üzgün görünüyordu ama bu belli ki sempati uyandırmak içindi. "Beni küçümsüyorsun, değil mi?" dedi göğsünü dramatik bir şekilde tutarak.

"Eğer seni biraz düşünseydim, muhtemelen düşünürdüm," diye soğuk bir şekilde karşılık verdi ve Hank'in kısa bir şaşkınlık sesi çıkardığını duydum.

Onun hakaretine şaşırmamıştım. Duke'un etkilenmiş ifadesi önce şaşkınlığa, sonra da kızgınlığa dönüştüğünde de şaşırmadım. Ama Duke'ün gözleri Shelly'nin göğsüne düşüp orada oyalandığında, ensemdeki düşmanlık kıvılcımı beni şaşırttı.

Duke ona doğru eğilerek, "Vay canına, ben de tam sosyal olmaya çalışıyordum, tatlım," dedi.

Shelly'nin hayranlarını -çoğunu makul adamlar olarak tanıdım- ittim ve barda y a n ı n a yaklaştım. Kolayca yol veriyor gibiydiler, kendi şapkalarını ringe atmaya hazır olmaktan çok Duke'un çöküşünü ve yanışını izlemekle ilgilendiklerinden şüpheleniyordum. Yüzü öne dönüktü, bana bakmıyor ya da beni fark etmiyordu, Duke'a da bakmıyordu. "Bir kara delik kadar parlak ve iki kat daha yoğunsun." Bunu nefesinin altında söyledi ama ben duydum. Diğer herkes gibi.

Duke kaskatı kesildi, gerçekten kırılmış görünüyordu. "Hey. Alçakgönüllülüğümün seni kandırmasına izin verme."

"Mütevazı olman gereken çok şey var."

Hank, diğer birkaç kişi gibi boğuk bir gülme sesi çıkardı ve işte o zaman Duke'un yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu.

Ve bu benim durumu dağıtmak için işaretimdi.

"Selam Shelly." Yüzüme kibarca ilgisiz bir ifade takınarak bakışlarına hazırlandım ve iyi ki de öyle yapmışım.

Gözleri benimkilere

kaydı. Midem bulandı.

Kalbim iki kez çarptı.

Sanki varlığımdan ürkmüş gibi Shelly bir kez göz kırptı.

Sonra tamamen bana doğru döndü, bir dirseğini sağındaki bara dayarken Duke'a sırtını verdi. "Merhaba. Nasılsın?"

Eğer sözleri beni şaşırtmasaydı, bakışlarının yüzümde gezinme şekli şaşırtabilirdi. Sanki gergindi. Sanki ben onu germişim gibi.

Belki de yaralarını gördüğümü bildiği içindir.

"Şikayet edemem." İyi huylu bir şekilde başımı salladım ve endişesinin bir kısmını gidermeyi umarak gülümsedim. Dikkati ağzıma kaydı ve gözleri bulanıklaştı. Ya da acıkmıştı. Belki ikisi de.

Aç bakışları bana daha önceki enayi yumruğunu ya da tokadını atmadı. Sadece kasıklarına seksi bir vuruş yaptı.

Lanet olsun.

Bu gelişme karşısında ne yapacağımı bilemediğim için boğazımı temizledim ve başımla Hank'i işaret ettim. "Bu Hank."

"Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum." Hank gülümsemeden başını eğdi, ses tonu gergindi.

Gözle görülür bir isteksizlikle bakışlarını onunkilere dikti ve sonsuza kadar daralttı. Onun bir şey yapmasını ya da söylemesini beklediğini hissettim.

O bir şey yapmayınca ifadesi gevşedi ve bana baktı; eğer onu doğru okuyorsam minnettar görünüyordu. "Onu sen mi hazırladın?"

Omuzlarımı kaldırdım, nedense kendimle gurur duyuyordum. "Belki."

Ağzının kenarı kıvrıldı ve gerçekten gülümseyip gülümsemeyeceğini merak ederek nefesimi tuttum.

Ama sonra Duke onu üst kolundan kavradı ve çekiştirdi. "Alo? Seninle konuşmam bitmedi."

"Bana dokunma," diye tısladı Shelly, onun elinden kurtulmaya çalışarak. "Ne halt edersem edeyim-"

Shelly'ye dokunmamaya dikkat ederek etrafından dolaştım ve aralarına girdim. "Selam Duke. Hava ne kadar güzel."

"Geri çekil, Beau." Duke bana ters ters baktı, şakağındaki kaslar zıplıyordu.

"Hava durumu hakkında konuşmak istemiyor musun?" Sırıttım ve ekledim: "Çünkü kardeşim Billy hava durumu hakkında konuşmaya *bayılır*."

Shelly ile gururu incinmiş bir adamın arasına girdiğim diğer zamanlarda olduğu gibi, onu arkamda hissettim. Ona yeterince alan bıraktığımı sanıyordum ama yanlış değerlendirmiş olmalıydım çünkü *tam* arkamdaydı, nefesi haftalar önce Drill ile ilk kez olduğu gibi boynumdaydı. Derimin üzerinde hızla ilerleyen his kırıntıları gönderdi. Nefes aldığında göğsü sırtıma bastırdı.

Onun farkındaydım ve bu farkındalık inanılmaz derecede dikkat dağıtıcıydı.

Duke, Billy'den söz edilince ayıldı ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. Seçeneklerini değerlendiriyor gibiydi ve bunu anlıyordum. Bir adamın savunmaya değer tek şeyi gururu olduğunda, bu onu pervasız yapar.

Nihayet, gergin bir anın ardından geri adım attı ve birasını aldı. "Tamam. Zaten onunla işim bitmişti." Gözleri omzumun üzerinden Shelly'ye kaydı.

Gerildim, çünkü Duke'u doğru okuyorsam, dilinin ucunda bir hakaret vardı ve zekice bir hakaret de değildi. Müstehcen türden bir hakaret. Ve eğer bunu söylerse, onu yumruklamak zorunda kalacaktım.

Neyi? Neden? Neden onu yumruklamak zorundasın?

Çünkü.

İyi bir sebep değil.

Bunu herkes için yaparsın.

Hayır. Bunun tam olarak doğru olduğundan emin değilim.

Shelly için.

Sen aklını kaçırmışsın. O senin değil, sen de onun değilsin.

Belki de olabilir?

Yine aklını kaçırmışsın. Cletus'u hatırlıyor musun?

KARDEŞİN Mİ?

Neyse ki son anda geri çekildi ve sırtarak uzaklaştı.

Sarsılmıştım. Ve kafam karışmıştı. Duke ya da şiddet tehdidi yüzünden değil ama kendi içgüdülerim yüzünden sarsılmış ve kafam karışmıştı.

Toplanan kalabalığa ters ters bakarak kafa karışıklığımı örtbas ettim, yüzümü ona dönerken sessizce gösterinin bittiğini bildirdim. İnsanlar dağıldı ve Hank -şu anda Shelly'nin arkasında- siparişimizi vermesi için barmene işaret etti.

Aramızda boşluk bırakmak için hareket ederek gözlerimi onunkilere diktim. Normalden daha az soğuk görünüyorlardı, benimkileri ararken parlıyorlardı. Ama tüm vücudu kaskatı kesilmişti.

Omzuna rahatlatıcı bir el koyma dürtüsüyle savaşıyor, bunun yerine elimi saçlarımın arasından geçirdim.

"Dükkanında değiliz," dedi alametifarikası olan duygusuzluğuyla.

"Yani?"

"Yani ..." Yarım adım öne çıkarak alanımı işgal etti.

"Yapma bunu." Sesi neredeyse yumuşaktı.

"Neyi

yapmayayım?"

"Erkekleri uyar."

Kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissederek irkildim. "Sana davranışları hoşuna mı gidiyordu?"

"Hayır."

"O zaman sorun ne?"

Dudaklarını yaladı, önce bara sonra da bana baktı. "Kız arkadaşın nerede?"

"Neyim?"

"Kız arkadaşın." Kaşlarının arasında bir kırıışıklık oluştu.

"Tanıştığımızda biriyle görüşüğünü söylemiştin."

"Hayır. Bitti. Aslında hiç başlamadı." "Oh." Ya benim hayal gücümdü ya da bu haber onu memnun etmek için.

Muhtemelen hayal gücün.

"Yani-"

"Her iki durumda da yardımına ihtiyacım yok." Sesi hâlâ nazikti. Shelly Sullivan için nazikti.

Ve onun nezaketiyle ya da sözleriyle ne yapacağımdan emin değildim. Aklından geçenleri okumaya çalışarak ona baktım. Bu kadının ne düşündüğünü anlamak boşuna bir çabaydı. Sıkıca kilitlenmişti, hâlâ bir buz tabakasının arkasından bana bakıyordu.

Belki eskisi kadar düşmanca değil ama yine de temkinliydi. "Tamam." Sinirlenmemeye çalışarak bir kez başımı salladım.

Yüzümü inceledi. "Kızdın mı?"

"Hayır," diye yanıtladım hemen. Sorusu beni şaşırtmıştı; kızgın olup olmadığım ne zaman umurunda olmuştu ki?

Hank yanımıza geldi. "İşte biran, Beau. Ben Duane ve Jess'in içkilerini masaya götüreceğim. Geliyor musunuz?"

"Bir dakika içinde." Birayı kabul ettim ve bensiz devam etmesini işaret ettim.

Hank, Shelly'ye sert bir gülümsemeye döndü. Shelly ona ters ters baktı, kaşlarından biri diğerinden biraz daha yukarı kalkmıştı.

"Peki, tamam o zaman," dedi, döndü ve gitti.

Hank duyma mesafesinden çıkar çıkmaz Shelly dişlerini sıktı, bakışları başka yöne kaydı. "İnsanlarla aram iyi değildir."

"Öyle mi? Hiç tahmin etmezdim." Alaycılığı sesimden uzak tutmaya çalıştım, dalga geçmeye çalıştım.

Başarısız oldum.

Bakışları tekrar benimkilere yöneldi ve yine o şekilde keskinleşti. "İğneleyici konuşuyorsun."

"Beni ne ele verdi?" Tedirginliğimi biramı yutarak örtbas ettim. Gözleriyle beni şişliyor, içimi açıyordu.

"Sesinin tonu," diye cevap verdi monoton bir ses tonuyla. "Ve sözlerin."

"Bu retorik bir soruydu."

"Doğru." Başını salladı, gözleri tekrar barın tepesine düştü ve ben onların tuzağından kurtulduğum için rahatladım. Onun ilgisinin ağırlığına alışıp alışamayacağımı merak ediyordum. Göğsümün etrafındaki lastik bant tüm gücüyle geri dönmüştü, huzursuzluk da öyle.

Bu kadın beni başka hiç kimsede olmadığı kadar tedirgin ediyordu. Onunla konuşmak gözlerim bağlı bir şekilde roller coaster'a binmek gibiydi. Gitmem gerekiyordu.

Ona hızlıca başımı sallayarak ayrılmak için harekete geçtim. "Seni görmek güzeldi."

"Bekle." Eli uzandı ve ön kolumu kavradı.

Sonra dondu kaldı, sanki bir şey o l m a s ı n ı bekliyormuş gibi üzerimdeki eline baktı. Kendi adıma, ben de

Sersemlemiştim. Hareket etmedim. Onu izledim. Yüzünde korku ve kararlılığın garip bir karışımı vardı.

Shelly titrek bir nefes verdi, tutuşu gevşedi ama beni bırakmadı. "Konuşabilir miyiz?"

"Konuşmak mı istiyorsun? Benimle mi?"

"Evet." Bakışları kalktı -daha fazla korku, daha fazla kararlılık- ve sabitlendi. "Lütfen."

Bunun üzerine gözlerim büyüdü. Bu gece sürprizlerle doluydu.

Yine de başımı salladım, bara yaslandım. "Tamam."

Parmakları isteksiz bir şekilde uzaklaştı ve hiçbir şey söylemeden içkisinin yanındaki bardak altlığını barın kenarına tam olarak paralel olana kadar çevirdi.

Ben de bekledim. Uzun bir süre bekledim. Kimmy Jones'u Shelly'nin başının arkasına hançer gibi bakarken, Kelly Gavin'e bir şeyler fısıldamak için eğilirken ve suratını ekşitirken yakaladım. Bu beni şaşırttı. Kimmy her zaman iyi bir insan gibi görünmüştü. Bildiğim kadarıyla Shelly ile hiç tanışmamıştı.

Kadınlar tuhaftır, bu bir gerçek.

Tam biramdan bir yudum almıştım ki Shelly, "Seninle seks yapmak istiyorum," dedi.

Tıkandım.

Bira burnumdan akmak üzereydi, elimi ağzıma götürdüm ve öksürdüm, bu kadına bakıyordum ve onu yanlış duyduğumdan emindim - *çok, çok* emindim.

O beni izledi, ifadesiz. hariç, hatta benim gibi gözleri iyi bir öksürük nöbetinin gözyaşlarıyla bulanıklaşmıştı, onda bir değişim, bir parça kırılganlık -belirsizlik- sezdim.

-Bana bakarken.

O kadar uzun ve sert öksürdüm ki, barmen sonunda bana bir bardak su getirdi. Shelly'ye bakarak içtim.

Bardağı yere bıraktığımda, "Affedersiniz?" diye mırıldandım. "Affedildiniz."

"Hayır, ben-" Başımı hızla salladım ve başparmağımla işaret parmağımla burnumun köprüsünü sıkıştırdım. "Az önce ne dedin sen?"

"Dedim ki, seninle seks yapmak istiyorum."

Ona bakmaya devam ettim, elimi bırakıp bu kadını, sözlerinin anlamını ve bunları söylerkenki duygusuzluğunu düşündüm.

Sözcüklerin kendisi alışılmadık değildi. Bu sözleri ya da bunlara benzer şeyleri daha önce pek çok kadından duymuştum. Genellikle arabamda beni mıncıklarken kulağıma fısıldarlardı, ya da jam session gecesinde toplum merkezinin gizli bir köşesinde, ya da tam da bu binanın arkasında.

Ama onları daha önce hiç böyle, yumuşatıcı kullanmamı önerirken duyduğum tutkuyla duymamıştım.

Shelly Sullivan bakışlarını barın tepesine indirdi. "Şaka yapıyorsun," dedim ve aynı anda düşündüm. Başını iki yana salladı.

İrkildim çünkü şaka yapmıyordu.

"Sen ciddisin." Kelimeler boğuk boğuk çıkmıştı.

Yanaklarına renk gelmişti. Gözlerini kaçırmıştı ama ayıktı ve cömert dudakları kararlı bir çizgi halinde bastırılmıştı. "Evet."

Kadını bir kez daha süzerken istemsiz bir ses çıkardım, aynı anda hem düşündüm hem de söyledim: "Sen delisin."

Sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz irkildim. Hemen pişman oldum, geri dönmelerini diledim ve nefesimin altında küfrettim. Bunu söylemek istememiştim, çünkü -açıkça görülüyordu ki- o da hayatının bir döneminde acı çekmişti.

O da irkildi - sadece birazcık - sanki hala sızlayan bir yarayı dürtmüşüm gibi.

Özür dilemek dilimin ucundaydı ama dilemeden önce şöyle dedi: "Evet, bu da doğru. Ama ilaç alıyorum, sanırım artık eskisinden daha az deliyim."

Buna ne diyeceğimi bilemedim ve hiçbir şey söylemedim. Ne yapacağımı, ne düşüneceğimi ya da ne söyleyeceğimi bilemez bir halde beni ters yüz etmişti.

Barın üstündeki bardak altlığını döndürerek sessizliği doldurdu. "Terapistim sana çıkma teklif etmemi önerdi. Ama benim asıl istediğim seninle seks yapmak. Bu yüzden senden bunu istiyorum. Ama çıkmaya karşı değilim."

"Terapist mi?" Aptalca sordum, ayak uydurmaya çalışıyordum. "Terapi mi görüyorsun?"

Çenesindeki kas sıçradı ve başını salladı.

Bunun özenle hazırlanmış bir eşek şakası olup olmadığını merak ederek barın etrafına bakındım ve isteğine vereceğim doğru yanıtı aradım.

Uh, evet.

Evet,

evet.

Hem de nasıl. Evet.

Peki ya şimdi?

Bekle bir dakika . . . yanlış kafa.

Gözlerimi kapattım, nefes aldım. Nefes verdim. Gözlerimi açtım ve odanın karşısındaki Duane'e takıldılar.

Aklımdan tekrarlanan kelimeler geçti, *Darrell Winston ne yapardı? Tam tersini yapardı.*

Ve ayrıca, *Cletus.*

"I . . ." Başladım, midem bulandı, gözlerim bir süre daha kardeşimde kaldı, sonra önümdeki kadına k a y d ı . Kendimi hazırlamamıştım -düşünmüyordum- bu yüzden bakışları göğsümün tam ortasına çarptı. Kalbimin iki atışından sonra cümlemi bitirdim. "Teknik olarak senin patronun olduğumu düşünürsek, bunun bizim için uygun olacağını sanmıyorum." *Ve kardeşim Cletus ikinizin uygun olduğunu düşünüyor.*

Shelly ben daha cümlemi bitirmeden başını sallıyordu,

arka cebine uzanıp yirmi dolarlık bir banknot çıkardı.

"Bu mantıklı." Faturayı barın üzerine koydu. Döndü. Gitti.

Az önce boşalttığı yere bir saniyeden daha kısa bir süre baktım ve sonra ayaklarım hareket etti. Biramı barın üzerine koydum. Kalabalığın arasından geçip kapıdan çıkarken onu takip ettim. Uzun bacakları vardı ve güçlü adımlarla yürüyordu, bu yüzden ona yetişmek için koşmam gerekti. Ben yetiştiğimde kahverengi 1971 model Buick GSX'inin yanında duruyor ve anahtarlarını karıştırıyordu.

"Bekle bir dakika. Bekle." Hiç düşünmeden kolunu yakaladım, bana dönük olana ve parmaklarını parmaklarıma dolayana kadar elimi kolundan aşağı doğru kaydırdım.

Titredi ve bakışlarını indirdi ama başka bir hareket yapmadı.

"Shelly."

"Evet?"

Nedense nefes nefese kalmıştım. "Sen . . ."

O verdi Ben onu gözlerini. "Evet?" Bu
soru oldu Bir fısıltı ve umutlu bir ses.

Lanet olsun.

Elini bırakarak bir adım geri çekildim. "Pazartesi çalışıyor musun?"

Bana baktı. Başını salladı. Ben de başımı salladım.

Sonra Shelly arabasının kilidini açtı, sürücü koltuğuna oturdu, motoru çalıştırdı ve uzaklaştı.

"0, aklından çıkaramadığı bir şarkı gibi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, buluşmalarının melodisi zihninde sonsuz bir döngüde akıp gidiyor, her seferinde bir öncekinden şaşırtıcı derecede tatlı, bir ninni gibi, bir ilahi gibi ve bunu duymaktan asla bıkabileceğini sanmıyor."

- Jennifer E. Smith, *Aşkın İstatistiksel Olasılığı*
İlk Görüş

Beau

Kendimi **HER ZAMAN** onurlu bir adam **OLARAK GÖRDÜM**. Bununla birlikte, hayallerim her zaman onurlu değildi. Ve bu benim için kesinlikle sorun değildi.

Mesela cumartesi gecesı. Yatağıma uzanmıştım, aklımda Shelly ve onun isteğı vardı, evet deseydim ne olurdu diye merak ediyordum. Neredeyse anında, olasılığın nefis parıltılarını uzaklaştırdım. İyi bir şey olamazdı.

tamamen ulaşamayacağım bir kadını arzulamak. Sadece Cletus'un onun için niyetleri yoktu, aynı zamanda terapi görüyordu. *İlaçlar* hakkında.

Shelly'nin ihtiyacı olan son şey yıldızının içinde olmasıydı. iş arkadaşının seksi fantezileri.

Tabii ki benim hayallerim de bu davayı üstlendi.

Dükkandaydık ve gündüz vaktiydi. Bir konuda benimle çene çalıyordu. Rüyalarım insanların konuştuğu tuhaf rüyalar dı, ancak genellikle ayrıntılardan ziyade kelimelerin izlenimiydi.

Tartıştık. Beni üst kata kadar takip etti. Biraz daha tartıştık. Ben üstümü değiştiriyordum, o da değiştiriyordu. Kıyafetlerini çıkardı.

Sonra birden haftalar öncesine, beni dolabımda bastığı zamana döndük. Tartışma yüzünden hala kızgındım. Ama o kızgın değildi, çünkü tartışmamıştık.

O gün yaptığı gibi elbisesini çıkardı. Bu sefer başka tarafa bakmadım. İlerledim -hâlâ öfkeliydim- ve onu duvara yasladım. Bana baktı, şaşırmıştı ama korkmamıştı.

Saç örgüsünü kabaca çektim, ağzı açıldı ve onu öptüm. Yumuşak ve ateşliydi. Daha da önemlisi, o da beni öptü. Sütyeninin askılarını aşağı kaydırıp, göğsünü ağzıma almak için eğildiğimde o inledi ya da ben inledim. Eli boxerımın içindeydi. Parmaklarıyla beni daire içine aldı, okşadı. Çok sertleşmişim, çok sertleşmişim.

Ama kızgın değildim. Hayal kırıklığına uğramıştım. İstiyordum. Ve istemek hayal kırıklığının vücut bulmuş haliydi. Üst kattaki ofis

İstediğim şeyi yapamazdım. Böylece manzara değişti.

Daha önce hiç görmediğim, geniş deri kanepeli bir odadaydık. Shelly hala dantelli iç çamaşırlarıyla önümde duruyordu. Sütyenini çıkarmasını istedim. O da çıkardı. Kucağıma oturmasını istedim, yüzü dışa dönüktü, bacaklarıma sarılmıştı. Oturdu.

Ellerimi üzerine koydum, bir avucumu mükemmel göğsünün ağırlığıyla doldurdum, meme ucunu yuvarladım ve çektim, sonra diğer elimin parmaklarını külotunun önüne kaydardım. Eğildi, omzunun üzerinden göğüslerini bana gösterdi, kıcını sikime sürttü. Boynunu, sırtını ısırdım.

Halının üzerinde elleri ve dizleri üzerinde durana kadar onu öne doğru ittim, arkasında diz çöktüm ve arka tarafını avuçladım.

Ama bu doğru değildi.

Adımı söyledi, bir soru gibi geldi.

Yüzünü çevirmesini istemedim. Onu görmek istedim. Onu öpmek istedim. Boşalmasını izlemek istedim.

Yataktaydık, büyük bir yataktı ve ben onun vücudundan aşağıya, kalçalarının birleştiği yere kadar öpüyordum. Ağzım sulandı. Neredeyse onun tadını alabiliyordum.

Adımı söyledi, bu sefer daha yüksek sesle. Sanki bir soru gibiydi.

Başımı kaldırdım. Bana bakıyordu. Bana güveniyordu.

"Uyan, Beau."

Omzumu sertçe sallayınca gözlerimi ovuşturarak uyandım. Havada asılı duran bir Cletus'la yüz yüze geldim.

"Güzel. Sen değil Öldü. *Bu* olabilir. var olmuştur utanç verici bir cenaze töreni."

"Cletus!"

"Yüce Tanrım." Başını bana doğru salladı, dilini şaklattı. "Kiliseden önce fazla vaktimiz yok ama acele edersen banyoda işini bitirebilirsin."

"Ne?"

"Şu anda boş duruyor ve depozitonuzu bekliyor." "Lanet olsun, Cletus, ne vardır sen konuşmak ne hakkında?" I

homurdandı, sinirli için birkaç nedenler ve hala içinde Rüya sisinin pençesinden kurtuldum.

Cletus'un kaşları alnında yukarı kalktı, bana anlamlı anlamlı baktı, sonra topuklarının üzerinde döndü ve odamdan çıktı.

Doğrulamak için hamle yaptım ve yüzümü buruşturdum, kasıklarımındaki ağrı ve sertlik beni durdurdu. Aşağıya baktım, çarşafları ve boxer'ımı dünyanın en büyük ve en bariz saksosuyla dolu buldum.

Pazar gününün tamamını ne yapacağımı bulmaya çalışarak **geçirdim** - Shelly hakkında, Cletus hakkında - ve bunun yerine kendi kendime konuştum.

Sonunda, Pazartesi sabahı erken saatlerde, fazla uyuyamadıktan sonra, gerçekleri bulanıklıktan ayırdım.

Ne biliyordum?

Birincisi, Cletus benim kardeşimdi ve Shelly ile ilgili niyetini bana çoktan bildirmişti. Bu da onun benim açmama izin verilmeyen bir kutuda olduğu anlamına geliyordu.

İkincisi, Shelly benimle seks yapmak istiyordu. Ve bunlar gerçeklerdi.

Shelly ile seks yapmak istiyor muydum? Tabii ki *evet*. Tabii ki istiyordum.

Teorik olarak.

Sonra tekrar, hiç değil. Kendimi uzun vadede onun gibi biriyle görebilir miydim? Huysuz ve ne yapacağı belli olmayan biriyle? Ama bu soruyu sormanın bile bir faydası yoktu. Cletus yüzünden bu asla gerçekleşemezdi.

İşte oldu. İşte bu kadar.

Önemli değil, omuz silktim, *denizde bir sürü balık var*.

... Doğru ya.

Pazartesi sabahı işe doğru yola çıktım, güneş doğmadan varmışım ve bir sonraki adımlarımı tartışıyordum. İşin tuhaf yanı, tuhaflığına, huysuzluğuna, kabalığına ve öngörülemezliğine rağmen kadını seviyordum.

Ne kadar zeki olduğunu, arabaları tamir etmeye nasıl yaklaştığını, kendi parçalarını büyük bir mesele değilmiş gibi nasıl ürettiğini sevdim. Bu yönüne hayran kaldım. Ayrıca konuşmadan önce düşüncelere dalmasını ve asla sadece kendi konuşmasını duymak için konuşmamasını da sevdim. Onda uçarı ya da önemsiz hiçbir şey yoktu ve bu yönüyle bana Duane'i hatırlatıyordu.

Onu daha yakından tanımak istedim.

Duane gidiyordu ve eğer hayatımın geri kalanında işteki her günümün berbat geçmesini istemiyorsam, Shelly ve ben ortak bir zemin bulmak zorundaydık. Ne yazık ki, bu da seksi bir ortak zemin olamazdı.

İş arkadaşları tartışmaz, seks yapmaz, birbirleri hakkında ıslak rüyalar ve fanteziler kurmazlardı.

İçeri girdiğinde onu yakalamak için iki saat boyunca garajın önünde oyalandım. O gün için planlanan tüm yağ değişimlerini yaptım. Sonra bir susturucuyu değiştirmeye geçtim. Tam bitirmek üzereydim ki tekerlek sesleri duydum.

Saat sabahın 7:27'siydi. Shelly park ettiği arabasından çıktı ve kalbim bir hain gibi yerinden fırladı. Kollarımı kavuşturup ayaklarımı birbirinden ayırarak dükkâna kadar olan otuz metrelik yolu kat etmesini bekledim ve bunu yaparken de göz ucuyla onu izledim.

Tulumunu ve botlarını çoktan giymişti. Her zamanki uzun saç örgüsü yok gibiydi. Yaklaştıkça örgüyü büyük bir tarçınlı çörek gibi başının tepesine yapıştırdığını fark ettim. Hoşuma gitmişti. Sevimli görünüyordu.

Sevimli mi?

Evet, şirin. Şirin. Anlaştık.

Beni tam olarak ne zaman fark ettiğini biliyordum. Adımları yavaşladı ve sağına doğru eğildi, sanki beni görmenin ağırlığı vardı.

Sabırsızlıkla elimdeki kirli paçavrayı bıraktım ve bir yandan midemdeki gerginliği görmezden gelirken bir yandan da onun yolunu kesmek için harekete geçtim.

"Merhaba." Yaklaşırken ona küçük bir gülümseme verdim ve onu çıplak düşünmemek ya da dantelli iç çamaşırı giyip giymediğini merak *etmemek* için elimden geleni yaptım.

Durdu, bir şeye, belki de bir tartışmaya hazırlanır gibi gerildi.

"Erken geldin."

"Evet." Boynumu kaşıdım, gülümsemem gerildi. "Seninle konuşmak istiyordum."

Shelly her zamanki gibi mesafeli bir şekilde beni inceledi.

"Konuşmak."

"Kahve ister misin?" Başparmağımı omzumun üzerinden attım. "Daha yeni yaptım."

"Ben içmem."

"Kahve mi?"

"Hayır." Gönüllü olacağını düşünmüştüm ama sonra ağırlığını tek ayağına verdi ve ellerini ceplerine sokarak, "Beni daha da endişelendiriyor," dedi.

"Huh." Başımı yana eğip onu inceledim. "Kafeinsiz mi?"

"Hayır. Çay. Bitkisel."

"Oh. Çayını nasıl içersin?" "Sade."

"Şekersiz mi? Süt yok mu?"

Sözlerimde gizli bir anlam arıyormuş gibi bana baktı, sonra tekrarladı, "Sade."

"Eğer susarsan, elimizde biraz olduğundan emin olacağım."

"Ben su içerim."

"Arada bir sudan başka bir şey içmek güzel."

Shelly çenesi çalışırken dudaklarını birbirine bastırdı.

Aniden yanımdan geçip gitti.

"Ne istiyorsun Beau?" Ben

de onu takip ettim.

"Cumartesi günü Genie'nin evinde olanları konuşmak istiyorum." Lafı dolandırmanın anlamı yoktu.

Garajın hemen içinde durdu, çantasını bir masanın altına koydu ve daha önce yağ değişimi için kullandığım aletleri yeniden düzenledi. "Ne olmuş ona?"

"Sanırım bazı şeylerle uğraşıyorsun?"

Cevap vermedi ama çenesindeki kaslar kıpırdadı, dikkati hâlâ aletlerdeydi.

"Burnumu sokmak
istemiyorum-" "O
zaman sokma."

"-ama söyleyebileceğim kadarıyla burada yalnızsın. Arkadaşça davranmamak için hiçbir neden yok."

Kısa bir kahkaha attı ama gülümsemedi. "Dostça." "Evet. Dostça." Profilini inceledim; bir tutam saç topuzdan ve örgüden kurtulmuş, sırtından aşağı tembelce kıvrılmıştı. Onu çekiştirmek, parmağıma dolamak ve omzunun boynuyla birleştiği yerdeki deriyi ısırıp yalamak istedim.

Bunun yerine kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Mesele şu ki, Cletus -kardeşim- sana büyük saygı duyuyor."

Shelly gözlerini benimkilere dikti ve buz tabakasının arkasından bana bakarak hiçbir şey söylemedi.

Ben de devam ettim. "Doğru, teknik olarak senin patronunum. Yine de seni daha yakından tanımayı çok isterim."

Tekrar ayaklarının üzerinde kıpırdandı, sanki sözlerim kafasını karıştırmış gibi kaşları birbirine yaklaştı. Shelly konuşmak için ağzını açtı.

"Ama Cletus benim kardeşim." Sözünü kestim, söyleyeceklerimi bitirmek istiyordum.

"Cletus'un ya da bana duyduğu saygının bununla ne ilgisi var?"

İşte planımın biraz bulanık olan kısmı. Shelly'nin şu ana kadar söylediklerimdeki inceliği fark edeceğini ummuştum. Bu aptalca bir umuttu. Belli ki Shelly Sullivan inceliklerle hareket etmiyordu.

Bir karar vermem gerekiyordu. Cletus'un niyetini paylaşmam yanlış olur muydu?

Olabilirdi.

Muhtemel

en.

Yine de o anda umurumda değildi. Cletus'un hayatını kolaylaştırmaktansa onun niyetlerine vereceği tepkiyle daha çok ilgileniyordum.

Karakterini lekeleyecek değilim ya, diye düşündüm. *Sadece ağzındaki baklayı çıkaracağım.*

Ben de dedim ki, "Demek ki senden hoşlanıyor. Hem de çok. Ve o

seni mahkemeye vermek niyetinde."

Bir şahin gibi tepki vermesini bekledim.

Çenesini kaldırdı, sözlerimi özümserken gözleri anlayışla doldu ama tek söylediği "Ah" oldu.

Ağzım aşağı doğru çekildi ve gözlerini aradım, bana ne düşündüğüne dair bir ipucu verecek bir şey, *herhangi bir* şey aradım. Bu iyi bir haber miydi? Yoksa kötü mü? Bu fikre karşı mıydı? Ya da neye?

Shelly hiçbir şey söylemedi, buzdan kalesinin arkasından bana bakıyordu. Karnım zonkladı, sonra düştü ve bir elimi yüzüme sürdüm.

Kararlı bir gülümsemeyi zorlayarak devam ettim. "Seninle yeniden başlamaya ne dersin?"

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Kim bilir ne kadar süre birlikte çalışacağız, bu yüzden medeni olmak için çaba gösterebiliriz."

"Medeni mi?"

"Evet."

"Daha açık ol."

"Tamam. Arkadaşız."

İrkildi ve bakışları keskinleşti. "İstediğin bu mu?"

Hayır. Pek sayılmaz. "Evet. Elbette."

Gözlerinde bir fırtına koptu ve ifadesi sertleşti. "Arkadaşın olmak istemiyorum."

"Pardon?"

"Affedilmedin."

"Hayır," diye başımı salladım. "Yani, ne? Neden arkadaş olmak istemeyesin ki?"

"İstediğim bu değil." Sesi neredeyse bağırarak kadar yükselmişti. Shelly şimdi bana ters ters bakıyordu ve arkadaş olma önerimin onu temel bir düzeyde rahatsız ettiğini hissettim.

"O zaman ne istiyorsun?" Nazikçe sordum ama bu onu daha da çileden çıkarmışa benziyordu.

Bilin diye söylüyorum, niyetim bu değildi. Barışmaya çalışıyordum ve bunu yaparken kendime de biraz huzur veriyordum. Her nasılsa Bayan Shelly Sullivan, siyah dantelli iç çamaşırı, sütyensiz atleti ve ruhumun derinliklerine bakan gözleriyle düşüncelerimi işgal etmiş, zihnimi doldurmuş ve imkânsız olasılıklarla hayallerimi ele geçirmişti.

Bunun sona ermesi gerekiyordu ve sadece kardeşimin niyetleri yüzünden değil. Burada yapayalnızdım. Tanrı aşkına, *terapi görüyordu*. Tüm işaretler sınırların dışında olduğunu gösteriyordu.

"İstiyorum" diye bağırdığında ellerini kollarımı tutacakmış gibi kaldırdı ve ben de dokunması için kendimi hazırladım.

Onun yerine ellerini yumruk yaptı ve "Beni rahat bırakmanı istiyorum" diye tükürdü.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım, ses tonundaki zehir karşısında şaşkınlığımı gizleyemedim. Öfkeliydi, bu çok açıktı. Nedenine gelince, hiçbir fikrim yoktu.

"Peki, tamam." Dişlerimi gıcırdatarak bir kez başımı salladım.

"Kullanmayı bitirdiğinde otomatik asansörü sıfırlamanı istiyorum. Senin pisliğini temizlemekten bıktım."

Peki. Tamam o zaman.

"Tamam." Bir adım geri attım.

"Kulaklığın takılıyken müziğe nasıl eşlik ediyorsun? Şunu yapmayı kes."

"Başka bir şey var mı?" Alay ettim. "Başka bir isteğiniz var mı, Majesteleri?" Bu kadın içimdeki kötülüğü ortaya çıkardı.

Bakışları öfkeyle büyüdü ve yüzünü yüzüme doğru itti. "Sık sık çift sayılı sözcüklerden oluşan cümlelerle konuşuyorsun." Bu ifade ağzından uçup gitmişti ve bunu akla gelebilecek en aşağılık hakaret gibi göstermişti.

Ancak *bu* kesinlikle hiç mantıklı değildi.

Ona baktım, açıklamasını beklerken bir kaşımı kaldırdım.

Ne zaman o yapmadım, I sordu, "Ne ve Cehennem Bu ne anlama geliyor?"

"A n l a m ı ," diye yutkundu ve sonra başını hızla salladı, "Çok sinirliyim."

"Öyle mi?" Alay ettim. "O zaman kulübe katıl." "Şu anda senden hoşlanmıyorum."

"Ben de senden hoşlanmıyorum. Ama bunun cümlelerimde kaç kelime olduğuyla ne ilgisi var?"

"Hiçbir şey." Benden uzaklaştı, çantasını koyduğu yerden aldı ve garaja doğru yürüdü.

Takip etmeye başladım. "Shelly-"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Beni yalnız bırak."

Bir küfür savurarak gitmesine izin verdim, o gelmeden önce o kadar çok işi tamamladığım için şükrettim. Az önceki etkileşimimiz bir gösterge ise, günün geri kalanı berbat geçecekti.

HER ŞEY BERBATTI.

Shelly benimle konuşmadı, yüzüme bakmadı. Nazik olmayı önermek yerine iğrenç papağanını öldürdüğümü düşünürdünüz. Perşembe gününe kadar benimle hiç konuşmadı ve o zaman şimdiye kadar yaptığım en garip konuşmayı yaptım.

Jacob Templeton'ın Buick'inin alt arabası üzerinde çalışıyordum. Aptal gibi kayaların üzerinden geçmişti. Arabanın altından çıktığımda Shelly'yi havada asılı beni beklerken buldum.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

"Yardımcı olabilir miyim?" "Yemek yemeyi . yemek ister misin?"

"Yemek mi?"

"Yemek."

"Yemek mi?"

Kahretsin.

İşte yine onun papağanı gibi konuşuyordum.

"Evet. Yemek." Kollarını kavuşturup bana ters ters baktı.

Bu, özellikle birkaç gün süren soğuk omuz tedavisinden sonra hileli bir soru gibi geldi. Hal böyle olunca, ben de

potansiyel gizli anlamlar ve en kötü durum senaryoları üzerinde düşünerek geçirdim.

Bir keresinde, ben çocukken, aç olduğumdan şikayet edince babam ışıklarını söndürmüştü.

Aç mısın? Al sana bir sandviç.

Bacaklarımı yukarı çekerek dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum ve ona baktım. Güçlü elleri, güçlü bir vücudu vardı. Lastikleri ve her türlü makineyi hiç şikâyet etmeden kaldırıyor, bir kez bile yardım istemiyordu. Sol kroşesi muhtemelen hatırı sayılır bir etki yaratacaktı.

Shelly ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı, bu onu şimdiye kadar gördüğüm kıpırdanmaya en yakın hareketiydi. Onu daha iyi tanımasaydım, gergin olduğunu düşünürdüm.

Daha fazla oyalanmak için bir neden görmediğimden cevap verdim ama her ihtimale karşı kendimi yumruk yemeye hazırladım. "Evet. Yemek yediğim biliniyor."

"Güzel." Başını salladı, nefes aldı, alt dudağını ısırды ve başını sallamaya devam etti.

Birkaç saniye bekledim.

Konuşmayınca ayağa kalktım ve ellerimi tulumuma sildim. "Belirli bir yiyecek türünden mi bahsediyorsun?"

"Ekmek severim." Ben doğrulurken Shelly geri çekildi, dikkati arkamdaki arabadaydı. Ellerini ceplerine soktu, daha fazlasını söylemek ister gibiydi. Yanakları kızarmıştı ama ben bunu garajın sıcak olmasına yordum.

Yine uzun bir duraklama. Sabırsızlığımdan ofladım.

Geri kalmıştık. Pazartesi günü bir Parkway kazası, Çarşamba günü de bir başkası oldu. Bir ton

Yapılacak kaporta işleri, takılacak yeni bir şanzıman, alışılmadık sayıda ziyaretçi ve yaz sonrası klima bakım sorunları. Kimse öğle yemeği molası vermemişti, çok meşguldük ve işte o yemek getiriyordu.

Saatime baktım. "Öyle mi?"

"Evet. Peki ya sen?" diye sordu ve sonra kaşlarını çatarak dişlerini gıcırdattı.

"Ben ekmeği çok severim."

"Güzel." Shelly alnını ovuşturdu, şimdi tamamen sinirli görünüyordu.

Aklımdan neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve ondan bir cevap koparacak zamanım da yoktu, bu yüzden açıkça sordum, "Shelly, neden bana yemek hakkında sorular soruyorsun?"

"Çünkü yemek yemek önemli. Yemek yediğinden emin olmak istedim."

"Yemek yediğimden emin olmak mı istiyorsun?"

"Bu doğru." Hayal kırıklığından fark edilebilir bir çöküşe geçmişti.

Zihnimi yokladım ve sonra yüzünü, gözlerini, vücut dilini yokladım, bunun neyle ilgili olduğuna dair bir işaret aradım.

İçimden bir ses ona işten sonra bir şeyler yemek isteyip istemediğini sormak üzereyken arkasını döndü ve "Boş ver, söylediklerimi unut" gibi bir şeyler mırıldanarak uzaklaştı.

Ondan sonra işler daha da kötüye gitti. Benimle tekrar konuşmaya başladı ama sadece eleştirmek ve şikayet etmek için.

"Şunu temizleyeceksin."

"Ne zaman bitireceksin?" "Bitirmedin mi?"

"Benim ~~yapmam~~ ister misin?"

Kadın cidden sabrımı zorluyordu. Ama onu benim varlığımdan daha çok rahatsız eden tek şey, benim her zaman kibar olmamdı, bu yüzden ben de öyle olmaya özen gösterdim.

"Evet, temizleyeceğim. Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim."

"Yakında işim bitecek Shelly. Ama acelen varsa, lütfen al."

"Neredeyse bitti, ama önce gitmen gerekiyorsa seve seve beklerim."

"Yardımaınıza ihtiyacım yok, ama arkadaşlarımdan uzman görüşleriyle her zaman ilgilenirim."

Dostum, oh dostum, şu son bir gerçekten onu kızdırdı. Ben

kendini kaybedeceğini düşündü. Ama yapmadı. Onun yerine garajdan çıkıp köşede kayboldu.

Ayrıca haftayı mekanik becerileriyle bizi şaşırtarak geçirmiş, Yargıç Payton'ın 1923 Piedmont Touring'i için motoru kurtaran yeni bir parça tasarlayıp dökmüş ve kığımızı kurtarmak için fazla mesai yapmıştı. Dördümüz Cuma günü geç saatlere kadar yetiştirmeyi başardık.

Bu arada, o kirli rüyalar da durmamıştı.

Her gün beni etkiliyor, görmezden geliyor ya da tersliyordu. Her gece bitkin bir şekilde yere yığılıyordum ve rüyalarımnda birbirimizin bedenlerini kullanıyorduk. Ve her sabah hüsrarla uyandım.

Hayal kırıklığı ateşini körükleyen Drill Çarşamba günü uğradı. Christine'in buluşmak istediğini daha da telaşlı bir şekilde tekrarlardı. Ona bana bir ay süre verdiğini hatırlattım.

ve ay henüz bitmemişti. O da bana sadece bir haftam kaldığını hatırlattı.

Cuma gecesi geldiğinde işimi bitirmeye fazlasıyla hazırdım. Duane ve Jess beni kendileriyle birlikte jam session'a davet etmişlerdi. Bunu düşündüm. Müzik dinleyip lahana salatası ve kızarmış tavuk yiyerek geçirilecek bir gece, boktan bir hafta için iyi bir çare gibi görünüyordu. Ama Beau Winston olma fikri - bütün hafta Shelly Sullivan'ı kibarlığa ve ilgisizliğe zorladıktan sonra bütün gece şakalaşmak, gülümsemek- dayanılmazdı.

Hank benden Pink Pony'deki barmenin yerini doldurmamı istemişti ama ben kabul etmedim. Kimse için iyi bir arkadaş olamazdım, özellikle de striptiz kulübündeki azgınlar için. Benim kötü ruh halim onun işleri için de kötü olacaktı.

Uzun zamandan beri ilk kez büyük evde yalnızdım, annemin kütüphanesinde kitap okuyor ve viski içiyordum. Rastgele bir kitap seçmiş ve odanın ortasında kümelenmiş dört büyük sandalyeden birine yerleşmiştim. Sanat tarihi üzerine bir kitap olduğu ortaya çıktı, daha önce üzerinde pek düşünmediğim bir konu. İçindekiler dikkatimi şaşırtıcı derecede iyi çekmeyi başardı.

"Kendine resimli bir kitap mı buldun?"

Okuduğum sayfadan başımı kaldırdığımda Billy'nin kapıda durduğunu gördüm. Hâlâ iş kıyafetlerini giymişti ama kravatı ve ceketi yoktu.

"Evet. İçinde çıplak kadınlar da var."

Billy sırttı, sonra geç de olsa güldü ve başını bana doğru salladı. Dikkati elimdeki bardağa takıldı.

"Ne içiyorsun?"

"Aberfeldy." Çenemi kenar çubuğuna doğru kaldırdım.

"S a k ı n c a s ı yoksa." Ağabeyim odaya girdi.

Bar eskiden boştu. Annem evde içki içilmesine izin vermezdi. Ama o öldüğünden beri yavaş yavaş toplantılar için gerekli olanlarla doldurmaya başlamıştık: iyi bir votka, daha iyi bir tekila, vasatın altında bir rom. Akşamın erken saatlerinde Knoxville'e özel bir yolculuk yaparak Scotch'u da eklemiştim.

İki parmak doldurduktan sonra Billy benimkinin çaprazındaki sandalyeye oturdu. Bardağının kenarından beni inceledi, sanki konuşmamı bekliyormuş gibiydi.

Ben cevap vermeyince, "Canını sıkan ne Beau?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

"Bir şey var."

"Bunu sana söyleten ne?"

"Sen buradasın. Evdesin. Bir Cuma gecesi."

"Yani?"

"Genelde Cuma geceleri dışarıda olursun, hayranlarını eğlendirirsin."

Kardeşimi düşündüm, içkisini yudumlarırken onu izledim.

Billy'yi çok severdim ama ondan hoşlandığımdan çok ona saygı duyardım. En büyüğümüz olan ve babamızın ateşini üzerine çekmesi gereken Jethro götlük yaptığında devreye girmiş, annemle ilgilenmiş, bizimle ilgilenmişti.

Yine de onunla hiçbir zaman çok yakın olmadık, özellikle de futbol bursu şansını kaybettiği lise birinci sınıftan sonra. Babam ve motosiklet kulübündeki *kardeşleri* Billy'yi feci şekilde dövmüşlerdi. Bacağını kırdı. Kardeşim hastaneden asık suratla döndü.

ve içine kapanmıştı ve o zamandan beri sürekli kaba bir ruh hali içindeydi.

Yakın zamana kadar Billy Jethro'dan nefret ediyordu. Cletus ve Billy her zaman yakın olmuşlardı.

Ashley geçen bahara kadar Chicago'da yaşıyordu. Ama eve döndüğünden beri, Ash ve Billy'nin haftada bir kez onun ofisinde ögle yemeğ yediklerini biliyordum.

Billy ve Duane birlikte bir şeyler yaparlardı ama bu konuda hep sessiz kalırlardı.

Hepimiz Roscoe ile bir şeyler yapardık, çünkü o en kğmzdz ve sırayla yapardık.

Ama bazen, nadiren, bu gece olduğu gibi, Billy beni arar ve konuşurduk. Genellikle zamanımı onu güldürerek, şakalar ve masallar anlatarak geçirirdim. Bu y  n  m d e n hoşlanıyor gibiydi. Bazen buna ihtiyacı varmış gibi görünürdü.

Belki de şimdi bana dertlerimi sormasının nedeni buydu, çünkü hiç şaka yapmamıştım.

"Balıkçı ve oltasıyla ilgili olanı duydun mu?"

Billy salladı onun Kafa, onun gözler Parlak, a kk Gülümseme ağzını kıvırdı. "Bana kız kardeşini çok hatırlatıyorsun."

Başımı yana eğdim, kullandığı ifade bana tuhaf geldi. "Nasıl yani?"

Billy onu korkutmuşum gibi gözlerini kırpıştırdı. Gözlerini kapadı ve elini havada salladı. "Bilirsin işte. Komik."

"Ashley mi? Evet, sanırım kafasına koyarsa olabilir." Ashley komikti, ama onun mizahı daha çok anneminkine, Cletus'unkine benziyordu -keskin, esprili, kuru- ben ise horoz şakalarını ve abartılı hikayeleri tercih ediyordum.

Billy gözlerini bir kez daha açtı ve içkisini inceledi. "Bana neler olduğunu anlat."

Konuşmadan kaçmak için bir neden göremeyerek, "İş yerinde sorun yaşıyorum," dedim.

"Neyle?"

"Yeni çalışanımızla."

Billy bir süre beni inceledi, sonra dikkati başımın üzerinde bir noktaya kaydı ve yavaşça başını salladı. "Anlıyorum."

Nasıl böyle bir şey görebildiğini anlamamıştım. Adam sürekli çalışıyordu. Burada bir Cuma günü neredeyse gece yarısıydı ve o ofisten eve yeni dönüyordu.

"Her neyse, kendi kendine çözülür." Konuyu değiştirmek için zihnimi yokladım.

"Bayan tamirciden mi bahsediyorsunuz?" "Doğru.

Shelly."

"Quinn'in kız

kardeşi mi?" "Bu

o."

"Quinn iyi bir adamdır."

Omuz silktim. "Onu tanımıyorum."

"Sorun nedir? Belki ben yardımcı olabilirim." Billy uzun bacaklarını önünde uzattı.

Bir kahkaha attım. "Hayır. Hiç sanmıyorum."

"Neden olmasın? Çok sayıda çalışanım var."

Gritting benim Dişler, I dikkate alındı

ne için söyle "O tür bir sorun

değil."

Billy'nin alnı kırıştı ve ağzından "*Oh*" kelimesi çıktı. Sonra da sırttı.

Gözlerimi devirdim.

O da kıkırdadı. "Sen ve Cletus ikiniz de."

Midemde soğuk bir düğüm oluştu ve gözlerimi kucağımdaki kitaba diktim. "Peki ya ben ve Cletus?"

"Onun da kadın sorunları var."

"Evet, şey. Kadının kim olduğunu biliyorum." "Gerçekten mi?"

"Evet. Bana bir hafta önce Shelly için niyetleri olduğunu söyledi."

"Shelly mi?" Billy beni inceledi.

"Evet."

"Hayır."

"Billy, hadi." Kitabı kapattım ve yanımdaki masanın üzerine koydum. "Giyinip kuşanmış, öğleden önce duş almış, Sienna'nın doğum günü için aldığı yeni gömleği giymişti."

"Jennifer Sylvester'ı görmek için." Ağzının bir kenarında küçük, bilmiş bir gülümseme belirdi.

"Ne?"

"Jennifer Sylvester. Cletus'u harap eden kişi."

Jennifer Sylvester mı?

Muzlu Kek Kraliçesi mi?

Küçük, uysal bir kadın mı?

Billy nereden biliyor?

"Hayır." Başımı salladım.

"Evet." O da başını salladı.

"Her şeyden önce, Cletus asla bir kadın için yıkılmaz," ve kesinlikle Billy'nin kastettiği gibi değil, "çünkü o şekilde inşa edilmedi. Ve dahası, bana-"

"Hayal görüyor." Billy bileğini hafifçe vurarak tartışmamı savuşturdu. "Ve yanılıyorsun. Hepimiz böyle yaratıldık. Ona biraz zaman ver. O zeki biri, eninde sonunda anlayacaktır."

Billy bardağını da yanına alarak ayağa kalktığında şaşkınlık içindeydim, hala bu bilgileri gözden geçiriyordum. Ama kütüphaneden çıkarken "Sen de öyle yapacaksın" diye mırıldandığını duydum.

"Herkes kendi işine baksaydı, dünya olduğundan çok daha hızlı dönerdi."

- Lewis Carroll, *Alice Harikalar
Diyarında*

Beau

O işe yaramaz, sinsi, her ŞEYE burnunu sokan gaspçı.

İşte o buydu.

Cletus'un gözleri benimkilerle kesişti ve ona küçük bir gülümseme verdim, bir saniye önce ona doğru savurduğum hançerleri maskeledim. Garajın karşısından bana dik dik baktı, bakışları şüpheliymiş gibi daralmıştı.

Her zaman böyleydi. Her zaman. Sinsi şeyler yapıyor, ihmal ederek yalan söylüyor, herkes için en iyisini bildiğini düşünüyordu. Gerçekte ise sadece işleri karıştırıyor ve baş belası oluyordu.

Ama bu sefer ... bu sefer beni ciddi şekilde kızdırmıştı.

Pazartesi ve Salı günleri de aynısı oldu, özellikle de Shelly'nin inatçı tavırları. Ama şimdi dikkatim dağılmıştı. Bu nedenle, beni terslediğinde ya da şikayet ettiğinde, tek kelime etmeden kendi haline bıraktım.

Gözüm Cletus'un üzerindeydi. Ona ne haltlar karıştırdığını sormayacaktım. Düzgün bir soruya asla düzgün bir cevap vermezdi. Onu bir şekilde kandırmam, elini göstermeye zorlamam gerekecekti.

Ve o bunu yaptığında, Shelly ve ben ... şey, o köprüye geldiğimde geçeceğimi düşündüm.

Önce o ilgisini açıklarsa Shelly'ye asılmayacağımı *biliyordu*. Bunu biliyordu. Peki, oyunu neydi? Jennifer Sylvester'a karşı bir niyeti varsa neden Shelly'ye karşı bir niyeti olduğunu söylüyordu? Anlamadığım kısım buydu çünkü -sinsi olmasına rağmen- bu tür davranışlar ona göre değildi. Tabii beni sinirlendirmeye çalışmıyorsa ya da Billy'ye başka bir hain amaç için yalan söylemiyorsa.

Jenn Sylvester yüzünden yıkıldığına bir an bile inanmadım, en azından Billy'nin kastettiği şekilde. Cletus, Ashley, Duane ya da Jethro gibi sıırıslıklam aşık olacak biri değildi.

Konuyu nasıl zorlayacağıma henüz karar vermemiştim ama kıcıımı kaldırıp Donner Bakery'ye gitmeyi düşünüyordum - orası Jennifer 'ın çalıştığı yerdı- ve ona çıkma teklif etmeyi .

Meğer buna gerek yokmuş.

Lavabonun başında durmuş, tırnaklarımdaki yağı temizlerken garajın önünden dışarı baktım ve Jennifer Sylvester'ın BMW'sinin otoparka girdiğini gördüm. A

Göğsümden inanmaz bir kakhaha patladı ve suyu kapattım, o park ederken gözlerimi arabasından ayırmadım.

Tulumumun fermuarını açarak arabasına doğru yürüdüm ve kollarını belime bağladım. Tamponunda durup çıkmasını bekledim ve başka bir insanı gördüğüme bu kadar sevindiğim bir zamanı hatırlamıyordum. Tüm niyet ve amaçlar için, o anda Jennifer Sylvester dünyadaki en sevdiğim kişiydi. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Selam Jenn. Arabanda bir sorun mu var?" Onunla ilgili birkaç şeyi aynı anda fark ettim: her zamankinden farklı giyinmişti, daha rahattı; sanki onu koruyacakmış gibi önünde bir tabak tutuyordu; ve gergin görünüyordu.

"Merhaba, Beau." Boğazını temizlemek için durakladı. "Hayır. Arabada bir sorun yok. Sadece geçiyordum ve uğrayıp size biraz kek getireyim dedim."

"Ne getirdin?"

"Denediğim yeni bir şey. Yaban mersinli krep kekler."

Tabii ki. Tabii ki o yaptı.

Başımı sallayarak kıkırdadım. "Bunlar Cletus için, değil mi?" Yaban mersinli her şey Cletus'un favorisiydi. Geçen yıl Piggly Wiggly'de yabanmersini kıtlığı yaşandığında neredeyse kalp krizi geçiriyordu ve hepimizin yaşamasını bekliyordu-Tweetle market alışverişimiz.

"Hayır, hayır. Onlar hepiniz için."

Tepkisi beklenmedikti, bu yüzden "Yaban mersinli krepler onun favorisi" derken onu yakından inceledim.

"Öyle mi?" Gerçekten şaşırmış ve belki biraz da mutlu görünüyordu.

"Bunu bilmiyor muydun?" "Hayır. Hiçbir fikrim yoktu."

"Huh. Şey." Onu tekrar incelediğimde bu gelişme hakkında ne düşüneceğimi bilemedim. Ama onu otoparkta rehin tutmak için bir neden yoktu. Döndüm ve ona el salladım. "İçeri gel. Ben de yeni bitiriyordum. Biraz kahve yapabilirim ve biraz takılırız."

"Kulağa hoş geliyor." Yine hoş bir sürprizle karşılaşmış gibiydi ve bu beni duraksattı.

Jennifer Sylvester hakkında pek bir şey bilmiyordum. Benden birkaç yaş küçüktü, Roscoe'nun yaşlarındaydı ve yemek pişirmekten başka bir şey yapmıyor gibiydi. Annesi ve babası son derece katıydı ve toplum içinde her zaman biraz utanmış ve biraz da kafası karışmış görünürdü.

Tüm bunların dışında, yeterince iyi bir insana benziyordu. Birkaç hafta önce annemin ölüm yıldönümünde elinde yiyecek hediyeleriyle beklenmedik bir şekilde evimize geldiğinde, gelişini üzerinde fazla düşünmemiştim. Annem hayatı boyunca pek çok insanla arkadaşlık etmişti. Jennifer'ın da onlardan biri olduğunu düşündüm.

Ona çıkma teklif etmeyecektim. Onu yanlış yönlendirecek de değildim. Ancak, Cletus'un önüne çıktığımızda, kardeşimden bir tepki almak için cephaneliğimdeki tüm flört silahlarını ortaya dökcektim. O zaman cevabımı almış olacaktım.

"Kahvemi deneyene kadar bekle. Senin keklerinin hakkını vereceğinden şüpheliyim." İçimde bir suçluluk duygusuyla omzumun üzerinden baktım ve adımlarımı yavaşlatarak garaja birlikte girebildik.

"Fazla umutlanma. Tadı ayak gibi olabilir," dedi ciddiyetle.

Şaşkın bir kahkaha attım ve onu tekrar inceledim, ürkek Jenn Sylvester'dan daha ne kadar sürpriz bekleyebileceğimi merak ediyordum. "Senin yaptığın herhangi bir şeyin-"

"Ford Expedition'ın durumu nedir? Radyatörle işiniz bitti mi?"

Shelly görüş alanıma girdiğinde dişlerimi sıkarak kaskatı kesildim. Arkadaşıma ters ters bakıyordu, ki bu alışılmadık bir şey değildi. Ama şu anda onun kabalığını kaldıramazdım. Kader kadın fırıncıyı kapımın önüne bırakmıştı ve Cletus'la yüzleşme şansımı kaybetmek istemiyordum.

Ses tonuma biraz çelik katarak, bakışlarımdaki uyarının Shelly'yi bir tanesine başlamakta alıkoymaya yeteceğini umdum

. onu aşağılayıcı patlamalar. "Shelly. Bu o Jennifer Sylvester. Sen muhtemelen duydum . onu muz Pasta. Jennifer . . ." Kadın tamirciye sertçe işaret ettim, "Bu Shelly Sullivan. Kasabada yeni ve burada çalışıyor."

Jenn elini sıkmak için uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Shelly'nin Jenn'in tokalaşmasını kabul etmemesi şaşırtıcı değildi. Kollarını kavuşturdu ve sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Ben de memnun oldum."

Shelly'nin küçümsemesi belirginleşince Jennifer elini yavaşça indirdi. Tıpkı Bay McClure'a olduğu gibi, ona karşı da hayal kırıklığı ve öfke duymaktan kendimi alamadım. Neden iyi insanlara kötü davranmaya kararlıydı? Anlayamıyordum.

"Bunu kişisel algılama." Jenn'in koluna dokundum, ona verdiğim gülümsemenin Shelly'nin görgü eksikliğini telafi etmesini umuyordum.

Ama sonra kendimi hazırlamak zorunda kaldım, gözlerimi iş arkadaşşıma çevirirken gardımı aldım. "O kimsenin elini sıkamaz."

Suçluluk duygusu geri geldi, ama bu kez Shelly bakışlarını garajın zeminine indirdiği için. Boynundan yanaklarına doğru pembe bir kızarıklığın yayıldığını fark ettim. Onu utandırmıştım ya da üzölmüştü ve bu benim için hiç de iyi olmamıştı.

Ona dokunmak, özür dilemek için bir çekim beni yakaladı. Ama sonra bakışlarını benimkilere çevirdi ve gözleri ateş ve buz gibiydi.

Lanet olsun.

Bu kadın benim ölümüm olacaktı. Bir insandan hem bu kadar hoşlanmamak hem de ona bu kadar hayran olmak nasıl mümkün olabilirdi? Onunla birlikte olmayı ve aynı zamanda ondan kurtulmayı *bu kadar* çok istemek -hayır, arzulamak-?

Orada ne kadar süre birbirimize bakarak durduğumuzu bilmiyordum ama sonunda Jenn'in kararsız sesi bu bakışma yarışını böldü.

"Nasılsınız Bayan Sullivan?"

Shelly'nin gözleri Jenn'e kaydı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Yani, işler nasıl? Eviniz nasıl? Bir şeye ihtiyacınız var mı? Komşuların iyi mi?"

Ateş ve kükürt yerini önce meraka, sonra da tefekküre bıraktı. Yüz hatları yumuşadı.

Bana bakmıyor olmasına rağmen kalbim iki kez tekledi ve beni nefesimi tutmaya zorladı. Ondaki değişimden o kadar etkilenmişim ki, Jenn bana bakana kadar uzunca bir süre sessizce durduğumuzu fark etmemiştim.

boğazını tekrar temizledi ve gözleri yardım için bana kaydı.

Sonunda Shelly şöyle cevap verdi: "Evim yeterli. Tutacaklara ihtiyacım var. Sürekli havlu kullanıyorum ve üç kez elimi yaktım. Komşularımla tanışmadım, o yüzden iyi olup olmadıklarını bilmiyorum."

Jenn sırtıttı, Shelly'nin cevabıyla rahatlamış ve belki de biraz memnun olmuş gibi derin bir nefes aldı.

Hemen açıklayamadığım nedenlerden dolayı, sözleri beni hem büyüledi hem de sinirlendirdi.

Tutacaklara ihtiyacı olduğunu bilmiyordum. Eğer tutacaklara ihtiyacı olsaydı, bir şeyler söylemeliydi. Ellerini yakmasını istemedim. Kadının güzel elleri, zeki elleri, güçlü elleri, çalışkan elleri vardı. Elleri asla bir şey olmamalıydı. Ona tutacak getirmeyi aklıma not ettim.

Bir şey daha vardı, haftalardır birlikte çalışıyorduk ve Jennifer Sylvester'a beş dakika içinde benimle bir ayda paylaştığından daha fazlasını gönüllü olarak anlatmıştı.

Ve başka bir şey, nerede yaşıyordu?

Ve benimle paylaşmaya ne kadar az istekli olduğunu fark etmek içimi yaktı. Kadın inatla huysuzluktan başka bir şey yapmayı reddediyordu.

Bir keresinde seninle seks yapmak istemesi dışında.

Ve bir şey daha, çaba göstermiştim, değil mi? Onu daha iyi tanımak, arkadaş olmak istedim. Peki o ne yaptı? Bütün gün beni tersledi, bütün gece rüyalarımı işgal etti, bana ekmeği nasıl sevdiğini anlattı.

Ekmeek.

Doğru, bana ekmek kırıntılarından başka bir şey vermedi.

Ve son bir şey, neden bugünlerde herkes beni kızdırmayı uygun görüyordu?

Bu hoşnutsuzluk dalgasına kapılarak, "Belki de daha fazla çaba göstermelisin," diye takıldım.

Shelly başladı, bana şaşkınlıkla bakıyor gibiydi. Çevresel görüşümde Jenn'in ağzının nasıl açıldığını kaçırmadım.

Ama pişmanlık duyamayacak kadar sinirliydim. Biz-Shelly ve ben

-bunun çok ötesindeydik. Ya da öyle olmalıydık. Cletus'la olan bu iş halledildikten sonra, o ve ben bir tartışma yapacaktık.

Gözlerimi Shelly'den ayırmadan Jenn'e, "Ben gidip kahveyi hazırlayayım," dedim.

Cevap beklemeden birinci kattaki garaj ofisine doğru yola çıktım, son anda kapıdan uzaklaşarak binanın etrafında bir yürüyüş yaptım. Serinlemeye ihtiyacım vardı.

Sakin ve derli toplu olmam gerekiyordu. Eğer bu fırsatı kardeşimi alt etmek için kullanacaksam tüm zekâma ihtiyacım vardı. Bu yüzden binanın etrafında dolaşmaya başladım ve bu da iyi bir şeydi. Birkaç dakika sonra köşeyi dönüp ikinci turumu tamamladığımda, Jennifer Sylvester'ın arabasına doğru hızla yürüdüğünü ve gözle görülür bir şekilde üzgün olduğunu gördüm.

Endişelenerek onu yakalamak için koştum ve koluna uzandım.

Onu ürkütmüş olmalıyım çünkü nefesi kesildi, elleri göğsünü kavramak için kalktı.

Onu bıraktım. "Özür dilerim, özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

"Hayır." Zayıf bir kahkaha attı. "Hayır, sorun değil. Sadece seni görmedim."

Kahretsin. Onu Shelly ile bırakmamalıydım. "Shelly

bir şey mi söyledi? Gitmen için mi?" "Ne söyledi? Hayır!

Hiç de değil. O harika biri."

Gerçekten mi? "Gerçekten mi?"

Bu resmen sürprizlerin salı günüydü.

Jenn cevap vermek için ağzını açtı ama sonra kapattı, gözleri omzumun üzerinden geçen bir şeye takıldı. Belimi büküm ve bir kez daha bakmak zorunda kaldım. Cletus elinde Jenn'in kek tabağını tutuyor ve bize doğru güçle yürüyordu.

Beni hiç fark etmemiş gibiydi. Hayır, gözleri yanımdaki küçük kadına odaklanmıştı. Jenn kaçmayı planlıyormuş gibi bir adım geri çekildi.

"Dur orada," diye bağırdı Cletus, yüz ifadesi gök gürültüsünü andırıyordu.

Önce Jenn'e, sonra bana, sonra tekrar Jenn'e kısık gözlerle bakarken şaşkınlıkla izliyordum.

Elindeki unlu mamul tabağını göğsüme doğru iterek Jenn'e dik dik bakmaya devam etti ve "Beau, bunları ön tarafa götür ve kapat. Birazdan sana katılacağız."

Kıpırdamadım, kendime bir an için onu, durumu, vücut dilini ve bu ikisinin birbirlerine attığı korku dolu gurur kıvılcımlarını inceleme fırsatı verdim.

Ve gözlerime inanamadım. Billy haklıydı.

Cletus'un bir kadına Jennifer Sylvester'a baktığı gibi baktığını hiç görmemiştim. Onun dünyasındaki tek kişi oydu. Şimdi onu aptalca mı öpecekti, yoksa üzerine mi atacaktı bilemiyordu.

omzuna atar, arka koltuğa fırlatır ve orada onu aptalca öper.

Cletus mahvolmuştu. Gerçekten ve gerçekten mahvolmuştu. Düşümlenmişti, aklını kaçırmıştı, çok uzağa düşmüştü, bu kadın için delirmişti. Dahası ve en az bunun kadar bariz olanı, Cletus'un Jennifer Sylvester'ın onu mahvettiğinden kesinlikle *haberi yoktu*.

"Elbette," diye mırıldandım, ofise doğru yürürken zihnim kaos içindeydi.

Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Cletus Jenn'e kötü davranıyordu ama Jenn'e kötü davrandığından haberi yoktu. Bu da bana yalan söylemediği ya da damarıma basmadığı anlamına geliyordu; hâlâ Shelly'ye kur yapmayı planlıyordu.

Aptal.

Tüm o aptal karmaşanın içinde.

Kekleri tezgâhın üzerine koyarak kahveyi hazırladım ve en iyi hareket tarzını düşündüm. Cletus'la niyetleri hakkında konuşmak beni hiçbir yere götürmeyecekti. İnatçıydı ve hatalı olduğunu asla kabul etmezdi.

Yapabileceğim tek şey orijinal plana sadık kalmaktı. Jenn'le utanmadan flört edecek, biraz kıskançlığın uzun bir yol kat etmesini ve onu yüzüne bakmakta olan şeyi görmeye zorlamasını umacaktım.

Cletus Winston'ın hayatına karışma zamanım gelmişti.

Jenn keklerini kastederek, "**HEPINİZİN** paylaşmayı öğrenmesi **GEREK**," dedi.

Cletus ona bir tabak yaban mersinli krepmiş gibi bakarak, "Paylaşmak abartılıyor," diye takıldı.

Koca aptal.

"Katılıyorum," dedim neşeyle, sırıtışımı gizleyerek. "Kim kahve ister?"

Her şey aşağı yukarı planladığım gibi gidiyordu. Jenn ve Cletus dönmüştü ve alt kattaki ofiste kekleri yemeye hazırlanıyorduk.

"Kafeinsiz mi?" Cletus burnunu aşağıya doğru çekerek kahvemi kokladı. "Bütün gece ayakta kalmak istemiyorum."

"Öyle," diye onayladım kardeşimin fincanını doldururken.

"Jenn?" Cletus tekrar Jenn'e döndü. "Sen de ister misin?"

"Evet, lütfen." Jenn ona gülümsedi, hâlâ biraz gergindi ve onu kim suçlayabilirdi ki? Cletus'un kendi aklından geçenleri bilmediği açıktı ve bu onu her zamankinden daha da öngörülemez yapıyordu.

"Kahvenizi nasıl alırsınız?" Şeker kâsesini elime aldım, tatlı olmasıyla ilgili çapkınca bir yorum yapmayı planlıyordum.

Ama sonra "Sade iyi olur" dedi.

Kardeşıme baktım, onun da şaşırdığını gördüm. "Kahvenin içine bir şey koymuyor musun?" Cletus sordu. "Hayır. Bütün gün etrafım tatlılarla çevrili. Kahvemi seviyorum siyah."

"Huh ..." Stratejimi yeniden düşünerek Jenn'i inceledim. Şimdi tam zamanıydı. Kardeşimi körlüğünden uyandırmak için bir şeyler söylemem gerekiyordu. Bu yüzden bariz olanla başladım. "Jennifer Sylvester, hayatımda gördüğüm en güzel gözlere sahipsin."

Bu neredeyse doğruydu. Kadının çok güzel meneke rengi gözleri vardı; bu rengi başka kimsede görmemiştim. Daisy Payton'ın kızlarının gözleri de çok güzeldi; viski rengindeydiler ve güneş ışığında altın gibi görünüyorlardı. Küçükken kilise pikniklerinde kendimi Daniella'nın -en büyük kızı- gözlerine hayranlıkla bakarken yakalamıştım. Ama Payton'ların  çocuğu da çoktan gitmiş, New York ve Washington DC'de yaşıyorlardı.

Bir de Shelly'nin gözleri var.

Jenn bana baktı, yüz ifadesi sabırlı ve telaşsızdı. ltifatımın onu kırıp kırmadığını kısa bir süre merak ettim. Ama peşinde olduğu Şey onun tepkisi değildi.

Cletus'a baktım ve onun öfkeyle baktığını gördüm. Kardeşim aceleyle yüz ifadesini düzeltti ve kıpırdamadan durdu. Ama tedirgin olduğu belliydi.

Bu da bir başlangıç.

"Teşekkür ederim Beau." Jenn kibarca başını salladı.

"Hayır, teşekkür ederim." Gülümsememi genişlettim, ona flrtz bakışlarımı yönelttim, yeni bir fikir bana "Cumartesi günü bizimle gelmelisin. Seni ben götürürüm."

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Cletus ve Claire büyük bir yetenek yaşışmasında yarı finale kaldılar." enemi kardeşime doğru kaldırdım. "Cumartesi son tur var. Plak şirketleri falan olacak."

Jenn Cletus'u inceledi, ben de öyle yaptım, bir tepki bekledim. Sinsi yüz ifadesini bir yudum kahvenin arkasına sakladı.

Biraz telaşlanan Jenn dikkatini tekrar bana çevirdi. "Davetiniz için minnettarım ama sizi zorlamak istemem."

Ben daha ısrar edemeden Cletus araya girdi: "Zorla kabul ettiremezsin. Eğer gelmek istiyorsan, gelmelisin."

Kardeşıme, onun nazik ses tonuna, ona attığı şaşkın gülümsemeye gözlerimi kırpıştırarak baktım.

Aman Tanrım, ne aptalım.

"Güzel." Jenn'e sırtıtarak başımı salladım ve atağımı hızlandırdım. "Bu bir randevu."

"Bu bir randevu değil," diye tersledi kardeşim, şimdi bana kaşlarını çatmıştı.

"Sen değil, aptal. Benimle. Jenn ve ben." Kardeşimin yüz ifadesine gülmemek için bir muffin alıp ısırarak zorunda kaldım.

"Jenn ve sen mi?" Cletus şaşırmış gibi görünüyordu. "Bu doğru." Bir lokma kekin etrafında konuştum, sonra inleyerek gözlerimi Jenn'e çevirdim. "Bu şeylerin içine ne koydun böyle?" Bunun Cletus'u kızdıracağını bildiğim için bir muffin daha aldım ve bir yayılım ateşi daha başlattım. "Evlendiğimizde bunları her gün yapmalısın."

Jenn bana sırtıttı, sanki ağzımdan çıkan tek bir kelimeye bile inanmıyordu ama yine de sevimli olduğumu düşünüyordu. Bu da onu daha çok sevmeme neden oldu.

Bu arada Cletus kalp krizi geçirmek üzereymiş gibi görünüyordu. "Yavaş ol, Beauford." Kekleri elimden çekip aldı ve sesi yükseldi. "Bütün tabağı yeme, açgözlü herif."

"Burada en az yirmi tane kek var, Cletus. Kendi kabağını yavaşlat." Bu çok eğlenceliydi ve Cletus'un neden bu kadar çok karıştığını anlayabiliyordum.

"Uzun süre dayanmalarını istiyorum," diye homurdandı.

"Ya da daha fazlasını yapabilir." Bakışlarımı metodik bir şekilde güzel sarısına çevirdim ve sesimi imalı bir şekilde alçalttım. "Çünkü sana söylemeliyim Jenn, daha önce hiç bu kadar güzel bir muffin yememiştim."

"Hey, hey. Uzun farları kapat, Beauford Winston." Ağabeyim görüş alanımın önünde parmaklarını şıklattı. "Jennifer senin kadın adaylarından biri değil."

Bunun onu kızdıracağını bildiğim için kaşımı kaldırarak onu reddettim ve Jenn'e göz kırptım. "Sadece kekine iltifat ediyordum."

"İşte bu kadar." Ağabeyim tabağı tezgâhtan aldı, bana hançer gibi baktı ve arkasını döndü. Jenn'i ofisin kapısına doğru çekti.

"Hey! Nereye gidiyorsunuz?" Arkalarından seslendim. "Bu kekler üzerindeki hakkınızı kaybettiniz."

"Cletus," diye bağırdım arkasından, hayal kırıklığımın bir kısmının sesime karışmasına izin vererek, "bütün kekleri alamazsın."

"Alabilirim ve alacağım," diye omzunun üzerinden inatla bağırdı ve beni kıpkırmızı yaptı.

Hayır.

Hayır,

hayır, hayır.

Seçim yapması gerekiyordu.

Kardeşim sesini yumuşatarak, "Jenn, şunu benim için açar mısın lütfen?" diye sordu.

Parmakları tam olarak sabit değildi, bu yüzden kilidi açması biraz zaman aldı.

Bu gecikme bana meydan okuma şansı verdi: "Eve döndüğünde seninle konuşacağız."

Cletus'un üzerine bir durgunluk çöktü ve ben bunun ne olduğunu anladım. Öfkeliydi.

Ben de öyleydim.

Bir çörek seçmesi ve o çöreğe sadık kalması gerekiyordu. Tüm çörekler üzerinde hak iddia edemezdi, çünkü hayat böyle işlemiyordu.

Sadece gözlerini benimkilere dikerek bana ters ters baktı, ben de ona ters ters baktım.

"Beauford Fitzgerald Winston." Sesi derin bir gümbürtüydü. "Son zamanlarda sana ne oldu bilmiyorum. Ama bunu çözmen gerek. Sana bir ay veriyorum."

Kapıyı aralık bırakan Cletus, Jenn'i ve kekleri doğruca arabasına götürdü. Ofisin içinden, pencereden Jenn için yolcu kapısını açışını, tabağı Jenn'in bakımına verişini ve sürücü tarafını kendine alışını izledim. On saniye sonra gitmişlerdi. Ve bana kalırsa Shelly Sullivan üzerindeki tüm hak iddiaları da yok olmuştu.

Kekini seçmişti, şimdi bu seçimle yaşamak zorundaydı. Ve nihayetinde onun sosisini isteyip istememesi onun sorunuydu.

Metalin metale çarpma sesi düşüncelerimi böldü ve bana buranın bana ait olmadığını hatırlattı.

Ama daha da önemlisi, Shelly ve benim artık yalnız olduğumuzu hatırlattı.

Ofisin yan kapısından çıkıp garaja doğru ilerliyordum. Öğleden sonra güneşi alanı doldurmuş, alaşımlı çelik ve nikel kaplama aletleri parlatıyordu. Işık parçalarının arasında onu hemen fark ettim. Önünde duruyordu.

Zeki gözleri tek başına bir göreve odaklanmıştı.

Hâlâ ona doğru ilerliyordum, beynim bir karar vermeden önce ayaklarım ne yapmam gerektiğini biliyordu. Trans halindeyken, ben daha ne istediğimi anlamadan onlar ne istediğimi biliyordu.

Başını kaldırdı, iki kez baktı. Kaşlarının hafifçe seğirmesi, dudaklarının hafifçe aralanması bende şaşırtıcı bir şeyler bulunduğunu gösteriyordu... belki yürüyüşümün hızı, belki de gözlerimdeki bakış.

Ona ulaşmadan önce geri geri gittiğini ama sonra kendini toparladığını, kaybettiği adımı geri kazandığını ve inatla çenesini kaldırdığını fark ettim. Dostum, bunu yaptığında, cesurca ve umursamazca yerinde durduğunda gerçekten hoşuma gidiyordu.

Alanını daraltarak ellerimi kaldırdım ve çenesini kavradım, dikkatim sadece ağzına odaklanmıştı.

O ağız. O dudaklar. Diline. Rüyalarla kendime işkence ettikten sonra, o an gerçekmiş gibi gelmedi.

Onun havasını soluyarak bekledim. Titredi, tek kelime etmedi. Parmakları bileklerime geldi, onları sardı, tuttu. Sert nefes alıyordu, sanki göremediğim bir savaş veriyordu.

Gözlerimi onunkilere diktim.

Ama bu kez, bakışlarının etkisine karşı kendimi korumak yerine, kalbimin atışından zevk aldım ve ikinci atışta ağzımı onunkiyle kapattım.

"Aşk gözlerle değil, akılla bakar, Ve bu yüzden
kanatlı Aşk Tanrısı kördür."

- William Shakespeare, *Bir Yaz Gecesi Rüyası*

Beau

BU KADIN çok önemliydi ve onu öpmek de çok önemliydi. Çıkardığı sesler, vücudunun hareket edişi -benimkine doğru gerilmesi- ellerinin bileklerimden belime doğru kayarak beni tişörtümden kendine çekmesi ... Bunların hepsi çok önemliydi.

Ama onun tadı, dudaklarının açgözlü baskısı, dilinin sıcak ve aç darbesi - bu delilikti.

I yapmadı Biliyorum ne I oldu
Düşünüyorum. I değildi. Esas olan delilikle nerede buluştuyorsa, ben de oradaydım.

Bir şekilde, onu destekledim ve sıkıca bastırdım. ve duvar
ise beşik ve geri . onu Kafa,

Ona istediğim gibi, ihtiyacım olan gibi aç veriyordum. Ağzıma karşı nefesi kesildi, parmakları gömleğimi kaldırdı, tenimi yaktı ve yanlarımdaki kasları kazdı. Elleri de dudakları kadar sıcak ve açgözlüydü.

Uzun süre öpüştük. O kadar uzun süre öpüştük ki, aceleden öfkeye, tadına varmaya ve tatlıya dönüştü. Ağzının köşesinden çenesine kadar aşk ısırıklarını takip ettim. Nefesinin kesilmesini ve sonra daha da artmasını dinledim. Yaklaşmak için mücadele etti ve tatmin olduğunda kollarımda eridi.

Uysal bir Shelly beklenmedik bir gelişmeydi ve ilk düşüncemi körükledi: *Onu görmem gerek.*

Boynundan boynuna doğru şefkatli öpücüklerden oluşan bir yol bırakarak yanağından birkaç tane daha çaldıktan sonra başımı arkaya yatırıp gözlerimi açtım.

Onunkiler hâlâ kapalıydı. Çenesi yukarı doğru gerilmiş, ağzımı arıyordu. Bir noktada birbirimize dolanmıştık, bedenlerimiz birbirine yapışmıştı: bacaklarından biri kalçama sarılmıştı; kolları boynumdaydı; ellerimden biri kalçasını, diğeri başının arkasını kavramıştı.

Merakla bir nefes verdim, çünkü şimdi onu görüyordum, gerçek onu, sıkı sıkıya kilitli tuttuğu bu aç yaratığı. Vücudu neredeyse özlemle titreşiyordu ama yine de sanki etrafında bir patlama yarıçapı oluşana kadar itmiş ve itmiş gibiydi.

Bunu neden yapmıştı?

Kirpikleri dalgalandı, kalktı ve çarpıcı gözlerini ortaya çıkardı. Gözlerindeki puslu sükûnet beni yakaladı, ciğerlerimin bir anlığına durmasına neden oldu.

"Merhaba." Selamlama sesi de en az onun kadar şaşkındı. Rahatlamış yüz hatlarının tadını çıkarmak için kendime bir an izin verdim,

Bakışlarındaki açıklık, bana hayali biriymişim gibi bakması -ama iyi anlamda, en iyi anlamda.

"Merhaba," diye fısıldadım, burnuna hafif bir öpücük kondurdum ve sonra ona yumuşak bir gülümseme verdim.

Shelly'nin bakışları dudaklarıma kaydı. İki ya da üç saniye baktı ve sonra aniden irkildi. Ayıklık ve onunla birlikte -eğer onu doğru okuyorsam- korku bir anda üzerine çökmüş gibiydi.

Kollarını indirdi, bacağını çözdü ve göğüslerimizin birbirine değdiği yerde kalbinin hızla çarptığını hissettim.

"Bırak beni," diye talep etti, sesi kararsızdı.

Şaşkın ve isteksiz, ama karşılaşmamızın sıcaklığıyla bir adım geri çekildim.

Shelly öne doğru sallandı ve sonra kendini toplar gibi oldu. Buzul sarayına sıkıca yerleşmiş bir halde doğruldu, kollarını kavuşturdu ve ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırды.

Davranışı beni hayal kırıklığına uğrattı ama hiç de şaşırtıcı değildi. Buraya öylece girmiş ve hiçbir ön hazırlık ya da davet olmaksızın onu öpsem yeridir.

Bunu neden yapmıştım?

Çünkü canım istemişti.

Ne zamandan beri sırf istediğim için bir şeyler yapıyorum?

Beş dakika öncesinden beri.

Belli ki düşüncelerini toplamak için biraz zamana ihtiyacı vardı. İçimdeki dürtü neredeyse dayanılmaz olsa da ona tekrar dokunmayacaktım. Onun yerine ellerimi kalçalarıma koydum. Bekliyordum.

Konuşmasını beklerken bilinçsizce alt dudağımı ağızıma götürdüm ve onun tadına baktım.

Etrafımdan dolanıp garajdan koşarak çıkmadan önce belki on saniye bu şekilde durduk. Yüz ifadesinin artan sıkıntıyla vahşileştiğini çok geç fark ettim. Hareketi vücudumda karşılık veren bir ivme yarattı; döndüm, o giderken geri çekilen formuna doğru sallandım.

Sonunda sersemlik geldi ve bir kova buzlu su gibi içime doldu. Göğsüm onunla birlikte daraldı.

"Lanet olsun." Dişlerimi sıktım, küfür ben yakalayamadan geçip gitti.

Gerçekten, ne düşünüyordum ki?

Onu kovalamak, geri getirmek istedim. Ama içgüdülerim bana zorlamamamı söylüyordu. Kolundaki yara izleri aklımdan çıkmıyordu ve bana -ona her ne oluyorsa- kontrolün bir sorun olduğunu hatırlatıyordu. Onun için bu gerekliydi. *Hayati.*

Yavaşça, belki de kendimi cezalandırmanın bir yolu olarak, garajın önüne doğru yürüdüm, böylece onun uzaklaştığını görebilecektim. Hâlâ park halindeydi. Geri geri gitmişti, ön camı ve ön yan . ve Garaj. I yapamadım bkz. Şoför koltuğunda yüz ifadesi çok netti, sadece şekli vardı.

Buick'i boşluktan öne doğru çekildi, döndü ve tekrar ana yola çıktı.

Ama sonra tam ortasında durdu. Yarım dakika boyunca orada oyalanmasını izlerken çenemi kaşıdım. Şaşkınlık içinde arabasını geri vitese taktı ve oto tamirhanesine döndü. Arabasını düzgün bir şekilde park etme zahmetine girmedi, çakıl taşlı alanın ortasına bıraktı.

Arabası rölantide çalışırken sürücü kapısından atladı, aramızda yaklaşık bir metre mesafe kalana kadar bana doğru yürüdü ve durdu.

"Az önce ne oldu?"

Zor nefes alıyordu. Kızgın görünmüyordu. Daha çok kaotik gibiydi. İçgüdülerim bana yumuşak konuşmamı söyledi.

"Seni öptüm."

"Beni neden öptün?"

"İstedim."

Hiçbir şey söylemeden ters ters baktı.

Cevabımı vermeden önce hiç düşünmedim. Bu sadece gerçektir ve Shelly Sullivan hakkında bildiklerime göre o açık konuşmayı tercih ederdi. Yine de cevabımı büyük bir dikkatle değerlendiriyor gibiydi, sanki itirafım bir bilmeceymiş gibi.

Bir kez daha garajda duruyorduk, birbirimize bakıyorduk, dokunmuyorduk, sadece bakıyorduk. Bir dakika kadar sonra nefes alış veriş kesildi, sanki sakinleşmek için gereken kontrolü aramış ve bulmuş gibiydi. Kendi içine çekildi. Bunun oluşunu izlemek hem sinir bozucu hem de büyüleyiciydi, tıpkı mevsimlerin zaman atlamalı videolarından biri gibi - ilkbahar yaz oldu, yaz sonbahar oldu ve Shelly kış oldu.

Ona dokunma, buzları eritme, öptüğüm kadını geri getirme ihtiyacı boğazımdaki yoğun bir sıkışma hissini yutkunarak geçiştirmeme neden oldu.

"Peki ya Cletus?" Sesi şimdi daha düz, daha tipikti.

"O bir aptal." Yine açık konuşuyordu.

Gözleri benimkilerin arasında gezindi. "Cletus iyi biri."

Bir kaşımı kaldırdım. "Cletus'un seni öpmesini mi istiyorsun?" Bir kızgınlık dalgası sözlerimi sertleştirdi.

"Hayır." Başını salladı ve bakışları ağzıma kaydı. "Hayır, istemiyorum."

Şimdi, bana öyle bakarken, ona dokunma dürtüsü neredeyse dayanılmazdan tamamen dayanılmazla dönüştü. Gün boyunca serbest kalan, şakaklarının ve kulaklarının etrafında kıvrılan saç telleri dikkatimi çekti. Ona doğru son derece yavaş üç adım atarak bukleleri kulaklarının arkasına sıkıştırdım. Kirpiklerinin titremesiyle eşleşen hafif bir titreme dışında hareket etmedi.

"O senin kardeşin," diye fısıldadı, zayıf bir sesle itiraz ederek. "Yapamam, olmak istemiyorum-"

"Cletus, Jennifer Sylvester'a sırılsıklam aşık." Parmak uçlarım boynunun kıvrımında gezinirken, başparmaklarımı çenesinin çizgisi boyunca gezdirdim. İçimdeki bir hamalık yatışmış, bir parçam onun bir parçasına dokunduğu ve o kaçmadığı için yatışmıştı.

"Öyle mi?"

"Evet." Dudaklarımı yana doğru büktüm ve iddiamı netleştirmeye karar verdim. "Sadece henüz bunu bilmiyor."

"Nedenini anlıyorum, o harika biri. Onunla arkadaş olmak isterdim." Konuşurken dikkati ağzımda sabitlenmişti, bakışları bulanıktı. Jennifer Sylvester hakkında olumlu bir şey söylediğini belli belirsiz anladım ama Shelly'nin dudakları başka şeyler düşünemeyecek kadar tatlıydı.

Daha sonra. Bunu sonra düşüneceğim.

Onu öptüğüm için her şeyin daha iyi mi yoksa daha kötü mü olacağından emin değildim. Her ikisinin de olacağını tahmin ediyordum: daha iyi çünkü artık bir anım vardı; daha kötü çünkü bunu tekrar yapmama izin verip vermeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Her iki durumda da pişmanlık duymuyordum. Kafa karışıklığı mı? *Evet*.

Pişmanlık mı? *Hayır*.

Şimdi sadece onu konuşturmam gerekiyordu.

"Ee . . . Balıkçı ve oltayla ilgili olanı duydun mu?"

Gözleri şaşkınlıkla bulutlandı. "Bana bir fıkra mı anlatacaksın?"

"Hayır. Sadece duyup duymadığınızı merak ediyordum." "Duymadım."

"Duymalısın. İyi bir fıkradır." İddiam karşısında başımı salladım. Shelly gözlerini benimkilere dikti. "Fıkrayı anlatacak mısın?" "Duruma göre değişir. Bana iyi davranacak mısın?"

Bakışlarımı aradı, uzun bir süre sonra bakışlarını garajın betonuna indirdi. "Öpüştüğümüz için mi?"

"Hayır." Kafasından neler geçtiğini merak ederek dişlerimi yana kaydırdım. "Çünkü seninle kavga etmek istemiyorum."

Başı hâlâ eğikti, gözle görülür birkaç nefes aldı ve sonra duraksayarak başladı: "Bilmiyorum. Başını salladı ve kendisiyle savaştığı hissine kapıldım.

-"Sana kötü davranmak istemiyorum Beau. Ama incinmeni de istemiyorum."

"Neden incineyim ki? Bana zarar vermeyi mi planlıyorsun?" "Hayır, hayır, asla."

Yüzünü ya da görebildiğim kadarını inceledim ve ellerimi bıraktım. "Neyin var senin? Neden terapi görüyorsun? Sana bir şey mi oldu?"

Başını sallamaya devam etti. "Ben böyle doğmuşum." "Ne gibi?"

Shelly çenesini kaldırdı, gözlerini gökyüzüne çevirdi ve telaşla, "Bende obsesif kompulsif bozukluk var," dedi.

Obsesif kompulsif bozukluk.

Bunu duymuştum.

"OKB mi demek istiyorsun?"

"Evet." Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

Sonra tekrar açtı ve benimkileri tutarak bekledi.

Benden çıldırmamı beklediği yerin burası olduğunu tahmin ettim. Bunu yapmayacaktım, çünkü OKB'yi duymuş olmama rağmen bu konuda somut bir bilgim yoktu.

Darlene bir ya da iki kez, *çamaşırlarım konusunda çok OKB'li olduğumu* ya da kitap raflarını düzenlediğimi ya da buna benzer bir şey söylemişti. Diğer insanların da OKB'yi aynı bağlamda titiz olmak anlamında kullandıklarını duymuştum.

Shelly kesinlikle titiz biriydi. Ama yaşadığı şey, çamaşır katlama ya da kitap raflarını alfabetik sıraya dizme konusunda titiz olmaktan daha ciddi görünüyordu.

Bunun yerine, "Hmm," dedim ve kasıtlı bir yavaşlıkla elimi onunkinin içine soktum. "Hadi gidelim."

"Nereye?" Dikkati birbirine dolanmış parmaklarımızdaydı ve benimkini sıktı.

"Daisy's'e. Güzel bir şeyler yemek istiyorum." Ve Daisy's hafta ortasında sessiz olurdu. Ve elmalı turtası vardı. "Ben kullanabilir miyim?"

"Tabii." Bana tuhaf tuhaf, yan yan bakıyordu ve cevabı o kadar da emin görünmüyordu.

İncelemesini görmezden geldim, onun yerine elinin ağırlığının, sıcaklığının ve dokusunun tadını çıkardım. Bir tür savaşı kazandığımı hissediyordum.

Şimdi geriye kalan tek şey savaştı.

Silindir kapıyı **kapattım** ve kilitledim, tüm bu süre boyunca onun elini tuttum. Onu bırakabileceğim her fırsatta

-Arka kapıdan geçmek ya da anahtarı daha kolay çevirebilmek için elini sıkıca kavradı ve bir adım daha yaklaştı.

Otoparkın ortasında hâlâ rölantide duran arabasına ulaştığımızda beni bırakmak zorunda kaldı. O arabasını park ederken ben kendi arabamın yanında bekledim, sonra yolcu kapısını açtım. İçeri girmeden önce, Shelly yumuşak, neredeyse geçici bir öpücük çalarak beni şaşırttı. Evet, bu öpücük mideme garip şeyler yaptı, hoş şeyler, önümüzdeki haftalarda bu anı gündüz ya da gece rüyamda göreceğim anlamına gelen şeyler.

Ne yazık ki öpücüğü derinleştirme şansım olmadı. GTO'ma yerleşirken onu kısık gözlerle izledim ve kendime bir dahaki sefere onun için hazır olacağıma söz verdim.

Tabii bir dahaki sefer olursa.

Bu düşünce beni ayılttı çünkü ne yapıyorduk?

Sürücü tarafına doğru ilerlerken karar verdim: aramızdaki meseleyi halletmek üzereydik. Yaptığımız şey buydu.

Yola çıktığımda, başparmağını bileğine yerleştirmesi dikkatimi çekti. Yine o şeyi yapıyordu, başparmağının tırnağıyla bileğinin derisini çiziyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Shelly kolunu çekiştirerek izleri kapattı. "Açıklaması zor."

"Sinirsel bir alışkanlık mı?"

Bir kahkaha attı ve dirseğini pencerenin pervazına dayayıp dışarı baktı. "Onun gibi bir şey."

Direksiyona hafifçe vurarak en iyi nasıl ilerleyebileceğimi düşündüm. Israrcı olmalı mıydım? Onu kaçırtmak istemiyordum ama bir şeyler yapmalıydım.

"OKB oldukça yaygın, değil mi?"

"Yaygın değil."

Tamam.

"İnsanların, doğru olduğundan emin olmak istedikleri her şey hakkında biraz OKB'li olduğumu söylediklerini duydum; düzenlemek ve temizlemek gibi."

Shelly'nin göğsünün geniş bir nefesle genişlediğini görmek için tam zamanında yana baktım. "Bu OKB değil. Yakınından bile geçmez. Bu bozukluk sevimli değil ve takdire şayan da değil. Gurur duyulacak bir şey değil ya da gerçekten bu hastalığa sahip olan insanların reklamını yapacağı bir şey değil." Bunu söylerken koltuğunda kıpırdanıyordu, sanki aynı anda hem oturup hem de bu konu hakkında nasıl konuşacağını bilmiyormuş gibiydi.

"Tamam o zaman. Bana OKB'den bahset." Belki de bu hastalıkla ilgili deneyimlerini anlatması, çoğu zaman neden bu kadar soğuk davrandığını anlamamı sağlayacaktı. Artık onun soğuk bir insan *olmadığına* ikna olmuşum. Onun gibi öpüşen hiç kimse soğuk olarak tanımlanamazdı. Kadında ateş vardı.

ve bunu saklamasının sebebinin OKB olduğunu tahmin ediyordum.

"Kişinin takıntılarının olduğu kronik bir bozukluktur -Yani, kontrol edilemeyen tekrarlayan düşünceler. Kişi daha sonra obsesyonların yarattığı stresten kaçınmak veya kaçmak için bir şeyler yapar, kompulsiyonlar." Sesi tıp sözlüğü okuyormuş gibi geliyordu.

"Yani obsesyon düşünce, kompulsiyon ise bu düşünce den kaçınmak için yaptığınız şey mi?" Kulağa o kadar da kötü gelmiyordu.

"Evet. Benim durumumda, bazen tost makinesinin fişini çektim mi gibi basit bir şeyi düşünmeden edemiyorum. Bu yüzden fişe takılı olmadığını bildiğim halde tost makinesinin fişini çektiğimden emin olmak için kontrol ediyorum. Bu mantıklı mı bilmiyorum."

"Ama bunu herkes yapmıyor mu?" Ona baktım; tırnağını ısırıyor, endişeyle ön camdan dışarı bakıyordu. "Emin olmak için her şeyi üç kez kontrol ediyorum."

"Hayır. Üç kez kontrol etmiyorum. On dokuz, otuz bir ya da otuz yedi kez kontrol ederim."

Bunun üzerine gözlerim büyüdü.

"Tanrım." "Evet."

Birkaç dönemeci geçerken sessizce oturduk, sıraladığı sayılarla ilgili bir şey önemli görünüyordu. "Dur bir dakika. Asal sayı olmak zorunda mı?"

Gözlerini üzerimde hissettim, ama bundan daha fazlası, enerjisini hissettim; bir sinir yumağıydı. "Evet. Takıntılarım ile ilgili yaptığım şeylerin çoğu asal sayılara dayanıyor. Ya da

tek sayılar. Ve açıklığa kavuşturmak gerekirse, fişi çektiğimi unutmadım ya da kontrol ettiğimi unutmadım. Sanki tost makinesinin kendi kendine tekrar fişe takılacağını ya da asal sayıda kontrol etmediğim sürece fişi çektiğimde rüya gördüğümü düşünüyorum. Bunun saçma olduğunu biliyorum ama kendimi kontrol etmekten alıkoyamıyorum."

"Kontrol etmezsen ne olur?"

"Amaç bu. Bu yüzden terapeydim. Ama henüz o noktada değilim."

Sorduğum soruya cevap vermediğini fark edince tekrar denedim: "Peki ya kontrol etmeden evden çıkarsan?"

"Kontrol etmezsem, kontrol edene kadar başka bir şey düşünemem."

"Başka bir şey düşünemez misin?"

Dizleri zıplamaya başladı. "Terapistimin kullandığı benzetme şu: Örümceklerle kaplıyken birinin yüzünüze dikildiğini, bir tavaya vurduğunu ve çığlık attığını hayal edin. Eğer takıntılarınıza boyun eğmezsem beynim bana bunu yapıyor."

"Kulağa dayanılmaz geliyor. Onları nasıl engelleyeceğini öğrenmeye mi çalışıyorsun?"

"Evet."

Bunların hiçbirisi korkunç görünmüyordu, harika değildi ama dünyanın sonu da değildi.

"Ne zamandır terapi görüyorsun?"

Duraksadı, boynundaki emniyet kemerini ayarladı ve sonra parmaklarıyla çevirdi. "Birkaç ay."

"A az Aylar mı? I düşündüm sen dedi sen vardı
Bu şekilde doğdum."

"Öyleydim."

"Ve ilk kez mi terapiye gidiyorsun?" "Evet."

"Anlamıyorum. Neden daha önce bir şey yapmadın?"

"İşleri kendi başıma halledebileceğimi sanıyordum." Shelly alnını ovuşturdu ve sesi sinirli çıkan bir nefes verdi. "Ben aptal değilim-"

"Hayır, sen aptal *değilsin*." Ne kadar *aptal olmadığınızı* düşündüğümü anladığından emin olmak için ona baktım.

O devam ederken bu bana neredeyse bir gülümseme kazandırdı. "Senin gibi

Düşünceleri durdurabildiğim sürece terapi gerekli görünmüyordu."

"Yani takıntıları durdurabiliyor musun? Yoksa düşünceleri mi?" "Bazen düşünceler kendiliğinden durur. Mesela, eskiden Kapağı mavi olmayan bir kitap okursam okumayı unutacağıma dair düşüncelerim vardı. Bu birkaç ay sürdü ve sonra aniden kesildi."

"Yani sonunda kayboldular mı?"

"Hayır, hepsi değil. Bazıları gelip gidiyor, bazılarına ise kendimi bildim bileli sahibim."

"En yeni takıntın ne?" Shelly'ye baktım. Alt dudağını çiğniyordu. "Şey..."

Onu rahat bırakma ya da sorduğum için özür dileme isteğimi bastırarak bekledim. Şu ana kadar itiraf ettiği her şey onu odak noktasına getirmeye başlamıştı ve ben daha fazlası için açtım. Her şeyi bilmek istiyordum.

Sonunda, biraz duraksadıktan sonra, "İnsanların söylediklerine konsantre olmakta zorlanıyorum eğer onların cümleleri sürekli olarak bir bile içeriyorsa

kelime sayısı. Eğer bir kişinin cümleleri çift sayıda kelime içeriyorsa, o kişinin şiddet uygulayacağı, birine zarar vereceği düşünülür."

İtirafı karşısında bir kez göz kırptım. "Konuşmadan önce kelimelerimi saymalı mıyım?"

"Hayır." Başını kararlılıkla salladı. "Bunu yapmanı istemiyorum. Genelde sorun olmaz. İstatistiksel olarak, çift sayıda kelime içeren cümlelerin sayısı tek sayıdakilerle aynı olmalıdır. Cümlelerinizin çoğu çift kelimeli olmadığı sürece-" Kendini durdurdu, yüzü ellerine düştü. "Çok özür dilerim."

Koruyucu ve sıcak bir hisle bileğine uzandım, avucumu onunkine doğru kaydırdım ve parmaklarımızı birbirine doladım; temasla sertleşti ama geri çekilmedi.

"Özür dileme." Cümlemin tek sayıda kelime içerdiğinden emin oldum.

Başını salladı ve gözlerini pencereden dışarıya çevirdi. "Bu işe yaramayacak."

"Ne?" Parmaklarım otomatik olarak sıkılaştı ama o geri çekilmek için bir hamle yapmadı.

"Benim deliliğim çok fazla. Başka biri için çok büyük. Yapmamalıydım-"

"İyi ki söyledin, iyi ki bana anlatıyorsun." İçimden arabayı kenara çekmek geldi, böylece ona g ü z e l c e sarılabilecektim.

"Düşünemiyoru

m." "Neden?"

"Çünkü dokunuyoruz ve bugün dört kez dokunduk."

". . . Ne olmuş yani?"

"Düşünemiyorum." Başını sallayarak yutkundu. "Dr. West'i aramalıyım, onunla konuşmalıyım."

Ellerimize baktım; Shelly'nin parmak eklemleri bembeyazdı. "Neler oluyor? Dokunulmak takıntılarından biri mi? Ya da daha doğrusu, takıntılarından biri mi? Dokunulmamak?"

Başını salladı, sanki tek yapabildiği başını sallamakmış gibi.

Ön camdan dışarı bakarken geçmişteki davranışları giderek daha fazla gözümün önüne geliyor, el sıkışmayı reddettiği zamanları hatırlıyordum. Onu yargıladığım için kendimi tam bir pislik gibi hissediyordum.

"Biri sana dokunursa ne olur?" "Sadece önce ben birine dokunursam." "Peki, ne oluyor?"

"O kişinin başına korkunç bir şey geleceğini saplantı haline getiriyorum." Sesi çatladı ve eli benimkini sıktı.

Vay ~~an~~.

Bu gerçeğin beni yıkamasına izin verdim, şimdi arabayı kenara çekmek, onu kucağıma çekmek ve ona sarılmak istiyordum. Belki de gitmesine asla izin vermeyecektim.

Ama sonra hızla soğuk bir dehşete dönüşen şüphe, koltuğumda daha dik oturmama ve boynumun kaşınmasına neden oldu.

"Zorlama nedir? Bu düşünceden kaçmak için ne yapıyorsun?"

Çevresel görüşümde Shelly'nin başını salladığını gördüm. Arabayı gerçekten kenara çektim, dikkatim onun ön kolunun derisi, yüzü ve yol arasında bölünmüştü. Arabayı durdurduğumuzda, kapalı gözlerinden bir damla yaş süzüldüğünü ve mükemmel yanağında ıslak bir iz bıraktığını gördüm.

"Ne iş yapıyorsun, Shelly?" *Yanılıyorum. Sakın ~~söyle~~*

"Söylemek istemiyorum. O zaman bilirsin."

"Söyle bana." *Kahretsin. Lanet olsun.*

Kahretsin.

"I-" Boğuldu. Kokladı. Başını salladı. "Yapmak zorundayım.

."

Lütfen söyle, Shelly. Haklı çıkmak istemiyorum.

". . kendimi kesmek zorunda kaldım."

Nefes almayı bıraktım, içimden suçlamalar geçiyordu.
zihnimde korkuyla karışık bir korku dolaşıyor.

Önce o mu bana dokundu? Bu hiç oldu mu?

İki kez, belki de üç. İlki bir hafta önce barda kolumu tuttuğu zamandı. İkincisi ise birkaç dakika önceydi, yolcu koltuğuna geçmeden önce beni öpmüştü.

Şu anda zihnimde dönüp duran düşüncelerle, çok iyi bildiğim yollarda bile araba sürmeye odaklanmam mümkün değildi. En azından kalbim öyle atıyormuş gibi hissediyordum. O söylemeden önce arabayı kenara çektiğime çok sevindim.

İçimdeki dürtüyü kontrol edemeyerek elini kavradım ve kolunda yeni bir kesik izi olup olmadığını kontrol ettim. Hiçbir şey bulamayınca diğer koluna uzandım. Ben göremeden elini çekti. Yüzünü pencereye dönerek kolunu vücuduyla kapı arasına sıkıştırdı ve bana başının arkasını gösterdi.

"Shelly?"

Başını iki yana salladı.

"Doktorunu aramalısın." Saçlarına doğru konuştum, korku her bir kasımı yakalamıştı, vücudum onunla gerilmişti. Ve bu korkuyu sadece çaresizlik hissim aşıyordu.

"Evet."

"Telefonun var mı?" Onu hiç cep telefonuyla gördüğümü hatırlamıyordum ama o zaman da sağlıklı düşünemiyordum.

Belki bencillikti, muhtemelen öyleydi ama bu kadının benim yüzümden kendini yaralaması fikri midemi bulandırdı. *Sonra da bileklerini bağlayıp bir ~~da~~ yapamasın diye kilitlemek.*

"Hayır."

"Numarayı biliyor musun?" Tek elimle arka cebimdeki telefonumu aradım.

"Evet."

Cep telefonumun kilidini açarak avucunu açtım ve telefonumu içine yerleştirdim. "Ara. Onu hemen ara." Bu sözleri söylerken bile arabamda kesici alet arıyordum. *Bunu şimdi mi yapacaktı? Yoksa eve gelene kadar bekleyecek miydi? Jilet taşıyor muydu?*

Yakalanmıştım, başka bir çaresizlik girdabına kapılmıştım. Ne yapmam gerekiyordu? O terapistini ararken arabada ona bakıcılık mı yapacaktım? Bu doğru görünmüyordu.

Onu yalnız bırakmalıyım.

Hareket etmedim.

Shelly elini benimkinden kaydırdı, telaşsızca kilidi açık telefonu kucağına getirdi ve numaratorde gezindi. Yavaşça, çok yavaşça, ezbere bildiği bir numarayı çevirdi, ekranda aramanın kabul edildiği görüne kadar bekledi ve telefonumu kulağına götürdü.

"Alo? Dr. West? Dr. West? Merhaba, benim. Shelly."

Gitme, arabadan çıkma vaktim gelmişti ama kendimi gitmeye ikna edemiyordum. Eğer kendini keserse ...

"Aradığım için üzgünüm ama kendimi bunalmış hissediyorum."

Profiline baktım, ağzım yarım santim açık kalmıştı. Çok sakın görünüyordu ve sesi çok sakindi. *Fazla sakindi.*

Diğer uçtan bir sesin bir şeyler sorduğunu duyabiliyordum. "Neredesin? Bu hangi telefon numarası?"

Shelly'nin gözleri önce bana, sonra tekrar gösterge paneline kaydı; genişti, panikle çevriliydi; içinde pek de sakın olmayan bir şeyler olduğunun dışa vuran tek işaretiydi bu.

"Yalnız değilim." Bir duraklama, sonra, "Beau Winston'ın telefonu." Bir duraklama daha.

Shelly dinliyordu ve doktorunun diğer uça ne söylediğini yakalayamadım. Dikkatim benden en uzaktaki eline kaymıştı. Kolları aşağıdaydı. X ışını gücüm olmadığı için gömleğinin kumaşının altını göremiyordum.

"Bir kez inandım." Shelly'nin dizi hâlâ zıplıyordu; bir avucunu kalçasına koydu ve bacağını aşağı doğru bastırarak hareketini durdurmaya çalışıyor gibiydi. Bir an sessiz kaldı, sonra bir soruya yanıt veriyor gibiydi: "Ondan önce beni öptü."

Terapist "Bu çok harika" gibi bir şey söyledi ve ben de inanmaz bir kahkaha attım.

Harika mıydı? Shelly'yi öpmem nasıl harika olabilirdi ki? *Öpüşmenin neden harika olduğunu açıklayan sebepler dışında.*

Shelly'nin öpücüğümü kesmek istemesi tüm bu mükemmelliği bozmamış mıydı?

Bana dokunduktan sonra mı?

Hayır, hayır.

Neden olmasın?

Çünkü onu öpmek harikaydı. Sonrası da harikaydı. Ve birlikte ayrılmak harikaydı. Yeni bilgiler yüzünden tarihi yeniden yazamazsınız.

Ama yeni bilgi tarihi değiştirmez mi?

Aptal olmayı bırak.

Shelly koltuğuna gömüldü. "O burada."

Doktorun daha sonra ne söylediğini anlamadım ama her ne söylediye işe yarıyor gibiydi. Shelly bacağına bastırmayı bıraktı ve dizi hareket etmeyi kesti. Derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve başının arkasını koltuk başlığına yasladı. Yüz hatları gevşedi.

"Pekâlâ. Bu mantıklı. Bunu yapabilirim." Başını hafifçe salladı, bir ipliğini pantolonunu karıştıırıyordu. "Evet, o hâlâ burada."

Bana baktı, sanki yanında oturan gerçek biri değil de bir insanın resmiymişim gibi bana bakıyordu. "Hayır. Endişeli görünüyor."

"Çünkü ben endişeliyim." Düşünmeden konuştum ama sesimi alçak ve sakın tutmayı başardım.

İrkilerek gözleri düştü ve başı ağrıyormuş gibi alnını ovuşturdu. Takıntılarının neye benzediğini, ona nasıl bağırdıklarını ve sonuçta ortaya çıkan takıntılara teslim olana kadar dikkatini nasıl dağıttıklarını söylediğini hatırladım.

"Ne dedin? Hayır. Biz gayet iyiyiz." Sesi keskindi, sanki Shelly diğer kadını duymuyordu ama sabrı tükenmek üzereydi. Dikkati tekrar bana yöneldi. "Bilmiyorum."

Çok net bir şekilde, terapistinin talimat verdiğini duydum, "Ona şimdi sor."

Shelly bana baktı, yüz hatlarında duyguların bir karışımı oynayıyordu. İşte bu görülmeye değer bir manzaraydı. Yakın zamana kadar Shelly Sullivan'dan duygu adına pek bir şey görmemiştim, sadece nadir bakışlar ve ardından suskun bir temkinlilik.

Bu yüzden şimdi duygu yelpazesini görmek -endişe, arzu, umut, umutsuzluk- nefesimi tutmama ve bir şey istememe neden oldu. Adını tam olarak koyamadığım bir şey ama işte oradaydı.

Arzunun beni yönlendirmesine izin vererek bakışlarını tuttum ve telefona uzandım, parmaklarımı onunkilerin üzerinden geçirdim ve telefonu elinden aldım. Bana izin verdi, bakışları şimdi temkinli ve cesurdu.

"Beau," dedi ve sesi bir yalvarış gibiydi.

kaşlarımı kaldırdım, ona bir saniye itiraz etme fırsatı verdim.

Cevap vermeyince telefonu kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Alo? Bay Winston?"

"Evet, ama bana Beau diyebilirsiniz."

Karşıdaki kadın rahatlamış gibi iç çekti. "Beau, benimle konuşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim. Hoparlörü açtınız mı?"

"Hayır, hanımefendi."

"Eğer sizi daha rahat ettirecekse, beni hoparlöre verebilirsiniz."

Avucumu ahizenin üzerine koydum ve Shelly'ye "Bir şey sorabilir miyim?" diye sordum. "Onu hoparlöre vermemi ister misiniz?"

Başını salladı ve kapıya doğru uzandı. "Hayır. Duymak istemiyorum. Dışarıda bekleyeceğim."

"Duymak istemiyor musun?" İroni karşısında neredeyse boğuluyordum. Burada ona mahremiyet vermeyi kendime yediremiyordum ve şimdi o benim yaklaşan konuşmamdan yeterince hızlı uzaklaşamıyordu.

"Hayır."

"O senin terapistin."

"Evet, ama senden bir şey yapmanı isteyecek ve ben bunun ne olduğunu biliyorum. Burada olmamın cevabını etkilemesini istemiyorum." Bunu söylerken çoktan kapının yarısına gelmişti.

"Shelly-"

"Beau, beni tanıımıyorsun-"

"Tanımak istiyorum."

"Gerçekten mi? Hala mı? Emin misin? Çünkü bundan daha iyisi olamaz." Sesi sertti ve gözlerinde gördüğüm derin hüznün - 15512 teslimiyet - neredeyse buzu ve kibri özlememe neden oluyordu. Neredeyse.

Ama aynı zamanda onun üzüntüsünü yok etmek, yanıldığını kanıtlamak istememe neden oldu.

Ben daha bir şey söyleyemeden arabadan çıktı ve kapıyı kapatıp GTO'mun arkasına doğru ilerledi ve bagaja yaslandı.

"Beau? Hâlâ orada mısın?"

"Evet, hanımefendi.

Buradayım."

"Shelly ve seninle hoparlörde miyim?"

"Hayır. Bizi yalnız bırakmaya karar verdi."

"Ah. Tamam." Kadın yürüyor gibiydi, ayakkabılarının sert zeminde çıkardığı tıkırtıları duyabiliyordum. "Sorun olmaz ama bu durum söyleyeceklerimi ve paylaşacaklarımı zorlaştırıyor."

"Bir sürü sorum var," Shelly'nin sert, düz sırtının görüldüğü dikiz aynasına baktım, "ama ona sormayı tercih ederim."

Shelly'nin onun hakkında konuştuğumuzu, paylaşmak istemeyeceği bir bilgiyi bana verdiğini hissetmesini istemiyordum. Shelly'nin biraz kontrol sahibi olmasını istiyordum.

"Güzel, yapmalısın."

"Bana bir şey soracağını söyledi. Benim kim olduğumu nereden biliyorsun?"

"Shelly senden birçok kez bahsetti." "Bahsetti mi?"

"Evet."

"Birlikte çalıştığımız için mi?"

"Hayır." Tek kelimelik cevapta belirgin bir mizah ve aynı zamanda kesinlik vardı, adımın nasıl ve ne zaman ortaya çıktığı bağlamını tartışma özgürlüğüne sahip olmadığını çok etkili bir şekilde iletliyordu. "Ama sizden çok övgüyle bahsettiğini söyleyebilirim."

Senden övgüyle bahsediyor. Her şeye rağmen, bu beni sırtıttırdı, bu da deli o l a n ı n ben olduğum anlamına gelebilirdi.

"Beau, sana şunu da söyleyebilirim, Shelly son birkaç ayda, özellikle de Tennessee'ye taşındığından beri büyük ilerleme kaydetti ve bence sen ve onun Winston Brothers Oto Dükkânı'ndaki pozisyonu da buna katkıda bulunan faktörler. Teorimi Shelly ile de tartıştım, özellikle senin Shelly'nin terapisinin ilerlemesine yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

"Nasıl yani?"

"Öncelikle şunu sormama izin verin, Shelly'yi bir arkadaş olarak görüyor musunuz?"

Hayır.

"Evet." Cevabım bana bile tereddütlü gelmişti.

Belli ki kadın samimiyetsizliğini sezmişti, çünkü "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Şey," bakışlarım Shelly'nin sert duruşuna kayd, "teklifte bulundum ama reddetti."

"Geçen hafta, doğru mu?"

"Size bundan bahsetti mi?"

Dr. West sorumu duymazdan gelerek, "Ama ona yardım etmek ister miydiniz? Eğer yapabilirsiniz?"

"Kesinlikle. Bana ya da bir başkasına dokunduğu için kendini kesmesini istemiyorum."

Doktor uzun bir süre sessiz kaldı ve "Hâlâ orada mısınız?" diye sormamı istedi.

"Evet." Sesi değişti, artık temkinli ve sertti. "Size kesilme olayını anlattı mı?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Seni aramadan hemen önce."

"Bu çok şaşırtıcı." "Ne?"

"Sana güveniyor." Kadının sesi aniden sert ve kızgın çıkmıştı, sanki işleri berbat etmemem için beni uyarıyordu.

Ses tonu beni otomatik olarak kendimi savunmaya itti. "Ben çok güvenilirim."

"Güzel. Umarım aynı zamanda çok sorumlu bir sürücüsünüzdür ve gereksiz yere kendinizi tehlikeye atmazsınız."

"Yapmam," diye tersledim. Ailemizdeki gözüpek kişi ben değildim; bu unvan Duane'e aitti. Ayrıca, neden benim sürüş becerilerimi gündeme getiriyordu ki?

"Bu gelişme ışığında, sonraki adımları belirlemek için Shelly ile konuşmam gerekecek."

"Ne gelişmesi? Benim güvenli bir sürücü olmam mı?" "Hayır. Shelly sana güveniyor."

"Yani? Bana güvenmesinin nesi yanlış? Ona güveniyorum."

"Onu tanımıyorsun-"

"Bunu değiştirmeye çalışıyorum."

"Seni çok iyi tanımıyor-" "Ben de bunu değiştirmeye çalışıyorum."

"Bu basit bir mesele değil Bay Winston," diye devam etti doktor, sanki ben hiç konuşmamışım gibi.

"Bana Beau demenizi söylemiştim."

"Bu basit bir mesele değil, Beau. Belli nedenlerden ötürü ayrıntılara giremem, ama bu kadar kısa bir süre sonra size güvenmesi her şeyi değiştirir."

"Neyi değiştiriyor? Bana ne soracaktın?"

Doktor duraksadı ve on saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. "Bu artık geçerli bir hareket tarzı değil, Beau. Ama benimle konuşma isteğini takdir ediyorum."

Kadının kapıyı yüzüme kapattığını hissettim ve bu ruh halime hiçbir şey yapmadı. Bu kadın hoşlansa da hoşlanmasa da Shelly beni ilgilendirirdi.

Ve bir şey daha, haftalardır hayalini kurduğum bir kadını öpmüştüm. Bir sonraki hamlemi planlıyor olmalıydım, hayallerimin gerçek kadını dışarıda volta atarken arabamda sıkışıp terapistiyle konuşmuyor olmalıydım.

Buraya nasıl geldim ben? Bu şimdiye kadar yaptığım en garip konuşmaydı.

Tüm bu faktörler beni sözlerimin bilgeliğini tartışmadan konuşmaya itti. "Dinleyin hanımefendi, Shelly'nin bu rahatsızlığı olduğunu ve sizin de ona yardımcı olduğunuzu anlıyorum, bu harika bir şey. Ama ben bu kadını önemsiyorum. O tam bir otomotiv dehası. Araba parçaları tasarlayabildiğini, dökebildiğini ve kaynak yapabildiğini biliyor muydun?"

"Uh-"

"Ve sadece bir motoru dinleyerek sorunları teşhis etmek mi? Bunu yapabilen biriyle hiç tanışmadım. Küfürbaz papağanları da evlat ediniyor. Sıcak ve arkadaş canlısı biri gibi görünmeyebilir ama kadının kocaman bir kalbi var ve bunu saklamanın kimseye bir faydası yok, özellikle de ona. Açlıktan ölüyor, Doktor. Siz bunu görebiliyor musunuz bilmiyorum ama ben görebiliyorum. Benim fikrimi soracak olursanız, bir teşhisten çok şefkate ihtiyacı var. Ama işte."

Dr. West öksürük olabilecek bir ses çıkardı - ya da boğuluyor olabilirdi, anlayamadım. "Onun için üzülüyor musun Beau? Bu yüzden mi yardım etmek istiyorsun?"

"Evet, onun için üzülüyorum."

"Bu iyi bir dayanak değil-"

"Ama daha çok diğer herkes için üzülüyorum. Çünkü gördüklerime, benimle paylaştığı anlara bakılırsa, bunu başka kimsenin görememesi çok yazık. Bu da beni onun dışarıdan gördüğümüz güzelliğinin içerideki güzelliğiyle *hiçbir* ~~ada~~ olmadığından şüphelenmeye itiyor."

Sessizlik buluştu bu son açıklama. Shelly'nin doktoru oldu

bir süre sessiz.

Hâlâ bağlı olduğumuzu görerek ekrana bir göz attım, sonra sorusunu duymak için tam zamanında kulağıma götürdüm,

"Beau, bu Cuma öğleden sonra Shelly'ye eşlik etmek ister misin? Benimle buluştuğunda?"

"Eğer beni orada istiyorsa, orada olacağım." Dikiz aynasından Shelly'ye bir kez daha baktım; hâlâ volta atıyor, tırnağını ısıırıyordu. Onun endişeli görüntüsü beni de endişelendirdi. Sırtının dik ve uzun olması, omuzlarında taşıdığı yük düşünöldüğünde bir mucizeydi.

"Teşekkür ederim." Dr. West'in sesi yine dostça, hatta heyecanlıydı. "Teşekkür ederim, Beau."

"Ne için? Ben hiçbir şey yapmadım."

"Bundan o kadar emin olma. Cuma günü görüşürüz." Dr. West aramayı sonlandırdı ve eğer ses tonunu doğru değerlendirdiysem, gülümseyerek bitirdi.

Gülümsemeden telefonu kontrol panelime fırlattım. Bir dakika durup günün olaylarını düşündüm. Ama garajdaki öpüşmemizden daha ileri gitmedim, çünkü çoğunlukla bunu yapmak istemiyordum. Bu sadece günün değil, ayın da en önemli anıydı. Belki de tüm yılımın.

Pencereme vurulan yumuşak bir ses beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Shelly kapımın yanında durmuş, kollarını kavuşturmuş, gözleriyle beni sorguya çekiyordu.

Ona küçük bir gülümseme verdim ve sürücü tarafındaki kapıyı açarak onu birkaç adım geri gitmeye zorladım.

"Dr. West'le konuşmuşsunuz."

Başımı salladım, kapıyı kapattım ve önümdeki olağanüstü kadını inceledim. Duvarlarını dikmek için mücadele ediyor gibi görünüyordu. Bakışları üzerimde geziniyordu, sanki kaybolmak üzereydim ve o benim görüntümü hafızasına kaydetmeye çalışıyordu.

"Evet."

"Sana dokunma terapisini sordu mu?"

Bu vardı Ben genişleme benim gözlerle akut İlgi.
"Dokunma terapisi mi? Bana daha fazlasını anlat."

"O sormadı mı?"

"Cuma günü randevun için seninle gelmemi istedi."

Shelly bana üç kez hızlıca göz kırptı. "Ne?" "Seninle gelmemi istiyor."

"Oh." Kelime gerçek bir sestten çok bir nefesti ve bakışları sonunda benimkilere yerleşerek kalbimin gerekli iki atışı atlamasına neden oldu.

"Eğer senin için de uygunsa."

Shelly hızla başını salladı. "Evet. Benim için sorun yok. İyiden de öte."

"Güzel. Bu cuma gelemeyeceğim. Cumartesi günü Cletus'un Nashville'de bir işi olduğu için kapatmak zorundayım ama gelecek hafta seninle geleceğim."

"Beni dükkâna geri götürüyorsun." demeden önce beni uzun uzun inceledi.

"Ne? Şimdi mi?"

"Şimdi dükkâna dönüp arabamı almam gerekiyor. Sanırım eve gitmem gerekiyor."

"Tamam." Başımı salladım, hayal kırıklığımı belli ettim ama zorlamak istemedim; çok şey olmuştu ve belli ki bazı şeyleri sindirmek için zamana ihtiyacı vardı, ama içimi kemiren bir düşünce tereddüt etmeme neden oldu. "Shelly, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet."

"Benim yüzümden kendine zarar verdin mi?" *Kesmek* kelimesini söyleyemedim, boğazıma takıldı ve yanmasına neden oldu, bu yüzden kolunu işaret ettim.

Başını salladı, dikkati arkamdaki bir noktaya kaymıştı. "Hayır, görmedim."

Benim rahatlama oldu kemik
Derin, henüz ENDİŞE hâlâ duruyordu. "Ama sen istedin?"

Konuşmadan başını salladı, yüz hatları boştu, gözleri hâlâ başka bir yere sabitlenmişti.

"Bu gece eve gittiğinde endişelenmeli miyim-" "Benim için endişelenme."

"İmkânsız."

Bakışları benimkilerle kesişti, keskinleşti ve her zamanki gibi aklımı dağıttı.

"Sana benim hakkımda endişelen diye bir şey söylemedim." Sert ses tonu hayal kırıklığını yansıtıyordu.

"Shelly," diye yarım adım öne çıktım, "sen bana söylemeden önce de senin için endişeleniyordum."

İrkildi. "Deli olduğumu düşündüğün için mi?" "Çünkü değer verdiğim insanlar için endişelenirim."

İtirafım onun buzdan duvarını kırmış gibiydi ve yüz hatları bir anda eridi. "Ben de seni önemsiyorum."

"Bu gece seninle kalmalı mıyım? Yardıma ihtiyacın var mı?"

*Bana ihtiyacın
var mı?*

"Hayır." Sesi artık yumuşak, bakışları sevecendi ve beni önemsemiğine inandım. "Endişelenmene gerek yok. Bir yılı aşkın süredir kesmiyorum ve hiç bıçağım yok. Dr. West gerçekten yardımcı oldu."

Tanrı'ya şükür.

"Güzel. Bu gerçekten çok iyi." Rahatladığımı yüzümden belli etmemeye çalıştım ama küçük bir gülümsemeye izin verdim. "O zaman ertelemeye ne dersin?"

"Yağmur çeki mi?"

"Evet. Yarın akşam yemeğinde sen ve ben Daisy's'e gidiyoruz. Bir randevuya."

Shelly, önerim onu çok şaşırtmış gibi gözlerini kırpmıştırdı. Kaşları birbirine çarptı, açıkça kafası karışmıştı. "Hâlâ benimle gelmek istiyor musun?"

"Evet, tabii ki."

B a ş ı n ı salladı, protestosu yüzünden okunuyordu. "Ama-"

"Sana bir şey sormama izin ver." Bir adım daha yaklaştım. "Endişeniz ya da takıntınız insanlara dokunmak mı?"

"Evet."

"Ama sana dokunursam? Sorun olmaz mı? Bu sende bir şeyler yapma isteği uyandırmıyor mu?"

Kollarını kavuşturdu. "Doğru. Başkalarına dokunamam, bunu başlatamam ama dokunulmak herhangi bir takıntılı düşünceyi veya zorlamayı tetiklemiyor. Ben sadece ..."

"Ne?"

"İnsanlar bana dokunduğunda genellikle bundan hoşlanmıyorum. Ben de onlara dokunamıyorum."

"Bırakmalı mıyım?"

"Hayır!" Bunu öyle bir şekilde söyledi ki küçük gülümsemem genişledi. "Bunu yapman hoşuma gidiyor."

"Bildiğim iyi oldu," dedim. "O zaman yapmaya devam edeceğim." Evet. Bu benim flörtümdü.

"Bana dokunmandan çok hoşlanıyorum." "Ne zaman istersen bana dokunabilirsin" diye ekledi. Son cümleyi nefes nefese kalmış gibi söylemişti.

Tanrım, bazen onun acımasız dürüstlüğünden gerçekten hoşlanıyordum. Tahminleri denklemden çıkarıyor ve her şeyi basitleştiriyordu.

Shelly sırtışıma karşılık vermedi, onun yerine bakışları az önceki aynı hüznü teslimiyetle bulutlandı ve bariz melankolisi yüzümdeki gülümsemeyi sildi.

Onun alanına bir adım daha atarak bakışlarını üzerimde tuttum. Göz temasını sürdürmek için çenesini kaldırdı, vücudu benimkine doğru sallandı, nefesi kesildi. Yanaklarını avuçladığımda, içindeki gerginliğin donduğunu ve sonra avuçlarımın altında eridiğini hissettim. Rahatlamış ve minnettarmış gibi gözlerini kapattı ve minnettarlığını görmek göğsümü ağrıttı.

Lanet olsun. Onun için üzüldüm.

Bu nasıl bir şey olmalı? Kendi zihninin esiri olmak? Eylemlerinizin ve arzularınızın mantıksız bir korku tarafından rehin alınması?

Kendim için de biraz üzüldüm. Elleri üzerimdeyken harika hissediyordum. Ama şimdi bildiklerimi bildiğimden, bana uzanmasını istemiyordum. Muhtemelen onun dokunuşundan kaçacaktım, çünkü bunun neye mal olabileceğini biliyordum.

Aklımda bu düşünceyle dudaklarımı onunkilere değdirdim, verdiği sıcak ve aç tepkinin, vücudunun titreyişinin, huzursuzca kıpırdanışının tadını çıkardım.

Ama beni açıkça daha yakın istemesinden, ama bu konuda hiçbir şey yapamamasından hoşlanmadım.

Öpüşmeyi derinleştirirken, avuçlarımı kollarından aşağı kaydırdım, parmaklarımızı birbirine doladım ve ellerini belime doladım.

Hemen bana sarıldı. Sıkıca sarıldı.

Sanki beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi.

"Bir düşünceyi kabul etmeden üzerinde düşünebilmek eğitilmiş bir zihnin işaretidir."

- Aristoteles, *Metafizik*

Beau

O GECE OKB hakkında daha fazla bilgi edinmek için Google'ı kullanmadım. Terapistiyle olan randevusuna kadar beklemek istedim. Keskem için arama yapmak beni neredeyse paniğe sürüklüyordu.

Ama her zamanki gibi Shelly'yi hayal ettim. Ama meşgul değildik. Birlikte uzanıyorduk. Ona sarıldım ve ... hepsi bu. Eğer bir rüyanın umutlu olması mümkünse, bu rüya da öyleydi. Erkenden uyandım, iyice dinlenmişim ve aklımda tek bir soru vardı: İşe gitmeden önce Shelly'nin tutacaklarını nereden alabilirdim?

Güne hazırlanmak için etrafta dolanırken endişelenmeye başladım. Dün gece takıntılarına yenik mi düşmüştü? Bıçağı olmadığını söylemişti ama bıçak bulmak zor değildi. Bacaklarını tıraş ediyordu, değil mi? Yani jileti vardı.

Keşke bir cep telefonu olsaydı ve keşke onu kontrol etmenin bir yolu olsaydı.

Tıraş olurken yanlışlıkla boynumu kestim, dikkatimin dağılmasının kefareti. Bir selpakla lekeyi sildikten sonra tuvalete attım. Ama sonra tuvaletin sifonu çekilmedi. Bodrumdan pompayı almayı aklıma not ettim ve kahve kokusunun çağırdığı alt kata indim.

Mutfağa girdiğimde aklım hâlâ Shelly'deydi.

-Onu akşam yemeği için Daisy'den başka bir yere götürüp götürmemem gerektiği, ona çiçek alıp almamam gerektiği, takıntılı düşüncelerinin geri kalanının ne olduğu ve sonuçta ortaya çıkan zorlamalar - bu yüzden çevreme pek dikkat etmiyordum. Randevumuz için duyduğum heyecan, onun iyiliği için duyduğum endişeyle sinir bozucu bir şekilde bastırılıyordu.

Onunla her zaman böyle mi olacaktı? Onu düşünmek her zaman yarı beklenti, yarı endişe mi olacaktı?

"Neyin var?" Billy'nin sorusu başımı kaldırmama neden oldu. En büyük ikinci kardeşim takım elbisesini giymiş ve kravatını takmıştı. "Senin Hank'le balığa çıkman gerekmiyor muydu?"

"İptal ettim. Yapmam gereken bir iş var." Dolaptan bir kahve fincanı alıp başparmağımı omzumun üzerinden attım. "Tuvalet tuhaf davranıyor."

"Ne gibi? Hiciv mi demek istiyorsun?" Bu soru Cletus'tan geldi, masada kitap okuduğu yerden başını kaldırıp bakma zahmetine bile girmede. Hâlâ pijamalarını giyiyordu, kıvrıkcık saçları

Saçları dağınıktı. Yine de onu bu kadar erken kalkmış görmek beni şaşırttı.

"Hayır, demek istediğim-"

"Umarım bir kara komedidir," diye ekledi, dikkatini hâlâ gazeteden ayırmadan.

"Cletus. Bu iğrenç." Cletus'un karşısında oturan Duane'in sesi azarlayıcıydı.

Sonunda Cletus gözlerini kâğıttan ayırdı. "Ne?" "Karanlık
Komedi mi?" Benim ikiz kaldırılmış
onun Kaşlar.

"Kaka mı demek istiyorsun?"

"Hayır, Duane." Cletus bunu acı dolu bir iç çekişle eşleştirdi.

"Bu onu boktan bir komedi yapardı," diye araya girdim ve ekledim

Gülümsedikçe kendimi daha iyi hissederek, her zaman yaptığım gibi sohbet ateşini körükledim.

"Hepiniz bir avuç tuvaletsiniz," diye mırıldandı Billy nefesinin altında.

Hepimiz dikkatimizi ağabeyimize çevirdik ve Cletus bizim adımıza konuştu: "Dur tahmin edeyim, bu evdeki tuvaletler komik davrandığı için mi?"

Billy bardağını Cletus'a doğru eğdi. "Aynen öyle."

Sırıttım, içimdeki çığlık yatışıyordu. Kardeşlerimin yanında olmak iyi bir merhem ve iyi bir hatırlatıcıydı. Hepimiz karanlık zamanlar yaşamıştık -bazen birlikte, bazen ayrı ayrı- ama işte buradaydık, bir Çarşamba günü sabah 7'den önce tuvalet şakaları yapıyorduk.

Babamız ortalıkta yokken, hayatımızı sürekli bir tedirginlik içinde yaşamıştık. Bir trajedinin yaşanmasını, bir ayakkabının düşmesini, bir yumruğun inmesini bekledik.

Bu şekilde yaşamak bir seçenek değildi, artık değil. Shelly'nin terapisti kayda değer bir ilerleme kaydettiğini söylemişti.

Başarısızlık beklentisi ona da bana da haksızlıktı. Hiç kimse sorunlardan ve çekişmelerden muaf değildir. Onun bagajında OKB etiketi vardı, benimkinde ise Darrell Winston.

Shelly ve ben böyle zamanlar geçirebildiğimiz sürece, uyumsuzluk birbirimizi tanıdığımız ve zevk aldığımız sık, günlük anlarla seyreltiildiği sürece, o zaman başa çıkabilirdim.

Kendimi onun, bizim, umut ve mutluluk olasılığımızdan mahrum bırakamazdım.

Sefalet beklemeyi ya da öngörmeyi reddettim.

PIGGLY WIGGLY HAD POTHOLDERS. I picked up four, Çiçek demetlerinin yanından geçip kasaya doğru yürüyordum. İçimden bir ses Shelly'nin çiçekleri çoğu insan gibi takdir etmeyeceğini söylüyordu. Aslında, onlardan nefret edeceğinden oldukça emindim.

Markete gitmekten vazgeçtiğim için oto tamirhanesine ancak sabah 8:30'da varabildim ve bu da beni üçüncü varan kişi yapıyordu. Cletus'un arabası hâlâ kayıptı. Heyecanlıydım, şimdi mutlu bir bekleyişin pençesindeydim. Onu görmek için sabırsızlanıyordum.

Duane dükkânın önünde duruyordu ve ben de onun yanında durdum. Gözlerimi garajın loşluğuna alıştırmak için bir an bekledim ve geniş alanı taradım.

"Shelly nerede? Arabasını otoparkta gördüm."

"Daisy'nin Volvo'sunun altında, arkada." Üzerinde çalıştığı Ford 'dan başını kaldırıp baktı, yüzünde bir kaş çatma vardı.

Konsantrasyon.

"Teşekkürler." İkinci kez söylenmesine gerek kalmadan o yöne doğru ilerlemeye başladım ama ikizimin eli koluma girdi.

"Bir dakika bekle."

Önce parmaklarına, sonra da ona baktım. "Ne oldu?"

Elini bıraktı ama kaşları hâlâ çatıktı. "Daha sonra öğle yemeği yemek ister misin?"

"Pardon?" Onu doğru duymuş olamazdım; her zaman Jess'le öğle yemeği yedi.

"Daha sonra yemeğe çıkmak ister misin?"

"Jess şehir dışında mı?"

"Hayır."

Onu inceledim, kaşları çatıktı, çenesi gergindi. Kızgın değildi ama kızgın gibi bir hali vardı.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır."

Garajın arka tarafında betona çarpan metal takırtıları dikkatimi çekti. "Bakalım gün nasıl geçecek," dedim dalgınca, kardeşimden uzaklaşıp lacivert Volvo'ya doğru ilerlerken.

Hemen Shelly'nin arabanın altından çıkan bacaklarını ve botlarını fark ettim. Sırıttım, çünkü bacakları çıplaktı, bu da kısa şortunu giydiği anlamına geliyordu.

Çizmesini kendiminkiyle dürttüm. "Günaydın." "Günaydın." kelimesi kulağa gergin geliyordu, sonra o homurdandı, sonra da küfretti.

"Aşağıda iyi misin?"

Shelly arabanın altından çıktı; ona yer açmak için geri geri gittim. Ayağa kalkarken yanına çömelip

Dirseklerini kaldırdığı dizlerine dayamış, onu görme arzuma yenik düşmüştüm. Saçlarını daire şeklinde örmüştü, bu yüzden bir tacı andırıyordu ve bana bir sütçü kızı ya da Hollanda'dan tahta ayakkabı giyen bir kadını hatırlatıyordu. Yüz ifadesi rahatsız edici değildi ama ağzının yapısı onu ele veriyordu. Dişleri sıkılıydı, dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı, bu da alt dudağının üsttekenden bir milimetre daha fazla çıkıntı yapmasına neden oluyordu.

Shelly elinin tersiyle alnını sildi ve bir kaşının üzerinde yağ izi bıraktı. "Birisi bu cıvataları sökmüş. Otomatik asansörü kullanmam gerekecek." Bakışları sanki bir yere sabitlenmek istemiyormuş gibi üzerimde geziniyordu.

"Yardım ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim." Dikkatini elindeki İngiliz anahtarına vermişti, henüz gözlerimin içine bakmamıştı.

Duane'in bizi duyma ihtimali olmamasına rağmen sesimi alçalttım. "Hâlâ Daisy'de yemek yemek istiyor musun? Ya da başka bir yere gidebiliriz."

Omuz silkti, anahtarla oynuyordu. "Nereye istersen giderim."

"Yedi mi? Birlikte mi gideceğiz?"

"Tamam."

Onu inceledim, kaçamak cevapların ötesindeki ruh halini okuyamadım. "Shelly."

"Evet?"

"Bana bak."

"Neden?"

"Nasıl hissettirdiğini seviyorum."

Gözleri birden benimkilere kaydı. *İşte böyle.* Göğsümdeki kekeleyen çift atışı memnuniyetle karşıladım.

Sanki kendini durduramıyormuş gibi, "Nasıl bir his?" diye sordu.

Bakışlarını tutarak yüz hatlarıma yavaşça bir sırtış yayılmasına izin verdim ve onda kalp çarpıntısına dair herhangi bir cevap işareti olup olmadığına baktım. Hayal kırıklığına uğramadım.

"Beau," diye fısıldadı, bakışları memnuniyet verici bir şekilde bulanıklaşıyordu. "Gülümsemenden hoşlanıyorum."

"Başka neyi seviyorsun?" Hızlı, ısırıcı bir öpücük için çıkık alt dudaklarını yakaladım; parmaklarımin uçlarını baldırının altından dizinin arkasındaki ipeksi tene doğru kaydardım.

Ayrılmış dudaklarından küçük bir inilti çalındı. Bu ses zevk ve hayal kırıklığının güçlü bir karışımıydı ve beni sırtıtmaya itti. Uzaklaşmak için eğildiğimde, ellerinden biri geri çekilmemi engellemek için beni gömleğimden tutacakmış gibi kalktı. Sonunda yapmadı, bunun yerine boş bir yumruk yaptı ve dişlerini tekrar gıcırdattı.

Ayağa kalktım, onun ateşli bakışlarıyla karşılaştım, tepkisinin beni memnun ettiği gerçeğini saklamadım.

Sıcak bakışları sanki onu şaşırtmışım gibi üzerimde gezindi. "Bana bakışın hoşuma gidiyor."

"Sana nasıl bakıyorum?"

Başını hafifçe sallayarak bana neredeyse gülümseyen bir hediye verdi. "Zaman kaybetmeyi bırak. İşinizin başına dönün."

"Patronun görmesinden mi korkuyorsun?" Kaşlarımı salladım.

Dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlayarak başını öylece çevirdi, gözlerini kısarak bana baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Ben de başımı bir kez eğdim ve "Hanımefendi" dedim. Sonra ikinci kattaki ofise çıkan merdivenlere yöneldim, gözlerinin sürekli beni takip ettiğini biliyordum.

İş kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyordu. Ayrıca bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Binada duş olmaması çok kötüydü, çünkü soğuk bir duş alabilirdim.

GÜZEL **BİR** GÜNDÜ. Aslında, son zamanlardaki en iyi gündü.

Dokunuşları çalmak ve bakışları değiş tokuş etmek -onu beni izlerken yakaladığımda ya da o beni onu izlerken yakaladığımda tenimi diken diken eden sıcak hisler- şüphesiz günün muhteşemliğine katkıda bulundu.

Ama bundan çok daha fazlası, iki meslektaş gibi karşılıklı saygı ve hürmetle çözümleri tartışmak daha da güzeldi.

Paslanmış bir eksantrik mili hakkında fikrimi sordu. Ben de ondan eğrilmiş bir volan için danışmanlık yapmasını istedim. Çok zekiydi. Çok eğlendim. Onunla konuşmak, onunla sorun gidermek, onunla birlikte *olmak* eğlenceliydi.

Saatler bizden uzaklaştı. Duane, Jessica ile saat 17:00 civarında ayrılmıştı. Ne olduğunu anlamadan önce, hızlı bir duş almak için eve gidecek zamanım kalmamıştı. Garajın arkasındaki büyük lavaboda elimi yüzümü yıkamakla yetinmek zorunda kaldığımda, bu rahatsızlıktan dolayı herhangi bir kızgınlık duyamadım.

Lavabonun üç musluğu vardı, paslanmaz çelikten yapılmıştı ve standart boyutlardaki bir küvetten biraz daha büyüktü. Bildiğim kadarıyla hiç kimse içine girip gerçek bir banyo yapmaya çalışmamıştı, çalışmak da istemezdi. Gün boyunca ellerimizdeki aletleri, paçavraları ve yağları temizlediğimiz yerdı.

Hızlı bir yıkanma ihtiyacı ortaya çıktığında, genel uygulamam tulumumun kollarını belime bağlamak, atletimi çıkarmak ve bir bez ve bir kalıp sabun kullanarak temizlenmekti.

Shelly görüldüğünde boynumu daha yeni sabunlamıştım. Beni yarı çıplak ve sabunlu suyla kaplı görmeyi beklemediği her halinden belliydi. Gözleri, beni üst kattaki ofiste üstümü değiştirirken yakaladığı günü anımsatan bir şekilde vücudumda gezindi - takdirle ısınmıştı.

Derimin altında beliren dikenli sıcaklık kalbimi dörtnala koştururken bile sııttım.

"Merhaba Shelly." Yumuşak ve etkilenmemiş görünmeye çalıştım ve çoğunlukla başarılı oldum.

Gözlerini ayırmadan, "Merhaba," dedi ve transa geçmiş gibi bakmaya devam etti.

Sırıtışım genişledi.

Aniden bakışlarını kaçırdı ve silindir kapının çoktan kapanmış olduğu ön tarafa doğru yürüdü. Malzeme dolabında kaybolmadan önce geri çekilişine sırtarak bakarken saate baktım ve saatin 18:30'u biraz geçtiğini fark ettim.

Tam ona seslenmek, onu kızdırmak üzereydim ki, bir elinde bir bez, diğerinde bir havlu tutarak yeniden ortaya çıktı.

Kendimden memnun gülümsemem kayboldu ve geniş bakışlarım onunla el bezi arasında gidip geldi. "Ne yapıyorsun?"

"Yıkıyorum." Shelly benimkinin yanındaki musluğu çevirdi, havlularını lavabonun uzak kenarına serdi ve tişörtünü çırparak çıkardı.

Daha önce olduğu gibi, gözlerimi önümüzdeki duvara çevirmeden önce dantel ve tenin kışkırtıcı bir görüntüsünü yakaladım.

"Shelly ..."

"Evet?"

Kalın bir şekilde yutkundum, çevresel görüşümde çıplak teninin görüntüsünü engelleyemedim. Birazdan soyunmaya başladı. Şortlar. I kapalı benim Gözler, sıkma onlar kapat hain olarak görüntüler-bazıları itibaren benim rüyalar, bazı yeni fanteziler içsel görüşümü altüst etti. Bana işkence ediyordu. "İşin bittiğinde lütfen sabunu uzat." Sesinde mizah vardı. Çok değil, sadece bir iz, sadece yeterince fark ettim.

Dişlerimi sıktım ve sabunu alması için ona uzattım. "Burada centilmen olmaya çalışıyorum ve sen bunu gerçekten zorlaştırıyorsun."

Sabunu elimden aldı. "Gerçekten mi? Hiç de zor görünmüyor."

İnanılmaz bir kahkaha atarak gözlerimi açtım ve sonra hızla tekrar kapattım, iki elimle lavabonun kenarını kavradım. "Göbek adın ne?"

"Catherine."

"Shelly Catherine Sullivan, az önce benimle flört mü ettin?"

Hemen cevap vermedi, beni göz kapaklarımın ardındaki karanlıkta şehvetli hayal gücüm ve akan suyun sesiyle bekletti.

Ama sonra cevap verdi ve sesi acı verecek kadar yakındı, vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. "Her zaman bir centilmen misin?" diye fısıldadı, bu soru dürüstçe merak uyandırıyordu.

"Seninle olacağım."

"Ama her zaman öyle miydin?"

Geçmişini düşündüm, son kız arkadaşımı, ondan öncekini ve ondan öncekini. "Evet. Ben her zaman bir centilmen oldum."

Geri adım attığını hissettim. "Benim için bir istisna yapmalısın."

"Sana bir hanımefendi gibi davranmamı istemiyor musun?" "Ben bir hanımefendi değilim."

"Sen benim leydimsin." Sırıttım, bu beklenmedik değiş tokuşun tadını çıkarıyordum.

"Evet." Sesi düşünceli ve ciddiye; fısıltıyla devam ederken gözlerini üzerimde hissettim, "Senin olmak istiyorum."

Bu itiraf, her şeyden çok, çünkü öpücüklerden, bugünkü ateşli bakışlardan daha çok nefesimi kesmiş, kalbimi hoplatmış ve boğazımı yakmıştı. Olacakların ve geleceğin neler getirebileceğinin bir vaadiydi ve içim sızladı.

O zaman benim ol, ben de senin olayım, demek istedim ama diyemedim. Sesimdeki sertliği ya da umudu uzak tutamazdım ve çok hızlı bir şekilde çok güçlü bir şekilde yaklaşarak onu korkutmak istemedim.

Musluğunun kapandığını duydum ve geri çekildiğini hissettim. "Üstümü değiştirmek için yukarı çıkıyorum."

"Gözlerimi açabilir miyim?"

Shelly, "Onları kapatmana gerek yoktu" diye cevap verdiğinde sesi daha da uzaklaşmıştı.

Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve merdivenlere doğru yürürken onu gördüm. Bir havluya sarınmıştı ve omuzları çıplaktı. Aşağı baktım ve giysilerini -tüm giysilerini- lavabonun köşesinde bir yığın halinde gördüm ve hırıltılı bir nefes verdim.

Ya beni arzuyla ç ı l d ı r t m a y a çalışıyordu ya da kadının hiç alçakgönüllülüğü yoktu. Her iki durumda da fark etmezdi, sonuç aynıydı.

Orada durmuş, sabunlu, gömleksiz, sıırılsıklam ve son çıplaklığının kanıtlarına aptal gibi bakarken, birden Cletus'un üst kattaki ofiste kitaplar üzerinde çalıştığını hatırladım. İlkel ve sahiplenici bir şeyin şoku beni aceleyle durulamaya ve havlulanmaya, aceleyle musluğu çevirmeye ve Shelly'yi yakalamak için koşmaya itti.

Bu benim vereceğim bir karar değildi ama olsun. Kardeşimin önünde üstünü değiştirmesini istemiyordum. Acele etmeye o kadar odaklanmışım ki, merdivenlerin dibindeki kapıyı açarken neredeyse Cletus'la çarpışıyordum.

"Dur bakalım, Beauford." Cletus ellerini kaldırdı. "Shelly ona biraz zaman vermemi istedi, üstünü değiştiriyor."

Rahatlamış bir kahkaha atmadan önce kendimi durdurdum, bunun yerine içimdeki dürtüyü bastırdım ve Cletus'un geçmesine izin vermek için kenara çekilirken başımı salladım.

"Tabii, tabii. O çıkana kadar burada bekleyeceğim."

Cletus omuz silkti ve garajın etrafına göz gezdirdi. "Muhtemelen şimdi yukarı çıkabilirsin. Sanırım şimdiye kadar önemli kısımları halletmiştir."

Ağabeyime baktım, Shelly'nin mahremiyetini rahatça göz ardı etmesine inanamayarak kaşlarımı kaldırdım. "Önemli kısımlar mı?"

Dudaklarını sert bir çizgiye bastırmış, dalgın bir tavırla kapalı silindir kapıyı inceliyordu; beni duymadığı hissine kapıldım. "Cuma öğleden sonra dükkânı tek başına kapatman hâlâ sorun değil mi?"

"Sorun değil." Artık acele etmeme gerek olmadığına göre, havluyla kurulanmak için biraz zaman ayırdım.

"Cumartesi sabahı Billy ile birlikte Nashville'e gitmenin bir sakıncası var mı? Cuma günü de geç saatlere kadar çalışıyor."

"'Şey' Claire ile olan şovunuz mu?" Profilini inceledim. Sesi tuhaf ve endişeli geliyordu. "Gergin misin?"

"Hayır." Çok hızlı cevap verdi, bakışları bize en yakın olan Master Lock alet kutusuna takıldı. "Sinirlere karşı dayanıklı olduğumu biliyorsun."

"Elbette, Cletus." Bir mucize eseri gözlerimi devirmedim.

"Yolda Bayan Sylvester'ı alacaksın.

Cumartesi sabahı. Senden bir beyefendi gibi davranmanı bekliyorum. Senin büyüklüğünde bir çapkınla flört edebilecek donanıma sahip değil." Ağabeyimin dikkati alet kutusuna döndü ve boğazını temizledi.

"Jenn'i mi kastediyorsun?"

Gözleri bana dikildi, keskin ve şüpheliydi. "O bayanı Jenn diyecek kadar iyi tanımıyorsun."

Sırıtmama rağmen şaşkınlıktan ağızım açık kalmıştı.

"Gerçekten mi?"

"Hayır." Kollarını kavuşturdu ve çenesini kaldırdı, yüz hatlarına meydan okuma ifadesi kazınmıştı.

"O zaman belki Nashville'e giderken onu daha iyi tanımak için kullanırım."

Kardeşim gözlerini kısmış olsa da, gözlerinin ardındaki ateş güneş kadar açık ve iki kat daha sıcaktı.

Sırıtmaya devam ettim.

"Keyfin yerinde. Neden keyfin yerinde?
Bugün Salı değil."

Elimi Cletus'un omzuna atıp hafifçe salladım. "Cumartesi günkü araba yolculuğunu dört gözle bekliyorum, hepsi bu. Yeni arkadaşlar edinmeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Cevap veremeden ya da rahatsızlığına güldüğümü göremeden kardeşimden uzaklaştım ve merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

"Beauford Fitzgerald Winston-"

"İyi geceler, Cletus." Dönmeden ona el salladım. "Burada kalmana gerek yok. Ben kapıyı kilitleyeyim."

Öfkesinin yoğunluğu o kadar güçlüydü ki, üç düşünce zihnimi meşgul ederken, sıcaklığının başımın arkasına doğru ilerlediğini hissettim:

Bir: Centilmen olmayan yanım Shelly'nin tüm "önemli kısımları" anlatmayı bitirmemiş olmasını umuyordu.

İki: Daha önce hiç şüphem yoktu ama Cletus Muzlu Kek Kraliçesi'ne (nam-ı diğer Jennifer Sylvester) çok kötü davranıyordu ve belli ki bundan haberi yoktu.

Üç: Cletus'la uğraşmak bütün gün yaşadığım en eğlenceli ikinci şeydi.

Birincilik Shelly'ye ve birlikte geçirdiğimiz her ana aitti.

"Bir insanın kalbini ve zihnini anlamak için, halihazırda neyi başardığına değil, neyi arzuladığına bakın."

- Kahlil Gibran

Beau

NE YAZIK KI ben ofise girdiğimde **SHELLY** giyinmeyi çoktan bitirmişti. Döndü ve bana baktı, iki kez baktı ve bana neredeyse bir gülümseme daha verdi.

"Sakıncası var mı?" Dolabıma doğru ilerlerken sırtışı ben ele veriyordu.

Şimdi ayak bileklerinde biten ve gözlerinin rengiyle uyumlu uzun mavi bir yazlık elbise giymiş olan Shelly dolabının kapısını kapattı ve bir omzunu dolaba yasladı.

"Benim için hiç sakıncası yok." Bakışları bariz bir incelemeye üzerimde gezindi. Gittikçe daha cesur, daha rahat oluyordu.

etrafımda. Hoşuma gitmişti.

"Yani, biraz mahremiyet istiyorum." "O zaman benim için sakıncası yok."

Bu beni güldürdü ve başımı ona doğru salladım, tulumumun kollarını belimden çözerken kadına yan gözle baktım.

Ama tulumumu kalçalarımın altına doğru ittiğimde Shelly başını çevirdi. Döndü ve derin bir nefes almış gibi görünen omuzlarının inip kalkışını izledim.

Bakışlarım onun sırtına ve kollarına takıldı; elbisesinin ince askıları nefis bir tenin genişliğini sergiliyordu.

"Güzel bir elbise" demeden önce bir kez yutkunmak zorunda kaldım.

"Teşekkürler," dedi, sesi yumuşaktı.

Üzerimi değiştirirken kalbim çılgınca çarpıyordu. Uzun bedenine, kalçasının kıvrımlarına, boynuna, başını taçlandıran örgüden kurtulup şimdi sırtından aşağı dökülen buklelerine göz attım.

Bana dokunmandan çok hoşlanıyorum.

Ne zaman ~~istesen~~ bana dokunabilirsin.

Seninle seks yapmak istiyorum.

Akşam yemeğini atlayıp, doğrudan gecenin fiziksel kısmına, ve o şikayet etmeyecekti.

Ama dürüst olmak gerekirse, yapardım.

Bu kadını *sevdim*. Hem de çok. Belki de çok fazla seviyordum ve belki de şalgam arabasını atın önüne koyuyordum.

Sakin ol, Beau. O hiçbir yere gitmiyor. Acele etme.

Tam gömleğimi giymiştim ki, kapı çalındı. ofis kapısı. Shelly'nin başı önce kapıya, sonra da soru sormak için bana döndü.

Omuz silktim, çünkü Cletus bir odaya girmeden önce kapıyı çalmazdı. *İnsanların mahremiyetine ya da isteklerine aldırış etmeden içeri dalan* bir tipti. En azından evdeydi.

Gömleğimin düğmelerini yarım ilikleyerek, "İçeri gel Cletus," diye seslendim.

Kapı açıldı ve ben kaskatı kesildim, parmaklarım bir sonraki düğmeyi iliklemek için uğraşıyordu. Kapıda duran adam Cletus değildi ama onu hemen tanıdım.

O Quinn'di, Shelly'nin kardeşiymiş ve tehdit arıyormuş gibi ofisi tarıyordu.

"Selam Quinn." Çabucak toparlanıp öne çıktım ve iri adama elimi uzattım. Uzun boylu olduğumu hatırlıyordum ama *bu kadar uzun* olduğumu hatırlamıyordum.

Gözleri bana dikilmişti ve tam olarak aynı şekil ve renk olarak Shelly'nin, hangi ben sonra etiketlenmiş *rahatsız edici bir su rengi.*

"Beau," dedi alçak sesle ve homurdanarak, elimi kolayca tuttu ve sıkıca sıktı. "Alt kattaki kapı kilitliydi. Arkadan dolaştım ve içeri girdim."

"Sorun değil," dedim kolaylıkla, izin istemediğini, daha çok güvenliği gevşek tuttuğum için beni nazikçe azarladığını hissetsem de.

Ayrıca benim Duane değil de Beau olduğumu nereden biliyordu?

"İstediğin zaman gelebilirsin. Janie nasıl?"

Gözleri kız kardeşine takılana kadar ben de dahil olmak üzere ofisi bir kez daha hızlıca gözden geçirdi. Geriye kayarak ikisinin arasına baktım ve aile benzerliğinden daha fazlasını gördüm. Aynı keskin açılar, yüksek elmacık kemiklerini, simetrik yüz hatlarını ve saç rengini paylaşıyorlardı.

Shelly kardeşine sabit bir şekilde baktı ama onu kucaklamak için hiçbir hareket yapmadı. Ya da onu selamlamak için. Ya da başka bir şekilde büyük adamı karşılamadı.

Shelly bakarken, Quinn onu tepeden tırnağa inceledi, sanki bir insandan çok bir malın envanterini çıkarır gibiydi.

"Janie ve Des harikalar," diye cevap verdi sonunda. "Des mi?"

Dikkati bana döndü. "Oğlumuz."

"Bebğiniz mi oldu?" Sırtışım otomatikti. Bebekler kesinlikle sırtılacak bir şeydi.

Bir kez başını salladı, gözleri Shelly'ye ve sonra tekrar bana kaydı. "Birkaç ay önce."

"Bu çok harika. Tebrik ederim. Jethro ve Sienna baharda bebek bekliyorlar." Bu son bilgiyi gönüllü olarak verdikten sonra, gevşek dilimden dolayı utandım. "Özür dilerim, bir şey söylememem gerekiyordu. Düğün sonrasına kadar sessiz kalmaya çalışıyorlar."

Jethro ve Sienna mutlu haberlerini gizli tutuyorlardı. Kardeşim bize daha yeni söylemişti ama başka kimsenin bilmemesi gerekiyordu.

"Bu konuda endişelenmeyin. Ben zaten biliyordum. Ailenizi tebrik ederim." Bunu eşit ve içten bir şekilde söyledi ama ses tonunda bir çekingenlik, bir mesafe vardı.

"Neden buradasın?" Shelly sonunda konuştu ama başka bir hareket yapmadı. Dün geceki olaydan önce

kardeşini gördüğü için mutsuz olduğunu düşünebilirdim. Ama şimdi onun hareketsizliğini bambaşka bir şey olarak görüyordum.

Onu gördüğü için mutluydu, bunu içeri girdiğinden beri gözlerinin onun yüzünden ayrılmamasından anlayabiliyordum. Kendini uzak tutsa bile onun varlığının tadını çıkarıyordu.

Ama aynı zamanda sinirli ve endişeliydi ve dünkü itirafı yüzünden nedenini şimdi anlıyordum.

Quinn uzun bir süre kız kardeşini inceledi ve sonra derin bir nefes aldı. "Konuşmamız gerek. Özel olarak."

"Tamam." Başını salladı, hemen kabul etti ve çantasını ayaklarının dibinde durduğu yerden aldı. "Gidebiliriz."

Gözlerim büyüdü ve dilimin ucuna bir itiraz geldi, ama sonra sağduyum kelimeleri ısırمامı engelledi.

Ne yapacaktım ki? Kadını yalanlayacak mıydım? Ona planlarımız olduğunu mu hatırlatacaktım? Kardeşiyle daha sonra görüşmesini mi isteyecektim?

Hayır. Bu yol saçmalıktı ve ben bundan daha iyi yetiştirilmiştim. Onunla özel olarak konuşmak için Chicago'dan gelmişti. Kendimi araya sokmamı gerektirecek bir durum yoktu.

Bununla birlikte, sağduyu galip gelmiş olabilirdi ama sağduyu, onun planlarımızı *-ve beni-* hiç düşünmeden ya da tereddüt etmeden göz göre göre hiçe saymasının tüylerimi diken diken etmediği anlamına gelmiyordu. Ne bir mazeret, ne yumuşak sözler ya da vaatler, ne bir erteleme önerisi, ne de bir bakış bile. Sanki varlığım sona ermiş gibiydi.

Canımı yakan onun kayıtsızlığıydı.

Ben geri çekilirken Shelly aceleyle kapıya yöneldi, gitmelerini beklerken omuzlarım dolaplara yaslandı.

Yüz hatlarımda asık suratlı bir hayal kırıklığı okunuyor olmalıydı çünkü Quinn yüz ifadem karşısında kaşlarını çatı, şahin gözleri kısıldı ve benden kız kardeşine, oradan da tekrar bana kaydı.

"Bir şeyi mi böldüm?"

Shelly başladı, bakışları benimkilere geldi, dudakları konuşmak üzereymiş ya da varlığım onu hazırlıksız yakalamış gibi aralandı. Sanki orada olduğumu unutmuş gibiydi. Ya da belki unutmamıştı ama kardeşini görmenin şokuyla dikkati o kadar dağılmıştı ki ben tamamen arka planda kalmıştım.

"Hayır." Başımı salladım, Quinn'e yatıştırıcı bir gülümseme verdim ve onları başından savdım. "Hiç de değil." Sonra Shelly'ye başımı salladım. "İşte görüşürüz."

Shelly parmaklarını büktü, çantasının askısıyla oynadı, bakışları yoğunlaşmıştı. Konuşacakmış gibi bir nefes aldı ama onun yerine ağzını kapattı. Aniden döndü ve merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

Gözlerim Quinn'e kaydı. O da beni izliyordu.

"İyi geceler," diye kolayca teklif ettim, hayal kırıklığı tadındaki acıyı yutarak.

"Sana da." Ses tonu dalgın ve çelişkiliydi, sanki kalıp beni mi sorgulayacağını yoksa kız kardeşini mi takip edeceğini bilemiyordu.

Son bir değerlendirme bakışıyla döndü, çıktı ve kapıyı sessizce arkasından kapattı.

"Deliliğin dokunuşu olmadan hiçbir büyük akıl var olmamıştır."

- Aristoteles

Shelly

Cuma günü Dr. West'e söylediğim **ILK ŞEY** "Quinn beni ziyaret etti." oldu. Oysa asıl konuşmak istediğim Beau'ya ne kadar kötü davrandığımı.

"Ne? Ne zaman? Ne zaman?"

"Çarşamba günü. İşten sonra geldi." Hava temizleyicinin kapalı olduğunu fark ederek karşısındaki koltuğa oturdum.

"O nasıl?"

"Bilmiyorum." Quinn duygu ve düşüncelerini saklamakta benden daha iyiydi. "Janie ve bebek hakkında konuşurken mutlu görünüyordu."

"Onu kucakladın mı?"

"Hayır. Birkaç kez denedim ama yapamadım. Ne zaman yaklaşısam boğuluyordum." Bir kahkaha attım.

"Komik bir şey mi var?"

"Bir keresinde kardeşime sarılmaya çalıştım, kelimenin tam anlamıyla boğuldum. Bir cipsle."

"Olamaz." Dr. West de bir kahkaha attı ve bana sempatik bir bakış attı. "Çipe ne oldu?"

"En başından başlayayım. İşten sonra beni evime kadar takip etti. Hâlâ halka açık yerlerde sorun yaşadığımı düşünüyor -ya da öyle olduğunu varsayıyorum-."

"Neden onu düzeltmediniz?"

"Aklıma gelmedi. Beau'ya yaptığım şey yüzünden telaşlı ve üzgündüm." *Kahretsin. Hay aksi. Hay aksi. İşte bu. Ben berbat bir insanım.*

Göğsüm çok daraldı ve azı dişlerim acıdı.

Azı dişlerim neden ağrıyor?

Dr. West bana teselli edici bir gülümseme verdi ve notlarına bir şeyler yazdı. "Beau'ya birazdan geleceğiz. Her şey sırayla. Bana Quinn'e ne olduğunu anlat. Cips boğazına mı kaçtı?"

Bu erteleme için minnettardım. "Evime vardığımızda tortilla cipsi ve salsa sosu koydum."

"Güzel!"

"Evet," diye kabul ettim, her şeye rağmen kendimle biraz gurur duyuyordum.

Terapiden önce, biri evime geldiğinde kendi zihnindeki endişelerin ötesine geçmeyi asla başaramamıştım. Büyük kaygıları aşıp normal inceliklere geçmek imkânsız gibi geliyordu.

Bir ziyaret sırasında nihayetinde önemli olmayan şeylere odaklanırdım. O sabah dişlerini fırçaladılar mı? En son diş kontrolünü ne zaman yaptırmıştı? Dişlerini fırçalamışlar mıydı?

ebeveynleri hala hayatta mı? Değilse, bu kayıpla nasıl başa çıkıyorlardı? Eğer evimde bir kadın varsa, HPV aşısının durumu hakkında endişeleniyordum.

Ancak Dr. West, bir çanta veya palto alıp erişilebilir bir yere koymak gibi odaklanmam *gereken* şeylerin bir kontrol listesini vermişti. Yiyecek koymak, içecek bir şeyler ikram etmek, kişinin gününün nasıl geçtiğini sormak.

Benim için hecelediğinde, tamamen mantıklı geldi. Bunu kendi başıma anlayamadığım için duyduğum utancı üzerimden atmam daha uzun sürdü.

"Sonra ona içecek bir şeyler ikram ettim. Kendisinin alabileceğini söyledi. O arkasını döndüğünde cipsimden bir ısırık almıştım ve denemeye karar verdim. Ona sarılabıldım. Bir açıklık hissettim, önceki korkularımın ve kaçınmalarımın ne kadar saçma olduğunu gerçekten ve içtenlikle gördüm. O anda buna inandım." Ve netlik geçmeden, kafamdaki şüphecî ses daha da yükselmeden bunu yapmak istedim.

"Sonra ne oldu?" Dr. West koltuğunun kenarındaydı.

"Sırtına sarılmayı planlayarak bir adım öne çıktım ve derin bir nefes aldım ve ... bir çipi içime çektim."

"Olamaz." Çenesini avucunun içine aldı ve başını salladı. "Bu konuda kendini çok fazla hırpalama."

"Hayır. Çip bunu zaten yaptı," diye mırıldandım.

Dr. West onu şaşırtmışım gibi daha dik oturdu ve ardından bir kahkaha attı. Ben de durumdaki mizahı görmeme izin vererek güldüm. Ama sonra durdum, çünkü sonuçta hayal kırıklığı yaratan bir andı. Ve ben

Son iki günü sadece Quinn ile değil, Beau ile de kaybettiğim fırsatların yasını tutarak geçirdim.

Ruh halimin değiştiğini fark ettiğinde kahkahaları azaldı. Hem sıcak hem de kurnaz gözleriyle beni inceledi.

"Bunu bir zafer olarak sayıyorum Shelly. Büyük resme bak. Telaşlı halini geride bırakıp kontrol listesine odaklanabildin ve bir anlık netlik yaşadın. Üç adım ileri, bir adım geri."

Başımı salladım, ne demek istediğini anlıyordum ama son birkaç gün içinde yaşadığım olayların etkisinden hâlâ kurtulamamıştım.

"Başka ne oldu? Kardeşinle mi? Gelmesinin sebebi neydi?"

Gözlerimi ellerime indirdim. "Chicago'ya geri taşınmamı istiyor. Desmond'a teyze olmamı istiyor."

"Bu harika. Gördün mü?" "Ne?"

"Quinn hakkındaki tüm endişelerin, seni bir kenara atması, ailenin bir parçası olmak için çok geç olması. Çok geç değil. Ağabeyin seni seviyor ve hayatında olmanı istiyor."

"Evet. Evet, istiyor." *Mutlu olmalıyım.*

Mutlu olmalıyım. Mutlu olmalıyım.

Mutlu olmalıyım.

Gözlerini üzerimde hissettim, hala inceliyordu. "Neden bu konuda mutlu görünmüyorsun?"

"Mutluyum." Başımı salladım, gözlerimi kapattım.

Dr. West'in kâğıtlarını karıştırdığını duydum. "Bana ilk geldiğinizde ana hedefiniz -ki bunlar sizin sözleriniz- 'Ailemle sık sık, normal, şefkatli bir etkileşim' idi."

"Hedefim hâlâ bu." Ve buna odaklanmam gerekiyordu. Aileme onları ilk sıraya koymayı borçluydum.

"Neler oluyor?" diye sormadan önce bir süre sessiz kaldı.

Gözlerimi açtım ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Sen buradasın, Tennessee'de. Kendimde bir fark görüyorum ve bunu kaybetmek istemiyorum. *Daha iyiye gidiyorum.*"

Ve sonra sanat alanım, küçük evim, araba dükkânım ve ... ve Beau var.

Bir an beni düşündü, hala sıcak, hala kurnazca. "Quinn'e üzerinde çalıştığın şeyleri gösterdin mi?"

"Evet. Onları beğendi." Sözlerimin doğruluğunu düşündüm, sonra ifademi değiştirmeye karar verdim. "Aslında meleklerle bayıldım. Benimle gurur duyduğunu, yaptığım en iyi şey olduğunu söyledi."

Yüzüm kızardı, hatırladıkça ısındı ama iyi anlamda. Kardeşimi iki yıldır görmediğim için, meleklerle olan ziyaretimizi sonlandırdığımıza sevinmiştim. Kardeşim pek sık gülümsemezdi, katılmaktan çok gözlemlemeye meyilliydi. Onun gülümsemesi ve övgüleri hoş bir sürprizdi.

"Sence gelişimini kontrol etmek için mi geldi?" "Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. "Bu Quinn'e göre değil. O Her şeye rağmen, sıraya koyduğu bir müşteri için bir projeyi bitireceğimi söylersem, yapacağımı biliyor. Benim ilerleme durumumu sormadı. Ona göstermeyi teklif eden bendim." En azından bunu yapabilirdim.

"Kardeşinle yaptığın ziyaret hakkında bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Bilmeniz gereken iki şey daha oldu." Devam etmeden önce derin bir nefes alması gerekiyordu. "Kasım ayında Chicago'ya gidip ziyaret etmem için uçağını gönderiyor. Desmond'la tanışmam için."

Endişesi gözlerinin arkasında parladı, ama o bunu tamamen gizleyemedi. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Umutlu ama endişeli."

"Hazır olduğunu düşünüyor musun?" "Bilmiyorum."

Dr. West birkaç saniye boyunca beni düşündü, ifadesi boştu. "Orada olduğun sürece yeğenini kucağına alamayacağın ya da ona dokunamayacağın konusunda kardeşine karşı dürüst olmanı öneririm."

"Sanırım bunu biliyor."

"Bunu açıkça ifade etmeni önerebilir miyim? Belki de onunla oturup teşhisinizin ne anlama geldiğini, son birkaç aydır bu konuda neler yaptığınızı ve ileriye dönük hedeflerinizin neler olduğunu açıklamanın zamanı gelmiştir."

"Bunu düşüneceğim."

Cevap gülümsemesi daha sıcak, daha az kurnazcaydı. "Güzel."

"İkinci şey nedir?"

Bunu tartışmak benim için daha az kolaydı. "Evime vardığımızda yaptığı ilk şey kollarımı ve bacaklarımı kontrol etmek oldu."

Yüz ifadesi ciddileşti. "Ama bunu neden yaptığını anlıyorsun."

"Evet." Anlıyordum ama bu, durumu daha az aşağılayıcı hale getirmiyordu. Beau'nun Salı günü arabada kolumu kendisine doğru çekmesi de aşağılayıcıydı.

Quinn arşamba günü yeni yara izi olup olmadığını kontrol etmekte ısırar edince küçük düşmüştü.

Dr. West'in bakışları araştırmaya yöneldi ve bir önceki seansta bana söylediğı bir şeyi tekrarladi. "Bunu yaşamamış insanlar için başkalarının neden kendine zarar verdiğini anlamak çok zordur. Tüm zarar verme girişimlerinin intihar düşüncelerinden kaynaklandığını varsaymak kolaydır."

Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.

Kendimi cevap vermeye zorlayarak dişlerimi yana kaydıldım. "Biliyorum." *Ama bu onu daha az aşağılayıcı yapmaz.*

Ruh halimi hissetmiş olmalıydı çünkü konu. "Daha önce Beau ile bir şeyler olduğunu söylemişsiniz?"

"Evet." Tırnağımı bileğimin derisine bastırmadım ama bunu gerçekten çok istiyordum.

"Bir şey hakkında," notlarını kontrol etti, "bu konuda üzgün ve telaşlı olduğunu söylemiştin?"

"Evet. Çok hatalıydım ve özür dilemem gerekiyor."

"Bu onunla telefonda konuştuktan sonra mı oldu? Salı günü mü?"

Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım. Öpücüğümüzün anısı hiç beklenmedik bir anda bilincime hücum etti, onu görme, bunu tekrar yapma, işleri yoluna koyma ve özür dileme özlemiyle beni boğdu.

"Çarşamba günü oldu, yemeğe gitmemiz gerekiyordu. Ama sonra, ayrılmadan hemen önce Quinn geldi ve ben-" Olanları açıklamak için doğru yolu aradım. Kardeşimi gördüğüme çok şaşırmıştım, şaşırmıştım, heyecanlanmıştım ve gergindim. Ve endişeli. "Zihnim

çok gürültülü oldu. Beau'nun orada olduğunu unutmadım. oradaydı. Bu mantıklı mı?" "Sonra ne olduğunu anlat."

"Quinn benimle özel olarak konuşmak istediğini söyledi. Bu sözleri duydum, cevap verdim ve evet dedim, sonra da onunla birlikte gitmek için hareket ettim."

"Peki o sırada Beau neredeydi?"

"Odadaydı." Bu itiraf karşısında inledim, ellerimle yüzümü kapattım ve parmaklarımın arasından terapistime baktım.

Dr. West sandalyesinde arkasına yaslandı, gözleri omzumun üzerinde geziniyordu. "Anlıyorum. Beau ile dışarı çıkmanız gerekiyordu ve Quinn beklenmedik bir şekilde ortaya çıktı. Quinn'e odaklandığınız için Beau ile olan planlarınızı düşünmediniz."

"Doğru." Alnımı ovuşturdum. "Çok kötüydüm, korkunçtu. Ne yaptığımı fark ettiğimde ne diyeceğimi bilemedim. O da çok incinmiş görünüyordu."

"Onunla konuştun mu? Çarşamba gününden beri?"

"Hayır. Perşembe günü çalıştım. Perşembe günü izinliydi ve ben ayrıldıktan sonra bugün gelmesi planlanıyordu. Muhtemelen şu anda dükkandadır."

"Ne yapacaksın?"

"Bunu bana söylemeni umuyordum."

Bunun üzerine küçük bir kahkaha attı. "Düşündüklerin ve hissettiklerin tamamen doğal olduğunda bu işlerin böyle yürümediğini biliyorsun."

"Hissettiğim şey ne?" "Sen söyle."

"Pişmanlık. Normal olmadığım için kendimle ilgili hayal kırıklığı." Parmaklarımı inceleyerek başımı salladım. "Belki de hak ediyordur

daha fazlasını hak ediyor." *Hayır. Benim verebileceğimden daha fazlasını hak ettiğini biliyorum.*

"Sen ve ben *hak etme* konusunu uzun uzun tartıştık. Ve insanların neyi hak ettiğine karar vermeyi bırakacağın konusunda anlaşmıştık. Beau'nun neyi hak ettiği kendi seçimi. Kardeşinin ve ailenin neyi hak ettiği onların seçimi. Sen sadece kendin olabilirsin. Bırak onlar karar versin."

"Haklısın." Şiddetle başımı salladım. "Neyi hak ettiğime ben karar veririm; neyi hak ettiklerine onlar karar verir." Bu iyi bir mantraydı, peki neden bir kaçış gibi hissettiriyordu? Neden kötü davranışlar için bir bahane gibi hissettiriyordu?

"Beau konusunda ne yapacaksın?"

". . . Özür mü dileyeceksin?"

Dr. West sırtarak başını bana doğru salladı. "Eğer yapmak istediğin buysa, özür dile."

"Özür dilemek istiyorum. O bunu hak ediyor."

"Ve ne yap sen umut olacak olur
sonra "Özür diler misin?"

Beni tekrar öpecek. Ve onunla bir daha asla hata yapmayacağım. Mükemmel olacağım. Ve o beni isteyecek.

Dudaklarımı yana doğru büktüm. "Umarım bana bir tane daha verir
bir şans."

"Arkadaşlık için bir şans mı?"

"Hayır," diye cevapladım düşünmeden.

Dr. West beni yanlış anlamış gibi başını hafifçe çevirdi.
"Arkadaşlık değil mi?"

"Onunla gerçekten birlikte olmak istiyorum."

Ahhhh saçmalık. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Dr. West uzun bir süre bana iri gözlerle baktı ve sonra yüz hatları endişeyle doldu.

"Evet, biliyorum. Bunun planın bir parçası olmadığını biliyorum." Kafamda birbiriyle yarışan ve birbiriyle çelişen, her biri hâkimiyet için yarışan düşünceler karşısında irkilerek acı dolu bir iç çektim.

Aileni düşün. Bunu ailen için yapıyorsun. Ama Beau-

Onlara borçlusun, işleri yoluna koymalısın, hak ettikleri kız evlat, kız kardeş ve teyze olmalısın.

Ama Beau harika biri. Onunla olmak çok kolay. Daha önce hiçbir şey bu kadar zahmetsiz olmamıştı. Ve o benimle olmak istiyor.

Belki artık değil, Çarşamba günü olanlardan sonra değil.

"Shelly. . . Bunun çok hızlı olmasından endişeleniyorum."

"Onu bir aydan fazladır tanıyorum." Neden kendimi savunduğumu bilmiyordum. O haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum.

"Evet. Ve bu ay pek çok değişiklik getirdi. İlk ERP'nizi tamamladınız. İnsanlarla birlikte ve onların etrafında çalışıyorsun. Terapide büyük ilerleme kaydettin. Beau uzun zamandır dokunmana izin verdiği ilk kişi. Ona karşı bir şeyler hissetmen çok doğal."

"Ama?"

"Ama ..." bana baktı, bakışlarımı tuttu, belli ki bir sonraki sözlerini çok dikkatli bir şekilde düşünüyordu, "Chicago'ya geri dönme planın hala geçerli mi? Hazır olduğunda?"

"Bencilce davranıyorum." Ellerime baktım ve küçük tırnağımı bileğime bastırıp parmağımı izlerin üzerinde gezdirdiğimi fark ettim. Çıkıntılar beni rahatlatıyor, daha rahat nefes almama yardımcı oluyordu.

"Ben öyle demezdim. Tennessee Chicago'dan o kadar da uzak değil. Sizi dolu dolu bir hayat yaşamaktan vazgeçirmeyeceğim ve birini ya da diğerini seçmek zorunda olduğunuzu düşünmüyorum. Bu biriyle *ya da* ailenle birlikte olmak arasında bir seçim değil. Ama işleri yavaştan alman konusunda seni uyaracağım. Önce Beau'nun seni tanımasına izin ver, çok fazla yatırım yapmadan önce kim olduğunu görsün."

"Gördüklerinin onu korkutup kaçıracağını mı düşünüyorsun?"

"Hiç de değil. OKB'n hayatının büyük bir parçası ve her zaman da farklı derecelerde olacak, ama bu senin kim olduğunun toplamı değil. Sen dünya çapında bir sanatçısın, seni bir dahi olarak tanımlayan makaleler okudum. Aynı zamanda yetenekli bir tamircisiniz. Zamanınızı ve paranızı değerli amaçlar için bağlıyorsunuz. Sayısız hayvan beslediniz. Büyük bir empati yeteneğin var ve bir insana verebileceğin çok şey var."

Nedenini bilmiyordum ama içimden ağlamak geliyordu. Kaba bir "Teşekkürler "den başka bir şey söyleyemedim.

Dr. West beklenmedik bir şekilde öne doğru eğildi ve elimi tutarak bakışlarımı onunkilere çevirmeye zorladı. "Bırak bu yönlerini görsün, ne kadar harika olduğunu keşfetmesi için ona zaman ver. O zaman - saplantılı düşünceler başladığında ya da başlarsa - sağlam bir temeliniz olacak. Bunu aşmak için mantıklı bir yol bulabilirsin. Sizin kim olduğunuzu bildiğine ve bu yüzden sizinle birlikte olduğuna dair ona güven duyacaksınız. Eğer acele ederseniz, hem ondan hem de kendinizden şüphe etmeniz kolay olacaktır."

"Tamam. Bu mantıklı." Olayları açıklama şeklini, her zaman iyi, mantıklı, savunulabilir nedenleri olmasını seviyordum. Bu ona inanmayı çok daha kolay hale getiriyordu.

"Sence hâlâ yardım etmek isteyecek mi?"

"Terapimde mi?"

"Evet." Yüz ifadesi sabırlı ve cesaret vericiydi.

"Bilmiyorum." Derin bir nefes aldım, planladığı şey hakkında gergin hissediyordum.

Buna hazır mısın?

Cevabı bilmiyordum. Dokunmaya karşı isteksizliğim için ERP planını haftalar önce hazırlamıştık ama dokunabileceğim, güvendiğim biri olmadan bunu başlatamazdım.

İsteksizliğimi hissetmiş gibi, "Nedir?" diye sordu.

"Özellikle, Beau'dan ne yapmasını isteyeceksin? Yani, gelecek hafta geldiğinde ne yapmayı planlıyorsun?"

"Evet, ona vermeniz için bir kâğıt getirdim." Dr. West kucağından mavi bir dosya çıkardı ve bana uzattı. "Lütfen okuduğundan ve bu hafta beni aradığından emin olun."

"Nedir bu?"

"Maruz Kalma ve Müdahale Önleme ile ilgili sıkça sorulan sorular. Gazete ona genel bir bakış sunacak ve kendisiyle telefonda konuştuğumuzda ayrıntıların üzerinden geçeceğim."

"Tamam."

"Shelly, bu ilk adım. Anlıyorsun ya, bu, dokunmaktan kaçınma durumunun üstesinden gelmek için ERP planını başlatacağın anlamına geliyor. Önümüzdeki Cuma günü işlerin nasıl gittiğine bağlı olarak - ve kendi kendine ne kadar ilerleme kaydettiğine dayanarak çok iyimserim - seanslar arasında planı takip etmen beklenecek."

"Bunu anlıyorum."

Beni inceledi. "Daha önce konuştuğumuz diğer iki seçenek - haftada beş kez egzersizleriniz için ofise gelmeniz böylece siz izlenebilir, veya kontrol edilebilirsiniz.

Gözetim altında tutulabilmeniz için kendinizi bir tesise kapatmanız hâlâ masada."

"Hayır, bunu yapabilirim. Bunu yapmaya hazırım."

"Lütfen şunu da anlayın: Diğer yöntemlerden birinde ısrar etmek yerine bu yöntemi düşünmemin *tek* nedeni, kendinize zarar vermenizin üzerinden çok uzun bir süre geçmiş olması ve kendi kendinize uyguladığınız ERP'leri takip etme konusunda olağanüstü bir beceri göstermiş olmanızdır. Dokunmaktan kaçınmanın mümkün olmadığı durumlarda bile kendine zarar verme dürtüsüne tamamen kendi başına direndin. Ve kendini bunalmış hissettiğinde her zaman bana ulaştın, beni aradın."

"Anladım." Dizim zıplamaya başladı.

Hayatımı burada, en çok istediğim şeylerden korkarak yaşadım.

Bunu yapabilirim. Yapabilirim. Bunu yapacağım.

"Aklında ne var Shelly?" diye sordu sohbet edercesine, sanki bana hava tahminindeki yağış ihtimalinden bahsetmiş gibi.

"Sadece Onu kullanmak istemiyorum." "Nasıl kullanmak?"

"Tedavim için onu kullanıyormuşum gibi hissetmesini istemiyorum."

Sanki kafasını karıştırmışım gibi bana boş boş baktı. "Ama onu senin tedavin için kullanacağız."

"Biliyorum, ama onu *sadece kullandığımı* düşünmesini istemiyorum. Bunu asla yapmam. Eğer yardım etmek istemeseydi, yine de onunla birlikte olmak isterdim."

Dr. West çenesini kaldırdı, sanki ne demek istediğimi anlıyormuş gibiydi. "Beau hakkında söylediklerinizden ve benim

Bu hafta onunla yaptığım kısa sohbete bakılırsa, senin için en iyisini düşünmeye meyilli görünüyor, Shelly."

"O tam da böyle biri. Bundan faydalanmak istemiyorum."

"Ama yardım etmek istiyorsa," diye akıl yürüttü, sanki beni ortak bir sonuca götürmeye çalışıyor, "o zaman bu bir avantaj değil. Değil mi?"

Doğru.

Ona bakakaldım.

Söyle.

Ağzımı açtım, sonra yutkunarak kapattım.

Sadece söyle.

"Shelly?"

"Doğru."

Elbette haklıydı. Bundan faydalanmak olmazdı.

Ama takıntılarımın en korkuncu olan bunu aşmama yardım ettiyse, ona borcumu nasıl ödeyebilirdim? Karşılığında ona ne teklif edebilirim ki?

"Hayatım boyunca rüyalar gördüm, rüyalarım hep benimle kaldı ve fikirlerimi değiştirdi; şarabın sudan geçmesi gibi içimden geçip gittiler ve zihnimin rengini değiştirdiler."

- Emily Brontë, *Uğultulu Tepeler*

Beau

Çarşamba günü **SHELLY** beni **TERK ETTIKTEN SONRA** eve gittim ve somurttum.

Üst kattaki banyoda tuvaleti tamir etmeye çalıştım ama lanet şey tamir edilmek istemedi. Doğal olarak onun yerine burbon içtim. Sonra da sızdım. Ve tüm rüyalarım unutmaya çalıştığım kadınla ilgili sarhoş fanteziler olduğu için, akşamdan kalma bir şekilde uyandım ve biraz daha somurttum.

Perşembe sabahı telefonumda Drill'den yeni bir mesaj vardı; cevapsız bir arama ve

Mesaj. Sesli mesajı dinlemedim ama mesaja kısaca göz attım,

MATKAP: *Son şansın göt herif. Bir yer seç yoksa o seçecek.*

KENDİME homurdanarak ekranı kapattım ve telefonu arka cebime soktum. Eğer istemiyorsam o çılgın psikopat Christine St. Claire ile görüşmeme gerek yoktu ve Drill'in hiçbir şifreli zorbalığı beni aksi yönde ikna edemezdi.

Somurtmak bana göre değildi ve bunu yapmaktan da pek hoşlanmıyordum. Perşembe günü kuşluk vakti, bu kadar huysuz olmayı bırakmaya karar verdim ve Hank'i arayıp balığa gitmeyi teklif ettim. Gittik ve bu biraz yardımcı oldu. Sonra Pink Pony'de barmenlik yaptım. Bu hiç yardımcı olmadı.

İlk olarak, Tina Patterson çalışıyordu -Duane'in eski kız arkadaşı- ve o ve ben birbirimizden pek hoşlanmıyoruz. Sahnede bana pis bakışlar atmadığı zamanlarda barda dolanıyor, bedava içki sızdırmaya çalışıyor ve bana pis bakışlar atıyordu.

İkinci olarak, Shelly'nin uzun, güçlü, güzel vücudunu tüm kadın striptizcilerle karşılaştırmaktan kendimi alamadım. Bu da bütün geceyi Shelly'yi çıplak düşünerek geçirdiğim anlamına geliyordu.

Kafamı dağıtmak için Cuma sabahı Drew'in peşine takılarak onun patika koşularından birine katıldım. Meşgul olmak ve kendimi yıpratmak işe yararmış gibi görünüyordu. Cuma öğleden sonra işe geldiğimde Shelly çoktan randevusuna gitmişti. Rahatlayıp rahatlamadığımı anlayamıyordum-

Çünkü çok yorgundum -ya da hayal kırıklığına uğramıştım- çünkü onu görme fırsatını kaçırmıştım.

Hayal kırıklığına uğradım. Kesinlikle hayal kırıklığına uğradım.

Bonus, Cletus'un Cumartesi günü bütün gün Jennifer Sylvester için kendine işkence etmesini izlemek her şeyden daha çok yardımcı oldu. Jennifer Sylvester da dahil olmak üzere hepimiz Cletus ve Claire McClure'un katıldığı bir müzik yarışmasını izlemek için Nashville'e gitmiştik. Normalde bu fırsatı Jenn ile flört etmek ve Cletus'u biraz kızdırmak için kullanırdım.

Görünüşe göre Cletus'u kızdırmaya gerek yoktu. O zaten kendini kızdırmıştı. Cletus'un yemekte Jennifer'a attığı bakışlar acınasıydı. Ölmek istemediğim için çenemi kapalı tuttum.

Ne yazık ki Cumartesi günü işkence görmüş bir Cletus, Pazar günü öfkeli bir Cletus'a yol açtı. Çoğu kişi onun kısa süreli baştan çıkarıcılığını yarışmadan kalan sinirlerine bağladı ama ben gerçek hikayeyi biliyordum. Ve artık bir kadının bir erkeği, o erkeğin rızası olmadan nasıl mahvedebileceğini de ilk elden tecrübe etmiştim.

Yıkılmamıştım, hem de hiç. Ama o uçurumun kenarında durup kendi kendime "*Acaba aşığında ne var?*" diye düşünmeye tehlikeli bir şekilde *yaklaşmıştım*.

Evet, hayır. Hayır, teşekkürler. No me gusta. Bana göre değil.

Duane ve ben pazartesi sabahı işe birlikte gittik. Arabamı ödünç alması gerekiyordu ve ikizimle erken çıkmak, Cletus'un o anki ruh haline katlanmaktan çok daha tercih edilebilirdi. Sabah 6:30'dan hemen sonra oto tamirhanesine girdim ve Shelly'nin arabasını otoparkta görünce Duane de ben de şaşırdık.

"Erken geldi, değil mi?" Duane emniyet kemerini çözdü.

"Evet, çok erken. Genelde yedi buçukta burada olur." Göğsümün etrafındaki lastik bant yeniden ortaya çıktı ve Drew Runous'la başka bir patika koşusu yapmakla tehdit ederek onu kovaladım. Tanrı biliyordu ki, hiçbir şey zihni ve bedeni Drew ile yapılan on iki millik bir patika koşusu kadar uyuşturamazdı. Kendinizle yumruk yumruğa kavga etmek gibiydi. Ve belki de bir ayıyla.

İkizimin gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim ve ona bir bakış attım. "Ne dedin?"

"Jess, Shelly'nin bir ara buluşmak isteyip istemediğini sordu."

"Neden bana soruyorsun?"

"Jess arkadaş olduğunuzu söylüyor." "Neden böyle söyledi ki?"

"Sanırım bir keresinde Genie'nin yerinde onunla birlikte olduğun için, onu bardan kovaladığın için."

"Onu kovalamadım." *Onu kovaladım sayılır.* "Biz arkadaş değiliz."

"Ben de öyle dedim."

"Güzel," diye homurdandım ve Shelly'nin Buick GSX'ine baktım. Bu bana onun tutacaklarının hâlâ arabamda, sürücü koltuğunun hemen arkasında olduğunu hatırlattı, ben de çantayı almak için arkama uzandım. "Dediğim gibi, biz arkadaş değiliz."

"Öyle demiştin." Duane çenesini elimdeki çantaya doğru kaldırdı. "Nedir o?"

"Tencere tutacağı." "Ne için?"

"Shelly için. Onda hiç yok, haftalardır havlu kullanıyor."

Duane bana sadece bir kez göz kırptı, ifadesi hiç değişmemişti.

Oturduğum yerde kıpırdandım. "Ellerini yakmasını istemiyorum."

Tekrar göz kırptı, bu sefer daha yavaştı.

"Geçen hafta Jenn Sylvester'a bahsetmişti, ben de kulak misafiri oldum ve mağazaya gittiğimde onları aldım. Önemli bir şey değil."

Duane şimdi yavaşça başını sallıyordu.

"Söyleyecek bir şeyin varsa, söyle."

"Sen ve Shelly Sullivan hakkında sabahın köründe, saat otuzda söyleyecek bir şeyim yok. Sadece bu arabadan in de Knoxville'e gidebileyim."

"Tamam. Git." Kardeşimin cevap vermesine fırsat vermedim.

Piggly Wiggly poşetini göğsüme bastırdım, Duane ve ben aynı anda çıktık, ben garaja doğru yürürken o da ön tarafa doğru yürüdü.

"Hey," diye seslenerek beni durmaya ve ona dönmeye zorladı.

"Ne?"

"Biliyorsun..." Tereddüt etti, derin bir nefes aldı ve sonra tekrar başladı. "Eğer bir sorunun varsa, bir şeye ihtiyacın olursa bana söyleyebilirsin." Sesi endişeli ama aynı zamanda sinirli geliyordu. Açıkça söylemeden bir şeyler anlatmaya çalıştığı hissine kapıldım.

Onu inceledim, anlamını okuyamadım. Ve geçmişte sayısız kez yaptığım gibi ikizimin zihnini okuyamadığım gerçeği iç karartıcıydı.

O ve ben iki farklı yöne gidiyorduk. Onun kendi yolu vardı, benim de kendi yolum.

"Elbette." Yüz ifademi temizleyerek başımı salladım.

Duane hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama bir şey söylemedi. Bana bir göz attı ve sonra sözsüz bir şekilde GTO'ya bindi.

Kapıyı kapatmadan hemen önce ona seslendim, "Ona iyi bak." Arabamı kastederek tabii ki.

"Bakacağımı biliyorsun." Duane arabayı vitesine taktı ve yola koyuldu, motora gereksiz bir devir bile yaptırmadı.

Duane ailemizdeki açık ara en iyi sürücüydü. Kanyondaki toprak yarışlarda kendini geliştirmişti ve hep kazanırdı. Bir keresinde Jessica James'e kızdığı için Road Runner'ını hurdaya çevirmesi dışında.

Gördün mü? İşte ben de bundan bahsediyorum. Bir kadın yüzünden harap olmak. Bir erkeğin böyle bir duruma düşmesi için ne tür bir deli olması gerekir?

Önce Duane, sonra Jethro, şimdi de Cletus. Barbeküdeki bir domuzdan daha umursamazlardı.

"Beau."

Adımlarım adımlarımın sesiyle yavaşladı, omurgam dikleşti ve onu görmek için hazırlandım. Ama sonra onu görmeme gerek olmadığına karar verdim. Gözlerimi aşağıda tutabilirdim. Kıyametin çift kalp atlamasına ihtiyacım yoktu.

Bana seslenmeden önce garaja girmiş ve malzeme dolabının yarısına kadar gelmiştim. Durmak için bir neden görmediğimden devam ettim.

"Günaydın Shelly," dedim sakın bir ses tonuyla, Piggly Wiggly çantasını bir kolumun altına sıkıştırarak.

Dolaba varıp kilidini açtığımda dirseğimin dibinde duruyordu.

"Al bakalım." Çantayı ona doğru ittim, o da otomatik olarak kabul etti ve dolabın kapısını açtı. "Bunlar

senin için."

Yanıt beklemeden dolaba girdim ve Joyce Muller'in Pinto'su için geçen hafta sipariş edip teslim aldığım araba parçasını bulmak için en uzak rafa göz attım. Kadın o Pinto için deli oluyordu, yılda on kez bozulmasına rağmen onu kocasından daha çok seviyordu. *O lanet şeyi on yedi kez tamir ettim ve-*

"Beau." Sesi arkamdaydı ama dönmedim.

Dönemedim.

Daha doğrusu, kapının kapandığını duyana kadar dönmedim. Sonra döndüm ve kaşlarımı çatarak kapıyı işaret ettim.

"Bir şey mi istiyorsun?"

"Geçen Çarşamba için gerçekten üzgünüm."

I Omuz silkti,değil veren onu benim bakışlar.

"Don't Bunun için endişelen."

Hâlâ ağrım var

mıydı? Evet, evet.

Evet, I öyleydi. I oldu ne benim kardeş Ashley aradı

Kıçım acıdı.

Ama atlatacaktım. Kendime çok hızlı hareket ettiğimi söylemişim ve öyleydim. Shelly geçen hafta beni haklı çıkarmıştı. Artık biliyordum. Aynı hatayı bir daha yapmayacaktım, ayak parmağımla suyu test etmem gerekirken suya dalmayacaktım.

Bu kadınla ilgili bir şey bende atlama isteği uyandırdı. Önce atlayıp sonra bakmak ya da belki de hiç bakmamak. Bu bana göre değildi. Bu dürtüye ve ona karşı kendimi korumam gerekiyordu.

"Beau."

"Evet?" "Bana

bak."

Gözlerimi kapattım ve burnumdan bir iç çektim. "Sorun yok Shelly. Anlıyorum."

"Neyi anlıyorsun, Beau?"

Başımı çevirdim, gözlerimi açtım ve onun sağına, ötesine, makine parçalarının bulunduğu raflara baktım. "Aile her şeyden önce gelir."

"Quinn'in gelmesini beklemiyordum," diye ağzından kaçırdı, görüş alanıma girmeye çalışarak. "Bana geleceğini söylememişti."

"Tamam."

"Şaşırdım." "Fark ettim."

Yanından geçmek için hamle yaptım ama o yana çekilerek yolumu kesti. "Beau, geçen Çarşamba kardeşimi uzun zamandır ilk kez görüyordum."

Sesindeki çaresizliğin sınırı gözlerimi onun kişiliğine çekti. Parmaklarını büküyor, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyordu.

"Ne kadar sürecek?"

Gözlerimiz buluştu, aklım dağıldı ve derin bir nefes aldım. Havanın tadı sinirlilik ve beyhudelik gibiydi. Bu kadına karşı bu kadar savunmasız olmaktan nefret ediyordum.

Shelly tereddüt etti, bakışları benimkileri arıyordu. "İki yıldan fazla."

"İki yıl mı?" Şok olmuş gibi görüldüğümünden eminim, çünkü öyleydim. "Birbirinize yakın oturduğunuzu sanıyordum. Chicago'da."

"Evet, birkaç saat. Illinois'deki evim eski bir çiftlikte, etrafı birkaç dönümlük araziyle çevrili. Cumartesi günleri şehre giderdim ve birlikte kahvaltı yapardık. Ama Quinn ve Janie evlendikten hemen sonra bıraktım."

"Neden? Janie iyi birine benziyor."

"İyi biri. O harika biri. Sorun benim."

Kaşlarım çatıldı ama hiçbir şey söylemedim, açıklamasını bekledim.

Suskunluğumu açıkça hissedince boğazının arkasından acı dolu bir inilti gibi küçük bir ses çıkardı. "Lütfen bana kızma."

"Kızgın değilim."

"Kızgınsın," dedi telaşla.

"Kızgın değilim, sadece-" Başımı salladım, bir kez daha onun ötesine baktım, dolabın içinin aradığım kelimeleri barındırmasını umuyordum.

"Planlarımız vardı ve ben düşüncesiz davrandım."

"Planlarımız vardı ve sen de öyleydin." Ellerimi kalçalarımın altına götürerek açıkça konuştum.

"Bu gece için planın var mı?" Sesi çok kısıktı. Ona doğru baktım. Biraz daha yaklaşmıştı.

"Evet." Planlarım vardı. Duane ve ben, Jethro ve Sienna'ya araba evinde mobilyaları monte etmeleri ve kutuları açmaları için yardım etmeye söz vermiştik.

Shelly yüzünü buruşturdu ve sonra yüzünü buruşturdu. "Oh. Tamam." Geri çekilirken gözleri düştü ve yutkunmaya çalışarak tekrar tekrar başını salladı. Şaşkınlığıma rağmen gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Özür dilerim. Seni yalnız bırakacağım. Özür dilerim."

Dürtüyle hareket ederek onu kollarından yakaladım ve kendime çektim. Konuşmadan önce bakışlarını benimkilere çevirmesini bekledim. "Ama yarın planım seninle Daisy's'de bir hamburger yemek, tabii aileden başkaları gelmezse."

Yüz hatlarına anında bir rahatlama yayıldı ve öne atılarak beni öptü. Kollarını serbest bıraktım ve boynuma dolandılar, dudaklarını yüzümün her yerine yerleştirirken beni sıkıca tuttular.

Lanet olsun bu kadına. Beni zayıf düşürdüğü için ona lanet olsun.

Beni mahvedebildiği için ona lanet olsun.

"Çok özür dilerim," dedi. "Bunu telafi edeceğim."

Özrünün coşkusu ve rahatlamaının harareti ısırgan otumu yatıştırmak için harikalar yarattı. Ayrıca ellerimin altındaki vücudunu hissetmek de çok yardımcı oldu.

Çünkü ben bir erkeğim.

Ve istekli bir kadın vücudu, *popo incinmesi* için evrensel bir panzehirdir.

"Bunu telafi etmene gerek yok. Unutma ki ben tekrar bir oda tutalım ve ödeşmiş olalım."

"Kesinlikle unutmayacağım. Asla unutmayacağım. Çok özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak, Shell." Benimkine değen ağzını yakaladım, dönüp onu kapıya yasladım, böylece onu iyi ve düzgün bir şekilde öpebilecektim.

Ama iyi ve düzgün kısa sürede yaramaz ve edepsiz bir hal aldı ve onu hissettikçe başım dönmeye başladı.

Bir an çılgınca yüzümü öpücüklere boğarken, bir an sonra bana doğru eğiliyor, ben onunkinin fermuarını yarıya kadar açmışken parmakları benim tulumumun fermuarını açmaya çalışıyordu.

Temel çılgınlık, işte buydu.

Ellerim önce sırtına, sonra da aşağıya doğru hareket etti ve arka tarafını avuçlayıp yoğurdu. Kutsal Musa, harika bir kıcı vardı. Sadece . . . harika. Ona ne kadar harika olduğunu söylemek istedim ama bunun yerine tek yapabildiğim bir hırıltı oldu.

Hırıltının ne demek istediğimi anlattığına güveniyordum.

Elleri tişörtümün altına kaydđ, kaldırdı ve sonra başımın üzerine çekti. Parmakları karnım ve kaburgalarım boyunca dans ederken ürperdi, ağzı benimkinin altında açgözlüydü. Shelly dudağıımı ısırđı, ağzına aldı ve ben inledim, damarlarımda ateş vardı, her yerine dokunmak istiyordum.

Bileklerimden birini tutarak elimi göğsüne doğru yönlendirdi ve kendini avucumun içine bastırdı. Eğilip dudağıma yaptığı muamelenin aynısını göğüs ucuna yaptığımda nefesi kesildi, tırnakları başımın arkasına batarak beni ona sabitledi.

"Tanrım, Beau. . ."

Merak ve tahrikle parmaklarımı uzun gövdesinden aşağıya doğru kaydırdım, teninin ipeğinin tadını çıkardım ve dantelli olduğunu fark ettiğim külotuna girdim. Onu ayırdım. Sütyeninin askılarını aşağı çekerek göğsünün ucunu tekrar yakaladım, parmağımla vücudunu istila ederken dilimi tepenin etrafında döndürdüm.

Ona ne kadar ıslak olduğunu, ne kadar sıcak, kaygan ve sarhoş edici hissettiğini söyleyebilirdim. Bunun yerine tekrar homurdandım. Ve yine en az kelimeler kadar etkili oldu.

Bana inleyerek cevap verdi, kalçalarını eğdi, tırnakları şimdi sırtımı ve yanlarımı çiziyordu.

"Lütfen Beau," diye nefes nefese kaldı. "Lütfen. Lütfen."

Kibarca rica eden kadınlara her zaman bayılmışımdır ve onun ricası çok tatlıydı, ham bir kırılganlıkla olgunlaşmıştı. Tadına bakmak istiyordum ama aynı zamanda alay etmek de istiyordum, bu yüzden ıslak öpücüklerimi göğsünün üzerinden boynuna doğru takip ettim, dudaklarımı ve

Çenesi boyunca dişler. Onu daha sıcak okşarken alt dudağını ısırdım.

Shelly ağzımı kovaladı. Çenemi kaldırdım, ona tam olarak ihtiyacı olanı verirken istediğini vermedim. İstilama ikinci bir parmağımı ve başparmağımın becerisini ekledim. İnledi, başı geriye düştü, tırnakları parmaklarının yanlarıma girdiği yerde derimi çizdi, gözleri yarıya indi.

"Öp beni." Shelly'nin elleri aşağıya, boxer'ımın içine kaydı, bir amaçla hareket ediyordu. Elleri yumuşak ve küçük, çekingen ve alaycı değildi. Güçlü ve talepkârdı. Ellerin tenimde ne kadar gerekli olduğunu hissetmeye tamamen hazırlıksızdım. Ona özgü dokunuşları beni nasıl da çılgına çeviriyordu. Yakıcı bir sıcaklığın izi, ağrıyan bir ihtiyacın acelesi ve gücü beni hem sarhoş etti hem de ayılttı, bana hala çok hızlı, çok erken hareket ettiğimizi hatırlattı.

Özür dilediğinde ona inanmış olsam da, ona güvenemezdim. Henüz güvenemezdim. Bu kadını istiyordum. Vücudunu istiyordum - umutsuzca - ama önce onun güvenini ve saygısını kazanmadan olmazdı.

"Shelly, tatlım-" Kalçalarımı çevirerek onun ulaşamayacağı bir açı yaptım.

"Sana dokunmama izin ver, lütfen." Gözleri bulanıktı ve nefesi kesiliyordu. Buna rağmen leğen kemiğini yuvarladı, parmaklarıma bindi ve o kadar güzel ve seksi görünüyordu ki, kendi kontrolümü tehdit eden acı verici özlem parçalarına karşı nefesimi tutmak zorunda kaldım.

"Henüz değil." Bakışlarım açgözlülükle her ayrıntıyı ezberleyip depolarken sesim sert, çakıllı çıktı: yanaklarındaki yüksek kızarıklık, ayrılmış dudakları, hızlı tınısı onun

Nabzını, tatlı göğüslerinin yumuşak salınımını, mükemmel tenini kaplayan terin parlaklığını.

Bir an için tek duyabildiğim onun kesik kesik nefes alışının sesi ve kalbimin kulaklarımın arasındaki çarpıntısıydı. Bakışları benimkilere kilitlenmişti, biraz kaybolmuş, biraz şaşkın ve çokça da akılsız görünüyordu.

Güzel, diye düşünmeden edemedim, onun *teslimiyetiyle* kendi susuzluğumun bir kısmı giderildi, *umarım bu onun dikkatini uzunca bir süre dağıtır. Umarım düşünebildiği tek şey budur. Umarım bunun, benim düşüncelerim peşini bırakmaz.*

"Beau," diye inledi, sesi çaresizdi, paniklemişti. "Sanırım geliyorum. Sikeyim. Geliyorum."

Kasıldı, parmakları omuzlarıma yapıştı, gözleri kapanıp açıldı, vücudu bir yay gibi kaskatı kesildi ve teslimiyetin vahşi sesleri gür dudaklarından döküldü. Kontrolünü kaybetmesi şaşırtıcı derecede erotikti, tüm kısıtlama düşünceleri aklımdan kaçtı, sadece bir dahaki sefere onun içine gömülmek için şiddetli bir ihtiyaç ve kararlılık bıraktı.

Ve kesinlikle bir dahaki sefer olacaktı. Belki yarın.

Belki de şimdi.

Ciğerlerimdeki ateşle onu kapıdan uzaklaştırdım ve tuttum, etrafını sardım, sıkı bir kucaklamayla sardım. Hala artçı şoklarla titriyordu ve sanki bedenlerimizi birbirine kaynaştırmak ya da birleştirmek istiyormuş gibi yakınımaya sokuldu, sonra daha da yakınımaya sokuldu.

Uzun bir süre bu şekilde durduk, ama içimdeki arzunun öfkelenmesine yetecek kadar uzun değil.

Prezervatifim var mı?

Muhtemelen doğum kontrol hapi kullanıyordur.

Hastalık mı?

. . . temiz görünüyor.

Kapıya karşı mı? Malzeme odasında mı?

Cehenneme kadar yolun var. Evet. Sonra da belki arabasının arka koltuğunda.

Şimdilik, tahrikten sıırılsıklam olmuş parmaklarımla onun tadına baktım ve

Neredeyse felaketim olacaktı. Dizlerimin üzerine çöküp onu yiyip bitirme isteğimle savaşıırken bir hırlamayı daha zor zapt ettim.

Neden yapmıyorum? Onu yemeye çok ihtiyacım var. Sadece bir tat daha.

Kısa bir kahkaha attım, bu çılgınca düşünceleri bir kenara ittim.

Daha basit arzular onun bedeninden faydalanmak için çaresizce pazarlık etmeye ve yalvarmaya başladığında bile zihnimden cinselliğin ve ona eşlik eden parıltıların geçtiğini fark ettim. Bu kadar hedonistik hazzın özlemi ve vaadi beni aptallaştırmıştı.

Muhalefeti derhal susturmam gerektiğinden, kendime sertçe sordum: *Darrell Winston ne yapardı?*

Sıkı bir şekilde yutkundum, çenemi sıktım ve Ayıltıcı bir nefes, cevabımı almıştım.

Bu arada Shelly kıpırdanmıştı. Ve bana dokunuyordu. Parmak uçlarını karnımda, kaburgalarımnda, göğsümde ve omuzlarımda gezdiriyor, sanki her santimetremi öğrenmek için bir keşif gezisine çıkmış gibiydi.

"Annen sana güzel bir isim vermiş," dedi, sesi daha önceki terk edilmiş ağlamalarından dolayı kısılmıştı. "Her bir parçan çok güzel."

Şakağına bir öpücük kondurdum, keşke ona düzgünce sarılabilseydim, bir yatakta, bir kanepede, büyük rahat bir sandalyede. Uzanmak ve hareketsiz kalmak için yeterince yumuşak herhangi bir yer.

Yer değiştirdi, avucu kalbimi kapladı. "Sen . . ." "Ne?"

"Sence ben güzel miyim?"

şaşkın bir kahkaha attım, onu omuzlarından tuttum ve yüzünü görebilmem için bizi yeterince ayırdım. Çenesini kaldırdı, gözleri benimkilere dikildi, sert ve cesur bakıyordu. Sanki aramızdaki buz tabakasını dikmek için mücadele ediyordu. Sanki soruyu sorduğuna pişman olmuştu çünkü nasıl cevap vereceğimden emin değildi.

"Shelly." Yanağını okşadım, dudaklarımı dudaklarına bastırabilmek için çenesini şefkatle eğdim ve sonra ağzına doğru fısıldadım, "İnsanların seni ne kadar güzel bulduğunu biliyor olmalısın. Herkes senin tartışmasız bir şekilde büyüleyici olduğunu düşünüyor."

"Sorduğum şey bu değil. İnsanlar umurumda değil. Benim hakkımda ne düşündüğünü soruyorum." Parmakları göğsümün derisinde kıvrıldı, sanki içeri uzanıp kalbimden bir parça almak istiyordu. "Sence ben güzel miyim? Ya da olabileceğimi?" Bu sefer fısıldadı.

Pek çok şekilde cevap verebilirdim, hepsi de acı verici bir şekilde doğruydı.

0 kadar güzelsin ki, sana baktığımda iim acıyor.

Her gece seni hayal ediyorum.

Tek düşündüğüm sensin.

Enfes kelimesine yeni ve görkemli bir anlam katıyorsun.

Her paranı ezbere bilmek için sabırsızlanıyorum.

Ama bunun yerine, ihtiyat ve sağduyu beni en ürkek cevaplarla yanıtlamaya itti.

"Evet." Burnunu ptm. "Bence çok güzelsin." *Ve bence güzel kelimesi çok hafif kalır.*

Tereddütlü bir gülümseme ağzını bir tarafa çekti.

"Deniyorum, gerçekten deniyorum," dedi, sanki bir itirafmış gibi, beni öpmeden hemen önce ekledi, "Ve sen bunu kolaylaştırıyorsun."

"Zihnın sarkacı doğru ile yanlış arasında değil, anlam ile saçmalık arasında salınır."

- C.G. Jung

Beau

Günün geri kalanında ve ertesi gün Shelly'yi yakından izledim. Malzeme dolabındaki karşılaşmamız onu bunalttıysa bile, buna dair bir işaret görmedim. Her zamanki gibi soğukkanlı, odaklanmış ve mesafeliydi.

Göz göze geldiğimiz zamanlar hariç.

Kızarırdı ve ben de ona küçük bir gülümseme verirdim. Sonra gözlerini kaçırıyor, sanki kendi gülümsemesiyle savaşıyormuş gibi görünüyordu.

Yine de Salı günü boyunca dikkatim dağınık ve gergindim, meşhur ayakkabının düşmesini bekliyordum, çünkü

Beklenmedik bir acil durum, bir şeyin yolumuza çıkması ve planlarımızı bozması. Tekrar.

Şaşırtıcı bir şekilde, hiçbir şey olmadı.

Dükkândan saat 19:00'da ayrıldık ve Daisy's Nut House'a saat 19:15'ten hemen sonra vardık. Sonunda vardığımız için rahatlamıştım.

Teninin tenime değmesini isteyerek, restorana girerken elini uzattım. Onu hissetmek için yanıp tutuşuyordum ama mesai saatleri boyunca bu dürtüyle hareket etmemiştim. Pazartesi sabahı malzeme dolabında yaşadığımız beklenmedik yakınlaşmaya rağmen, iş yerinde profesyonel mesafeyi korumak iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Ya aramızda işler yolunda gitmezse? Bu düşünce tedirgin ediciydi ama olasılığı da göz ardı edemezdim. Shelly'nin çalıştığı yerde benim yüzümden kendini rahatsız hissetmesi kabul edilemezdi.

Ama şimdi, işten uzakta, artık tamamen bana ait olduğuna göre, onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum. Ve bana anlatacak kadar güvendiğini bilmek istiyordum. Bu geceki planım buydu.

Gelecek hafta, işlerin iyi gitmeye devam ettiğini varsayarak, geleceğe değineceğim.

münhasırlık ve ne istediğimi.

Ama bu gece değil.

Kendini aşma, Beau. Bu sadece ilk randevu ve o hiçbir yere gitmiyor.

"Burada krep servis ediyorlar mı?"

Kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime çektim. "Evet. Birkaç çeşit krepleri var."

"Krep sipariş edeceğim." Sanki onu krep siparişinden vazgeçirmeye çalışacakmışım gibi kararlı görünüyordu.

"Söylemelisin." Onu kapıya doğru yönlendirirken Daisy'yi aramak için bir an durakladım.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hiçbir yerde görünmüyordu. Daisy Payton annemin en iyi arkadaşlarından biriydi ve Daisy'nin babası Billy'nin çalıştığı değirmenin sahibiydi. Payton soyadı Tennessee'de o kadar büyük bir nüfuz taşıyordu ki, Daisy'nin kocası Trevor evlendiklerinde bu soyadı almıştı.

Ancak Daisy, birkaç yıl önce Daisy's Nut House'un franchise'ını almış, kendi çapında etkileyici bir iş kadınıydı. Spotting Beverly, bir . ve personel Sunucular, I arka taraftaki bir kabini işaret etti ve o da anlayışla başını salladı. Diğer masalardan daha küçüktü, iki kişilikti ve izole edilmişti. Yerleşimi sayesinde Kulak misafiri olmadan veya kolayca fark edilmeden konuşmalar.

Bu kasabadaki herkes beni tanıyordu ve hemen hemen hepsiyle dosttum. Lokantanın içindeki kalabalık Seyrek,I rehberli Shelly için bir yarı . ve elini bıraktıktan sonra girişe ve restoranın geri kalanına bakan koltuğu kendime ayırdım. Randevumuzun iyi niyetli komşular tarafından bölünmesini istemedim. I seçildi yukarı ve Menü, tarama onun İçindekiler,ezbere bilmeme rağmen. "Muhtemelen hamburger alacağım, ama ben karar veremiyorum eğer istersem patates kızartması ya da tater tots."

"Hamburgerli patates kızartması mı?"

"Evet. Hiç denedin mi?" "Evet.

Bayılırım."

Tabii ki sever, çünkü o harika biri.

"Paylaşmak için biraz almak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Emin misin?"

"Kreplerle iyi gitmiyorlar." "Kim demiş?"

Shelly bir kez ve çok yavaşça gözlerini kırptırdı. "Ciddi misin sen?" "Mazot dolu bir gaz motoru kadar ciddiylim."

Burnu kırıştı, gözleri kısıldı ve bir kez daha neredeyse gülümsemeyle karşı karşıya kaldım. Bu bir günde yedi neredeyse gülümseme oldu. Ama kim sayıyor ki?

"Hey, sana ne getireyim?"

İsteksizce Shelly'den gözümü ayırıp garsonumuza baktım. Küçük bir şok yaşadım çünkü karşımdaki Beverly değil, Daisy'nin kızı Simone'du.

"Simone mu?"

"Hey, Beauford. Nasıl gidiyor?" Elini kabinin arkasına koyarak bana sırtıttı.

"Burada ne işin var?" Hiç düşünmeden kabinden çıktım ve kıza kocaman sarıldım.

Güldü, beni sıkarak karşılık verdi, sonra kucaklaşmayı bıraktı ve başını bana doğru salladı. "Tamamen aynı görünüyorsun."

Aksanının seyrelnmiş olduğunu fark ettim, neredeyse bir Yanki gibi konuşuyordu. Ama bu, üniversiteye gittiği yere göre mantıklıydı - Washington, DC diye duyduğumu hatırlıyorum. Uzaklaşırken dikkat ettim, Simone tamamen aynı görünmüyordu.

Bir kere saçları farklıydı. Büyürken annesi saçlarını uzun tutamlar halinde sıkı sıkı örmüştü. Ama şimdi saçlarını çözmüş, güzel yüzünün etrafında kıvrırcık bir hale oluşturmuştu.

Ayrıca, artık bir kız gibi görünmüyordu. Bir kadın gibi görünüyordu. Ve bu düşünce Roscoe'nun onun kasabada olduğunu bilip bilmediğini merak etmeme neden oldu.

"Simone, bu Shelly Sullivan, bizimle birlikte dükkanda çalışıyor. Shelly, bu Simone. Daisy'nin kızı ve tam bir baş belası." Shelly'ye döndüm ve onun bizi ilgiyle izlediğini gördüm.

Simone elinin tersiyle karnıma vurarak dikkatimi çekti ve onun sahte kızgın bakışını tam zamanında fark ettim.

"Memnun oldum Shelly." Simone Shelly'ye küçük bir el salladı ve gülümsedi. "Beauford seni onunla çıkmaya ikna etmek için ne yaptı? Anahtarlarını mı sakladı?"

"Beni öptü."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, Simone'a bakmadan önce masayı incelemek için kendime bir an verdim.

Muhtemelen Shelly'nin açık sözlülüğü karşısında ağzı açık kalmıştı ama sonra güldü. "Ondan hoşlandım."

Önce Simone'a, sonra da hâlâ merakla bizi inceleyen Shelly'ye sııttım. "Ben de."

Bunun üzerine Shelly'nin neredeyse gülümsemesi gerçek bir gülümsemeye dönüştü ve kalbim beş atım, belki daha fazla atmaya başladı. Doğrusu, sayısını unuttum. Bir an için onun bana bakıp gülümsediğini görünce afalladım ve Simone'un söylediklerinin yarısını kaçırdım.

". . . menü ile mi? Yoksa ne istediğinizi biliyor musunuz?"

"Pardon?" diye sordum , dikkatimi çekerek dikkatimi uzaklaştırarak

Shelly'nin sırtışı büyük bir isteksizlikle. Simone bana yan yan bakıyordu.

"Menü için biraz zamana ihtiyacın var mı yoksa ne istediğini biliyor musun?" dedim.

"Çedar peynirli, domatesli, marullu, turşulu, soğanlı ama mayonezsiz bir hamburger ve yanında patates kızartması istiyor. Ben ayranlı krep alacağım, yanında da muz.

-Dilimlenmemiş, soyulmamış, yanında tereyağı, pudra şekeri yok." Shelly ikimiz adına cevap verdi ve yumuşak gülümsemesini Simone'a çevirdi.

"Elbette." Simone bir not defteri çıkardı ve siparişimizi yazdı. "İçecek bir şey var mı?"

"Benim için su, buzsuz, limonsuz. Kırbaçsız çilekli shake, Beau?" Shelly bana baktı.

Onu inceledim, tercihlerimi bu kadar iyi bilerek benim için sipariş veren bu kadını. "Evet, çilekli shake."

"Kulağa hoş geliyor, içkilerinizi alıp geliyorum." Simone bir kez başını salladı, sağlığına döndü ve yanımızdan ayrıldı.

Shelly'ye bakarak kabindeki yerime oturdum ve umutla beklemeye başladım. "Eee?"

"Ne?"

"Hamburgerimi nasıl sevdiğimi nereden biliyorsun?"

"Buradan her zaman bunu sipariş edersin."

"Öyle mi?"

"Evet."

Ona alaycı bir şüpheyile baktım. "Her dışarı çıktığımızda benim için sipariş vermeyi mi planlıyorsun?"

Omuz silkti ve onu ilk kez bu kadar umursamaz bir hareket yaparken görüyordum. "Sadece ne istediğini bilirsem."

"İnsanlara sipariş vermeyi

seviyor musun?" "Hayır."

"Yani sadece ben mi?"

"Evet." Gülümsemesi geri döndü, öncekinden daha küçüktü ama aynı derecede gerçek ve çarpıcıydı.

O anda, onun enfes gülümsemesiyle kendimden geçmişken, Shelly'nin muhtemelen nasıl samimiysiz olunacağını bilmediğini fark ettim. Savunmasının arkasına saklanmış olabilirdi ama ona ne zaman bir soru sorsam her zaman dürüstlikle cevap verirdi -bazen acımasız ama her zaman gerçek.

Bu düşünce beni rahatlatıyor, onu daha da çok sevmemi sağlıyordu. Soracak cesaretim olsaydı, bu kadınla asla tahmin yürütmem gerekmezdi.

Dürüstlük, ne yeni bir fikir.

Shelly bakışlarıma karşılık verdi ama bir süre öylece bakmış olmalıydım çünkü sonunda oturduğu yerde kaydı ve boğazını temizleyerek çenesini lokanta tezgahına doğru kaldırdı. "İyi birine benziyor."

"Kim? Simone mu?"

Shelly başını salladı, tuz biberin solunda, hardal ve ketçap da aynı hizada olacak şekilde çeşnileri yeniden düzenledi.

Karşılık vereceğini umarak sııttım. "Dediğim gibi, tam bir baş belası."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çocukken Simone ve Roscoe -en küçük kardeşim, onunla henüz tanıştığını sanmıyorum- en iyi arkadaşlardı. Her zaman bizim eve gelirdi, o yüzden biliyorum."

Ama lise birinci ya da ikinci sınıfta bir şey olmuştu ve konuşmayı bırakmışlardı. Kavgalarından sonra Simone'un yanımda olmasını özlemiştim. Çok güzel kurabiyeler yapardı, macadamia fıstıklı ve beyaz

Çikolata. Ayrıca zekiydi, bir şeyler biliyordu ve bilgisini paylaşma konusunda cimri değildi - kardeşim Cletus'un aksine.

"Neden baş belasıydı?"

"Tanrım, bir bakayım." Tavana baktım, anılarımı araştırdım. "O ve Roscoe yıllarca bir monopoly oyunu oynadılar; milyon dolarlara kadar çıkan yeni bir para birimi icat etmeleri gerekiyordu ve oteller yerine sanayi kompleksleri vardı. Sanırım Roscoe bunu Ashley'den öğrenmişti, çünkü o da Jackson James ile yıllarca oynamıştı. Yani hiçbirimiz Monopoly oynayamaz ya da tahtaya dokunamazdık, yoksa Simone bizi yakalar."

"Nasıl yakalardı?"

"Diş macunumuzu kalafatla değiştirdi."

Shelly'nin dudakları aralandı ve gözleri büyüdü. "Kulağa iğrenç geliyor."

"Öyleydi." Yanağımı kaşıyarak güldüm. "Bir keresinde Roscoe'yla birlikte Duane'in ve benim ayakkabılarımızı vazelinle doldurmuşlardı."

"Neden?"

"Çünkü onların Monopoly oyununa dokunmuştuk. Çok şakacıydı."

Shelly'nin bakışları masaya kaydı ve ağzının bir tarafı kasıldı, gözlerinin odağı kayboldu. Kendi çocukluğundan bir şeyler hatırladığı hissine kapıldım.

"Hey." Ayağımla kaval kemiğine vurarak dikkatini tekrar bana çektim. "Ne düşünüyorsun?"

Sırıışı hâlâ yerindeydi, büyük bir şey itiraf edecekmiş gibi öne doğru eğildi. "Bir keresinde ağabeyimin şoför kapısını kaynakla kapatmıştım."

Şaşırmıştım ama sinsiliği karşısında sııttım. "Quinn ne yaptı?"

Birkaç saniye boyunca bana baktı ve iyi ruh halinin çoğu dağılmış gibiydi. "Quinn değil, o daha genç. Benim ağabeyim Desmond'dı. Quinn ve Janie oğullarına onun adını vermişler. Bu aynı zamanda babamın da adı."

Geçmiş zaman gibi kullandığı "*idi*" kelimesine göz kırptım ve bakışlarını inceledim. Yine buz saçağı Shelly değildi ama duruşu ve gözlerindeki kırılğan ifadeyle ilgili bir şey ona uzanma isteğı uyandırdı bende.

"Kardeşim öldü." Sorulmamış sorumu doğruladı, kırılğanlığı sertleşirken sesi düzleşti.

"Çok üzüldüm."

Omuz silkti, dikkati omzumun üzerinde bir noktaya yöneldi. "Uzun zaman önce oldu."

Merakımı gidermeye karar vererek sordum: "Kardeşin ne istiyordu? Çarşamba günü uğradığında."

Shelly metal dağıtıcıdan bir peçete çıkardı ve önündeki masanın üzerine düz bir şekilde koydu. "Güvence."

"Ne gibi?"

"Yani, burada yaşarken iyi olduğumdan emin olmak istedi. Benim için gereğinden fazla endişeleniyor."

Ses tonu ve ifadesindeki hayal kırıklığı, sözlerinin farklı bir anlamı olduğunu ima *ediyordu*: "*Benim için hak ettiğimden daha fazla endişeleniyor*" gibi bir şey.

"O senin kardeşin, tabii ki endişelenecek."

"Ailesine odaklanmalı." "Onun ailesi sensin."

Peçeteyi ikiye katladı. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Quinn geçen hafta bir Şey söyleyene kadar bir yeğenin olduğunu bilmiyordum. Tebrik ederim."

"Onunla
tanışmadım."

"Henüz."

Shelly'nin gözleri tekrar benimkilere kaydđ. "Henüz," diye kabul etti, sesi kararlıydđ.

"Kardeşin insanlara neden dokunmadđđını biliyor mu?"

Yutkundu, başını sallamadan önce bir an beni düşündü. "Burada, Tennessee'de terapi gördüğümü biliyor. Posta yoluyla yazđŐıyoruz ve hala komisyonlarımı yönetiyor, bu yüzden ona bir mektup yazdđm ve terapide olduğumu söyledim Ama Quinn teŐhisimi bilmiyor, bunu tartđŐmadđk."

Komisyonlar mı?

"Komisyonlar mı?"

"Evet. SzleŐmelerimle hep o ilgilenirdi." Shelly daha fazla açıklama yapacakmđŐ gibi görünüyordu ama Beverly'nin bütün bir muz ve bir tabak tereyaęđ bırakmasıyla sözü kesildi.

Shelly muzı aldı, tereyaęđ bıaęđyla en st ve en alt kısımlarını kesti, ardından her seferinde bir panel olmak üzere titizlikle soydu. Kabukları st üste koyarak kenara ayırdđ, ardından muzı dilimledi, hassas aralıklarla kesti ve daireleri spiral bir tasarımıyla yan tabaęđına dizdi.

Onun titiz muz soyma ve kesme ritüeli beni öylesine büyülemiŐti ki ne konuştuğumuzu unutmuştum.

Soyduğu meyveleri ağır bir tavırla inceliyor ve Şöyle diyordu: "Kendimi kestiğimi biliyor. İlk ğrenen o oldu. Sanırım bu yüzden endişeleniyor."

Gözlerimi muz dilimlerinin karmaşık tasarımından kaçırdım ve onu tekrar odak noktasına getirdim. "Bileklerini kesmek bir ağabeyin endişelenmesi için iyi bir sebeptir."

"Ben ölmek istemiyorum. Kesmek bununla ilgili değil. *Her zaman* geçerli olmayan bir damgası, intiharla bir ilişkisi var ve insanların kafasını karıştırıyor." Alnı açık bir şaşkınlıkla kırıştı. "Ben yaşamak istiyorum, her zaman yaşamak istedim. Bu yüzden buradayım."

"Sana inanıyorum."

O öyle dediyse, ben de ona inanıyordum. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, *Tanrı'ya şükürler olsun.*

"Güzel." Bu sözlerden sonra daha rahat nefes alıyor gibiydi. Ağzımdan çıktı, dikkati peçeteye döndü. "Geçen hafta kollarımı ve bacaklarımı kontrol etti."

"Bacaklarını mı?" Daha dik oturdum. "Eskiden-"

"Hayır. Ama emin olmak istedi. Bu yüzden kalmama izin verdi, çünkü kesmiyordum."

Shelly Sullivan'ın bir şey yapmasına kimsenin *izin vermediği* bir dünya hayal edemediğim için kaşlarımı kaldırdım.

Boynunun arkasını kaşdı, gözleri sonra da uzaklaştı. "Bu korkunç bir ilk buluşma konuşması. Bu kadar iç karartıcı olduğum için özür dilerim."

"İç karartıcı değil ve umurumda da değil. Seni tanımak istiyorum."

"Ama ağzımdan çıkan her şey kendine zarar verme, aşırı korumacı ağabeyler, parçalanmış ilişkiler ve ölümle ilgili."

Bunu söyleme şekli beni gülümsetti. Sonra gözlerini kendine ve benim gülümsememe sıırtmaya çevirdi.

"Söz veriyorum, hastalıklı değilim. Hobilerim var."

Vermek onu a silahsızlandırma Sırit, I karar verildi a değişim konu sıradaydı. "Peki, bu hobiler hakkında ..."

"Örgü örmüyorum, eğer sormak istediğin buysa. Yengem tığ işi yapıyor. Nasıl yapıldığını öğrenmek isterim."

"Değildim ama öğrendiğim iyi oldu. Giyinip süslenmeyi, dışarı çıkmayı ve bir şeyler yapmayı sevip sevmediğini soracaktım."

"Yani krep almak dışında mı?"

"Daha çok bir düğüne gitmeyi düşünüyordum."

Sanki kafasını karıştırmışım gibi beni inceledi. "Düğünlere gitmek benim hobim değil."

Sesi o kadar ciddiye ki bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldım. "Hayır, tatlım. Kusura bakma. Bu seni benimle Jethro ve Sienna'nın düğüne davet etmenin dolambaçlı bir yoluydu."

"Oh." Gözleri yukarı ve yana doğru hareket ederken daha dik oturdu. "I . . . Bilmiyorum. Yani, kalabalıklarda pek iyi değilimdir."

"Seni koruyacağım." Alaycı görünmeye çalıştım.

"Korunmaya ihtiyacı olan ben değilim." Bakışları tekrar benimkilere döndü. "Sağdıç olmayacak mısın?"

"Ah, evet." Bunu hiç düşünmemiştim. *Tek başına, kalabalığın içinde, yanlışlıkla insanlara dokunmamaya çalışacaktı.*

"Belki resepsiyona gidebilirim?" diye teklif etti.

"Tabii. Elbette. Bunu bir düşün. Şimdi karar vermene gerek yok.

Baskı yok."

Shelly başını salladı ve kaşlarının çatılması beni huzursuz etti. Kendine kızmış gibiydi, ya da belki de randevumuzun gidişatına kızmaya başlamıştı.

Bu kadının çok fazla katmanı vardı ve ben hepsini bilmek istiyordum. Sabırlı olabilirdim. Çok güçlü davranarak onu kendimden uzaklaştırmak istemedim.

Yine de bana karşı çok açıktı. Belki de benim de ona karşı aynı derecede açık olabileceğimi bilmeye ihtiyacı vardı, bu yüzden yönümü biraz değiştirdim. Geniş bir nefes alarak yüz hatlarını saran belirsizlik ve utancı inceledim ve bir şeye karar verdim.

"Annem geçen yıl öldü."

Bir santim geri çekildi ama hayal kırıklığının büyük bir kısmı eriyip gitti. "Nasıl öldü?"

"Kanserden. Kırk yedi yaşındaydı." . . . *Sanırım.*

"Bu çok genç." Bu utanç ve yüz hatlarındaki belirsizlik eridi, geriye sadece endişe kaldı.

"Öyleydi, öyle." Bakışlarımı masaya kaydırdım, onun son doğum gününü düşündüm ve hatırlayamadığımı fark ettim kırk yedi ya da kırk altı yaşında olsaydı.

"Onu özlüyorsun."

"Evet, özlüyorum."

Bir süre sessiz kaldık ve Shelly elini masanın üzerine koydu, parmakları benimkinden sadece yarım santim uzaktaydı. Ona baktığımda, elime bakarken yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi vardı. Şimdi onu daha iyi tanıdığım için, arzusunu görebiliyordum.

- b e n i rahatlatmak, bana dokunmak için- yüzünün h e r yerinde yazıyordu.

Elini kapattım ve avucunu yukarı çevirip parmaklarımızı birbirine dolamasını ve benimkini sıkmasını izledim. O da bir iç çekti.

"Desmond'ı özlüyor musun?"

Başını salladı, dikkati hâlâ ellerimizdeydi. "O en iyi insandı."

"En iyisi o mu? Peki ya Quinn?"

Shelly gözle görülür bir şekilde tereddüt etti ve nasıl cevap vereceğini tartışıyor gibiydi. "O da en iyi insandı ve öyle ama Desmond'dan çok farklıydı."

"Nasıl yani?"

"Sen ve ikizin gibi."

"Yani Desmond yakışıklı ve çekici, Quinn ise sıkıcı ve asık suratlı mı?"

Shelly başka bir sırtıyla savaşıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı ve bakışlarını benimkilere dikti. "Onun gibi bir şey."

"Ailen nasıl insanlar?"

Gözlerini kaçırdı. "Aynı zamanda çok iyiler."

"Çok yakın mısınız?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Bu benim hatam." Alnında kırıksıklıklar belirdi ve elini geri çekti. "Hiçbir zaman hak ettikleri gibi olamadım."

İşte bu yürek parçalayıcı bir ifadeydi. "Bunu onlar mı söyledi?"

Başını iki yana salladı. "Ben aptal değilim. Ne olduğumu biliyorum." "Peki neymiş o?"

"Yorucu." O ovuldu onu Alnına. "I kendimi yoruyorum. Ya da eskiden öyleydim. Şimdi çok daha iyi olduğumu hissediyorum, daha az ...

."

Onu inceledim. "Rahatsızlığınız yüzünden mi?"

"Eylemlerimden ve kararlarımdan sorumlu olan tek kişi benim." Çenesini kaldırdı ama yine de gözlerini kaldırmadı. Bu sözleri söylerken sanki bir mantrayı tekrarlıyor gibiydi ve bu mantra onun için çok önemliydi.

Bir yandan, bariz nedenlerden dolayı onunla aynı fikirdeydim. Yaptıklarından dolayı kendisi dışında herkesi ve her şeyi suçlayan istismarcı bir babayla büyüdüğüm için kişisel sorumluluk benim için çok önemliydi.

İlk seferinde dinleseydin, seni dövmezdim.

Eğer sandalyemden uzak dursaydın, seni iki gün boyunca kulübeye kilitlemezdim.

Yemeğimi zamanında hazırlamış olsaydın, gözün morarmazdı.

Şiddet uygulamanın haklı olduğunu *düşünen* insanlar tanımak istediğim insanlar değildi.

Öte yandan, Shelly'nin rahatsızlığı kendi zihninin kurbanı olduğu anlamına geliyordu. Kaba olmak, soğuk olmak, yorucu olmak istemiyordu.

Ama belki de bundan da öte, kurban olmak istemiyordu.

Ben ne katılmanın ne de katılmamanın en iyisi olduğuna karar verdim.

Dikkatli adımlarla ilerlemek, insanları ruh hallerinden kurtarmak benim uzmanlık alanımdı. Son yirmi dört yılda Duane Winston'ın yumuşak huylu ikizi olarak bunu mükemmelleştirmiştım. İkimizi de beladan uzak tutmak için hayatımı kardeşime tercümanlık yaparak geçirmiştım.

Bu yüzden, "Ve son zamanlarda harika kararlar veriyorsun," dedim.

Bu onun gözlerini tekrar bana çevirdi. Dikkatini çektiğim için bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirdim ve çağrışım yapan bir sırtışıla yapabildiğim kadar cazibemi ortaya koydum.

Şimdi gülümsüyordu. Göz kamaştırıcı parlaklığına karşı gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım. Kendimi kaptırdığımda, bu kadının gülümsemesine kolayca bağımlı hale gelebileceğimi biliyordum.

"Örnek bir varlık mı?"

Bakışlarımı imalı bir şekilde indirdim. "Beni malzeme dolabına kadar takip et."

Gözlerimi tekrar Shelly'ninkilere çevirdiğimde, o puslu ifadesiyle beni izliyordu. "Mükemmel bir dikkat dağıtıcısın, Beau."

"Nasıl yani?"

"Bazen sana baktığımda tüm düşüncelerim, kafamda döndürdüğüm tüm tabaklar duruyor. Ve birkaç saniyeliğine huzurlu oluyorum. Beni akılsız yapıyorsun."

İfadesindeki ironiye gülmek için dudaklarımı yana bükerek omuz silktim. "İnsanlar üzerinde böyle bir etkim var."

"Evet, öyle."

Bu beni güldürdü. "Şaka yapıyordum."

"O zaman kötü bir şakaydı." Öne doğru eğildi, dirseklerini masaya koydu ve bana önemli bir şeyi anlamamı istediği izlenimini verdi. "Seni ürkütmek istemem ama bir aydır seni izliyorum. Herkes senden hoşlanıyor."

"Hayır, herkes değil."

"Bir kişi söyle."

"Babam."

Lanet olsun.

Ben daha yakalayamadan itiraf patlak verdi. O beni incelerken aramıza kalın ve ağır bir sessizlik çöktü.

"Bana babandan bahset."

Başımı salladım. "Onun hakkında bir şey duymak istemezsin."

"Lütfen anlat bana."

"Neden?"

"Çünkü sen mükemmelsin. Nedenini bilmek istiyorum. Seni neyin şekillendirdiğini bilmek istiyorum."

"Ben mükemmel değilim." Dikkatim dağılmış bir şekilde kabinin arkasına baktım, Simone'u arıyordum. Şimdiye kadar içkilerimizle dönmüş olmalıydı.

"Lütfen."

"Lütfen "inin yankısıyla beni izleyen Shelly'ye baktım ve oradaki arzuyla irkilerek gözlerimi kırdım. Bu arzu beni *tanımak* için miydi? Birinin bana babam hakkında soru sorduğu bir zamanı hatırlayamıyordum. Bu nedenle, beni neyin şekillendirdiğini bir kenara bırakın, birinin beni, çocukluğumu sorduğu bir zamanı bile hatırlayamıyordum.

Kardeşlerim biliyordu. Bunu tartışmaya gerek yoktu.

Kasabadaki herkes biliyordu. Ya da kesin olarak bilmiyorlarsa, dedikodu değirmeni onları kulaktan dolma bilgilerle besliyordu.

Kimse kim olduğumu, *beni ben* yapan şeyin ne olduğunu sormadı.

Tedirgin bir şekilde boğazımı temizledim ve dikkatimi onun arkasındaki pencereye verdim. Güneş batışının son demlerini yaşıyor, gökyüzünü yumuşak pembeler ve morlarla aydınlatıyordu. Daisy's, Vadi yolunun Parkway'e bağlandığı bir tepenin üzerinde oturuyordu ve dağların manzarası muhteşemdi. Genellikle mavi olan sisli zirveler şimdi sonbaharın kırmızıları, sarıları ve turuncularıyla bezenmiş ve gün batımının sıcak ışıltısıyla örtülmüştü.

Burayı, bu Vadiyi ve bu dağları seviyordum ama başka hiçbir şey bilmiyordum. Shelly ailesinin *en iyisi* olduğundan bahsetmişti ve annem de bu tanıma uyuyordu. Örnek aldığım bir babam olsaydı nasıl olurdu? Davranışları nasıl olunmayacağının yol haritası olan, istediğim şeyin tam tersi olan bir baba yerine

kendim ve etrafımdakiler için ve varlığını küçümsemediğim.

"Beau."

"O kadar da ilginç biri değilim." Çenemi kaşıdım.

"Tamamen büyüleyicisin."

"Hayır. Dur. Lütfen, hayır. Beni pohpohlama. İnsanların beni pohpohlamasından nefret ederim. Bunun dışında her şeyi yaparım." İğnelemeyi çözmekte zorlandığını bildiğimden ve işini kolaylaştırmak istediğimden ses tonumu soğuk tuttum.

Azarlar gibi gözlerini kıstı ama ağzı zorlukla bastırılmış bir eğlenceyle yana çekildi. "Büyüleyicisin. Hiçbir şey seni rahatsız etmiyor."

Ona sinsi bir gülümseme verdim. "Beni sinirlendirdin ama-" "Herkesi rahatsız ediyorum."

"Bitirmeme izin vermedin. Artık beni rahatsız etmiyorsun."

"Er ya da geç edeceğim."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" "Kendimi rahatsız ediyorum."

"Bu seni özel yapmaz. Herkes -kendinin farkında olan herkes- kendine kızar."

"Sen ne zaman kendine kızdın?" Koltuğumda kıpırdandım. "Tüm bu sorular." "Sorularımın nesi var?" "Onlarda yanlış bir şey yok, sadece-"

"Buyurun." Simone aniden dirseğimde belirdi, aceleyle tepsideki tabakları aldı ve gelişigüzel bir şekilde masaya dizdi. Benim burgerim, Shelly'nin krepleri, patates kızartması ve iki su.

"Shake'im nerede?"

"Dondurmamız yok, kalmadı. Onun yerine sade elmalı turta alacaksınız. Bir dakika içinde getiririm." Simone bileğinin bir hareketiyle kızgınlığını geçiştirdi ve Shelly'ye gülümsedi. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Tamam, ihtiyacın olursa bana el sallla." Ve topuklarının üzerinde dönüp gitti.

Yarım saniye boyunca hayal kırıklığını yüzüme vurdum.

Sallama yok muydu?

Ama elmalı turta.

Tamam, olur. Sorun değil.

Son hoşnutsuzluğumu da üzerimden atarak -ve tatlı olarak elmalı turtayı bekleyerek- ketçaba uzandım.

"Üzgün değil misin?"

Tater tots tabağını bana doğru çeken Shelly'ye baktım. "Pardon?"

"Shake hakkında mı?"

"Hayır. Elmalı turtayı severim. Aslında en sevdiğim turtadır, yani her şey yolunda gitti."

"Sen gülünç derecede rahat birisin."

Ona şüphe dolu sahte bir bakış gönderdim. "Tater tots hakkındaki fikrini değiştirdiğini söyleme şeklin bu mu? Çünkü artık çok geç. Onlar benim ve sen alamazsın." "Kendin hakkında konuşmuyorsun. Buna alışık değilsin." Bu sözleri hayatın en önemli bulmacalarından birini çözmüş gibi s ö y l e d i .

"Başkalarına odaklanırsın, onları kendine çekersin Dışarı,
ve sen hiç durmadan Uyumlu. İşte
bu.

neden herkesin seni sevdiğini."

"Ben de bunun sakalımın ihtişamı olduğunu sanıyordum."

Beni görmezden geldi. "İnsanlar seni, onlara hissettirdiklerin yüzünden seviyor. İnsanlar bu yüzden benden hoşlanmıyor ya da ana nedenlerden biri bu. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Sana nasıl yapılacağını öğretebilirim."

Shelly bir kalp atışı kadar bir süre beni inceledikten sonra şöyle dedi: "Senin üzerinde pratik yapabilirim. Şimdi başlayalım. Bana babandan bahset."

Zekâsı karşısında kıkırdadım. "Vay canına. Etkilendim. Konuşmayı tam bir çember haline getirmenin yolu."

"Ona benziyor musun?"

"Çok acımasızsın." "Hâlâ hayatta mı?"

"Evet. Maalesef." Hamburgerimden bir ısırık aldım; ağzım yemekle doluyken konuşamazdım.

Kreplerini yerken beni soru yağmuruna tuttu. "O burada mı? Yeşil Vadi'de mi? Onunla konuşuyor musun? Onu en son ne zaman gördün? Senden hoşlanmadığını düşündüren ne? Neden-"

"Sakin ol kadın," dedim bir lokma yemeğin etrafında.

"İyi. Nerede o?"

Bir yudum su içerken ona baktım ve cesur olduğuna karar verdim. Belki de tanıdığım en cesur insandı. Sorduğum her soruya cevap vermişti, cevaplar onun güzel bir resmini çizmese bile. Geçmişinin ya da bugününün çirkin yanlarından çekinmiyordu.

En azından ben de bu iyiliğe karşılık verebilirdim.

"Hapiste," diye yanıtladım sonunda, hamburgerimi yere bırakarak. "Adam kaçırmaya teşebbüs ve saldırıdan."

Gözünü bile kırpmadı. "Kimi kaçırmaya teşebbüs etti?"

"Ashley'i."

"Ashley mi?"

"Kız

kardeşim."

Gözleri inanılmaz derecede büyüdü. "Vay canına."

"Evet."

Bir s ü r e bakıştık, sonra "O iyi mi?" diye sordu.

"Ashley mi?"

"Evet. Yaralandı mı?"

Bir an tereddüt ettim ve sonunda "Hayır. Hiç şansı olmadı." dedim. *O zaman.*

Shelly bu haber beni rahatlatmış gibi başını salladı.

Burgerimden bir ısırık alarak rahatsızlığımı dile getirdim.

Darrell, Ashley'i -ve beni, annemi ve tüm kardeşlerimi- birden fazla kez incitmişti. Shelly'nin cesaretine rağmen bu gerçek boğazıma takıldı ve konuşamadım. Babam ya da bize yaptıkları hakkında konuşmaya alışık değildim ve o anda bunu isteyerek paylaşamayacağımı fark ettim.

Ve bu konuda asla cesur olamayacaktım.

"Ne oldu? Neden yaptı bunu? Kız kaç yaşındaydı?"

Yediğim lokmayı yuttuktan sonra sorularını tersten yanıtladım. "Daha geçen yıldı, annemin cenazesinin olduğu gün. Bunu yaptı çünkü kız kardeşimden para koparmak istiyordu. Annemiz buralarda Oliverlar denen eski bir aileden geliyor. Bu onun kızlık soyadıydı. Ailemizin evinin sahibiydi.

bir çubuğu var. Evin adı eskiden Oliver Evi'ydi. Mülkün yanı sıra annemin parası da vardı. Çok fazla değil ama Darrell'in -yani babamın- yıllarca parayı ele geçirmek için planlar yapmasına yetecek kadar. Ne olduğuna gelince..."

Bakışlarımı bir kez daha Shelly'nin ötesine taşıdım. Artık karanlıktı ve penceredeki yansımamı görebiliyordum. Bir sonraki konuşmamda bu yansımamla konuştum.

"O ve iki motosikletli kardeşi -babam Iron Wraiths adlı yerel bir motosiklet kulübünde kaptandır- Ashley ve Billy'yi resepsiyonun olduğu kütüphanenin otoparkında yakaladı. Geri kalanımız içerideydik. Mezarlıktaki cenaze töreninden hemen sonraydı ve sanki tüm kasaba anneme veda etmeye gelmiş gibiydi. Darrell avantajı ele geçirdi, onları gafıl avladı ve önce Billy'yi bayılttı. Ama kız kardeşim çok sertti. Kaçtı, bir şerif yardımcısına işaret v e r d i ve Darrell yakalandı."

"Vay canına."

"Evet. Billy'yi bir arabanın arkasına tıkıyorlardı, baygındı." Bu anıyı hatırlayınca biraz ürperdim ve gözlerimi tekrar Shelly'ye çevirdim.

Açık ve meraklı bir ifadeyle beni izliyordu, sanki gerçek bir hikâye anlatmak yerine ona bir masal okuyormuşum gibi.

"Kardeşin Billy iyi mi?"

"Bayıldığı için uzun vadeli bir hasar görmedi, onu hemen hayata döndürmeyi başardık."

"Güzel. Bu çok iyi." Shelly başını yana eğerek önce beni, sonra da kreplerini inceledi. "Babanın senden hoşlanmamasına sevindim."

"Pardon?" O konuştuğunda hamburgerimi kaldırma aşamasındaydım. Şimdi onu yanlış duyduğumdan emin bir şekilde ağzımın yarısına kadar askıda tutuyordum.

Krepten bir ısırık aldı, çiğnedi, bir yudum su yuttu, ve tekrarladı, "İyi ki baban senden hoşlanmıyor."

"Nedenmiş o?"

"Kulağa bir alet gibi geliyor. Eğer senden hoşlansaydı, sende bir sorun olduğunu düşünürdüm."

Ona yandan bir bakış attım. "Bu ... biraz mantıklı." Başımı öne arkaya eğdim, düşündüm ve sonunda onun ne demek istediğini anladım. "Ashley'den hoşlanıyor ama bence bunun nedeni onun zayıf olduğunu düşünmesi, annemize yaptığı gibi onu da manipüle edebileceğini düşünmesi, çünkü o bir kadın. Ve Ashley ona çok benziyor. Geri kalanımızı ya kabul eder ya da terk eder."

"Kadın olduğu için onun zayıf olduğunu mu düşünüyor?" Shelly yüzünü buruşturdu, burnunu kırıştırdı, kaşlarını çattı. Yüzündeki ifade yabancı görünüyordu. Yine de onun bu ifadesini seviyordum. Nadiren bahşedilmiş ve sonuç olarak daha değerli hissettiriyordu.

"Evet."

"Alet."

"Evet." Kıkırdadım, hamburgerden bir ısırık daha aldım.

"Babam bana hep ne kadar güçlü olduğumu söylerdi. Yetenekli. Quinn gibi sessizdir ama konuştuğunda her zaman duymaya değer bir şeyler söyler."

"Senin gibi mi?"

Shelly soruyu düşündü, cevap vermeden önce geniş bir nefes aldı, "Hayır, sessiz değilim, kendi

doğal bir durum. Evdeyken bütün gün köpeklerimle konuşuyorum." "Peki ya Oliver?"

"Evet, Oliver'la da."

"Sadece insanlarla değil mi?" Alay ettim.

Ağzının kenarı yine sırıtmakla tehdit etti. *Bu sekiz.*

"Seninle konuşuyorum, değil mi?"

"Evet, konuşuyorsun. Peki neden başka insanlarla konuşmuyorsun?"

"I Tahmin et. . ." o Duraklatılmış, gibi o oldu veren "Kimseyi rahatsız etmek istemiyorum."

"Rahatsız ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Bazı şeyleri fark ediyorum. Elimde değil. Ve bir şeyler fark ettiğimde, onları söylüyorum. Rahatsız edici olabiliyor."

"Ne demek istiyorsun? Neyi fark ediyorsun?" "Kalıpları."

"Gerçekten mi?"

Bir kez başını salladı.

"Bana bu konuda hiçbir şey söylemedin."

"Sanırım bunun nedeni seninleyken sadece seni fark etmem." Bu sözleri yine düşünceli bir şekilde, sanki bir sorunu yüksek sesle çözmeye çalışıyormuş gibi söyledi.

Ne söylediğinin farkına vardığında, sadece onun için yapılmış kocaman bir gülümseme takınmıştım bile. "Öyle mi?"

Shelly dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini yarıklara indirdi. "Başka bir şey hakkında konuşalım."

"Peki, tamam. Bende fark ettiğin her şey hakkında konuşalım."

Bu onu güldürdü, bu da beni güldürdü. Gülüşü ayrıca bana ağırlıksız ve sıcak, zamana ya da endişelere bağlı olmadığım hissini verdi.

Başka bir deyişle, harika bir kahkahası vardı.

Arkasındaki pencerede -yansımadaki- hareketlilik ve yeni sesler dikkatimi çekti. Gözlerim oradaki sahneye, lokantaya giren birkaç iri yarı, deri giysili motorcunun görüntüsüne odaklandığında gülümsemem yavaş yavaş kayboldu.

Ve yanlarındaki kızıl saçlı kadına.

İrkildim. "Ah... kahretsin."

"Ne?"

"Yukarı bakma."

"Tamam." Kafasını kaldırmadı, bunun yerine ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı. Gözlerimi kısarak pencereye baktım ve başımın görünmemesi için kabinde daha aşağıya kaydım. Ama otelin geri kalanını görebiliyordum.

lokanta gayet iyi.

"Arkamda birkaç adam ve bir kadın içeri girdi." "Tamam."

Onaylamak için başını kaldırmadı, bunun yerine dikkati bana sabitlenmişti.

"Onlar Demir Wraithler'in üyeleri." Sayılarını saydım - toplam altı kişiydiler- ve yüzlere isim eklemeye çalıştım. Drill de oradaydı, parlak kel kafası ve iri cüssesi onu ele veriyordu. "Kadın Christine St. Claire, başkanın yaşlı karısı."

Kahretsin. Aptallığım için kendimi azarladım. Drill'i geri aramalıyım. Aramalarını geçiştirmek yerine, ona ilgilenmediğimi söylemeliydim.

"Yaşlı kadın mı? Annesi mi?"

"Hayır." I sırttı at Shelly rağmen ve durum. "Onun kadını."

"Kız arkadaşı mı?"

İrkildim çünkü en azından üçünün silah taşıdığını gördüm. Silahları tutmuyorlardı, sadece tişörtlerinin üzerinde ama ceketlerinin altında açıkta taşıyorlardı ve bu konuda çok açıklardı.

"Onun gibi bir şey."

Cevabımı rahatsız edici bulmuş gibi yüzünü buruşturdu. "Bu insanlar babanın motosiklet kulübünün bir parçası mı?"

"Evet."

"Kardeşini ve kız kardeşini kaçırmaya çalışanlar mı?" "Evet, ama o iki adam - Darrell'a yardım edenler

-"Onlar hapiste." Pencerenin yansımısından grubun ilerleyişini izlemeye devam ederken Drill'in tezgâha yaklaşmasını izledim, arkasında sakallı genç bir adam vardı. Yanılmıyorsam bu genç adam Isaac Sylvester'dı, Jennifer Sylvester'ın kardeşi. Acemiydi, tam üye değildi. Ama aynı zamanda iri yarı, uzun boylu, kaslı ve ordudan emekli biriydi.

"Arabamı ön tarafta görmüş olmalılar," diye mırıldandım kendi kendime.

"Yani bu adamlar, bu Wraithler, senden hoşlanmıyorlar mı?"

"Bunun gibi bir şey ." Benim cevabım dikkatim dağılmıştı,

Çünkü Shelly'yi bu durumdan mümkün olduğunca çabuk kurtarmam gerekiyordu.

Hiçbir yanılsama içinde değildim. Drill'in mesajında kastettiği tam olarak buydu. Christine beni görmek için buradaydı, muhtemelen gitmek istesem de istemesem de beni kendi seçtiği bir yere götürecekti.

Eğer Shelly ve beni birlikte görürlerse, ikimizi de götüreceklerdi, çünkü böyle çalışıyorlardı. onu için kullanacaklardı.

istediklerini elde etmek için koz olarak kullanıyorlardı ve bunun olmasına asla izin veremezdim.

"Öyle bir şey" demeyi kes. Belirsiz ifadeler kafamı karıştırıyor. Evet ya da hayır, senden hoşlanıyorlar ya da hoşlanmıyorlar."

"Durum biraz karışık. Seni buradan çıkarmamız gerek. Ben onların dikkatini dağıtırim, sen de arkadan sıvışırsın."

Drill başını bir o yana bir bu yana çevirip restoranı tararken, diğerleri de lokanta tezgâhına doğru dizilmiş, soğukkanlı görünmeye çalışıyordu. Bir çay partisindeki fıçı standı kadar birbirlerine karışmışlardı.

Mutfağın girişinde bir hareket gördüm - Simone kafasını dışarı uzattı - ve "Bir dakika içinde orada olacağım" gibi bir şey söylediğini duydum.

"Kahretsin." Cüzdanıma uzandım, birkaç yirmilik çıkarıp masanın üzerine bıraktım. "Shelly, gitmen gerek."

"Neden?"

"Çünkü benim için buradalar. Ve eğer seni görürlerse, seni de alırlar."

"Seni bırakmayacağım."

Gözlerim onun kılere kaydı ve yüzündeki inatçı ifadeye dik dik baktım. "Shelly."

"Hayır. Birlikte gidiyoruz." Yüz ifadesi ve ses tonu çok sertti.

"Onları tanımıyorsun, neye benzediklerini bilmiyorsun. Onlar kötü insanlar."

"Dur israf Zaman. Nasıl yap Biz olsun dışarı . burada birlikte?"

Alt dudağımın içini çiğneyerek, bu inatçı kadını ve benim burada olma ihtimalimi düşündüm.

onu gitmeye ikna edebileceğimi düşündüm. Başarı olasılığının sıfır olduğuna karar verdim.

"Keşke Duane burada olsaydı." Ona hemen bir mesaj göndermeyi düşündüm ama vazgeçtim. Kardeşim gitmiş kadar iyiydi. Bu karmaşadan onsuz nasıl kurtulacağımı bulmam gerekiyordu.

Shelly'nin bakışları arkamdaki bir noktaya kaydı, sonra tekrar benimkine döndü. "Neden?"

Ona özür dileyen bir bakış attım. "Ortadan kaybolmalıyız."

"Tabii ki. Ama bizim ortadan kaybolmamızın Duane ile?" Sesi fısıltıya kadar alçaldı.

"Çünkü bir kaçış şoförüne ihtiyacımız var ve o en iyisi." Lafı dolandırmaya gerek yoktu, özellikle de ona arka kapıdan kaçmasını söylemek üzereyken. "Bunun için üzgünüm."

Shelly'nin gözleri büyüdü ve koltuğunda biraz daha dik oturarak çenesini eğdi. "Ben yaparım."

"Ne?" Dikkatimi onunla Wraith'lerin penceredeki yansıması arasında bölmüştüm.

"Ben yaparım. Kaçış şoförümüz ben olacağım."

"Shelly." Eminim dehşetim ve kafa karışıklığım belliydi, çünkü gözleri meydan okurcasına bana dikilmişti.

"Ben harika bir şoförüm. Boş zamanlarımı arka yollarda araba sürerek geçiriyorum. Virajlarda ve köşelerde hızlı sürmeyi severim. Ve senin de hızlı bir araban var. Anahtarlarını ver."

Ne yapacağımı bilemeden dudaklarımı yaladım, parmaklarım anahtarlar için ön cebimi yokladı ama daha fazla ilerlemedi.

Tereddüt ettiğimi hissetmiş olmalıydı çünkü bana küçük bir gülümseme verdi. "Güven bana, Beau."

Shelly elini avuç içi yukarı bakacak şekilde masanın üzerine koydu ve bana doğru uzattı. Eli sabitti ve yüz ifadesi onu hiç görmediğim kadar soğukkanlı ve sakindi.

Ama . . . o benim GTO'm.

Aman Tanrım. Kadına anahtarlarını ver.

Tamam. Ama kaza yaparsa, dükkândan Plymouth Fury alacağım.

Kalbim dört nala koşarak anahtarlarımı geri çektim ve parmaklarını ellerinin etrafına kapattı. "Yapacağımız şey şu. Ayağa kalk ve tuvalete gidiyormuş gibi yap. Arka kapı da aynı oyukta, oradan çık. Binanın kuzey tarafından, mutfakların arkasından dolaşın, böylece sizi pencerelerden göremezler. Arabama git, beni gözle ve hazırlan."

"Ne yapacaksın?"

"Gizlice çıkmamın imkânı yok. Saçımı bir mil öteden görürler." Penceredeki manzarayı taradım. "Onlarla konuşup ön kapıdan çıkmam gerekecek, şikayet etmeden gidiyormuşum gibi davranacağım. Sonra arabamdan bir şey almam gerektiğini söyleyeceğim ama onun yerine yolcu tarafına bineceğim. Sonra da çekip gideceksin, anladın mı?"

"Anladım." Başını salladı, gülümsemesi hâlâ dudaklarında geziniyordu.

Yüzündeki ifadeye bir kaşımı kaldırdım. "Bunu dört gözle bekliyormuş gibi görünüyorsun."

"Arabayı kullanmama izin vereceğini umuyordum." Dudakları arsız bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Kabinden kayarak bir salatalık kadar soğukkanlı bir şekilde banyo bölmesine doğru ilerlerken bu çılgın -ama en iyi şekilde- kadına başımı salladım.

Gözden kaybolur kaybolmaz, bu durumdan yara almadan çıkması ve Drill'in onu fark etmemesi için yukarı doğru sessiz bir dua gönderdim.

Eğer ona bir şey olursa, Tanrı'ya yemin ederim
ki

-Cesetleri bulamayacaklar.

Tamam. Sakin ol. Rambo kartını oynamaya gerek yok.

Derin bir nefes alıp beşe kadar saydıktan sonra koltuğumda doğruldum ve binanın etrafını dolaşmak için yeterli zamanı olduğundan emin oldum.

Ve sonra, GTO'yu gerçekten sevdiğim için, arabam için kısa bir dua ettim.

"Aklı başında insanlar asla yetenekleriyle gurur duymazlar."

- Harper Lee, *Bülbülü Öldürmek*

Beau

Simone'un mutfaktan çıktığını görür görmez kabinden kalktım. Annesinin Wraithlerin lokantada olmasından hoşlanmadığından şüpheleniyordum ve Daisy'nin de kızının onların türüyle etkileşime girmesini istemediğinden emindim.

Simone onlara ulaşmadan önce, "Yardımcı olabilir miyim?" diye seslendim.

Yedi çift göz -Wraithler ve Simone'unkiler- bana doğru döndü ama bakışlarımı Christine St. Claire'de tutmaya dikkat ettim. Kararları veren kişi o olacaktı, bu da odağımın tek alıcısı olmayı beklediği anlamına geliyordu.

Büyürken, diğer kulüp üyeleri ve aileleriyle pikniklere giderken, babamla kulübü ziyaret ederken, Isaac, Drill ve Catfish ile balık tutarken, onların alt kültürü ve normlarına uyum sağlamakta hiç sorun yaşamadım. Bu insanlar arasında saygıya dayalı bir şeydi. Onlar başka yerlerde kaos yayarken bile kulüp işlerinin katı bir düzeni vardı.

Ama onların dünyasında gezinebiliyor olmam, bunun bir parçası olmak istediğim anlamına gelmiyordu.

"Beau." Drill yüzünü buruşturur gibi bir gülümsemeye öne çıktı ve tokalaşmam için elini uzattı.

El sıkışmayı kabul ettim, yüz ifadesini *inceledim* ve *seni uyarmaya çalıştım* gibi bir şey *okudum*.

"Arkadaşları tanıyorsun," diyerek diğer üyeleri işaret etti. hiçbiri bana başını bile sallamadı.

"Elbette."

"Ve Razor'ın yaşlı karısı, Christine."

Dikkatim tekrar kadına yöneldi. Beni yakından izliyordu, sanki belli bir şekilde tepki vermemi bekliyordu.

"Hanımefendi." Başımı eğdim ama elimi uzatmak için bir hareket yapmadım. Kulüp üyeleri yaşlı kadınlar konusunda titizdi. Bir erkek başka bir erkeğin kadınına izin almadan baktığı için burnu kırılabilirdi. Bununla birlikte, bazen bu adamlar kadınlarını bir bisiklet gibi ödünç verirlerdi.

Ne olursa olsun, Razor bir psikopattı. Bu uçuculuk ateşinin daha fazla yakıtı ihtiyacı yoktu.

"Bizimle geliyorsun." Christine'in sesi beklediğimden daha yumuşaktı, ve şekilde o benim gözlerimi aradı

bana tuhaf geldi. "Konuşmamız gerek."

Omuz silktim, ellerimi ceplerime soktum. "Elbette. Yolu göster."

İstekliliğim onu şaşırttıysa da bunu belli etmedi.

Ama Drill bana pis pis bakıyordu. Tahminimce, geçen ay boyunca ona bir yığın sorun çıkarmış olmama rağmen şimdi bu kadar kolay razı olmama sinirlenmişti. Diğerleri rahatlamış görünüyordu, belli ki işlerinin esasen bittiğini varsayıyorlardı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de onlarla birlikte gitmek istiyordum.

Shelly arabamda güvendeydi. Planlarında beni sonsuza kadar tutmak olduğundan şüpheliydim. Yokluğum fark edilirdi. Beni uzun süre alıkoyarlarsa, Billy motosiklet kulübüyle ilgili durumlarda alışkanlığı olduğu üzere öfkeden deliye dönerdi. Ve Billy'nin yüksek mevkilerde tanıdıkları vardı.

Evet, onlarla gitmeye ve bu işi halletmeye oldukça ikna olmuşum. Yaşlı kadın bir şeyler söylemek istiyordu ve belli ki söyleyeceklerini söyleyene kadar beni rahat bırakmayacaktı. Umarım kısa bir konuşma olur.

Elbette, Shelly kızacaktı.

Ayrıca güvende olacaktı.

Ama sonra, kapıdan çıkar çıkmaz Drill çenesini Razor'a ait olduğunu anladığım bir bisiklete doğru kaldırdı ve "Christine'le gideceksin," dedi.

Gözlerimin hafifçe açılması dışında, midemdeki kıyamet hissine rağmen yüz ifademi net tutmayı başardım.

Christine ile mi? Razor'ın bisikletiyle mi? Uh, bu zor bir pas olacak.

Planlarım gerçekten keskin bir U dönüşü yaptı. Razor'ın yaşlı karısıyla Razor'ın motoruna binmemin imkânı yoktu. İşlerin nasıl gideceğini görünce, birlikte gitmemiz konusunda ısrar ettiği için Shelly'ye minnettar oldum.

"Ah, Tanrım. Cüzdanımı torpido gözünde unutmuşum. Dur ben alayım." Geri geri yürüyerek onlardan uzaklaştım.

Isaac ve bir başka motorcu kaskatı kesildiler ama ben arabamın kaputu boyunca yolcu tarafına doğru ilerlerken gevşediler. Kapıya ulaştığımda gözlerimi onlardan ayırmadım, kapıyı açtım ve arabanın içine doğru eğildim.

Sadece Christine beni izliyordu, diğerleri bisikletlerine biniyorlardı ve sürücü koltuğuna oturmadan kaçamayacağıma karar vermiş olmalıydılar.

Sonra Shelly motoru çalıştırdı.

GTO'mun canlanma sesi geceyi böldü ve Wraith'ler gözle görülür bir şaşkınlıkla başlarını kaldırdılar. Kapımı henüz kapatmıştım ki Shelly geri geri giderek boşluktan çıktı, direksiyonu kırdı ve şimşek gibi hızla uzaklaştı.

"Emniyet kemeri," dedi, ana yola çıkmadan önce otoparkın kenarında duraklamadı ve cehennemden çıkmış bir şeytan gibi hızlandı.

Hızlı vites değiştirdi, benim şimdiye kadar başarabildiğimden çok daha hızlı. Frenleri kullanmak yerine, ilk dönemece yaklaştığımızda vites küçülttü. Virajda uçarken motor kükredi ama düşük vites ona virajı almak için gereken kontrolü sağladı.

Konuşmamam, irkilmemem ya da dayanmak dışında bir hareket yapmamam gerektiğini biliyordum. Duane ile birkaç kez benzer durumlar yaşamıştım.

Dikkatim Shelly ile yan ayna arasında gidip geliyor ve herhangi bir takip işareti beklemeye devam ediyordum. Şimdiye kadar ne bir far ne de bir motosiklet sesi vardı. Ancak Shelly gözlerini ileriye dikmiş, bir kez bile arkamıza bakmamıştı, yüz hatları konsantrasyonun vurdumduymaz maskesiydi.

Dağ yolundan aşağıya doğru uzunca bir süre koştuk. Ya da en azından iyi bir süre gibi geldi. Aniden vites küçülttü ve bir dönemeçten hemen önce fren yaptı, ben de telaşla ona baktım. Hızımız neredeyse durma noktasına geldi, Shelly direksiyonu kırdı, ışıkları kapattı ve bizi toprak bir yola soktu. Neden yavaşladığını hemen anladım, toprağı tekmelemek bulunduğumuz yere bir spot ışığı tutmak gibi olacaktı.

Ama aynı zamanda endişeliydim, çünkü yolu biliyordum. Yol, Bay Tanner'a ait bir tatil evine -aslında bir balıkçı kulübesine- çıkıyordu. Çakıl taşlı yol uzun ve virajlıydı, hiç sapak yoktu. Bizi takip ederlerse tuzağa düşerdik. Ve eğer Bay Tanner'ın kiracıları varsa, yollarına park etmemizi pek hoş karşılamayabilirlerdi. Bay Tanner'dan kiralayanlar genellikle konfora pek önem vermezlerdi ve genellikle uzun süre kalmazlardı.

Shelly yolu ezbere biliyor gibiydi; farlar olmadan ve çevredeki ormanın karanlığında bizi bir hendeğe ya da ağaca çarptırmak kolay olurdu. Ama o yapmadı.

Kardeşlerim ve ben karanlıkta çoğu insandan daha iyi görebiliyorduk. Cletus bunu baba tarafımızın Yuchi soyundan gelmesine bağlıyordu, on yedinci yüzyıla kadar Doğu Tennessee Nehri Vadisi'nde yaşamış bir Kızılderili kabilesi. Ama ben bile yolun çizgisini takip etmekte zorlanıyordum.

Yola çıkmamızın üzerinden yirmi saniye geçmemişti ki, yaklaşan motosiklet seslerini duydum. Nefesimi tuttum, duymak için zorladım, hazırlandım. Ama sonra arabanın yanından hızla geçtiler, gürültülü motorları geceyi yarararak geçti, tüylerimi diken diken edecek kadar yakındılar. Ve sonra sesler uzaklarda kayboldu.

Kalbime kaburgalarımaya çarpmayı bırakmasını söyleyerek nefesimi fledim. Shelly hâlâ hızlanarak ilerliyordu ve belli bir noktaya geldiğimizde direksiyonu hafifçe sağı kırdı.

"Garaja girecek. Bu taraftan gelirlerse, saklanmış olur."

Anlayış yavaş yavaş geldi. "Burayı kir alıyor musunuz?"

"Evet."

"Bay Tanner'dan mı?"

"Evet."

Bu gerçek hiç hoşuma gitmedi. Elbette, birkaç dönümlük bir arazideydi ve Bandit Gölü'nde özel bir yamacı vardı. Ciddi bir bakımsızlık içinde olsa da iskeleden denize açılmak mümkündü. Konumu idealdi ama hafızam beni yanıltmıyorsa, burası bir kulübeden biraz daha fazlasıydı.

Ana yapının etrafını sardık; ona kulübe demek fazla cömertçe olurdu. Shelly park lambalarını yaktı ve bizim arazimizdekine benzer bir Quonset kulübesini aydınlattı.

"Bunun burada olduğunu

hatırlamıyorum." "Ben ekledim."

Bu beni ona bakmaya itti. "Bay Tanner eklemene izin mi verdi?" "Ona fazla seçenek bırakmadım."

"Nasıl yani?"

Onun gözler darged için Benim, ve sonra geri için oluklu yapı. "Sormadım."

Kıkırdadım. "Bunu yapmanın bir yolu da bu."

"Bu prefabrik. Ne zaman I Git, Ben yaparım. Kaldır o Eğer o istiyor."

Ben gittiğimde ...

Bunun üzerine gerildim ve bir an için kelimeler karşısında dilsiz kaldım. *Yeşil Vadi'de baraka olmayan başka bir yere taşındığımda* mı yoksa *Chicago'ya döndüğümde* mi demek istediğini sormadan arabayı boşa aldı, acil durum frenini çalıştırdı ve dışarı fırladı.

Emniyet kemerimi çözmeme ve onu takip etmek için arabadan çıkmam sadece iki saniye sürdü. Evin olduğu yönden köpeklerinin havlamalarını duydum; belli ki gizliliğimiz dev hayvanlar için yeterince gizli değildi.

Ona ulaştığımda kalın asma kilidi açmak için eğilmişti; kilit makaralı kapıyı yere sabitlemişti.

Wraith'lerin hâlâ geri dönüp özel araba yollarını arayabileceklerini göz önünde bulundurursak, şimdi onu gitme konusunda sorgulamanın zamanı değildi. Ama bunu söyleme şeklindeki bir şey, sanki ayrılmak kaçınılmazmış gibi, koltuk altıma zımpara kağıdı gibi sürtündü.

Boğazımı temizleyerek metal kapıyı kaldırmasına yardım ettim, "Biliyorsun o hurdacı ve muhtemelen sen gittiğinde burayı depo olarak kullanacak." dedim.

Umursamaz bir ses çıkardı ve sonra döndü, koşarak arabaya geri döndü ve içeri girdi. Bir yama tekmelemek

bu konudan tekrar bahsetme dürtümü dizginlemeye çalıştım.

Bekleyebilirdi

m.

Beklemeliydim

.

Daha çok zamanımız vardı. *Umarım.*

Bu düşünce zinciriyle dikkatim dağılınca bir tarafa doğru ilerledim, yarım daire şeklindeki yapının içine baktım ve orada bulduğum şey karşısında hafif bir şaşkınlık yaşadım.

Bir atölyeye benziyordu, ki bu şaşırtıcı değildi. Herkes Shelly'nin metal işleri yaptığını, araba parçaları tasarladığını ve bunları kendi başına döktüğünü biliyordu. Ancak şaşkınlığımın kaynağı arka duvar boyunca uzanan devasa heykellerdi. Görünüşe bakılırsa metal işçiliği. Üç figür sıralanmıştı ve her biri on iki ya da on beş metre boyunda olmalıydı. Kuşa benziyorlardı.

Shelly öne doğru çekilerek şekillere daha fazla ışık tuttu ve onların kuş değil, melek olduklarını gördüm. Nefesim kesildi. Her birinin gümüş gibi görünen tüylü kanatları vardı. Güçlü erkek bedenleri, tamamen çıplak.

Onlara doğru çekildim, hiç düşünmeden kulübeye doğru yürüdüm, heykeller olmasa hayran kalacağım makinelerin yanından geçtim. Yaklaştıkça, kanatların geri kazanılmış mutfak eşyalarından yapıldığını fark ettim. Birinde çatallar, birinde kaşıklar ve sonuncusunda da bıçaklar vardı.

Shelly'nin motoru durdurup ışıkları açık bıraktığının farkında bile olmadan uzanıp kanada dokundum ve hareket edebildiğini gördüm. Geri kazanılmış gümüş takımların oluşturduğu metal kumaş tavuk teli gibi bükülüp hareket ediyordu, ayrıca tüm kanat bir menteşe üzerinde gibi görünüyordu.

"Vay anasını."

"Bunlar Berlin'deki bir plaza için. Zamanla kanatlar yumuşayacak."

Ona baktım ve onu dirseğimin dibinde görünce irkildim. "Bunları sen mi yaptın?"

"Evet."

"Vay anasın!" Bu sefer kelimeleri ona ben söyledim. "Sen bir sanatçısın."

Omuz silkti. "Branşım heykeltraşlıktı."

"Üniversitede mi?"

"Evet."

"Nereye gittin?"

"Chicago'daki Sanat Enstitüsü'ne."

Vay be. Etkileyici.

Dikkatimi tekrar meleklerle çevirdim ve en yakındakinin yüzüne baktım; sert görünüyordu ama kızgın değildi. "Bunlar ne kadar zamanını aldı?"

"Üç ay." "Kanatlar-"

"Gümüşten, evet."

"Çok değerli olmalılar."

Düşüncelerimi tamamlama becerisine bir kahkaha attım. "Gövdeler neyden yapılmış?"

"Bakırdan. Kanatların kemik yapısı da bakırdan."

Bunu düşündüm, bakır gövdeler ve gümüş kanatlar. Sonunda ikisi de oksitlenecekti ama ikisi de paslanmayacaktı. Bakır yeşile, gümüş ise siyaha dönecekti.

Dalgınlıkla, "Parlatılmadıkları sürece renkleri solacak," dedim.

"Bir insan gibi."

"Pardon?" Bakışlarımı onun profiline çevirdim.

"İnsanların cilalanmaya, okşanmaya, dokunulmaya ihtiyacı vardır," sesi soyuttu, "ve cilalanmadıklarında renkleri solar. Soluyorlar, değişiyorlar, çarpıtıyorlar, farklı bir şeye dönüşüyorlar."

O anda beni şaşkına çevirdi, sözleri, yeteneğinin büyüklüğü. Burada birkaç tuhafılığı olan bir oto tamircisine kur yaptığımı sanıyordum.

Oysa bu kadın bir sanat dehasıydı. Resim parçaları bir araya geldi ve Shelly Sullivan daha da netleşti.

"İnanılmaz." *İnanılmazsın.*

"Teşekkür ederim." Övgüyü kolayca kabul etti, heykelleri kastettiğimi varsayarak dikkatini en sağdaki meleğe verdi. "Bitirmedim ama neredeyse bitirdim."

"Bana mükemmel görünüyorlar."

Gözlerim kanatları gümüş bıçaklarla kaplı meleğe takıldı, bıçakları görünce midemde bir huzursuzluk düğümü oluştu. Hiç bıçağı olmadığını söylemişti. Belki de Shelly heykel malzemelerini gerçek bıçaklar olarak düşünmüyordu. Ayrıca keskin bıçaklardan olmadıklarını gördüm. Daha çok yüceltilmiş tereyağı yayıcıları gibiydiler.

Düğüm çözüldü ve içimde bir değersizlik duygusu belirdi.

Evet. İşte buydu. Bundan hoşlanmamıştım. Düşünceyi zihnimden temizleyerek onu uzaklaştırdım.

Uzaktan gelen tek başına bir motorun uğultusu onu tepki vermekten alıkoydu. Sesine bakılırsa, araç

hala ana yoldaydı ve bir bisiklete mi yoksa güçlendirilmiş bir arabaya mı ait olduğunu anlayamadım.

İkimiz de hemen harekete geçtik. Shelly GTO'ya doğru ilerledi, ışıkları söndürdü ve anahtarları çıkardı. Koşarak makaralı kapıya gittim, o çıkana kadar kapıyı yarıya kadar indirdim, sonra kapatıp kilitledim.

"Benimle gel." Shelly elini uzattı ve ben de tuttum. Bizi kulübenin yan kapısına doğru yönlendirdi. Oraya vardığımızda kilidi açtı ve beni içeri çekti.

Oda karanlıktı ama mobilyaların dış hatlarını görebiliyordum, alan hatırladığımdan çok daha büyüktü. Kısa süre sonra, dörtnala koşan patilerin ve heyecanlı havlamaların sesi bizi karşıladı, ardından canavarların karanlık hatları geldi.

"Çarpışmaya hazır olun," dedi, sesinde bir parça eğlence vardı.

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Yana döndüm, ayaklarımı iki yana açtım ve iki mamuttan hangisi beni önce yumruklarsa ona doğru kollarımı açtım.

Biri Shelly'nin bacaklarının etrafında dönüyor, kuyruğunu heyecanla sallıyordu. Diğeri üzerime atlayıp sakalımı ve boynumu yaladı.

"Eğil, Laika." Shelly köpeğin göğsüne uzandı ve ben de yardım etmeye çalıştım, bu da Laika'nın yüzümü daha iyi yalamasını sağladı.

"Bu köpek birinci kaleye ulaştı." Güldüm ve köpeğin ateşli ilgisine sırtımı döndüm.

Shelly de güldü ve köpekle boğuşmaya başladı. Ama Laika onun pençesine düşer düşmez, diğer köpek agresif bir şekilde burnunu kasıklarına soktu.

"Ve bu da üçüncü oldu." Bir atıncı kadar büyük olan kafasını itmek için mücadele ettim.

Shelly o kadar gülüyordu ki burnundan soluyordu. Sonra tekrar homurdandı, muhtemelen ilk homurtuyu histerik bulmuştu. Tabii ki ben de gülüyordum ve köpekler aniden kaskatı kesilip uyanık hale gelene kadar bizi içeri sokan motor sesini neredeyse unutmuştum. Sessizlikte, gözlerimiz kilitlenmişti ve ikimizin de aynı şeyi duyduğuna emindim.

Bir motor, arabaya doğru geliyordu. *Kahretsin.*

Laika ve diğer köpek yine ciddi ciddi havlıyor, bir iki hırıltı ekliyor ve ön kapıya doğru koşuyorlardı.

Shelly onların peşinden gitmeye başladı, ama sonra bir parçası onun bir parçası bir bir mobilya parçası ile birleşince bir gümbürtü duyuldu. "Kahretsin!"

"Hey, hey," diye fısıldadım, onun yanına geldim. "İyi misin?"

"Evet. Sadece ayak parmağımı çarptım." "Işıklar nerede?"

"Işıkları açalım mı?" Yüzü doğrudan benimkinin önündeydi, ağızlarımız iki ya da üç santim aralıktı. Duruma rağmen vücudum onun yakınlığını fark etti. Ve karanlığı.

Motorun sesi kesildi ya da en azından ben öyle sandım. Köpekler bu kadar gürültü çıkarırken ve aklım daha hoş konulara yönelmişken bunu söylemek zordu.

"Haklısın. Kapıyı senin açmanı istemiyorum." Kolumu beline doladım ve güvenliği için onu kendime daha da yaklaştırdım. Evet. Ben de bu yüzden yaptım.

"Neden yapmayayım?"

Laika ve arkadaşı havlamaya ve hırlamaya devam ettiler. Dışarıdakilerin bizi duyabileceğinden şüpheliydim.

"Biz çıkarken seni direksiyonda görmüş olabilirler." *En iyisi onları görmezden gelip öpüşmek.* "Bırak köpekler halletsin."

Bu köpeklerin sesi korkunç geliyordu. Akli olan hiç kimse o iki canavar bu kadar gürültü çıkarırken içeri girmeye cesaret edemezdi.

Shelly'nin yüzünün çizgilerini, gözlerinin hareketini çözebiliyordum. Karanlığı araştırdı, kaşları çatılmıştı.

"Sesin farklı geliyor."

Bir elimi kolundan yukarı kaydurdım, omzunun üzerinden çenesini kavradım.

Kirpikleri dalgalandı. "Dışarıda silahlı bir adam olabilir ve sen beni öpmek mi istiyorsun?"

"Seni her zaman öpmek istiyorum."

Shelly titredi ve tamamen bana doğru döndü. "Beau-"

"Arabamı sürmen hayatımda gördüğüm en seksi şeydi." Başımı eğdim, dilimin düz kısmını omzuyla boynunun birleştiği yere bastırdım ve küçük bir ısırık vererek teninde gezdirdim.

Tekrar titreyerek kollarını boynuma doladı. Shelly otomatik bir refleksle omzunu kaldırırken bile çenesini eğerek daha fazla erişim sağladı.

"Bu iyi hissettiriyor." Sesi nefes nefese çıkıyordu. "Bunu yapmayı bırakma."

Parmak uçlarımı boynunun diğer tarafına, göğsüne doğru kaydurdım ve elbisesinin üzerinden göğsünü avuçladım. "Can

Başka şeyler de mi yapıyorum?"

"Evet. Her şeyi. Her şeyi yap." Kendini bana doğru bastırıyordu. Havlayan köpekler, dışarıdaki potansiyel tehlike artık unutulmuştu.

Mis gibi kokuyordu, lavanta, gardenya ve şeker gibi. Boynundan yumuşak bir ısırık daha aldım, tırnaklarının başımın arkasına batmasını sevdim, sanki kendine engel olamıyormuş gibi eğilip bana sürtünmesini sevdim.

İnledi, ben kumaşın arasından göğsünün ortasını çekiştirirken nefesi kesildi.

"Beauford Winston! Orada olduğunu biliyorum."

Kaskatı kesildim, gözlerim fal taşı gibi açıldı, çünkü bu sesi nerede duysam tanırdım.

"Duane," diye fısıldadı Shelly, ama kıpırdamadı. "Hadi Beau. Arabanı arkadaki garajda gördüm.

Kapıyı aç ve Cerberus'u geri çağır."

"Ben de buradayım," diye bağırdı Jessica. "Ve turtam var."

İKİZİM BANA **TERS TERS** BAKTI. Onun asık suratlı hallerine alışkındım. Onun öfkesi beni hiç etkilemiyordu. Ayrıca, doğruyu söylemek gerekirse, ben de ondan pek memnun değildim. Meraklı halleri bir *anım* bölmüştü. Ve şimdi Shelly'yle öpüşmek yerine -ya da Shelly'yle öpüşmekten de öte- ikizimin hiç de seksi olmayan kaşlarını çatmasıyla karşı karşıyaydım.

Öfkeyle bakmayı bitirdiğinde, daha yumuşak yüz hatlarını Shelly'ye çevirdi. "İçeri girmemizin sakıncası var mı?"

"Evet. Lütfen içeri gelin." Shelly onlara el salladı, daha önceki karşılaşmamızdan dolayı hâlâ biraz bulanık görünüyordu.

Kapıyı açmadan önce iki köpeği yatak odasına götürdü. Hâlâ havlıyorlardı ama artık hırlamıyorlardı.

"İçeride kaç tane köpeğiniz var?" Onlar içeri girerken Duane yatak odasının kapısına doğru temkinli bir bakış fırlattı. "Yirmi mi?"

Jess, Duane'e ofladı ve sonra gülümsemesini Shelly'ye çevirdi. "Ben Jessica."

Shelly kaskatı kesildi ve paniğinin hayal kırıklığıyla savaşına tanık oldum.

Ama Shelly bir şey söyleyemeden Jessica devam etti: "Duane elini sıkmamamı söyledi, o yüzden endişelenme. Dürüst olmak gerekirse, tokalaşmaktan nefret ederim. Bir tokalaşmayı ne kadar tutacağımı hiç bilmiyorum. Ve sonra, tokalaşmayı kim y a p a c a k ? Ya kimse tokalaşmazsa? O zaman orada öylece durur, bir yabancıнын elini tutarım. Bu en kötüsü."

Bakışları Jessica'nın üzerinde gezinirken Shelly'nin neredeyse gülümseyen yüzlerinden biri belirdi.

Sonunda, "Ben Shelly'yim," dedi.

"Evet. Biliyorum." Jessica ona gülümsedi, sonra elindeki turtayı kaldırdı. "Turta getirdim."

"Bunu zaten söylemiştin." Gözlerimi kısarak kardeşimin kız arkadaşına baktım.

Komik davranıyordu. Elbette, her zaman biraz kaçıktı ama bu farklıydı. Jess heyecanlı ve gergin görünüyordu; bu bana çocukken bana aşık olduğu ve üç kelimeyi bir araya getirmekte zorlandığı zamanlardaki halini hatırlattı.

"Öyle mi?" Jess gülümsemeye devam etti, dikkati Shelly'nin yüzünden hiç ayrılmıyordu.

"Mutfağa gelin, tabaklarım var." Shelly kardeşimi ve Jess'i eliyle işaret ederek kapının yanındaki ışığı yaktı.

Ben takip etmedim. Gözlerime inanmakta güçlük çekiyordum. Bay Tanner'ın kulübesinin içi değişmişti. Hâlâ küçüktü ama artık eski püskü değildi.

Durduğumuz oda, çünkü ön kapı bir odaya açılıyordu, kitap raflarıyla kaplıydı. Odanın ortasına kahverengi deri bir kanepe ve sedir ile bir lamba yerleştirmişti. Mobilyalar seyrekti ama güzel mobilyalardı. Rahat ve kesinlikle kaliteli görünüyorlardı.

Ön kapının tam karşısında, üzerinde büyük, pirinç bir tepsi bulunan bir konsol masası duruyordu. Üzerinde kalın kahverengi bir cüzdanla birlikte dağılmış vidalar, cıvatalar ve diğer çeşitli ve muhtelif aletler gördüm.

Eskiden görünür borular ve elektrik tesisatı vardı; artık böyle bir şey söz konusu değildi. Raflarla kaplı olmayan duvarlar alçıpan ve taze beyaz boya ile kaplanmıştı. Tesisat yepyeni görünüyordu. Duvarlarda hepsi çerçevelenmiş ve tam olarak hizalanmış büyüleyici tablolar, çizimler ve baskılardan oluşan bir koleksiyon asılıydı.

"Bir dakika," diye seslendi Duane Shelly'ye. "Kardeşimle konuşmam gerekiyor."

"Acele etme," diye karşılık verdi Jess, sesi baş döndürücüydü.

Bu arada, mekânın geçirdiği dönüşüm karşısında şaşkına dönmüştüm. Bu kadar farklı -daha iyi- görünmesi gerçek dışıydı.

"Güzel görünüyor." Duane şimdi dirseğimin dibinde duruyordu ve ben Shelly'nin evine aptal gibi bakarken kapıyı kapatmıştı.

"Tamamen farklı."

"Üzerinde çok çalışmış olmalı."

Bu sözler gözlerimi kardeşime çevirdi. "Sence bunu Shelly mi yaptı?"

"Yaşlı Tanner yapmadı ve kimseyi de işe almadı."

Başımı salladım, önce yavaşça, sonra Duane'in haklı olduğuna karar verince daha hızlı. Her şeyi kendisi yapmış olmalıydı. Bu noktada beyin ameliyatı da yapabilseydi hiç şaşırmazdım.

"Hey, Jess neden böyle davranıyor?"

Duane eliyle yüzünü sildi. "Aman Tanrım." "Ne?"

"Shelly'nin kim olduğunu öğrendi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım Shelly ünlü bir sanatçı ya da öyle bir şey? Gerçekten bilmiyorum."

"Jess onun kim olduğunu biliyor mu?"

"Evet, bu yüzden birlikte olmamız için başımın etini yiyor. Onu barda gördükten sonra araştırdı."

"Huh." Bunun kafama dank etmesine izin verdim.

Kulübedeki heykellerini gördükten ve oradakinin Berlin'e gideceğini bildikten sonra, sanatının ünlü olduğunu anlamak çok da zor değildi.

Beni şaşırtan şey Shelly'nin onun hem bir sanatçı hem de dünyaca ünlü olduğu gerçeğini gündeme getirmemiş olmasıydı.

Heykellerine daha önce rastlamamış olsaydık, bana hiç söyleyecek miydi?

"Dinle." Duane odanın içine doğru bir adım daha attı, elleri bana bakarken kalçalarına doğru geliyordu. "Simone Payton'dan bir telefon aldım. Şehirdeymiş ama sanırım bunu zaten biliyorsun."

"Evet. Onu Daisy'nin yerinde gördük. Shelly'nin nerede yaşadığını nereden biliyorsun?"

"Cletus birkaç hafta önce burada kalacağından bahsetmişti, başvuru evraklarında yazıyordu. Simone beni arayıp olanları anlatınca buraya gelebileceğinizi düşündüm."

"Simone ne dedi?"

Duane'in ağzı sert bir çizgi halinde sıkıştı. "Simone panik içinde aradı ve senin lokantada olduğunu söyledi. Sonra MC'nin bok kafalıları sana saldırmış, onlarla birlikte gitmeni sağlamaya çalışmışlar. Sonra senin ve Shelly'nin kaçtığını ve Wraith'lerin peşine düştüğünü söyledi."

"Bu doğru."

Duane'in bakışları yoğunlaştı ve öfkesini kontrol etmeye çalıştığını hissettim. "Neden beni aramadın?"

"Neden arayayım ki?" Dürüstçe sordum, sonra hemen irkildim.

Lanet olsun. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Duane geri çekildi ve öfkesi üzerindeki kontrolü kaybordu. "Neden yapasın ki? Bu saçmalıkta ciddi misin? Wraithler senin peşinde, hepimizin peşinde."

İçimi çektim ve başımı salladım. "Demek istediğim-" "Onları tek başına idare etmek sana hiçbir şey kazandırmayacak. ama sorun."

"Peki, tamam. Eğer sen-"

"Geçen yılı hatırlıyor musun? Peşimden geldiklerinde ilk söylediğim kişi sizdiniz."

"I Biliyorum Bu." I yer benim Dişler, benim Hayal kırıklığı artıyor.

"Şoföre ihtiyacın varsa beni aramalıydın ya da mesaj atmalıydın."

"Shelly bizi götürdü ve çok da iyi iş çıkardı."

Duane dudaklarını birbirine bastırdı, bakışları üzerimde gezindi. "Shelly mi sürdü?"

"Evet."

"GTO'yu o mu kullanıyordu?"

Başımı salladım. Hâlâ onun ne kadar inanılmaz olduğunu hatırlıyordum. Ne zaman döneceğini, ne zaman vites küçülteceğini bilerek dar virajları ne kadar yetkin ve ustalıkla almıştı. Hayatın diğer yönlerinde olduğu gibi taktiksel, zeki, kendine hakim bir sürücüydü.

"Benim kadar hızlı mı?"

"Belki daha hızlı." *Ve çok daha seksi.*

Duane başını salladı, bazı . ve gerginlik KOLAYLAŞTIRMA itibaren omuzları. "Bu çok iyi. Orada olmasına sevindim."

"Ben de."

"Şimdi bana Demir Wraith'leri neden peşine taktığını anlatmak ister misin?"

"Hayır," dedim sıkılmış dişlerimin arasından, sorularından sıkılmıştım.

Önceki gerginlik -artı çok daha fazlası- geri döndü ve gözleri parladı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Söylediklerimde ciddiylim. Hayır. Sana söylemek istemiyorum."

Duane gerçekten çok olmuş görünüyordu ve gözleri bir an için odağını kaybetti, sanki bu bilgiyi kendime saklamamın nedenini anlamaya çalışıyordu.

Birden bakışları tekrar benimkilere kaydı. "Başın belada mı?"

"Pek sayılmaz."

Ellerini havaya kaldırdı. "Ne haltlar dönüyor?" "Hiçbir şey-"

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun." Derin bir nefes aldı, belli ki öfkesini dizginlemeye çalışıyordu ve sesini alçalttı. "Haftalardır bana sessizlik muamelesi yapıyorsun."

"*Sana* sessiz muamele mi yapıyorum? Bu çok komik."

Tüm hayatımız Duane'in herkese sessiz muamele yaptığı, çoğunlukla benim başlattığım kısa konuşmalarla kesilen dev bir bölümden ibaretti.

"Bunda komik bir şey yok Beau. Sanki gelecek ay gidersem varlığım sona erecekmiş gibi davranıyorsun."

"yle değil mi?"

"Hayır. Kesinlikle hayır."

Güldüm, sinirlenmiştim. *Neden bana bu kadar rk çıkarıyor ki? Gidecek olan o.*

"Evet. Tabii ki evet. Dünyanın öbür ucuna gidiyorsun ve kim bilir seni bir daha ne zaman göreceğiz. Yakın bir zamanda değil. Benimle olan herhangi bir şey neden seni ilgilendirsin ki?"

Duane'in gözleri maksimum çapına genişledi ve yüzü hiç görmediğim kadar kızardı. Bana saldırdı,

Ses tonu öfkeli olsa bile sesini alçak tutuyordu. "Çünkü ben senin ikiz kardeşinim, seni lanet olası pislik!"

Ani öfkesi ağzımı kapatmama neden oldu. Böyle bir öfke nöbetine tutulduğunda yapılacak en iyi ve tek şey kendini yıpratmasına izin vermektir.

Kollarımı kavuşturarak ayaklarımı birbirinden ayırdım ve beklemeye hazırlandım.

"Sakın bunu yapma." Sıkılmış dişlerinin arasından konuştu.

"Neyi yapmayayım?"

"Ne yapacağımı biliyorsun. Sanki öfke nöbeti geçiriyormuşum gibi." "Öyle değil misin?"

"Hayır. Hayır, Beau. Sinirlenmiyorum. Sana bir şey anlatmaya çalışıyorum ve sen dinlemek istemiyorsun."

"Sadece söyle."

"Gitmemin seninle hiçbir ilgisi yok."

İ yüzünü buruşturdu. Rağmen kendim, rağmen yıllar .

Duane'in huysuzluklarına karşı pratik yapmak.

"Bu konuda çok netim."

"Kahretsin, öyle demek istemedim."

Omuz silktim ve ona boş bir bakış attım. "Önemli değil."

Duane yapılmış a sinirli kapma hareket ile

Elleri sanki boynumu sıkmak ister gibiydi, sonra hızla uzaklaştı. "Ne yapmamı isterdin? Hmm? Jess'ten ayrılmamı mı? Bensiz gitmesini mi söyleyeyim? Mutlu olduğum için hainmişim gibi davranıyorsun ve bu beni kızdırıyor. Senden uzakta birkaç günden fazla kalmadım, aptal. Henüz Sizden ayrılmanın benim için kolay olacağını mı sanıyorsunuz?"

Birbirimize baktık ve ben onun çektiği acıyı gördüm. Bizi terk etmek, kız kardeşini ve onu terk etmek aklıma gelmemiştir.

kardeşler, onun için de zor olabilir.

Duane kardeşimden daha fazlasıydı.

Kelimenin tam anlamıyla benim diğer yarımdaydı.

"Hayır." Boğazımı temizledim çünkü yapmak zorundaydım. "Hayır, tabii ki olmaz."

"O zaman dur." Öfkesi dağıldı, çaresizliğe dönüştü. "Dükkânın beni ilgilendirmediyi söylemeyi kes ve beni önemli şeylerden mahrum bırakmayı bırak."

Sol tarafa, Shelly'nin birkaç kitap rafı yerleştirdiği yere baktım. Raflar tıka basa doluydu ve kitapların çoğu mavi renkteydi ama onları gerçekten göremiyordum.

Gördüğüm şey geçmişimin anlık görüntüleri idi. *Birine* sahip *olduğumu* gördüm, hiçbir şeyi açıklamak zorunda kalmadığım *birine*, sadece bilen birine. O her şeyi biliyordu. Ayrıca *bana* ihtiyacı olan birini, doğumumdan bugüne kadar baktığım ve ilgilendiğim birini gördüm.

"O *senin sorumluluğunda*," demişti annem. "*Sana güveniyorum*."

Sonra geleceği gördüm, o gidiyordu ve hiçbir şey yoktu. asla aynı olmayacak.

Shelly'nin mavi kitaplarına "Bu berbat bir şey," dedim.

"Öyle." Duane'in cevabı sertti, sesi zımpara kağıdı gibiydi. Ayrıca boğazını temizledi ve daha kararlı bir sesle ekledi, "O yüzden pislik gibi davranarak işi zorlaştırmayın."

*"Düzensiz zihinler bulmak için tımarhaneye gitmemize
gerek yok; gezegenimiz evrenin akıl hastanesidir."*

- Johann Wolfgang von Goethe

Beau

DUANE VE JESS akıllıca davranarak Billy'nin kamyonetini ödünç almaya karar verdiler. Wraithler Billy *dışında* hiçbirimizi durdurup taciz etmeyi düşünmezlerdi.

Birkaç yaz önce, on yedi ya da on sekiz yaşlarında olmalıydım, iki acemi asker arka yollardan birinde Billy'yi taciz ediyordu. Drill'in anlattığına göre, Billy görüş alanından çıkana kadar bir dönemeçte hızlanmış, sonra direksiyonu kırarak yolu kapatmıştı.

Onu zamanında göremeyen acemi askerler Billy'nin 1985 model Chevy Silverado'suna çarptılar. Billy bir ambulans çağırdı ve her iki da hastanesinde, ama değil o

İkisinin de burnunu kırmış, bir daha olursa onları öldürmekle tehdit etmiş ve onları yolun ortasında bırakıp kaçarak ödlerini koparmış.

Billy'nin polise anlattığı hikaye tamamen farklıydı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, polis kardeşime inandı.

Drill'in Billy hakkında benzer nitelikte bir düzine kadar hikayesi vardı. Hepsi de kulüpteki bazı aptalların kardeşimi taciz edebileceklerini düşünmeleriyle başlıyor ve aynı aptalların hastanede yatmasıyla son buluyordu. Motosiklet kulübüne olan nefreti sır değildi ve şaka da değildi.

Billy'nin kamyoneti beni Shelly'den alıp eve götürmek için kesinlikle doğru bir seçimdi.

Ama hepimiz ayrılmadan önce, turta.

"Demek sen ve Shelly, ha?" Jess'in çarpık sırıtışı muazzamdı. Kardeşimin bundan neden bu kadar hoşlandığını anlayabiliyordum.

Duane, Jess ve ben Shelly'nin küçük mutfağında turta yiyorduk. Shelly az önce köpeklerini kontrol etmek için çıkmıştı. Havlamaya devam ediyorlardı ama mız mızlanmaya da başlamışlardı.

Omuz silktim, bu konuda umursamaz görünmeye çalıştım ve başarısız oldum.

Sırıtışımın beni ele verdiği şüphe yoktu.

"Ahh! Bu çok heyecan verici." Jess koltuğunda kıpır kıpır bir dans yaptı, yumruklarını önünde ileri geri salladı.

"Buranın ne kadar farklı görüldüğüne inanamıyorum. Mutfak yepyeni." Bu sırada Duane dolap kapaklarını açıp kapatıyordu. Turtasını hepimizden önce bitirmişti. "Burada ne yaptığını gördünüz mü? Bütün bu aparat nasıl da menteşelere bağlı?"

"Ne zaman oldu bu?" Jess dirseklerini masaya dayadı, sesi komplocu bir fısıltıya dönüştü. "Duane bana hiçbir şey söylemiyor."

"Bak burada bir şeyler bulmak ne kadar kolay. Bu dahice." Kardeşim kiler bölümüne geçmişti.

"Henüz resmi bir şey değil." Shelly'nin kaybolduğu yöne doğru baktım. "Bu gece ilk randevumuzdu."

"Bence bu harika."

"Teşekkürler, Jess." Ona katılmak zorundaydım, ben de bunun harika olduğunu düşündüm.

İkizim yukarı masaya doğru yürüdü. "Ne ben bilmek istiyorum-"

"Aman Tanrım, Duane. Bu harika mutfağın ince tasarım unsurlarına hayran olmak için çok zaman var. Ama şu anda Beau ile turta üzerine dedikodu yapıyorum. Biraz ara ver," diye homurdandı Jess kardeşime.

Gülmemek için ağzımı kapatmak zorunda kaldım ama omuzlarımın titremesine engel olamadım.

Duane, Jessica'nın alnına bir öpücük kondurdu ve onun yanındaki koltuğa oturdu. "Tek söyleyeceğim, o pisliklerle lokantada ne olduğunu bilmek istiyorum. Neden senin peşindeydiler?"

Sakalımı ovuşturarak Duane'i de işin içine katmanın zamanı geldiğine karar verdim. "Drill birkaç hafta önce dükkâna geldi ve bana Christine St. Claire'in bir toplantı istediğini söyledi."

Duane bu habere şaşırmış görünüyordu. "Neden görüşmek istesin ki?"

"Bilmiyorum. Drill'i olabildiğince erteledim. Bu gece Daisy'nin evinde beni köşeye sıkıştırdılar."

"Ne oldu?" Jess şimdi endişeli görünüyordu.

Onlara işin özünü, Wraithlerin nasıl ortaya çıktığını, Shelly ve benim onları nasıl kandırdığımızı ve nasıl kaçtığımızı anlattım.

Duane etkilendi - özellikle Shelly'nin sürüşünden - ve Jess de öyle. Ve bu nedenle, ben de.

"Ve Razor'un yaşlı karısının neden seninle konuşmak istediği hakkında hiçbir fikrin yok." Duane bana ters ters baktı, çenesini sıkıp açarken şakağındaki kaslar zıplıyordu. Bu onun her *şeyi düşünen* yüzüydü.

"Hayır. Drill söyleyemeyeceğini söyledi."

"Bunun bir tuzak olduğunu mu düşünüyorsun? Seni tekrar doğrama işlerine dahil etmeyi amaçlıyor olabilirler." Jess dikkatini ikimiz arasında paylaştırdı.

"Ben öyle düşünmüyorum. Cletus'un kafalarının üzerinde tuttuğu bir şey var, bu yüzden bunun doğrama dükkanıyla ilgili olduğunu sanmıyorum." Koridorda kapanan bir kapının sesini hüzünlü bir havlama sesi takip ederken yana doğru eğildim.

"Acaba ne olabilir?" Duane bakışlarını masa üstüne çevirdi.

Shelly ortaya çıktığında Jess daha dik oturdu ve yüzü aydınlandı. "Köpekler nasıl?"

"Kendilerini ihmal edilmiş hissediyorlar." Shelly lavaboya doğru yürüdü ve ellerini yıkadı.

"Bizim yüzümüzden onları odanızda tutmak zorunda değilsiniz." Jess koltuğunda dönerek Shelly'ye baktı. "Köpekleri severiz."

"Bilmiyorum," Duane, Jess'in dikkati dağılmışken pastasından bir ısırık aldı, "o şeyler kulağa tehlikeli geliyor."

"Sadece kısa boyluysan tehlikelidirler." Yaklaşan Shelly'nin sandalyesini ittim.

Shelly benim yanımdaki koltuğunu geri aldı. "Beni özlediler. Yarın onları koşuya çıkaracağım ve iyi olacaklar."

"Kayıp demişken," mutfağa şöyle bir baktım, "Oliver nerede?"

"Oliver kim?" Duane, Jess'in turtasından bir ısırık daha almak için çatalını yerleştirdi.

"Oliver onun papağanı."

"Papağanınız mı var?" Jess, Shelly'ye gülümserken bile Duane'in eline vurdu, gözleri merakla dolmuştu.

Shelly'ye öyle bir bakıyordu ki, Jess'in kardeşime sırılsıklam aşık olduğunu bilmesem kıskanabilirdim.

"Evet. Bir papağanım var." Shelly'nin omuzları gerildi ve sanki bundan bahsetmemiş olmamı dilermiş gibi bana baktı.

"Sorun nedir?" Jess'in kaşlarının arasında bir endişe çatlağı belirdi. "Papağanınızla ilgili bir sorun mu var?"

Shelly tereddüt ederek içini çekti, ben de onun yerine cevap vermeye karar verdim. "Oliver'ın kesinlikle hiçbir sorunu yok. Ama eskiden bir denizci olduğuna eminim."

Shelly'nin gözleri benimkilerle kesişti ve kısıldı. "O bir denizci değildi."

"Korsan mıydı?"

"Hayır." Dudakları kıpırdadı ama gözlerini kısmaya devam etti.

"Oh, anladım. Ayıp kelimeler biliyor." Duane, Jess'in turtasını çalmaktan vazgeçerek kendine yeni bir parça kesti.

"O bir kurtarıcı." Duane kendi dilimini çıkarırken Shelly turta tabağını tuttu. "Önceki sahibi bir film yapımcısıydı."

"Bana da bir parça kes." Tabağımı uzattım. "Peki bu adam ne tür filmler yapıyordu?"

"Oliver'ın sahibi bir kadındı ve şey yapıyordu," Shelly kulağının arkasını kaşıdı ve sonra aceleyle "dominatrix filmleri" dedi.

"Hadi canım?" Duane turtasını ısırırken boğulmamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"O bir sadistti."

"Olamaz." Jess'in yüzü sıkıntıyla buruştu. "Oliver'a zarar vermedi, değil mi?"

"Hayır, sanmıyorum." Shelly'nin yüz hatları Jess'in bariz endişesi karşısında yumuşadı. "Ama ona bazı renkli ifadeler öğretti ve onu çok yalnız bıraktı. Ona yeni kelimeler öğretmeye çalışıyorum ama sanırım her zaman eski eğitimine geri dönecek."

"Onunla tanışabilir miyim?" Jess umutla sordu. "Benim bir kedim var-" "Sir Edmund Hilary. Onu öldürmeye çalışıp duruyor."

Duane açıkladı, sonra ağzına bir lokma daha attı.

"-Ama hep bir muhabbet kuşum olsun istemişimdir. Natalie Mason'ın annesinin iki tane vardı ve parmaklarımızın üzerine otururlardı. Çok güzellerdi."

"Elbette." Shelly başını salladı, sesi hiç de emin gelmiyordu ve masadan kalktı. "Sabah çıkarken onu verandaya koyuyorum, böylece daha fazla yeri oluyor. Buradan geçiyor."

"Buranın verandası mı var?" Duane, Shelly'den bana baktı. "Bu ne zaman oldu?"

"İyileştirmeler yaptım."

İnanılmaz biri. Yapamayacağı bir şey var mı?

Kardeşim ve ben ikinci porsiyon turtalarımızı yerken Jess Shelly'yi takip etti.

Onlar uzaklaşınca Duane masaya vurdu. "Hey, Claire'e sormalısın."

"Neyi sorayım?"

"Christine'in ne isteyebileceğini sor. Claire'in annesinin senden ne istediğine dair bazı fikirleri olabilir."

Çenemi kaşıdım, bu fikrin yararlarını tartışıyordum.

Ama ben daha cevap veremedim, Duane ve benim korku dolu bakışlarla birbirimize bakmamıza neden olan, kulağa dehşet verici gelen bir çığlıkla bölündük.

Hemen harekete geçerek ikimiz de Shelly ve Jess'in birkaç dakika önce attıkları adımları izleyerek kulübenin arka tarafına doğru fırladık. Bir çığlık daha havayı doldururken verandaya fırladık.

Duane beni itti ve Jess'e doğru koştu, onu kendine çevirdi ve yakınında tuttu. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Sorun yok-"

"İşte böyle selam veriyor." Shelly'nin yüzü buruş buruş olmuştu. "Onu yeni insanlarla tanıştırdığımda çığlık atıyor."

Oliver kan donduran bir çığlık daha attı.

"Vay canına." Duane, şimdi Shelly'nin kolunu kaplayan deri kılıfın üzerine tünemiş olan papağandan uzaklaştı.

"Cehennem. Cehennem. Cehennem." Kuş zikrediyordu.

"Onun yanında küfretmemeye çalışıyorum çünkü hemen tekrarlıyor." Shelly üzgün bir ifadeyle Oliver'a baktı. "Sen iyi bir kuşsun."

"İyi kuş. Darin iyi bir kuştur," diye yineledi. "Darin kim?"

Duane'in yüzü şaşkınlıkla buruştu. "Gördün mü?" Shelly bana doğru umut dolu bir bakış attı. "O yapabilir değil."

Ama sonra Oliver, "Eğil, sik suratlı." dedi. Ve Shelly'nin gülümsemesi düştü.

"Aman Tanrım." Jess ve Duane birbirlerine baktılar.

"Horozlarla ilgili de bir lafı var," diye uyardım.

"Horozlar mı?" Jess sorgulayan bir bakışla bana baktı.

"Sanırım c-o-c-k-s demek istiyor." Duane fısıldamaya çalıştı ama hepimiz duyduk.

Görünüşe göre Oliver heceleyebiliyordu, çünkü "Horozlar kapaticılar içindir!" diye duyurdu.

Oliver'ın açıklamasının ardından uzayan sessizlikte Duane ile bakıştık ve ikimizin de aynı şeyi, bir yıl önceki aynı geceyi ve horozlarla ilgili şakaları düşündüğümüzü anladım. Ama gülmeden onun bakışlarını tutamadım, bu yüzden ikimiz de dudaklarımızı dişlerimizin arasında yuvarlayarak tavana baktık.

Shelly kendini azarlar gibi, "Hiç komik değil," dedi. Onun bu ifadesi dikkatimi tekrar ona çekti. O da dudaklarını birbirine bastırıyordu ve kendini kaybetmeye çok yakın görünüyordu. Ama aynı zamanda suçlu da görünüyordu, sanki gülme dürtüsü yüzünden kendini dövüyor gibiydi.

"Bu biraz komik." Duane ona nadiren gülümsedi ve sonra uzanıp kolunu okşadı.

Bir adım öne çıkıp sırtını okşadım, Oliver'ın sözünün neden bizi güldürdüğünü açıklamam gerekiyordu. "Annemiz ölmeden bir hafta önce, sırf onun güldüğünü duymak için hepimiz horoz ve tavuk şakaları yapardık."

Duane elini bırakmadan önce Shelly'nin kolunu sıktı. "Bazen her şey üzücü ve talihsizdir.

Ama bir durumun komik yanını bulmak, üzücü ve talihsiz olanı daha katlanılabilir hale getirebilir."

Hank'I **IPTAL ETMEDİM** ama etmek istedim.

Onun yerine, suçluların yattığı saatte uyandım, kahvemi doldurdum ve Çarşamba günü balık tutmak için kışımı sürükleyerek Bandit Gölü'ndeki evine gittim.

"Bok gibi görünüyorsun." Gülümsedi ve sonra çenesini arabama doğru kaldırdı. "GTO nerede?"

"Bilmek istemezsin." Cletus'un külüstür arabasının arka koltuğundan olta takımlarımı aldım ve Hank'in yanından geçip malikânesini atlayarak rıhtıma doğru yürüdüm.

O da yanıma geldi. "Gece geç mi kaldın?" "Evet."

"Sen ve Patty mi?" diye sormadan önce Hank'in tereddüt ettiğini hissettim.

Kısa bir süre durup arkadaşıma baktım. "Neyin var senin? İlkbahardan beri ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum. Nasıl bir arkadaş olabilirim ki-"

"Tüylerini düzelt." Ellerini havaya kaldırdı. "Sadece soruyordum."

"O zaman aptalca sorular sorma." Kırmızı görerek ve tırnaklarımı tükürerek tekneye doğru yürümeye devam ettim.

Geçen hafta Hank'le randevumu iptal ettikten sonra balığa çıkmaya karar vermiştim, iyi bir arkadaş olmak istiyordum. Peki o ne yaptı? Beni ilgilendiği kadının peşinden gitmekle suçladı. *Ne dıyr be?*

"I-uh-I var bir şey I ihtiyaç içinsöyle Sen."
Yürürken Hank yakınımıza eğildi, sesi kısıktı.

"Ne hakkında?"

"Sinirlenme. Yavaşla."

Yavaşlamadım; balık tutmaya hazırdım. Tekrar
ona baktım. "Ne yaptın sen?" Yüzünü
buruşturdu. "Önemli bir şey değil."

"O zaman neden suratını öyle yapıyorsun?"

"Çünkü kahretsin." Hank kolumu çekiştirerek beni durdurdu,
dikkati önümüzde bir noktaya odaklanmıştı.

Kafam karışmıştı, görüş açısını takip ettim ve midem bulandı.
Christine St. Claire ve Drill en fazla bir metre ötede duruyordu.

Kadının yüz ifadesi kendini beğenmiş değildi.
Gülümsemiyordu. Beklentiyle bana bakıyordu, sanki "*Keselim şu saçmalığı, olur mu?*" der gibiydi.

Kocaman bir iç çekerek gözlerimi kapattım ve
Başını. Hank'e bu kadar kızgın olmasaydım gülerdim.

"İkinizi biraz yalnız bırakacağız." Drill'in gürleyen sesiyle
gözlerimi bir aralık açıp Hank'e baktım.

Arkadaşım suçlu görünecek kadar sağduyuluydu. Ayrıca
boktan davranışı için mazeret sunmaktan kaçınacak kadar da
sağduyuluydu. Bana pişmanlık dolu bir gülümseme vererek
olta takımlarımı aldı ve Drill ile birlikte tekneye doğru ilerledi.

İntikam almak için türlü planlar yaparak uzaklaşmalarını
izledim. Belki de bu konuda Cletus'a danışmalıydım. Ne de
olsa o intikam kralıydı.

Razor'ın yaşı kadını boğazını temizleyerek dikkatimi tekrar ona çekti. "Söylenmesi gerekeni söyleyeceğim ve sonra seni rahat bırakacağım." Bakışları üzerimde gezindi, sonra ekledi: "Eğer istediğin buysa."

"Her neyse, cevabım hayır." İçimdeki Duane'i yönlendirerek kollarımı kavuşturdum.

"Buraya sana soru sormaya ya da iyilik yapmaya gelmedim."

Evet, göreceğiz. Bu kadına güvenmiyordum. Annem onun kötü bir kadın olduğu konusunda beni uyarmamış olsa bile, kızına nasıl davrandığını görmüştüm, sanki Claire Razor Dennings'in malıymış gibi, sanki adam onun kanından olduğu için her istediğini yapabilirmiş gibi davranıyordu ve bana kalırsa Christine St.

Christine ellerini arka ceplerine soktu. Dar bir kot pantolon, mavi bir atlet ve siyah bir deri ceket giymişti. Onu deri ceketsiz hiç görmemiştim; bu onun Razor'ın malı olduğunu gösteriyordu.

"Bunu benim için hiç kolaylaştırmıyorsun." Yüzünde acı bir gülümsemeyle göle baktı.

"Hanımefendi, yorgunum. Unuttuysanız söyleyeyim, dün gece geç saatlere kadar dışarıdaydım."

"O konuda," bakışları bir benimkine bir de uzaktakine kaydı, "şimdi anlıyorum ki sana o şekilde saldırmakla hata etmişim. Daha iyi bilmeliydim. Bu yüzden bu sabah sadece Drill ve ben varız. Seni korkutmak istemedim."

"Korkmadım. Sinirliydim."

"Sana zarar vermek istemedim. Çocuklara seni kovalamamalarını söyledim."

"Tamam."

"Arabada Duane mi vardı? O her zaman harika bir şoför olmuştur." Duane'i tanıyormuş gibi, kardeşimi tanıyormuş gibi bana küçük bir gülümseme verdi.

Ve bu küçük gülümseme ensemdeki ince tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Bu doğru değil.

Gerildim, küçük bir adım geri attım.

Gitmem gerekiyordu. Buradan çıkmam gerekiyor.

Kalbim tekmeleyerek beni yakın bir tehlikeye karşı uyardı. İçgüdüsel olarak, gölü çevreleyen ormana baktım, bir tehdit aradım ve sabahın erken saatlerindeki durgunluk, sessiz ağaçlar ve sakın çimenlerden başka bir şey bulamadım.

Bu doğru değil. Doğru olmayan bir şeyler var.

"Beau-"

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok." Başımı salladım, söylemeyi planladığı şeyden hoşlanmayacağımı içgüdüsel olarak biliyordum.

Yarı yoldan dönmüştüm, olta takımımı Hank'e bırakıp buradan defolup gitmeye niyetliydim ki, "Ben senin annenim, Beau." diye ağzından kaçırdı.

Durdum.

Durdum çünkü kalbim durmuştu.

Nefesim durdu.

Zaman durdu.

Hayatta üç zaman dilimi vardır: önce, sonra ve şimdi. Çok nadiren oldu, ama *şimdi*'nin belirsizliğini net bir şekilde deneyimlediğim birkaç örnek oldu: Babamız Billy'yi hastaneye ilk yatırdığında hepimiz onun öleceğini düşünmüştük. Duane ağaçtan düşüp bayıldığında. Ashley

ve biliyordum, asla geri gelmeyeceğini *biliyordum*. Annem öldüğünde.

Bu an artık *gelmişti*. Bundan kaçış yoktu. Öncesine dönmek yoktu ve sonrasını yaşamak gibi bir arzum da yoktu.

"Beni duydun mu?"

Teğet geçerek yaklaştığının farkındaydım. Onu çevresel görüşümde gördüm, elleri hâlâ arka ceplerindeydi, gözleri üzerimdeydi, deri ceketini hâlâ yerindeydi ve onu Razor Dennings'in malı olarak işaretliyordu.

Nefes aldım.

Kalbim çarpmaya başladı.

Ve zaman yeniden başladı.

"İnsan zihni için hiçbir şey büyük ve ani bir değişim kadar acı verici değildir."

- Mary Wollstonecraft Shelley, *Frankenstein*

Beau

EVE GITTİM. Cletus'un arabasını bulduğum yere park ettim. İçeri girdim, kütüphaneye doğru yürüdüm ve Duane ile benim doğumumuzdan bir yıl öncesine ait aile albümlerini çıkardım.

Annemin -Bethany'nin- pek fazla fotoğrafı yoktu, genellikle fotoğrafları o çekmişti. Ben de sayfaları çevirdim, çevirdim, aradım.

Ağustos, Eylül, Kasım, Aralık . . .

Dört resim. Hiçbirinde hamile gibi görünmüyordu.

"Kahretsin." Kitabı ittim, ellerim titriyordu ve sandalyelerden birine tökezledi.

Benim düşünceler vardı çok Yüksek sesle, ve Genelge, ve Her şeyi tüketiyordu ve tamamen istemsizdi. Göremiyordum ve

duyamıyordum ve düşünemiyordum.

Avuç içlerimi göz çukurlarıma bastırıp nefes aldım, orada öylece oturmaktan başka bir şey yapamıyordum, bir kaos ve sefalet dalgasına kapılmıştım.

"Beau?"

Biri omzumu sarsıyordu. Yukarı baktım. Billy'ydi.

"Hey." Gözleri yüzümde gezindi. "Neyin var?"

Ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım. Bunu nasıl söyleyebilirdim? Bunu nasıl düşünebilirdim ki?

Billy bana baktı, endişesi gözle görülür bir şekilde artarken kaşları giderek birbirine yaklaşıyordu. Gözlerini benimkilerden ayırarak, gelişigüzel yere bıraktığım resim albümlerini görene kadar kütüphanede etrafına bakındı.

Beni bırakarak albümü eline aldı, birkaç sayfasını çevirdi ve sonra sustu. Nefes verdiğini duydum.

"Nasıl öğrendin?"

Boğuldum.

Hiçbir şeyde.

Aslında şoktan boğuldum. "Ne?"

Sesim çatallaştı.

Yüzünü bana döndü, gözleri ayık ve bilmişti. "Nasıl öğrendin?"

"Christine söyledi," dedim otomatik olarak, çünkü aynı şeyden bahsettiğimizden emin değildim. Nasıl bilebilirdik ki? O nasıl bilebilirdi?

Ama biliyor.

Cesur Billy. Korkusuz Billy. Güçlü Billy. *Büyük koruyucumuz Billy.*

Utanmış görünüyordu. "Bunu yapmamalıydı."

Çok fazla soru vardı. Önce ne soracağımı bilemiyordum ama ne söyleyeceğime karar verememiş olsam da ağızımdan kelimeler çıkıyordu. "Başka kim biliyor?"

"Ailede sadece ben. Büyükanne Oliver biliyordu. Daisy biliyor, Yargıç Payton ve Bayan Cooper. Sanırım. Evrak işlerinde yardımcı oldular."

Aklıma bir düşünce geldi ve midemi bulandırdı. "Pool'lar biliyor muydu?"

Biraz zaman aldı ama sonra kimden bahsettiğimi anladığımı gördüm. "Hayır. Pool'ların bildiğini sanmıyorum."

"Ama emin değilsin?"

"Beau," Billy'nin şakağındaki kas sıçradı, "o kız sana bir iyilik yaptı. O aile hepimize tepeden baktı."

"Evet, ama benimle evlenmek istemedi," göğsümü işaret ettim, "hatta bebeğimi taşıdığını düşünmesine rağmen."

"Hamile değildi. Yanlış alarmdı. Onu sevmiyordun."

"Ama o zaman bunu bilmiyordu."

"Beau, delirmeyi bırak. Andrea Poole'un genç ve aptal olmasının seninle hiçbir ilgisi yok, her şey onun genç ve aptal olmasıyla ilgili. On altı yaşındaki pek çok genç evlenmek istemez..." durakladı, gözlerini kapadı ve çenesini ovuşturarak sözlerini bitirdi, "lisedeki erkek arkadaşlarıyla evlenirler. Evlatlık olduğun için değil."

"Evlatlık." Kelimeyi tekrarladım. Alışmam gereken bir kelimeydi. *Ben evlatlığım*

"Kasabadaki birkaç kişi -yeterince uzun süredir buralarda olan kişiler- senin ve Duane'in annemden olmadığını biliyor. Poole'lar değil," diye tekrar vurguladı, "çünkü onlar buraya çok sonra taşındılar. Ama evlat edinme olayını hatırlayan hiç kimse biyolojik anne babanızın kim olduğunu bilmiyor."

"Ve hiç kimse bir şey söylemedi."

"Neden söylesinler ki?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim çünkü bana çok açık görünüyordu. Bir insanın evlatlık olduğu gerçeğini saklayamazsınız. *Ancak*

"Babası kim?" Kendimi çok uzakta hissediyordum. Sanki başka insanlar hakkında konuşuyormuşuz gibi.

Billy sorum karşısında şaşırmış görünüyordu, sanki kafası karışmış gibiydi. "Sana söylemedi mi?"

"Hayır. Öyle mi-"

Kelimeleri söyleyemedim. Soramadım. Büyürken, Darrell Winston'ın babam olduğu gerçeğine kendimi alıştırmıştım. O bir pislikti, ama Razor Dennings ...

"Darrell." Billy albümü kapatıp bana doğru geldi ve yan masanın üzerine koydu. "Darrell ve Christine. Onlar senin biyolojik ebeveynlerin."

Nefes verdim, gözlerimi kapattım ve sandalyede arkama yaslandım. Darrell Winston'ın babam olduğu için gerçekten rahatlayacağım günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ve şimdi o pisliğin sadece annemi dövmekle kalmadığını, onu aldattığını da biliyordum ... ve verdiği zararı annemin çatısı altında tuttuğunu da.

İşte böyle. A. Piç.

Ama yine de içimdeki iyiliğin hep annemden, Bethany'den geldiğini düşünmüştüm.

"Önemli değil, Beau." Billy'nin sesindeki aciliyet gözlerimi açmama neden oldu. Kardeşim -yani üvey kardeşim- benimkinin karşısındaki sandalyede oturuyor, dirseklerini dizlerine dayamış, bana doğru eğiliyordu. "Sen annemindin. Duane de annemin. Sana söylemedi çünkü farklı düşünmeni istemedi."

"Sana neden söyledi?"

Billy'nin gözleri ellerine kaydı. "O yapmadı. Evlat edinme belgelerini buldum ve bu konuda onunla yüzleştirdim."

"Hatırlamıyor muydun? Hamile olmadığını mı? Eve iki bebekle geldiğini?"

Başını salladı. "Hayır. Daha altı yaşındaydım. Jethro da yedi yaşındaydı. Bir süredir bize bir bebeği daha olacağını söylüyordu. Sonra bir öğleden sonra gitti, o yokken Ashley'e iyi bakmamızı söyledi. Ertesi gün geri geldi ve iki bebeği vardı. İki kat kutsanmış olduğunu söyledi."

Gözlerimi tekrar kapattım. Dayanamadım. Boğazım düğümlendi. Yutkunamıyordum.

"Aklıma gelmedi," diye devam etti Billy, sesi uzaktı. "Ve eğer benim aklıma gelmediyse, Jethro'nun da aklına gelmediğini biliyorsun."

Kıpırdamadım. Bir parçam bunun bir rüya, bir kâbus olduğunu umdu ve bu umuda sarıldım. Kendimi zihinsel olarak salladım, uyanmamı söyledim. Ben yapmadım.

"Beau-"

"Konuşmayı kes. Lütfen."

Şimdi ne yapacaktım? Bu dünyanın sonu değildi ama benim sonummuş gibi hissediyordum. Hissetmek istedim

Annem Bethany tarafından ihanete uğradım ama uğramadım. Minnettar hissettim. Gerçeği asla bilmek istemedim ve keşke bilmeseydim.

"O korkunç bir insan." Ağzım yine ne söyleyeceğime karar veremeden kelimeleri oluşturunuyordu.

"Anne mi?"

"Hayır. Christine." Göz kapaklarımı kaldırdım ve kardeşime baktım. "Geçen yıl Razor'ın Duane'i kesmesine izin verecekti."

"Ne?" Billy sertleşti. "Ne zamandı bu?"

Sorusunu geçiştirdim. Sorularına cevap verecek enerjim yoktu. "Duane'e adını kazımasına izin verecekti. Ona izin verecekti. Onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı."

Billy bana ters ters bakmaya devam etti ve daha fazla ayrıntı istemekten kendini alıkoyduğunu görebiliyordum.

"O kadının annem olmasını istemiyorum." Başımı salladım. "Onun Duane'in annesi olmasını istemiyorum."

"Ona söyleme." Billy'nin kaşları kalktı, yüz ifadesi sertti, sanki bana bir emir veriyor gibiydi. "Onu hissettiklerinden koru. Sakın ona söyleme. Bilmesi gerekmiyor."

O senin sorumluluğunda, sana güveniyorum. Onu güvende tut.

"İyilik nereden geliyor?" Ben sordum. "Nasıl olur da Bunlar bizim ebeveynlerimizse iyi olabilir miyiz?"

Billy'nin yüz hatları önemli ölçüde yumuşadı. Acıma duygusuyla değil, anlayışla.

"Hayır. Öyle düşünme. Sen ve Duane, ve ... Claire, bu konuda tanıdığım en iyi insanlarsınız. Üçünüzün ortak noktası bu."

Claire.

Dik oturarak başladım. "Claire."

Billy dişlerini gıcırdatıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Claire benim kız kardeşim."

Sadece bir kez başını salladı. Onda bir değişim fark ettim, sanki geri çekiliyordu, kıpırdamadan oturmasına rağmen uzaklaşıyordu.

"O biliyor mu?"

"Bilmiyorum. Sanmıyorum." Billy başını salladı, sesi sert ve düzensizdi.

Bunun üzerine düşündüm. Claire'i hayatım boyunca tanımıştım, çoğunlukla periferide. Jethro'nun ve Cletus'un arkadaşığıydı. Onu ikisi kadar iyi tanı mıyordum.

Beni tanımak ister miydi?

Ve Duane'e de söylemeden ona gerçeği nasıl anlatabilirdim?

"**BAKIN SONUNDA KİM** gelmeye karar vermiş." Cletus iki eli kalçalarında, garajın hemen dışında durarak beni selamladı. "Bir arama ekibi göndermek üzereydim ama Hank'in egzotik dansçılarından hiçbirisi günün bu saatinde uyanık değil." Cletus düşünceli bir şekilde durakladı ve sonra ekledi, "Hannah hariç."

Kardeşimin yanından geçip garaja girdim ve doğruca ikinci kata çıkan merdivenlere yöneldim. Billy beni bir fincan kahve ve çörek için Daisy's'e götürmüş, sonra da dükkâna bırakmıştı. Fazla konuşmamıştık,

Aç da değildim ama gerçeği bilen ve ikilemimin derinliğini ve genişliğini anlayan biriyle oturmak büyük bir fark yarattı.

Bir fırtınaya yakalanmış gibiydim; yağmur, rüzgâr ve kendi yarattığım, kendi isteklerim ve özlemlerimden oluşan karanlık tarafından kör edilmişim.

Annem hayatta. Ama o

Bethany değil. Başka bir

kız kardeşim daha var.

Ama o asla bilemez.

Zihnim hâlâ darmadağındı ama yapılması gereken işler vardı. Yağın değiştirilmesi gerekiyordu. Lastiklerin rotasyonu gerekiyordu. Aynı anda hem arabalar üzerinde çalışıp hem de sabahki ifşaatlarla uğraşabileceğimi düşündüm.

Neyse ki Cletus beni merdivenlerden yukarı kadar takip etmedi. Birinin kapıyı kapatma sesi beni omzumun üzerinden bakmaya zorlayana kadar nispeten huzur içinde üstümü değiştirebildim.

Shelly'ydi. Gözlerimi kırptırdım, irkildim çünkü onu tamamen unutmuştum. Kendi karmaşıma o kadar dalmıştım ki, sanki düşüncelerimin arka planında kaybolup gitmişti.

Oh. Demek böyle bir şeymiş. Ve şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

"Merhaba." O bana veriyordu onun neredeyse gülümsüyordu. "Ben senin için endişelendim."

"Özür dilerim. Ben, uh," dudaklarımı yalayarak tereddüt ettim. Yalan söylemek istemiyordum. Ama ona gerçeği de söyleyemezdim. Ne yapacağıma karar verene kadar başka kimse bilmemeliydi.

Tam önümde durana kadar bana doğru ilerledi, güzel bakışları yüzümde gezindi. "Ben

"Sana bir şey vermem gerekiyordu ama unuttum."

"Oh?"

Shelly bana katlanmış bir kağıt parçası uzattı ve sonra ellerini geri çekti. "Cuma günkü randevumuz için. Maruz bırakma terapisi hakkında, bazen sel terapisi olarak da adlandırılır."

Kâğıdı açıp taradığımda ne yazdığını anlayamadım.

"Ve yalan söyledim," diye ekledi aceleyle. "Sana kâğıdı vermeyi unutmadım. İstedim ama geçen haftadan ve kardeşime davranışından sonra endişelendim. Yardım etmek için kendini baskı altında hissetmeni istemedim."

Bakışlarımı onunkilere çevirdim, kalbimin artık benim için çok değerli olan çift atlayışıyla teselli buldum.

"Sana dokunacağım. Bilerek. Zorunluluklarımı kesintiye uğratmak için-" Parmaklarını büküyor, ağırlığını bir o yana bir bu yana kaydırıyordu. "Gelmek zorunda değilsin. Dr. West'e bir işiniz çıktığını söyleyebilirim."

"Hayır. Gelmek istiyorum. Orada olacağım. Sana yardım etmek istiyorum." Sesim, muhtemelen suçluluk duygusundan dolayı zımpara gibi çıkıyordu.

Onu nasıl unutabilirdim? Nasıl olur da düşüncelerimin ön saflarından başka bir yerde olabilirdi?

"İyi misin?" Gözleri hafifçe kısıldı ve çenesini yukarı kaldırdı. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır," diye karşılık verdim hemen, ellerim kollarına geldi. "Hayır. Sen harikasın. Dün gece için teşekkür ederim. Mükemmel bir şoför olduğun için teşekkür ederim."

Alnındaki endişenin bir kısmı hafifledi ama ses tonu ciddiye. "Dün seksi bir şoför olduğumu söylemiştin."

"Ve öylesin." Heyecanla başımı salladım ve onu sıkıca kucakladım. Bir anlık tereddüitten sonra kolları bana dolandı ve sıktı.

Çok iyi hissettiriyordu. Yumuşak ve güçlü, sağlam ve gerçek. Bu yeni fırtınada bir çapa gibi hissettirdi. Güvenlik.

"En iyi sarılmaları sen yapıyorsun." Yanağının bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim.

Dudaklarımı omzuna indirdim, sevdiğini bildiğim noktadan öptüm. "O zaman sonsuza dek sarılmalıyız."

"O zaman nasıl çalışacağız?"

"Aynı anda hem çalışıp hem de sarılabiliriz." Sesime zoraki bir alay kattım, hissetmediğim bir mizah.

Buna ihtiyacım vardı. Bir mihenk taşına ihtiyacım vardı. Normale ihtiyacım vardı. Ve bir şekilde, çok hızlı bir şekilde, Shelly ihtiyacım olan şey haline gelmişti.

Bir kahkaha attı. "Eminim kardeşlerin için sorun olmaz. Ve sarılırken çalışmak hiç de zor olmaz."

Eğildim ve ona gülümsedim. "Bu şakacı bir iğneleme miydi?"

Shelly gülümsemesini gizlemek için alt dudağını ısırды, bana bakarken gözleri parlıyordu.

Onu tekrar kendime çekerek bir öpücük verdim. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Ve bu benim hatamdı.

Elimi göğsüne götürürken yakaladı. "Beau-" "Çok iyi hissediyorsun. Nasıl hissettiğini seviyorum." Parmaklarımı soktum arkasına.

"Bekle." Çenesini kaldırdı ve yüzünü benimkinden çevirdi. "Beau, bekle, dur."

Bıraktım. Durdum. Alnımı omzuna yasladım. Zor nefes alıyor, başım vücudunun hissiyle, kokusuyla, ağzının sıcaklığıyla yüzüyordu.

Sadece içinde boğulmama izin ver, diye yalvarmak istedim.

Tırnakları başımın arkasındaki saçları taradı, sonra sakallarımın arasından geçti. Bekledi, beni okşadı, şakağıma öpücükler kondurdu.

"Neler oluyor?"

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Muhtemelen ses tonumdaki ıssızlıktan dolayı elleri durakladı. "Dün gece yeni planlar yapmadık."

"Hayır, yapmadık."

"Bu gece ne yapıyorsun?"

Gözlerimi sıkarak iç çektim, tereddüt ettim, kendimi karanlık dürtülerden vazgeçirmeye çalıştım.

Bu güzel, karmaşık, zorlayıcı, olağanüstü kadında kendimi kaybetmek çok kolay olurdu, *çok kolay*. O bunu hak etmiyordu. Benim için öyle olmayı hak etmiyordu. O benim kaçışım değildi. Kendi sorunlarımın üstesinden gelmeliydim, ondan faydalanmamalı ya da kendi sorunlarımla ona yük olmamalıydim.

Ona yardım etmem gerekiyordu. Teşhisi olan oydu.

Doğrudum, onu bıraktım, bir adım uzaklaştım ve alnımı ovuşturdum. "Bakalım..." Dolabıma doğru dönerek, inandırıcı bir mazeret uydurmak için dağınık zihnimi toparlamaya çalıştım.

"Bu sabah Hank'le balığa gitmek için erken kalktım ve sanırım bu gece iyi bir arkadaş olamayacağım." *Teknik olarak doğru*.

"Yarına ne dersin? Ya da Cuma günü randevudan sonra?"

Gözlerinin ağırlığını profilimde hissettim. "Cuma iyi," dedi, sesi uzaklardan geliyordu, dikkati dağılmıştı.

Bir kez başımı salladım, göğsüm daralıp nefes almam neredeyse imkânsız hale gelirken bile doğru seçimi yaptığımı biliyordum.

Bir mucize eseri küçük bir gülümsemeyi başardım. Ama "Harika." derken ona bakamadım. Hadi işe koyulalım."

Çarşamba günü bütün gün düşüncesizce **HATALAR YAPTIM**.

SAE 10W-30 kullanmam gerekirken SAE 5W-30 motor yağı kullanmak gibi. Ya da rutin bir lastik değişimi sırasında bir cıvatayı sıyırdığımda ve sökmek için bir kit kullanmak zorunda kaldığımda. Sonra tork spesifikasyonunu dikkate almadım, anahtar yönüne dikkat etmedim ve lastik düştü.

Her hatamda Shelly yanımdaydı, devreye girdi ve sorunu çözmeme yardım etti.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, "ve teşekkür ederim."

"Rica ederim," derdi. Ama bu kısa sürede "Senin için yaparım" a dönüştü.

Dağınıklığımı düzeltmediği zamanlarda gözlerini üzerimde hissederdim. Ne zaman başımı kaldırıp onu dik dik bakarken bulsam, sanki aynı anda hem düşüncelerimi okumaya hem de kendi düşüncelerini aktarmaya çalışıyormuş gibi bakışları daha da şiddetleniyordu.

Net göremiyordum, Shelly'yi okuyamıyordum çünkü kendimi okuyamıyordum. Dikkatim dağılmıştı.

Duane ile göz teması kuramadığım için ondan kaçıyordum ve Hank beni durmadan arıyordu. Her seferinde sesli mesaj bıraktı. Sonunda, ben

telefonumu tamamen kapattım. Onunla uğraşmaya hazır değildim. Bu kadar şey olup biterken onu düşünemezdim bile. Beni kandırması şu anda endişelerim listesinde çok, çok, *çok* alt sıralardaydı.

"İyilik nereden geliyor?" sorusu, "Belki Christine'de görüldüğünden fazlası vardır. "a dönüştü. Belki de içinde iyi bir şeyler vardır, bu da beni meraklandırdı: Çocukluğu nasıldı? Belki de yaptığı seçimlerin bir açıklaması vardır. Belki de ona şüpheyile yaklaşmalıyım.

Ama ne zaman bu sonuca varsam, geçen sonbaharda Razor Dennings Duane'i kesmekle tehdit ederken nasıl seyirci kaldığını hatırladım.

Bunun hiçbir mazereti olamazdı. Birinin çocuğunuza bunu yapmasına izin vermenin hiçbir açıklaması olamazdı.

Bütün gün geride kaldığım için işi beklediğimden çok daha geç bitirdim. Cletus'un kapatması gerekiyordu ve Shelly henüz ayrılmamıştı ama kimseyle konuşacak havada değildim.

Son işimi de bitirdiğimde, eşyalarımı almak için yukarı çıktım. Dolabımı açar açmaz Shelly'nin günün erken saatlerinde bana verdiği kâğıdı gördüm.

Onu aldım. Açtım. Başlığı *"OKB için Maruz Kalma Tepkisi Önleme Terapisi"* idi. Ayrıca Dr. West'in kâğıdın üzerine adını ve numarasını yazdığını ve Cuma günkü randevudan önce kendisini aramam gerektiğini söylediğini gördüm.

Merakla ve dikkatimi dağıttığı için sevinerek, dükkânın ödünç arabalarından birine doğru yürürken gazetenin tamamını okudum. GTO hala Shelly'deydi ve ben beklemek istemedim.

etrafında için Cletus için Bitir, Yani a ödünç
olur yap benim için iyi.

"Beau!"

Gazeteden başımı kaldırıp omzumun üzerinden baktığımda Shelly'nin bana doğru koştuğunu gördüm.

"Selam."

Bakışları benimle gazete arasında gidip geliyordu. "Gidiyor musun? Arabanı alabilmen için seni evime bırakmamı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Kiralıklardan birini alacağım."

"Tamam." Başını salladı, arkamdaki POS arabaya baktı. "Emin misin? Benim için sorun değil. Sadece bir dakika sürecek."

"Sorun değil."

"Sen iyi misin?"

Karşılıklı baktık ve o anda neredeyse ona anlatacaktım. Neredeyse ona günün erken saatlerinde hayatımda patlayan füzeden bahsedecektim.

Ona bu yükü yükleme.

"Ben her zaman iyiyimdir." Ona sırtıttım ve eski arabama bindim. "Cuma günü görüşürüz."

Sanki daha fazlasını söylemek istermiş gibi birkaç saniye ön camdan beni izledi ve sonra dönüp dükkâna doğru yürüdü. Göğsümde batan bir hisle onun gidişini izledim. Dükkâna geri döndüğünde cep telefonumu çıkardım ve çalıştırdım.

Hank'in yirmi kadar mesajını görmezden gelerek dükkândan çıktım ve bir durağa varana kadar birkaç dakika araba kullandım. Yolun kenarında boş boş otururken telefonumun tarayıcısına girdim ve sonraki on dakikayı maruz bırakma terapisi hakkında bir şeyler okuyarak geçirdim.

Sonra eve döndüm, izin günüm olan Perşembe günü zamanımı en iyi şekilde değerlendirmenin bu konu hakkında araştırma yapmak ve öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek olacağından emindim. Sonra da Dr. West'i arayacaktım.

Shelly'ye yardım etmek için hazırlıklı olmak istiyordum.

Perşembe sabahı Dr. West'e **ulaştım** ve o öğleden sonra beni geri aradı.

"Aramakta geciktiğim için özür dilerim." Gecikmemin nedeninin Shelly'nin bana bilgilendirme belgesini -ve Dr. West'in telefon numarasını- vermekteki isteksizliği olduğunu söylemek istemedim.

Öyleydi ama Shelly'yi otobüsün altına atacak değildim.

"Sorun değil. Ve eğer gelmek istemiyorsan yarın gelmek zorunda olmadığınızı da bil."

"Hayır. Kesinlikle gelmek istiyorum."

"Biz konuşana kadar sözünüzü tutmanızı önerebilir miyim?" Doktorun derin bir nefes aldığını duydum. "Fikrinizi değiştirebilirsiniz."

Beni görememesine rağmen başımı salladım. "Sabahtan beri Maruz Bırakma Tepkisi Önleme Terapisi'ni araştırıyorum. İzlemenin zor olabileceğini biliyorum. Öte yandan, pek çok insana yardımcı olduğu da kanıtlanmış gibi görünüyor. Endişelerim var ama önce size Shelly'nin dokunma korkusunu sormak istiyorum."

"Devam edin. Cevaplayabildiğim kadarını cevaplayacağım."

"Tutarlı görünmüyor. Bazen, eğer ona zaten dokunuyorsam, o zaman bana dokunmakla ilgili herhangi bir korkusu yokmuş gibi davranıyor. Bazen de, ona dokunuyor olsam bile, sanki bana uzanamıyormuş gibi oluyor."

"Size verebileceğim tek cevap, bazı takıntıların kalıp ve kurallarının diğerlerine göre daha mantıklı olduğudur. Bazen hiç mantıklı görünmüyorlar. Mantıklı olmak zorunda değiller, hepsi mantıksız. Bir kişinin OKB deneyimi bir başkasınınkinden gece gündüz farklı olabilir. Kaygıyı neyin tetiklediğine dair kurallar her gün değişebilir veya bir kişinin hayatı boyunca hiç değişmeyebilir. Shelly'nin dokunmaktan kaçınmasını çevreleyen daha ince ayrıntılar ve kalıplar, zaten dokunup dokunmadığınıza bağlı olarak biraz eşit olmayan bir şekilde uygulanıyor - beni şaşırtmadı."

"Hmm ..."

OKB'nin farklı türlerini çok derinlemesine araştırmamıştım ama bu bozukluğun tedavisi olarak Maruz Bırakma Tepkisi Önleme Terapisi hakkında bulabildiğim her şeyi okudum. Prosedürün özü, hastayı -Shelly'yi- korktuğu şeye maruz bırakmak ve ardından bilimsel makalelerin tanımladığı gibi *tepkisini ritüelleştirmesini* önlemektir.

Bulduğum örneklerden biri mikroplardan korkan bir kadınla ilgiliydi. Ellerini tuvalete sokmaya ve saatlerce orada tutmaya zorlanmıştı. Çıglık atmış ve yalvarmış. Bir süre sonra sakinleşmiş. Sonra da aylarca korkusuna maruz kaldığı ve bunun üzerinde çalışmak zorunda kaldığı bir planı takip etmek zorunda kaldı. Bittiğinde ve sonraki birkaç ay boyunca yaptığı görüşmelerde,

Hayatını nasıl daha iyi hale getirdiğinden bahsetti. Bu onun hayatını kurtarmıştı.

Okuduğum sitelerde terapi, kişinin güvenli bir ortamda korkusuyla yüzleşmesi, korkunun mantıksız olduğunu fark etmesi ve korkudan kaçınmanın bir yolu olarak kişinin takıntı yapmasını engellemesinin bir yolu olarak tanımlanıyordu.

Mantıklı geldi. Ama aynı zamanda Shelly için endişelenmeme neden oldu. Belli ki yıllardır dokunmayı başlatmakta zorlanıyordu ve şimdi bunu düzeltebilecek miydik? Pek olası görünmüyordu.

Ama benim en büyük endişem bu değildi.

"Daha sonra kendine zarar vermeyeceğinden nasıl emin olacaksınız? Evde yalnızken mi?"

"Shelly'nin alışkanlığı bu değil. Keserken bunu bir insana dokunduktan hemen sonra yapmak zorundaydı. Tuvalete gitmek için bahane uydururdu. Yanında jilet paketleri taşırdı. Bunu *hemen* yapmak zorundaydı."

"Ama az önce dürtünün değişebileceğini söylemediniz mi?"

"Hayır, tiksinti dedim - korku, takıntılı düşünce
-Bu genellikle denklemin en mantıksız kısmıdır, değişebilir ve tam olarak tespit edilmesi zordur. Ancak rahatlama sağlayan kısım olan dürtü, çoğu zaman tam olarak takip edilmelidir. Ama yine de her OKB vakası farklıdır. Bu bozukluk hakkında hiçbir zaman kesin konuşmayacağım."

"Tamam. Sanırım anladım."

"Güzel. Bakalım, yarınki seans birkaç saat sürecektir ve kendine zarar verme fırsatı olmayacak. Yanında bir erkek hemşire olacak."

Bu da ne?

"Ne?" Sesimdeki telaşı engelleyemeyerek sertçe sordum. "Hayır, hayır, hayır. İnsanların ona dokunmasından hoşlanmıyor ama bana güveniyor."

Doktor hemen cevap vermedi ve tartışacağını hissettim, bu yüzden ekledim, "Al ya da bırak. Bir yabancıyı getirirsen gelmem."

Onun iradesi dışında başka birinin ellerinin onun üzerinde olması fikri bile bende bir şeyleri kırma isteği uyandırdı. Bir sürü şey.

"Ya onu dışarıda bekletirsem? Ve eğer -her ne sebeple olursa olsun- onun kendine zarar vermesini engelleyemezsen, içeri gelmesini isteriz."

"Tamam. Bu adil olur." *Ama onu güvende tutacağım.*

"Ayrıntılara geçelim. Karşılanması gereken beş koşul var."

Dr. West sonraki birkaç dakika boyunca terapinin zorunlu koşullarını açıkladı: kademeli, uzun süreli, tekrarlı, dikkat dağıtmadan ve zorlama olmadan. Daha sonra her birinin anlamını, ilk denemede nasıl uygulanacaklarını ve önümüzdeki hafta boyunca nasıl takip edilmeleri gerektiğine dair yönergeleri gözden geçirdi.

"Yarınki bakış açınıza göre, sizin rolünüz o size dokunurken sessizce oturmak olacak. Bu sefer başarılı olamayabilir ve bu da önümüzde birkaç haftalık seanslar olacağı anlamına geliyor. Ve eğer beklenmedik bir atılım yaparsa, o zaman bunun sürekli olarak pekiştirilmesi gerekecek. Bir ay önce birlikte hazırladığımız bir planı var, özellikle de aşağıdakilere karşı isteksizliği için

Dokun. Daha önce farklı bir saplantı için bir plan yaptı ve işe yaradı. Kendine güveni var ama bunun sadece ilk adım olduğunu anlamanızı istiyorum."

"Evet." Gözlerimi kapadım ve alnımı ovuşturdum. "Anlıyorum."

"Ayrıca Shelly aşırı derecede tedirgin olur. Çılgılık atabilir, ağlayabilir ya da kaçmaya çalışabilir. Bunu izlemek çok zor olacak."

"Anlıyorum. Ben Değer verdiğim birinin acı çektiğini görme, kendisi için karar veremezken onun yerine karar verme deneyimim var. Bunu yapabilirim."

"Güzel. Güzel." Sustu ve sonra bir iç çekiş daha yaptı. "Bu terapinin harikalar yarattığını gördüm. Korkularından kaçmak yerine, durumlara gerçekçi bir şekilde bakmaya zorlanacak. OKB'si olanlar eylemlerinin risklerini rasyonel bir şekilde değerlendirmeyi öğrenmelidir. Bir insana dokunmak, ellerini onun üzerine koymak, yeğenini tutmak, kardeşine sarılmak - bunlar hiçbir zarara yol açmaz. Shelly insanlara dokunma korkusunun saçma olduğunu gerçekten kabul edene kadar, istediği hayat için asla çabalayamayacak, çünkü sonuçlarından her zaman korkacak."

Dr. West, söylediklerini düşünmem için bana bir an verircesine durakladı ve ardından ekledi: "Dışarıdan bakıldığında bu yaklaşım zalimce görünebilir. Ama öyle değil. Her zaman değil ama doğru yapıldığında çoğu zaman işe yarıyor. Ve bu Shelly'nin tek umudu olabilir."

SHELLY ve ben Cuma öğleden sonra saat iki civarında işten çıktık, şehre gitmeden önce hızlı bir öğle yemeği yemek niyetindeydik.

Gergindim. Ama aynı zamanda kararlıydım.

Günün erken saatlerinde beni bir şahin gibi izliyordu, ama elimi tutmasına gerek kalmadan yağ filtresini değiştirebileceğimi ve radyatörü değiştirebileceğimi kanıtladıktan sonra rahatlamış görünüyordu. Duane öğleden sonraya kadar gelmedi - dükkânı kapatacaktı - bu da onun sürekli memnuniyetsiz ve şüpheli bakışlarından uzun süre kaçmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu.

Bana karşı duyduğu hayal kırıklığını anlayabiliyordum; ondan kaçtığım açıktı. Özellikle de hafta başındaki konuşmamızdan sonra, her görüldüğünde ters yöne doğru yürümem onu gerçekten kızdırmış görünüyordu. Bana olmamamı söylediği gibi bir pislik oluyordum.

Ama bu konuda ne *yapacağımı* bilmiyordum. Onun için en iyisinin ne olduğunu bulana kadar ona Christine'den bahsedemezdin. Bunu çözmek yerine Shelly'ye odaklanmaya ve önce ona yardım etmeye karar verdim. Bu yapabileceğimi bildiğim bir şeydi.

Bir kez daha Daisy's'deydik ve en arkadaki masada oturuyorduk. Shelly bir kez daha ayranlı krep, soyulmamış muz ve yanında tereyağı sipariş etti.

"Randevunuzdan ne zaman döneriz sence?" Sandviçimden bir ısırık alarak ve onun yemeğime dik dik bakmasını görmezden gelmeye çalışarak sordum.

Hatamı çok geç fark etmişim, kulübü sipariş ettikten sonra. Shelly ben sipariş vermediğimde perişan görünüyordu.

her zamanki yemeğimi sipariş ettim. Ve sandviç geldiğinde, sanki güvenilmezmiş gibi sandviçe kötü kötü bakmaya devam etti.

Özellikle Dr. West'le yaptığım telefon görüşmesine ve dün yaptığım okumalara dayanarak daha iyi bilmem gerekirdi.

"Genelde saat yedi gibi evde olurum." Shelly hâlâ sandviçime yan gözle bakıyordu. "Dr. West'le görüştükten sonra alışveriş merkezine gider ve yürürüm. İyi bir alıştırma oluyor."

"Ne için alıştırma?"

"İnsanların arasında olmak."

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Ne dedin?"

Kendini küçümseyen bir omuz silkme hareketi yaptı. "Sanat okulundan ayrıldıktan sonra gözlerden uzak bir çiftlikte tek başıma yaşadım ve en fazla haftada bir kardeşim Quinn'i ziyaret ettim. Beni götürüp getirmesi için bir şoför tuttu."

"Kutsal Moly Moses. Sen ciddi misin?"

Shelly bana sırttı. "Az önce *Kutsal Moly Musa* mı dedin?"

"Dedim ve her kelimesinde ciddiydim."

"Konuşmana

bayılıyorum." "Nasıl konuşuyorum?"

"Çok sevimli. Komik. Eğlenceli."

"Sana oltayla ilgili şakamı anlatana kadar bekle." Ona sırttım ve o da bana zoraki bir gülümsemeye karşılık verdi. "Ama Chicago'ya dönersek, hiç insan içine çıkmadın mı? Haftada bir kardeşini görmek dışında mı?"

Shelly muz soyma ve dilimleme ritüeline başladı. "Hayır, pek değil."

"Yiyecekleri nasıl alıyordun?"

"Quinn getirtirdi ya da o getirirdi."

"Nasıl para kazanıyordunuz?"

"Çoğunlukla sipariş edilen parçaları satarak. Eski arabaları da tamir ettim ama onları hayvan barınaklarına bağışladım."

"Peki sanatınız ipoteğinizi ödedi mi?"

"Bilmiyorum." Shelly rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Faturalarla Quinn ilgilenirdi. Ya da ben buraya taşınana kadar öyleydi."

Kederli gözlerini, ağzının çizgilerini inceledim. "Özür dilerim, kabalık mı ediyorum? Başka bir şey hakkında konuşabiliriz."

"Hayır, sorun yok. Quinn yardım etmeye çalışıyordu. Yardım etti. Ama

...

"Ne?"

"Sanırım beni etkinleştirdi." Muzu soymayı bitirmişti ve şimdi dilimleri spiral şeklinde diziyordu.

"İnsanlardan kaçmak için mi?"

"Evet. Ve takıntıları şımartmak için. Dr. West her gün bu düzeni bozmam gerektiğini söylüyor. İnsanlara, dikkat dağıtıcı şeylere, sürprizlere, 'normal' strese ihtiyacım var. Rutinler, sabahları koşmak, geceleri köpekleri gezdirmek ya da işe zamanında gelmek gibi iyi alışkanlıkları pekiştirdiği sürece sorun değil. Bunlar kaygımı düşük tutuyor çünkü sorumlu kararlar almamın ve sağlıklı kalmamın bir parçası. Ancak *sadece* kaygıdan kaçınmak için uyguladığım diğer rutinler bir hapishaneye dönüşebiliyor."

Başımı salladım, arkasındaki pencereden dışarı bakıyordum. "Bana çok mantıklı geldi." Dikkatimi tekrar ona vererek ekledim, "Ve bu sadece OKB'li insanlar için değil, herkes için geçerli değil mi? Kötü bir rutine, bir rutine girmek

kötü alışkanlıklar geliştirmek ve bunlara bağlı kalmakla aynı şeydir. Kötü alışkanlıklardan kurtulmanın zor olduğunu söylemelerinin bir nedeni var."

"Ya da alışkanlıkları olan insanlar," diye mırıldandı. "Pardon?"

Shelly muzlarını dizmeyi bitirdi ve bakışlarını benimkilere çevirdi. "İnsanlar kötü alışkanlıklara dönüşebilir."

"Sanırım bu doğru." Bunu düşünerek başımı öne eğdim. "Annem ve Darrell gibi." Bethany'ye annem derken tökezledim. Şimdi bildiklerimden sonra bu doğru gelmiyordu.

Ama bu konu üzerinde duracak zamanım yoktu. Shelly'ye odaklanmam gerekiyordu, bu yüzden konuyu bir kenara ittim.

"Babanın annen için kötü bir alışkanlık olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İyi bir alışkanlığı yoktu. Onun önünde Billy'nin peşine düşene kadar Bethany onu hayatımıza geri almaya devam etti. Ona iyi davrandığında, iltifat ettiğinde ya da özel hissettirdiğinde o kadar mutlu oluyordu ki ayakları yere değmiyordu. Suyun üzerinde yürüyordu. Sanki ona bağımlıydı."

Shelly düşünceli bir şekilde başını salladı, yüz hatları birkaç dakika öncesine göre daha ciddiye. "Sen en iyisini hak ediyorsun, Beau."

"Teşekkürler. Öyleyse-"

"Ciddiyim. En iyisi olmayan hiç kimsenin hayatına girmesine izin verme ve sana ihtiyacın olanı veremeyen birinden uzaklaşmakta tereddüt etme."

"O-o-o-tamam." Ses tonundaki bir şey ensemdeki tüyleri diken diken etti, daha dik oturmamı ve ona bakmamı sağladı. "Özellikle birini mi kastediyorsun?"

Shelly atalını önce bir parça muza, sonra da bir parça krepe sapladı ve lokmayı ağına atmadan önce hızlıca, "zel olarak kimse değıl, genel olarak çılgın insanlar," dedi.

"Zihin kendi yeridir ve kendi içinde cehennemden bir cennet, cennetten bir cehennem yaratabilir."

- John Milton, *Kayıp Cennet*

Shelly

"**B**U düşündüğümünden çok daha zor."

Beau ulaşıldı için benim el ve Karışık
bizim Parmaklarını birleştir. *Tanrım, çok güzel bir his. Çok güzel.*

"Gidebilirim, sen konuşmanı bitirene kadar dışarıda bekle.
Hayır.

baskı." Elimi öyle bir sıktı ki, elini çekebileceğini düşündüm,
ben de elimi daha sıkı tuttum.

Bir kanepede oturuyorduk. Kanepe yeniydi. Bu kanepeyi
daha önce hiç görmemiştim. Kanepe dikkatimi dağıtıyordu.

"Bu kanepeler nereden geldi?"

Dr. West'in ton oldu olarak Hasta olarak
Hiç. "I var Gerektiğinde getirilir."

"Beau ve ben birlikte oturalım diye mi getirdin?" Bu sorunun bir suçlama gibi görünmesini istememiştim ama öyle oldu.

"Evet." Sıcak bir gülümsemeyle Beau'ya döndü. "Beau'nun rahat etmesini istedim ve ikinizin de aynı mobilyanın üzerinde olmanızı istedim, böylece pratik yapabiliriz-"

"Dokunmak," diye ağzımdan kaçırdım. "Ona dokunma alıştırması yapmamı istiyorsun."

Terapistim başıyla onayladı. "Evet. Bu yüzden burada Shelly."

"Önce diğer şeyleri yapabilir miyiz?" Birbirine dolanmış parmaklarımıza baktım, Beau'nun tırnaklarının altındaki yağ lekesi benim tırnaklarımın altındaki lekelerle eşleşiyordu. Ellerimizin birlikte görünüşü hoşuma gitmişti. Kullanışlı görünüyorlardı, sanki hikâyeler anlatabilirlerdi ve anlattıkları hikâyelerden bazıları aynı bile olabilirdi.

"Yapabiliriz ..."

Tereddüt ettiğini hissettim, bu da bakışlarını tekrar aramama neden oldu. "Ne?"

"Haftanız hakkında, size neler olduğu hakkında konuşabiliriz. Ama Bay Winston'ı istiyor musun-"

"Bana Beau de. Bay Winston benim kardeşim Billy."

Dr. West büyüleyici bir gülümsemeyle Beau'ya döndü -çünkü Beau büyüleyiciydi- ve devam etti: "Beau'nun bu konuşma için burada olmasını ister misin? Sana yeni takıntılarını soracağım ve bunların üstesinden nasıl gelebileceğin üzerinde çalışacağız. Ve ilişkiniz hakkında da sorularım var."

"Peki. Hadi yapalım," diye çabucak kabul ettim, nefesimi içime çekip tuttum.

Bunu ertelemek için her şeyi yapardım.

Beni inceledi, sanki karar vermeye çalışıyormuş gibi değerlendirdi.

Sonunda kabul etti. "Bir süre konuşsak, sonra pratik yapsak, sonra tekrar konuşsak nasıl olur? Bütün öğleden sonrayı boşalttım. Bolca vaktimiz var."

"Tamam."

"Tamam o zaman." Bana cesaretlendirici bir gülümseme verdi. "Beau'yla olan bu durum yeni takıntılı düşüncelere neden oldu mu?"

Sorusuna odaklanmaya çalışırken elinin benimkinde gerildiğini hissettim. "Ne demek istiyorsun?"

"Beau ile olan ilişkiniz, onunla ilgili yeni takıntılara yol açabileceğini düşündüğünüz özel düşünceleriniz var mı?"

Alt dudajımı çiğnedim, gözleriyle buluşamadım, sıcaklık enseme geziniyordu.

Ama dürüstçe cevap verdim. "Evet."

Beau bu sefer gerilmedi. Kıpırdamadan durdu.

"Lütfen anlat bana." Terapistimin sesi çok sakin ve mantıklıydı ve bana bunu her zaman yaptığımızı hatırlattı. Bu konuşmaları her Cuma ve bazen de bunalmış hissettiğimde hafta boyunca yapıyorduk.

Beau'nun da bilmesi gerekiyor. Neyle uğraştığını görmesi gerekiyor.

Çenemi kaldırdım ve Dr. West'in bakışlarıyla buluştum. eşit bir şekilde bakıyor. "Aletleri temizlemeyi

bırakamıyorum." "Lütfen bunu açıklayın."

"İşteyken aletleri ya da garajı temizlemeden ve düzenlemeden duramıyorum. Bir şey yakalayacak diye endişeleniyorum.

hastalık. O zaman hastalanacak, çünkü aletler temiz değil." Dr.

West başını salladı ve notlarına bir şeyler yazdı.

"Peki bu ne zamandır devam ediyor?"

"Yaklaşık üç haftadır."

"Tamam." Sesi beni yargılamış ya da hayal kırıklığına uğramış gibi çıkmadı ama yeni takıntılar ortaya çıkardığımda hiç böyle yapmazdı.

Beau'nun sessizliğinin ya da hareketsizliğinin beni rahatsız etmesine izin vermedim. Kendimi ondan uzak tuttum. Ama tam olarak yapamadım, çünkü elimi tutmaya devam etti.

Ve sonra Beau'nun başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdiğini hissettim.

Yavaşça. Çok nazikçe. Midemde cevap niteliğinde bir kıpırtı oldu.

O hâlâ burada.

Ve kalbim hızla çarpmaya başladı, çünkü az önce kendimle ilgili açıkladığım şey onun kaçmasına neden olmamıştı. "Ama iyi haber şu ki, bazen çift sayıda kelimedenden oluşan cümleler kurabiliyorum ve zaman içinde bu sıklığı arttırıyorum. Beau bunu sık sık yapıyor. Ve o tanıdığım en az şiddet uygulayan insan. Kendi kendime dedim ki, eğer o yapıyorsa, o zaman korkunç olamaz."

"Güzel." Onaylarcasına sırtıttı, bakışları Beau'ya ve sonra tekrar bana kaydı. "Bu konuda iyi mantık yürüttün. Bu bir zafer, bu zaferi unutma."

Haklıydı ama cümlelerimdeki kelime sayısı yüzünden şiddet beklemenin mantıksız olduğunu kendime tekrar tekrar söylemek zorunda kaldığım zamanlarda bu bir zafer gibi gelmemişti. Haftalardır mücadele ediyordum, ta ki aniden mücadele etmekten vazgeçene kadar.

Bana bunu sorup sormayacağını merak ediyordum. Belki de takıntı haline getirmediğimi fark etmemişti, belki de

Diğer meseleler daha öncelikliydi ve o da bunu görmezden gelmişti.

Ama her bir cümleyi saymıyor olmak rahatlatıcıydı. Bırakana kadar bunun ne kadar yorucu olduğunu bilmiyordum. Sonunda saymayı bırakacak kontrolü ve kararlılığı bulmak beni daha az bitkin hissettirdi ve benim için gerçek zafer buydu.

"Teşekkür ederim." Son cümlemin sadece iki kelimeden oluştuğunu fark ettiğinden emin olmak için durakladım.

Gülümsedi ve başını onaylarcasına eğdi. "Bir şey değil."

Kıvrandım. "Çift kelimeli cümlelerle kafayı yemeyelim."

O güldü, ben de güldüm ve Beau da parmaklarını benimkilerden çekerek güldü. Kolunu omuzlarımdan geçirdi ve kendine engel olamıyormuş gibi beni kendine doğru çekerek hızlıca sıktı.

Ayrıldığımızda ona baktım. *Çok yakışıklıydı.*

Kızıl sakalını ve gür, asi kızıl saçlarını seviyordum. Çenesinin, elmacık kemiklerinin ve güçlü burnunun açılarını sevdim. Her zaman çözemediğim anlam ve yaramazlıklarla parıldayan ve ışıldayan büyük gözlerini sevdim. Ama onu okumakta her zaman zorlansam da umurumda değildi, çünkü o her zaman *iyiydi*. Ve en çok sevdiğim şey de buydu.

Ama şimdi bana bakışı kalbimi yeniden hızlandırdı. Birdenbire ona dokunmak için sabırsızlanmaya başladım.

"Aletleri temizleme ihtiyacın hakkında konuşalım." Dr. West sözlerine şöyle devam etti: "Bu takıntıları nasıl engelleyebiliriz? Bir plan geliştirmeli miyiz?"

Onu duydum ama bir cesaret anına kapılmıştım, başarabileceğimi bildiğim o tekilliklerden birine. Başaracaktım.

Bundan korkacak bir şey yok. O burada. Güvende. O iyi olacak. Başkalarına dokunarak onları incitecek güce sahip değilsin. Bunu kendine ver. Bunu ona ver. Onun için güçlü ol.

Beau'dan uzaklaştım.
omuzlarıma doladı. Kanepenin arkasına doğru yeniden yerleştirdi. Bakışlarımı tutarken, bakışları sorgulayıcı bir hal aldı.

Elimi uzattım.

O güvende.

O iyi.

Ve sonra bir fısıltı . . . *ama ya-*

Aceleyle ona dokundum.

Küçük bir *keşke* bir canavara dönüşmeden önce elimle yüzünü kavradım. Tenim onunkiyle birleşir birleşmez endişe beni vurdu.

Karnıma bir yumruk.

Boğazıma sarılan bir el.

Göğsümde bir bıçak.

Kalbim kulaklarımın arasında atıyor, gittikçe daha yüksek sesle, daha yüksek sesle, daha yüksek sesle atıyordu.

Tanrım, ben ne yaptım?

Beau elimi kendi eliyle kapatıp yanağına bastırdı ve bana gurur ve mutlulukla baktı.

Bundan nasıl mutlu olabilirdi?

Ben ne yapmıştım?

"Shelly." Dr. West konuşuyordu ama ben onu duymaya odaklanamıyordum.

*Ona daha önce de dokundum ve kötü bir şey olmadı -
barda, dükkânda- iyi olacak.*

Ama bu sefer değil. Bu sefer olmaz.

Bunu sen yaptın. Bu senin hatan. Bu olduğunda, senin hatan.

İhtiyacım var . . . *I need . . .*

"Beau, Shelly'nin elini bırak." Dr. West artık daha yakındaydı ve bizimle birlikte kanepede oturuyordu. Beau beni bırakır bırakmaz elimi onun yüzünden çekti. "Shelly, bana bak."

Baktım, ona, dudaklarına baktım, çünkü tekrar konuşmaya başlamıştı.

"Beau'ya tekrar
dokun." Başımı
salladım. "Lütfen."

Başımı salladım.

Yutkunamadım. Midem bulanıyordu. Kulaklarım çınlıyordu.

"Yapamam."

"Bunu yapacak kişi sen olmalısın, Shelly. Seçimi yapan, korkunun üstesinden gelen sen olmalısın."

"Yapamam."

"Zaman şimdi, Shelly."

Şimdi zamanı, Shelly.

Ben de yaptım.

Yüzüne tekrar dokundum. Tatlı, yakışıklı yüzüne.

*Bu senin hatan olacak. Senin suçun olacak. İnanılmaz
yanaklarında çizik ve yumuşak tüyler. Zamanı geldi
Shelly.*

Senin yüzünden tehlikede olacak. Ailesi onu incittiğin için senden nefret edecek. Ona zarar veriyorsun!

Parmak uçlarımla altındaki yumuşak ten.

Şimdi zamanı, Shelly.

Bunu yapamam. Yapamam. Yapamam. Yapamam. Yapamam. Yapamam.

Sonra garip bir şekilde tanıdık gelen bir inilti duydum ve kalbim sızladı. Göğüs kafesimden koptu.

Bu ses de ne?

Kolum yanıyormuş gibi hissettim.

Durdur şunu.

Kulaklarım çınılıyordu.

Bırak. Bırak. Ona zarar verme.

Gözyaşlarımla yanaklarımı ıslattığını hissettim. *Boğazımın.*

Ve sonra acı dolu seslerin kime ait olduğunu anladım. Onlar benimdi.

"Bir kez aydınlanan zihin bir daha karanlık olamaz."

- Thomas Paine, Abbe Raynal'a Gönderilen Mektup
Kuzey Amerika'nın İşleri Üzerine

Beau

YOĞUN.

İşte buydu.

İnanılmaz derecede

yoğun.

Shelly'ye baktım, yolcu koltuğuna çökmüştü. Pencereden dışarı bakıyordu, dirseği pervaza dayanmış, eliyle ağzını kapatmıştı. Bitkin görünüyordu.

Ama başarmıştı.

Birkaç saat sonra, bana tekrar tekrar dokunarak -yüzüme, ellerime, kollarıma, boynuma- mücadele etmeyene, ürkmeyene, ağlamayana kadar.

Ağladığını hatırlayınca midem bulandı.

İlk başta kendini tamamen kaybetmiş, korkmuş görünüyordu. Gözleri panikten çılgına dönmüştü. Ve doktoru, o kadının meme uçları çelik gibiydi. Ya da ona benzer bir şey.

Ofise ilk girdiğimizde ve Dr. West'le tanıştığımda çok nazik ve yardımsever görünüyordu. Ama Shelly'yi korkularıyla yüzleşmesi için acımasızca cesaretlendirmesi, tekrar tekrar, hiç ertelemeden, neredeyse *onun* akıl sağlığından şüphe etmeme neden oluyordu.

Ama sonra işler kolaylaştı. Yavaş yavaş. Dokundukça dokundu.

Ta ki Shelly bana dokunana ve korkuyla birlikte merak ve kararlılık gelene kadar.

Dr. West iyileşmediğini, OKB'nin *tedavisi* olmadığını söyledi. Ama Shelly büyük bir adım atmıştı. Şimdi önümüzdeki hafta boyunca reçete edilen planı takip edecek ve umarım hiçbir egzersiz ilki kadar zor olmayacaktı.

Gün batmak üzereydi ve midem homurdandığında onun evinden sadece birkaç kilometre uzaktaydık.

"Hamburger yemeliydin." Shelly bunu pencereye doğru söyledi, sesi monotonda ve az önceki ağlamasından dolayı hafifçe genizden geliyordu.

Saatler sonra ilk kez gülümsedim. "Haklısın, hamburger yemeliydim."

Bir hevesle elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde aramıza koydum. Önce bana, sonra da uzattığım ele baktığını gördüm.

Oturduğu yerde doğruldu ve teklifimden uzaklaştı. "Henüz hazır değilim."

"Tamam o zaman." Ona uzandım, parmaklarımızı birbirine doladım ve parmak eklemlerini dudaklarıma götürdüm. "Sen

Aç mısın?"

"Hayır." Birleştirdiğimiz ellerimizi kucağına çekti, parmak ucuyla kemiklerimin çizgilerini izlemeye başladı. "Susadım, aç değilim."

"O zaman seni eve götürelim."

"Yemeğim var."

Ona alaycı bir bakış attım. "Ekmek mi?"

Yüz hatlarında neredeyse gülümseyen bir fısıltı belirdi. "Evet. Ekmek." Ama sonra kayboldu.

Elimin arkasına çizdiği çizgilere o kadar dalmıştı ki, ben motoru durdurup "Geldik" diyene kadar kamarasına vardığımızı fark etmemişti.

Shelly kıpırdandı. "Şimdiden mi?"

Sürücü kapısını açtım ve hızlı adımlarla onunkini de açtım. Shelly dışarı çıkarken elimi tuttu ve sanki kaskatı kesilmiş gibi ağır ağır hareket ettiğini fark ettim.

"Seni taşımamı ister misin?"

Bu bana sinirli bir bakış kazandırdı. Ve bu bakış beni sırtıtmaya itti.

"Ne? Belki de sadece seni elime almak için bir neden arıyorumdur."

"Ya da benim sakat olduğumu düşünüyorsun."

Dürtümü kontrol edemedim, "Ya da ben senin seksi bir sakat olduğunu düşünüyorum," diye takıldım. Ve hemen şakacı olma eğiliminin duyarsızca olduğundan endişelendim.

Shelly başını eğip etrafımdan dolaşmaya çalıştı ama gülümsemesinin başlangıcını ve kapıya doğru yürürken başını hafifçe sallayışını yakaladım. Ben de onu takip ettim.

Biz kulübeye yaklaşırken köpekleri havlamaya başlamıştı bile. Ön kapıyı açtı ve onlar da dışarı fırladılar,

Kocaman bedenlerini onun ve benim bacaklarımın etrafına sarıyor, yüzümü yalamak için zıplıyor ve bana hoş geldin diyorlardı. Onların coşkusuna gülümsemekten kendimi alamıyordum ve neden aile köpeğimizi hiç değıştirmediğimizi merak ediyordum.

Sonra nedenini hatırladım. Bu uygunsuz düşüneyi bir kenara ittim.

"Onları dışarı çıkarmalıyız. Gidip Oliver'ı kontrol edeyim. Tasmaları kapının yanında, sakıncası var mı?"

"Elbette." Onu içeri kadar takip ettim, köpekler de mutlu bir şekilde peşimizden geliyordu.

Tasmalarını bulduğumda, öpücük saldırılarını savuşturduğumda ve onları gitmeye hazır hale getirdiğimde Shelly dönmüştü. Egzersiz yapmadığı zamanlarda giydiği siyah egzersiz pantolonunu -eşofman altının daha modern bir versiyonu, ama çok daha seksi- ve bir atlet giymişti.

"Köpekleri gezdirebilir misin? Uzanmam gerekiyor."

"Elbette," diye kabul ettim ve elimi saçlarının arasına soktum. ve dudaklarımı alnına bastırıyorum. "Bir saat kadar sonra döneceğiz."

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Bu bana bir gülümseme daha kazandırdı. Fazla değildi ama kabul ettim.

Köpeklerle döndüğümde **SHELLY hâlâ** uyuyordu ve gece yarısına kadar da uyanmamıştı. Ona sabah döneceğime dair bir not bırakarak, GTO'yu serbest bırakmak için garaj anahtarını ödünç aldım ve eve döndüm.

İyi uyuyamadım.

Shelly'nin korku dolu yüzü ile annemin acı dolu son günleri gözümün önüne geldi. Ve sonra Christine vardı, arka planda bir tehdit ya da bir melek. Hangisi olduğunu anlayamıyordum.

Uyumak zor olduğu için erkenden ayrıldım ve Shelly'nin evine geri döndüm. Ama kapıyı çaldığımda kimse cevap vermedi. Köpekler de havlamıyordu.

Kulübenin etrafında yürüdüm, verandada Oliver'ı gördüm ve kuşa el salladım.

"Eğil, göt herif" diye karşılık verdi.

Evin diğer tarafından dönerken, Shelly'nin iki köpeği de tasmalarıyla birlikte yolda koştuğunu gördüm. Önce arabamı gördü, sonra kulübenin önünü arıyor gibiydi, beni gördüğünde adımları yavaşlayarak yürümeye başladı.

Onunla yarı yolda buluştum, yanağına bir öpücük kondurdum ve yanına geçtim. "Gidip kahvaltı etmek ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Yapacak işlerim var." "İş mi?"

"Melekler."

"Ah, evet." Dalgınca başımı salladım, göğsümde bir panik duygusu alevlendi. Kalmak ve hayatımdaki mevcut dışkı kasırgasıyla uğraşmamak için bir neden ararken, "Nasılsın?" diye sordum. Dünden sonra?"

"İyiyim."

"İyi mi?"

"Evet." Sesi sertti. "Ben iyiyim." "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Ön kapısına yaklaştığımızda gözlerini yüzümün yan tarafında hissettim ve kapıyı açtı. "Ne gibi, Beau?"

Omuz silktim, onu içeriye kadar takip ettim ve kulübeye oluk taktırmamı önerecektim ki kızdı. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

Hayır. Ama benim var.

"Biliyorum." Başımı hızla salladım ve köpekleriyle birlikte mutfağa doğru ilerlerken onun peşinden gittim.

Ben mama kaplarını doldururken o da su kaplarını doldurdu ve odanın diğer ucundan bana kaşlarını çatarak baktığını hissettim.

"Tabii ..."

Kafamı kaldırıp baktığımda onun şaşkınlıkla beni izlediğini gördüm. "Ne?"

"Seks yapmak istiyor musun?" Shelly su kaplarını köpek mamalarının yanında durduğum yere taşıırken sordu.

Bir santim geri çekildim. "Pardon?"

Suyu yere koydu. "Seks yapmalıyız." "Öyle mi?" Elini uzattım, kendi elime götürdüm.

Dudaklarım, aklım buraya nasıl geldiğimizi anlamak için fazla mesai yaparken bile çekici olmaya çalışıyordu.

"Evet." Shelly'nin sesi bu konuda o kadar gerçekçiydi ki, kemer tokama uzanan diğer eli beni hazırlıksız yakaladı.

"Shelly-"

Bir öpücük ve onunla birlikte nefesimi çaldı, sonra "Öp beni" dedi.

Tutuşumu omuzlarına doğru kaydırdım, tenini hissetmekten çok keyif alıyordum. "Çok şey yaşadın. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Büyütülecek bir şey değil. Sadece seks. Eğlenceli olacak." Kemerimi çözme işini çabucak halletmiş ve ben ellerini yakalamadan önce fermuarımın düğmesine gelmişti bile.

Gözlerini bana çevirene kadar ellerini tuttuğumda midem ayaklarıma kadar indi. *Onun içine ne girmişti böyle?*

"Bu benim için büyük bir mesele."

Bakışları benimkileri aradı, çenesindeki kaslar zıpladı. "Seks büyük bir mesele olduğu için mi büyük bir mesele? Yoksa ben olduğum için mi?"

Tereddüt ettim, çünkü bu soru kulağa bir tuzak gibi geliyordu. Bir kadın tuzağı.

Tüm tuzakların en tehlikelisi.

Dürüstçe cevap verebilir ve her ikisini de söyleyebilirdim. Seks benim için büyük bir meseleydi ve liseden beri kimseyle birlikte olmamıştım, çünkü *bilmek istiyordum*. Emin olmak istiyordum. Güvence ve söz istiyordum.

Ve seks onunla Shelly ile ayrıca büyük bir meseleydi.

Çünkü öyleydi. *O* benim için çok önemliydi.

Hayatım şu anda belirsizlikle dolup taşıyordu. Neredeyse iki hafta önce bu uçurumun kenarında durmuş ve aşağıda ne olduğunu merak etmişim. Şimdi atlamıştım ve düşüyordum ve dibe vurduğumda onun yanımda olacağını bilmem gerekiyordu.

Sonunda, cevap vermem çok uzun sürdü. O da sessizliğimi kendi cevabı olarak algıladı.

Shelly ellerini çekti ve dönerek benden uzaklaştı.

"Bugün izin alabilir miyiz?" Köpek kaplarının üzerinden bir adım atıp onu takip ederek sordum. "Verir misin

kendin bazı zaman için sırala aracılığıyla ne Dün ne oldu?"

Başını salladı ve kollarını kavuşturdu. "Hayır. Neden burada olduğunu bilmem gerek."

Bunun ne anlama gelebileceğini anlamaya çalışarak beynimi zorladım ve tahmin ettim, "Ben iyiyim. Yaralı değilim."

"Demek istediğim bu değildi. Yaralı olmadığını biliyorum. Seni görebiliyorum."

"O zaman ne demek istiyorsun?"

"Benden hiçbir şey istemezsin" gibi bir şey mırıldandı.

"Ne?"

"Ben buzdolabı değilim." Yarı yolda döndü, profilini bana gösterdi ama bana bakmadı.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Şu buzdolaplarından, dükkânda çalıştığım ilk hafta tamir edip bağışladıklarından."

Başımı salladım, onun düşünce zincirini takip edemiyordum. "Seni bir buzdolabı gibi düşünmüyorum."

"O zaman bana öyle hissettirmeyi bırak."

"Anlamıyorum, ne-"

"Bebek bakıcısı istemiyorum. İstiyorum-" Aniden döndü, sözünü kesti ve benden uzaklaşarak odasına doğru ilerledi.

İçgüdüsel olarak koluna uzandım ve daha fazla uzaklaşmadan onu kucağıma aldım. Onu tutmama izin verdi ama beni tutmak için hiçbir hamle yapmadı.

"Shelly. Senin bebek bakıcın olmak istemiyorum. Ama seni bırakmayacağım. İyi olduğunu bilene kadar olmaz."

"O zaman beni terk edeceksin," dedi göğsüme karşı, sesi donuktu. "Buzdolabı gibi."

"Tatlım-"

"Lütfen." Elimden kurtuldu, bana sırtını döndü ve odasına girdi, yatak odasının kapısını kapatmadan hemen önce omzunun üzerinden seslendi, "Beni rahat bırak."

Uzun bir süre kapalı kapısına baktım ve ne yapacağımı düşündüm. Sonra kanepesine oturdum ve mavi kaplı kitaplarından birini açtım. Annemizin -Bethany- bize okuttuğu *kitaplardan* biriydi, Charles Dickens'ın *Büyük Umutlar*'ı. Onu seçtim çünkü tanıdığım tek kitaplardan biriydi ve macera bölümlerini sevdiğimi hatırlıyordum.

Ama endişe içimi kemiriyordu.

Dr. West, Shelly'nin terapiden sonra kendine zarar vermeyeceğini söylemişti ama ya verdiyse? Ya çoktan yaptıysa?

Daha bencilce olan başka düşünceler de beni rahatsız ediyordu.

Ya iyileştiyse?

Hayır. İyileşmedi.

Anladığım kadarıyla insanlar OKB'den asla kurtulamazlar. *Ama ya iyileştiyse?*

Ya şimdi insanlara dokunabiliyorsa? Bu nerede oldu?

Bizi terk mi edecekti? Chicago'ya geri dönecek miydi? O dünyaca ünlü bir sanatçıydı. Neden Tennessee'de kalsın ki?

Kalmazdı. *Kalmayacak.*

Melek heykellerini ilk kez gördüğüm zamanı, Bay Tanner'ın Quonset kulübesine ne yapabileceğinden bahsettiği zamanı düşündüm.

"Gittiğimde . . ." Eğer değil.

Ne zaman. Onu burada tutan hiçbir şey yoktu.

Endişelerim kitaba odaklanmamı engelleyecek kadar artınca kitabı bir kenara bırakıp Shelly'nin kapısına doğru yürüdüm ve usulca kapıyı çaldım.

"Ne var?"

"İçeri girebilir
miyim?" "Seks
yapmak için mi?"

Gözlerimi devirerek bu sinir bozucu kadına karşı başımı salladım. "Hayır. Seni kontrol etmek için."

Cevap vermedi ve ilk başta vermeyeceğini düşündüm. Ama sonra kapı açılmadan hemen önce ayak seslerinin hızla yaklaştığını duydum. Onu görünce geri adım attım, onursuz düşünceler hırsızlar gibi üzerime saldırdı. Üzerinde beyaz bir tişört vardı ve başka bir şey yoktu.

Shelly çok haklıydı. Onu istiyordum. Gerekli.

Çılgınlık. İhtiyaç. *Her şeyi tüketen.*

Kanım güneye doğru akarken ciğerlerimde ateş yanıyordu.

Gözlerimi doldurmayı henüz bitirmemiştim, ama beynim bana hızlı bir tekme atarak bakışlarımı onunkilere gönderdi. *İki vuruş, düşünceler dağınık, akıl yok.*

Bana ters ters baktı. Sonra kollarını kaldırdı, bilekleri dışarıdaydı,

bakmaya devam etti. "Gördün mü? Kesik yok. Gidebilirsin."

Hemen ardından kapıyı yüzüme kapattı.

Kahretsin.

Şimdi hangimiz buzdolabıydık?

"SEN SARHOŞSUN."

Yukarı baktım ya da bakmaya çalıştım. İki gözümü birden kaldırmayı başaramadım, bu yüzden en küçük kardeşime tek gözümle baktım.

Göz. Tek göz, hiç göz olmamasından daha iyiydi.

"Merhaba, Roscoe." Ona el salladım ve sonunda viskiyi pantolonumun paçasına döktüm.

Omuzlarıma bir şey koydu, battaniye olabilirdi ve verandanın basamaklarında yanıma oturdu. "Burası çok soğuk."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle."

Başımı salladım ama bir kez başladıktan sonra duramadım. Başımı salladım. Sonra kardeşim sordu,

"Neden sarhoşsun?"

"Sanırım az önce dünyanın en güzel kadınıyla işleri berbat ettim."

Roscoe sırtarak bana bir kaşını kaldırdı ve elini açtı. "Şişeyi uzat."

Kıkırdadım ve uzattım. En küçük kardeşim bir yudum aldı, ilk yanmayla birlikte ağzından tıslayarak içeri girdi.

Cumartesi Gece. At Evde. Sarhoş. Bunun yerine.

Shelly Sullivan ile harika vahşi seks yapıyor.

Beau Winston, millet!

"Ee, ne oldu?"

"O benimle seks yapmak istedi ve ben onu reddettim."

"Bu aptalcaydı."

"Evet." Göğsümü kaşıdım ve güldüm. Gülmek iyi hissettiriyordu.

İçimi çekerek bir yudum daha aldım ve kurumuş kır çiçeği tarlalarına baktım. Ondan ayrıldığımda üşümüştüm ama bunun dışarıdaki sıcaklıkla pek ilgisi yoktu.

"Bir dakika, senin bekâr olduğunu sanıyordum?" Roscoe'nun sorusu düşüncelerimi böldü.

Gözlerimi kardeşime kaydırdım, bu bilgiyi bilmesine şaşırmıştım ama umursamayacak kadar da sarhoştum. "Öyleyim. Ya da lisede Andrea Poole ile yaşadığım o olaydan beri öyleyim."

"Lisedeki hangi şey?" "Andrea hamile olduğunu sanıyordu."

"Vay be. Bunu bilmiyordum." Roscoe'nun bu haberin etkisinden kurtulmak için biraz zamana ihtiyacı var gibiydi, elimdeki şişeye uzandı ve bir yudum aldı. "Öyle miydi?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Bekâr kalmaya mı karar verdin? Hamilelik korkusu yüzünden mi?"

"Hamilelik korkusu yüzünden değildi." "O zaman neydi?"

"Bebеğimi doğuracağımı düşündüğümde ona evlenme teklif ettim ve o ..."

"Ne yaptı?"

Bir kahkaha attım. "Sanki dünyada başına gelebilecek en kötü şeymiş gibi davrandı. Sanki benimle evlenmek hayatının sonu olacaktı gibi. Benimle evlenmektense bebeğі evlatlık vereceğini ya da kendi başına büyüteceğini söyledi. Haklarımı devretmemi istedi," vurgu yapmak için parmaklarımı şıklatmaya çalıştım ama başaramadım, "ve benimle hiçbir şey yapmak istemedi."

"Dürüst olmak gerekirse, on altı yaşında evlenmek hiç de kolay değil. Ve on altı yaşında bebek sahibi olmak daha da zor."

"Hayır. Hayır, buna katılıyorum. Ama onun evlenmek istemediğini değil, *beni* istemediğini düşündüm." Göğsümü ovuşturdum. "Sevişmek için yeterince iyiyim ama başka bir şey için asla yeterince iyi olmadım."

Sarhořtum, çok ama çok sarhořtum. Bu nedenle, etrafımızdaki sessizlik saęır edici bir hal alana kadar bu son dűřünceleri yüksek sesle söyledięimi fark etmedim.

Roscoe'nun bana baktığını biliyordum, bu yüzden küçük bir gülümsemeyle omuz silktim. "Andrea mezun olduktan bir yıl sonra donanmadan bir adamla evlendi. şimdi Galveston'da yaşıyorlar ve dört çocukları var."

"Sen . . onu sevdin mi?"

"O zamanlar öyle sanıyordum. Ama şimdi seksin bazı şeyleri karıştırdığını düşünüyorum. Olmayan şeyleri görmemi, bana karşı hissettikleri de dahil olmak üzere ona eksik şeyler atfetmemi sağladı."

Andrea Poole'da hayranlık duyduğum şeylerin Darlene'de hayranlık duyduğum şeylerle aynı olduğunu sarhoşluğa özgü deha durumunda fark ettim. Azimli, zeki ve yetenekli görünüyordu. Ve benden çok hoşlanıyor gibiydi. Ta ki hoşlanmayana kadar.

Sözlerimi hafifçe geveleyerek devam ettim, "İyi, kaliteli, sadakat sahibi gibi dış görünüşü vardı, ama belki de altında yatan gerçek şeylerden hiçbirisi yoktu." Andrea'dan mı yoksa Darlene'den mi bahsettiğimi bilmiyordum. Belki de ikisinden de.

"Nereden biliyorsun?"

"Neyi?" Beceriksizce göz kırptım, göz kapaklarımı aynı anda hareket ettirmekte zorlanıyordum.

"Bir kadının özü olup olmadığını nasıl anlarsın? Onun sana olan hislerinin, senin ona olan hislerin kadar derin olup olmadığını?"

İfadesini çok iyi seçemiyordum, her şey bulanık görünüyordu, bu yüzden cevabımı ne duymayı umduğuna göre ölçemedim. Gerçek aşkın ne olduğuna dair kısa anlık görüntüler

Ashley ve kalbinin Drew'un etrafında nasıl döndüğü aklımdan geçiyordu. Sienna ve Jethro odadayken Sienna'nın her zaman onun, Jethro'nun da Sienna'nın farkında oluşu. O bir Hollywood yıldızıydı, ilgi odağı olmaya alışkındı ama Jethro onun yanındayken bunu hiç görmemiştik.

Ya da Duane'in Jessica'nın adı geçtiği anda nasıl yumuşadığını ve onun hayallerini nasıl ilk sıraya koyarak onu ne kadar çok sevdiğini gösterdiğini.

Ve sonra bir insanın duygularının derin olup olmadığını nasıl anlayacağımı biliyordum.

Ben de açık açık dürüst oldum. "Seni önceliği yapıyor."

İyi ya da kötü, hiçbir zaman bir kadının önceliği olmamıştım.

Roscoe uzun bir süre sessiz ve hareketsiz kaldı. Kardeşime baktım, belli ki kendi düşüncelerine dalmıştı. Ya da anılarına.

Başımı salladım, neredeyse kaldıramayacağım kadar ağırdı. "Gerçekten sarhoş olmalıyım."

"Neden?"

"Çünkü bu saçmalıktan bahsediyorum."

Bir kahkaha attı. "Evet. Şu anda pek Beau gibi değilsin."

"Beau'yu siktir et. Acınacak halde."

Roscoe omzuma bir yumruk attı, o anki sarhoşluğumla verandada yana doğru düştüm. "En sevdiğim kardeşim hakkında böyle konuşma."

Bu beni güldürdü. Ve sonra duramadan gülmeye devam ettim. "Boku yedim."

"Ne?"

"Sanırım ona aşık oldum." Histerik bir şekilde gülerken konuşuyordum, nefes nefese kalmıştım.

"Ne dedin sen?" Ayak parmağıyla bana hafifçe vurdu. "Ağzından çıkan kelimeleri zar zor anlayabiliyorum."

"Önemli değil." Gözlerimin kenarındaki yaşları sildim ve gülmeye devam ettim.

İyi
hissettiriyordu

.

Umursamama

k. Dürüst

olmak.

Uyuşmuş

olmak.

"Dağınık bir masa, dağınık bir zihnin işaretiyse, boş bir masa neyin işaretidir?"

- Albert Einstein

Beau

Nerede olduğumu anlamam bilinmeyen bir zaman **ALDI** ve ardından akşamdan kalma olduğumu anlamam da bilinmeyen bir zaman **ALDI**. Bir şekilde yatağımdaydım. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama oradaydım.

Ayrıca bu akşamdan kalmalık yüzünden ölecektim. Ya da gerçekten boktan bir gün geçirecektim. Biri ya da diğeri.

"Beau."

İnledim, çünkü başka ne seçeneğim vardı ki? "Beau."

"Ben istemiyorum."

Kardeşlerimden biri, hangisi olduğunu bilmiyordum, kıkırdadı.

Ya da Şeytan da olabilirdi.

"Beau, uyan." "Hiç
merhametin yok mu?"

"Düşünüyordum da."

Roscoe'ydu, bundan emindim. Neden odamda olduğunu, benimle konuştuğunu, düşünme yetisi varmış gibi davrandığını bilmiyordum ama o olduğundan emindim.

"Ne hakkında?" Göz kapaklarımı bir nebze olsun açmayı başarak onun yerini keşfettim. Yatağımın ayak ucunda duruyordu.

"Senin sorunun
hakkında." "ŞŞŞt!"

Yüksek sesle konuşmuyordu ama çok yüksek sesle konuşuyordu. "Üzgünüm," diye fısıldayarak devam etti, "bir çözümüm var.

senin sorunun."

"Hangisi?"

"Güzel kadın."

"Pardon?" Gözlerimi yuvalarında tutmak için avuçlarımın tabanını göz çukurlarıma bastırdım.

"Beni dinliyor musun?"

Ona baktım. "Başka seçeneğim var mı?"

"Yapman gereken şey bu." Roscoe volta atmaya başladı ve voltası başımı ağırttı. O devam ederken gözlerimi kapattım, "Onu bir daha gördüğünde mesafeli ol. Onu hiç görmüyormuş gibi davran. Bu onları çıldırtıyor. Sonra sana geldiğinde -çünkü seni daha önce istediye, hala istiyordur

-Onu en son ne zaman gördüğünden bahsetme bile. Taktığı bir şeye iltifat edin, mesela küpelerine ve sonra-"

"Ne saçmalıyorsun sen?" Ona ters ters bakmak için tek gözümü açtım ve bu bile retinama küçük bıçaklar saplanıyormuş gibi hissettirdi.

"Hanımefendi. Aşık olduğun güzel kadın." Kaşları, genişlemiş bakışlarının üzerine tüneyerek havada asılı kaldı. "Seninle seks yapmak isteyen ama senin-"

"Ah, Tanrı aşkına!" Kolumu salladım, alnım diğerine düşerken bir elimi aramızda tuttum.

Geri geldi.

Her şey sel gibi geri geldi; hayal kırıklığı, öfke, pişmanlık ve sefalet. Başım zonklamaya başladı. Ve hayatımın en kötü akşamdan kalmalığıyla.

"Beau?"

"Seni seviyorum Roscoe, ama konu kadınlar olunca aptalın tekisin."

İYİ TARAFI: AKŞAMDAN kalma OLMAK bana yapacak bir şey veriyordu, uyumak.

-Ve ailemden kaçmak için bir sebep. Ancak, Pazar günü bütün gün uyuduğum için o gece uyuyamadım.

Evet. İşte bu yüzden uyuyamadım. Başka bir şey yüzünden değil.

Planım sabah aylaklık etmek, biraz kahve içmek ve gazete okumaktı. Ama Cletus'un yoga matıyla etrafta dolaştığını görmek beni evden çıkarmaya yetti. Cletus yogadan önce çoğu insanın kahveden önceki hali gibiydi.

"Cadılar Bayramın kutlu olsun, yakışıklı." Ashley çıkarken beni durdurdu; elinde bir kutu hamur işi vardı. "Bak ne aldım.

Orada yaptın mı? Aliterasyonla mı?" "İçinde ne var?"

Kutuyu uzak tuttu. "Hayır, balkabağı kafa. Bunlar Sienna için. Jennifer Sylvester bunları sadece onun için yaptı. Ben de bunları Jethro'ya iyilik olsun diye getirdim."

"Ashley," elimi kalbimin üzerine koydum, "eminim Sienna bir tanesini bile esirgemezdi."

"Şaka mı yapıyorsun? Sana hamile bir kadın için olan yiyeceklerden vermemi mi istiyorsun?" Elimini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Ölmek istediğimi mi sanıyorsun?" Şimşek gibi hızlıydı, yanağıma bir öpücük kondurdu ve ben kutuyu kapamadan hızla yanımdan geçti. "Belki gerçekten nazik olursan sana biraz havuç ve mavi peynir getiririm."

Yüzümü ona dönüp GTO'ya doğru ilerledim ve arabamın kıvamıyla biraz rahatladım.

Belki de bir kadınla birlikte olmamalıydım.

Belki de hayatımdaki en sağlıklı ve en uzun süreli ilişki arabamla olacaktı.

Daha kötüsünü de yapabilirdim.

Sonra Shelly'yi düşündüm, üzerinde sadece bir tişört vardı ve o yıkıcı gözlerle bana bakıyordu.

Lanet olsun.

İşe giderken onun gözüne tekrar girmek için ne yapabileceğimi düşündüm. *Buzdolabı şakası yapma.* Listeye *Roscoe'nun boktan tavsiyesini görmezden* gelerek onun yanındaki park yerini talep ettiğimi de ekledim.

Kalbim boğazımda, GTO'mun güvenliğinden ayrıldım,
dilemek Ben olsam getirdi onu çiçekler. Ama
sonra I yapmadım,

Muhtemelen çiçeklerden nefret ettiğini kendime hatırlattım. Ona daha fazla tutacak getirebilirdim ama bu bana orijinal gelmedi.

Garaja girdiğimde onu arka tarafta, lavaboda bir şeyler yıkarken gördüm. Ona doğru ilerlerken dilimin ucuna Dr. West'in alet yıkamakla ilgili söylediklerini hatırlatmak geldi ama sonra yağlı bir karbüratörü duruladığını gördüm ve yorumumu geri çektim.

"Günaydın," dedi, buz gibi soğuk bir sesle.

İçimi çektim, dişlerimi sıkarak sırtını inceledim. "Hâlâ kızgınsın."

"Kızgın değilim."

"Dinle-"

"Çalışıyorum ve meşgulüm."

Kapa çenenî.

"Tamam. Tamam. Sonra konuşuruz o zaman." Bir sıcaklık dalgası boynumun etrafında toplandı, yanaklarımdan başımın tepesine doğru hızla ilerledi.

Yine de döndüm ve uzaklaştım. Roscoe Winston'ın oyun oynama ekolünü benimsemiyordum. Alay eder ve flört ederdim ama oyun oynayan biri değildim. Shelly de öyle. Bu da kızgın olduğu anlamına geliyordu.

Zamana ihtiyacı varsa, ona zaman verirdim.

Boşluğa ihtiyacı varsa, ona boşluk verirdim.

İşte o zaman arabamla kalmak istemediğime emin oldum. Onu istiyordum. Ona ihtiyacı olan her şeyi verirdim. İstemesine bile gerek yoktu.

Demek enkaza dönmek böyle bir şeymiş.

Cletus için neredeyse üzüliyordum.

İYİ HABER, yanlış motor yağı kullanmadım veya tork spesifikasyonlarını kontrol etmeyi unutmadım. İş günüm hatasız geçti.

Kötü haber ise Shelly'nin buz duvarı geri dönmüştü ve hatırladığım kadar aşılmazdı.

Kullandığım İngiliz anahtarını düşürdüm ve çimento zemine çarparak gürültülü bir ses çıkarıp beni irkiltti. Yukarı baktım, gözlerim Shelly'ninkilerle birleşti. Dükkânda sadece ikimiz kalmıştık.

İşlerimin gerisinde kalmıştım, hem de çok gerisinde. Dolly Payton büyük bir yağ sızıntısıyla gelmişti ve öğleden sonramın büyük bir kısmı, gece kapanmadan önce yedek depo bulmak için oto yedek parça dükkanlarını aramakla geçti. Onunkini yamamak mümkün değildi. Benim kapanış gecem olduğu için, normal yükümün geri kalanını da bitirmem gerekiyordu. Shelly'nin neden hâlâ orada olduğunu bilmiyordum ama şüphelerim vardı.

Yükünü bir saat önce bitirdiğinden oldukça emindim. Şimdi Master Lock alet kutularından birinin başında duruyordu. Bu baktı gibi o oldu temizlik ve Aletler, onları yeniden düzenliyor ve kaldırıyordu.

Ona durmasını söylemek istedim. Çünkü bana hâlâ kızgınken neden onları temizliyordu ki?

Benden İngiliz anahtarına baktı, sonra tekrar geri döndü ama hiçbir yorum yapmadı. Başımı kendime sallayarak ona gergin bir gülümseme verdim ve anahtarı almak için eğildim.

Onu düşündüğümde acı çekiyordum ve gözlerimiz her buluştuğunda acım yeni ve taze oluyordu.

İşte o anda yaklaşan motosikletlerin uğultusunu duydum.

Hızla ayağa kalktım ve tam zamanında garajın önüne doğru koşarak iki motosikletin ana yolun virajından geldiğini gördüm. Nefesimin altında küfrederek parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim, bundan sonra ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Buna hazır değildim.

Christine'in açıklamasından sonra, geçen Çarşamba sabahı Hank'in Bandit Gölü'ndeki evinden kadına tek kelime etmeden ayrılmıştım. Ona yalancı demek istemiştim. Ama ona bakınca -saçlarının kıızıllığı, gözlerinin maviliği, ağzının şekli- *yalancı* kelimesi boğazımda düğümlendi.

Bu yüzden ayrıldım.

"Benim Buick'i alalım mı?" Shelly yanımdaydı ve elini benimkinin içine sokmuştu. "Senin GTO'n kadar hızlı değil ama kahverengi olduğu için daha iyi saklayabilirim."

Ona baktım, ağzındaki sert ifadeye, omuzlarındaki hazır gerginliğe baktım ve bir an mutlak bir netlik yaşadım.

Bu kadına aşık oluyorum.

Ancak netlik, motosiklet lastiklerinin savurduğu toz ve çakıl bulutu tarafından yutulmuştu.

Shelly'yi arkama çekerek geri adım attığımda midem guruldadı. "Gitmelisin."

"Benimle gel."

Ona döndüm. "Burada olduğumu biliyorlar."

"Lütfen, lütfen benimle gel." Beni zorla arabasına çekecekmiş gibi kollarımdan tuttu. "Kalma

Burada. Onları geçebilirim. İzin verin sizinle ilgileneyim. Senin için bir şey yapmama izin ver."

"Onlar yüzünden tehlikede değilim. Geçen Çarşamba sabahı onlarla konuştum bile. Beni Hank'in evinde bekliyorlardı."

"Geçen Çarşamba seni mi bekliyorlardı? Bir gece önce onları atlattıktan sonra mı?" Shelly'nin yüz hatları şaşkınlıkla buruştu. "O zaman neden buradalar?"

"Konuşmayı bitirmek için sanırım." "Ne hakkında?"

Başımı salladım. "Bunu sana söyleyemem."

Sözlerim -görünürdeki güven eksikliğim- bir darbeymiş gibi irkildi.

İfademı açıklamaya ya da yumuşatmaya fırsat bulamadım çünkü motorlar arkamdan kesildi ve Shelly'nin gözlerini omzumun üzerinden çekti. "Bu o kadın. Ve aptal olan, Drill."

Ses tonundaki zehrin yanı sıra gözlerindeki hesapçı bakışa da sııttım.

"Gidecek misin? Lütfen?"

Bakışları tekrar benimkilere takıldı, bir süre öyle kaldı, sonra arkasını döndü ve tek kelime etmeden garaja doğru yürüdü. Ayıklamaya çalıştığı Master Lock alet kutusuna kadar gitmesini izledim ve sonra nefesimi toplayıp yeni gelenlerle yüzleştım.

"Geçen hafta konuşmamız bitmemiştı." Christine eldivenlerini çıkardı, başını yana eğdi, uzun kıızıl saçları omzuna döküldü.

"Söylenecek ne var emin değilim." Kollarımı kavuşturdum çünkü buna ihtiyacım vardı. Daha da iyisi Shelly'nin

arkamdan sarılmak isterdim.

Ama bu asla olmayacak.

Drill atından indi ama bizi yalnız bırakmak ister gibi bisikletinin yanında oyalandı.

"Annene sormak istediğın bir şey yok mu?" Christine tam önümde durarak usulca sordu.

Sorusu beni ürküttü ama onun bunu gördüğünü biliyordum.

Yüz hatlarına yabancı görünen küçük bir gülümseme ağzını kavislendirdi. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Ne diyeceğimi, benden ne istediğini bilmiyordum. Daha da kötüsü, ondan ne istediğimi ya da onun benimle gurur duymasının neden bir fark yarattığını bilmiyordum. Ama fark etti. Ve bu kendimi Bethany'ye, aileme ihanet etmiş gibi hissettim.

Buna hazırlıklı değildim. Bu boktan kasırgayı hiç düşünmemiştim. Görmezden geldim. Ne yapacağımı bilemedim.

Bu kadın benim annem. Ve bir yabancı. Ve bir düşman. Onu tanımak istiyor muydum? Bana dün sorsaydınız, cevabım kesin bir hayır olurdu.

Ama bugün . . .

"Kabullenmek için zamana ihtiyacın vardı, bunu anlıyorum. Anlıyorum." Yarım adım daha yaklaştı. "Ama söylemek istediğım şey, seni seviyorum. Seni çok seviyorum Beau."

Göğsümün acımasından o kadar yorulmuştum ki. Burnumdan nefes alıp verişimi düzenlemeye çalışmak biraz işe yaradı. Ama ağzından çıkan her kelime kafamın daha da karışmasına neden oluyordu. Yeniden bir annem olabilirdi. Eğer çocuklarım olursa, bir büyükanneleri olacaktı.

Bu fırtınada Christine'in sesi güvenemediğim ama duyabildiğim tek sestti. *Neden şimdi? Bunu bana neden şimdi söylüyorsun? Ve neden Duane değil?*

"Seni hep sevdim. Bu yüzden senden vazgeçtim. Bu yüzden O kadının seni büyütmesine neden izin verdiğimi. Ama sensiz olmak her gün içimi parçalıyordu. Artık bilmemene dayanamıyordum. Beni pençesine aldı. Annen için çok zor bir mücadele oldu."

Neyin samimi, neyin saçmalık olduğunu anlayamıyordum. Çok yakındım. O da çok yakındı. Bana benziyordu, Duane'e benziyordu. Şimdi dikkat ettiğimde, tavırları bana ikizimi hatırlatıyordu ve ona herkesten daha çok güveniyordum.

"Benden ne istiyorsun?" Bu soruyu sormak istememiştim ama işte oradaydı.

Uzandı ve yüzümü avuçladı. Temastan hem çekindim hem de ona doğru eğildim.

"Oğlumu yanımda istiyorum. Zamanı geldi. Gerçek aileni öğrenmenin zamanı geldi. Ben senin *gerçek* annenim."

Söylediklerini zar zor fark ettim, yüzündeki sıcak gülümseme Shelly'nin buz gibi soğuk sesi o anı kesip geçtiğinde yüzünü buruşturdu.

"Gitmen gerekiyor."

Bir saniye sonra Shelly oradaydı. Aramıza girmiş, Christine'le benim arama girmiş ve sırtını önüme dayayarak arkasından tulumumu avuçlamıştı.

"Peki sen de kimsin?" Christine Shelly'den bana baktı.

"Git buradan." Shelly tehditkâr bir adım atarak kolumun kumaşını serbest bıraktı. "Git, hemen git."

Christine'in gözleri onun üzerinde gezinirken yarıklara dönüştü. "Oğlumla konuşmak için buradayım-"

"Beau senin oğlun değil."

"DNA testlerinden birini görmek ister misin?" Christine tükürdü, sonra bana döndü, gözleri yalvarırcasına, "Biz bir aileyiz, değil mi?" dedi.

Devam edemedim.

Shelly oradaydı.

Shelly biliyordu.

İki kadının arasına baktım, nasıl davranacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Bu sırada Shelly, Christine'in görüş alanına girdi, sesinden aşağılama damlıyordu. "Dünya atmosferinden oksijen almadan önce hayatta kalmasını sağlayan olgunlaşma odasını sağlamış olabilirsiniz ve hücrelerinin çoğaldığı orijinal genetik materyali bağışlamış olabilirsiniz, ama siz onun ailesi *değilsiniz*. Siz bir davetsiz misafir, bir taklitçi ve bir davetsiz misafirsiniz."

Christine'in gözleri parladı ve Shelly'nin göğsünü iterken yüzünü öne doğru itti. "Dinle beni, sürtük-"

Olaraz.

İçgüdülerimle hareket ederek bir adım öne çıktım. "Hey şimdi," diyerek Shelly'yi vücudumla engelledim ve Christine'in omzuna bir el koyarak onu geri ittim. "Onunla bu şekilde konuşma."

Birden Drill orada, Christine'in yanında durdu ve kimin poz verdiğini değerlendirir gibi benden Shelly'ye baktı.

daha çok bir tehdit.

"Ama annenle böyle konuşmasına izin vereceksin, öyle mi?" "Evet." Konuşmadan önce düşünmedim.

Christine yaşadığı şokla mücadele ediyor ve başka bir şeyi, belki öfkeyi, belki de hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyor gibiydi. "Beau-"

"Git." Motosikletini işaret ettim. "Seni buraya ben çağırmadım."

Tüm yumuşaklığı, kötü çizilmiş bir maske gibi, acınası bir numara gibi, yüz hatlarından düştü, onları bükülmüş ve sert bıraktı.

Ve kızgın.

"Burada işimiz bitmedi," diye söz verdi, "hiç de değil. Bana borçlusun, evlat!"

Shelly etrafımda dolandı ve yaşlı kadına saldıracakmış gibi hareket etti. Son anda onu omuzlarından yakalayarak geri çekildim.

Yılmadı ve Christine'e bağırdı: "Eğer bir daha onun yanına yaklaşırsan trapezius kaslarını uzun burunlu mengeneli penseyle koparırım!"

Christine geri çekilirken bile, "Denediğini görmek isterdim," diye alay etti.

Shelly homurdandı, tutuşuma karşı mücadele etti, ben de onu göğsümde topladım ve kollarımı vücuduna doladım.

"O buna değmez Shell," diye mırıldandım düşünmeden ve kelimeler doğru hissettirdi.

Tutuşumdan kurtulamayan Shelly, Christine'in uzaklaşan formuna bağırdı, "Göz kapaklarını bir TIG kaynak makinesiyle lehimleyeceğim ve bu ÇOK ACI verici olacak."

"Kadınını kontrol altına almalısın." Christine bisikletine binerken saçlarını savurdu ve Shelly'ye nefret, kin ve belki biraz da korku dolu bir bakış gönderdi. "Erkek ol. Baban tereddüt etmezdi. O ne yapacağını bilir."

"Bir ayartmadan kurtulmanın tek yolu ona boyun eğmektir."

- Oscar Wilde, *Dorian Gray'in Portresi*

Beau

"**Şunu** belirtmek isterim **ki**, o kadının cümlelerinin her biri çift sayıda kelime içeriyordu." Shelly'nin elleri direksiyonu daha iyi kavramaya çalışıyormuş gibi açılıp kapanıyordu.

Christine St. Claire'in göz kapaklarını TIG kaynak makinesiyle tehdit ettiğinden beri ilk kez tam bir düşünceyle konuşuyordu ve sanki kadın sadece çift kelimeli cümlelerle konuşmaktan daha çirkin bir suç işlemiş olamazmış gibi konuşuyordu.

Boğazımı temizledim ve başımı salladım. "Not edildi."

Christine'in veda sözlerinin Shelly'yi *dövmemi* savunmasına aldırmadım.

Hayır. Boş ver onu. Çünkü bunu düşünecek olursam, içimdeki öfke yeniden kabarırdı.

Onlar gider gitmez Shelly çılgınca dükkânı kilitledi, beni arabasına çekti ve yola çıktık. Ben de bir tür çılgınlık içindeydim, bir şeyleri parçalamak, mahvetmek, yıkmak ve yok etmek istiyordum. Kendimi o kadına şüpheyle yaklaştırmaya ikna ettiğimi anlayamıyordum. Benim neyim vardı böyle?

Duane'in hafta önce söylediği sözler kulaklarımın arasında yankılanıyordu: *Başkalarını sıcak tutmaya çalışırken kendinizi ateşe atmayın.*

Öğrenmesi zor bir dersti, ama çarpıcı bir şekilde biliyordum ki yeni öğrendiğime inanıyordum.

Shelly kendi yolunun sapağından geçerek bizi uzun ve dolambaçlı bir yoldan evine götürdü. Takip edilmediğimizden emin olmaya çalıştığını geç de olsa fark ettim.

Arabasından iner inmez havlayan köpeklerinin sesi bizi karşıladı ve kapıyı açar açmaz her zamanki gibi ortaya çıktılar.

Laika isimli köpek elimi ciddi bir şekilde yalamaya başlayınca öfkem büyük ölçüde yok oldu. Köpek öpücüklerinden kaçarak eğildim ve kulaklarının arkasını okşadım. Bana sanki onun insanıymışım gibi baktı ve gerçekten de tek gereken buydu.

"Bu köpeğe aşığım."

Shelly, Ivan'ın başını okşayıp severken bir yandan da Laika ile beni izliyordu. "Tasmalarını tutabilir misin?"

"Evet, elbette."

"Hemen döneceğim."

Shelly bir süreliğine ortadan kayboldu ve zihnim köpekleri bağlamak gibi sıradan bir sürece odaklandı.

bu tekil aktivitede. Ve işim bittikten sonra zihnim boşaldı. Beyaz bir meşe ağacının gövdesine baktım ve hiçbir şey düşünmedim.

Geri döndüğünde, ipucu için elini uzattı. Onun yerine parmaklarını kendi parmaklarımın arasına aldım ve yola koyulduk.

Güneş yeni batmıştı. Solan ışıktaki çevredeki ormanın kırmızılarını, turuncularını, sarılarını ve morlarını hayranlıkla seyretmek için bir an durdum. Dünya'nın gün batımı sonrası ışıltısıyla aydınlandığı cadı saati. Yazın ağustos böceklerinin şarkısı gitmiş, onların senfonisinin yerini alacakaranlıkta yaklaşan geceyi kutlayan cırcır böceklerinin sesleri almıştı.

Sonbahar ne zaman böyle tamamen gelmişti? Ve ben neredeydim? Uyuyor muydum? Ne zaman çevremdeki güzelliklere karşı aşılانmışım? Sahip olduğum nimetleri ne zaman hafife almaya başlamışım?

"Geçen hafta Bethany Winston benim annemdi."

Shelly'nin eli benimkini sıktı. "O hâlâ senin annen."

Bunu söylemesinin tam olarak doğru olduğuna karar vererek başımı salladım ve yürümeye devam ettik.

Karanlıkta **uyandım** ve nerede olduğumu bilmiyordum.

Hâlâ Shelly'nin evinde olduğumu ve onun yatağında uyuyakaldığımı fark etmem birkaç saniye sürdü. Öne doğru uzanıp geceye karşı gözlerimi kırptırdığımda onun yanının boş olduğunu gördüm.

Köpekleri uzun bir yürüyüşe çıkarmıştık, ikimiz de sessizliği doldurmaya meyilli değildik, bu da benim ruh halime gayet uygundu. Kulübesine geri döndüğümde - burayı resmen

O yemeğin son rötuşlarını yaparken ben masayı hazırladım ve köpekleri besledim.

Yemek yerken sanat okulundan bahsetti. Ona tamir ettiğim ilk arabadan bahsettim. 1978 model Lincoln Continental.

-Sonra da bulaşıkları beraber yıkadık. Fon müziği olarak Johnny Mercer'ın en iyi şarkılarından oluşan eski bir plak koydu.

"Skylark "ın ilk notaları çaldığında ellerimi kuruladım ve onu dolaptan uzaklaştırıp kollarıma aldım.

Başını arkaya eğerek bana şaşkın bir bakış attı. "Nasıl dans edileceğini bilmiyorum."

"Önemli değil, ben biliyorum." Burnunu öptüm ve önden gittim. "Bir erişte olduğunu farz et."

Shelly kaşlarını kaldırdı. "Erişte mi?"

"Spagetti, önceden pişirilmiş olan." Yanağımı onunkine dayadım ve küçük alanda süzüldük. O rahatlayana kadar kısa, sallantılı adımlar atmaya dikkat ettim. Sonra onu döndürdüm, geri çektim ve daldırdım.

Ve bu onu güldürdü.

Kahkahasını duyunca kemiklerimdeki bir şey yeniden harekete geçti, temel bir şey. Belki de neşenin hala mümkün olduğu ve ailemin kim olduğuna rağmen bunu sağlayabileceğim fikri. Kötü bir aileden gelmeme rağmen.

"Skylark "tan sonra "Fools Rush In" ve "Come Rain or Come Shine" ile yavaşça dans ettik. Ama "Jeepers Creepers" başladığında Shelly yüzünü buruşturdu. Bana bakarak burnunu hoşnutsuzlukla kırıştırdı *ve bu beni* güldürdü.

"Sanırım gitsem iyi olacak." İşaret ve orta parmağımı kullanarak uzun saçlarından birkaç tutamı nazikçe ittim.

alnından. "Neden?"

Yüz hatlarını inceledim. Gerçekten merak ediyordu. Yorgun olduğumu, geç olduğunu ve yarın çalışmam gerektiğini söylemek için tam ağzımı açmışım ki hızlı bir öpücükle sözümü kesti.

"Kal." Aynı hızla beni tekrar öptü. "Seni baştan çıkarmak için herhangi bir girişimde bulunmayacağım. Bu gece."

Ağzım açık kaldı ve bir kez göz kırptım. "Pardon?"

"İzinlisin ama gitmene gerek yok."

Kollarımı kavuşturdum. "Beni baştan çıkarmayı mı planlıyorsun?" "Bu gece değil," diye onayladı ve sonra ekledi, "belki

gelecek hafta."

İnanılmaz bir şekilde gülerek ona başımı salladım. "Bu konu seninle çok sık gündeme geliyor."

"Çünkü bunu düşünmek için çok zaman harcıyorum. Sen de öyle. Ayrıca ben temizim ve hamileliği önlemek için bir RİA'm var. Sen temiz misin?"

Hamilelik mi?

"Temiz mi?"

"Sen temiz misin?"

"Temiz misin? Evet, temizim. Evet, temizim. Temizim." Başımı sallamaya devam ettim, artık tamamen şaşkındım. "İnanılmazsın."

"Hayır, değilim, dürüstüm. Bu da beni çok inandırıcı kılıyor."

"Seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bana bir kitap oku ama önce dişlerini fırçala. Lavabonun altında fazladan diş fırçam var. En son ne zaman

diş muayenesi?" Cevabımı beklemeden Shelly döndü ve oturma odasından dışarı fırladı.

Onu takip etmemi beklediği izlenimine kapıldım. Ayrıca gergin olduğu izlenimine kapıldım, bu da onu koşturmaya iten şeydi.

İşte bu şekilde kendimi onun yatağında, dişlerimi fırçalamış ve uyurken buldum. O bana sokulurken ben de yüksek sesle *Büyük Umutlar*'ı okuyordum. O devraldığında, sesinin yumuşak ritmiyle uykuya dalmıştım.

Ve şimdi onun yatağında yalnızdım. Ne bir saat bulabilmişim ne de telefonuma ne yaptığımı biliyordum, bu yüzden saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Ayağa kalkarken gerinerek banyoya yöneldim ve zaten orada olduğum ve gecedен çok sabaha yakın olabileceğim için dişlerimi fırçaladım.

Banyodan çıktığımda Shelly'yi kanepede bir battaniyenin altında kıvrılmış buldum. Sessizce ona doğru yürürken, yatağının altında yataktaki yastıklardan birini gördüm.

Kendi evindeki kanepeyi almış ve yatağı bana vermişti. Bu hiç mantıklı değildi.

Yanına çömelip parmaklarımı şakaklarındaki ipeksi saçlara geçirdim. "Tatlım."

"Mmm."

Fısıldamak için eğildim,

"Shelly." "Hmm?"

"Seni yatağına taşıyacağım. Ben kanepeyi alacağım."

"Mmm."

Çıkardığı yumuşak seslere, yüzündeki endişesiz ifadeye ve uykusunda bile alnının hâlâ nasıl asil ve sert görüldüğüne bakarak sııttım.

Kollarımı bacaklarının ve omzunun altından geçirerek onu kaldırdım. Ve ne yazık ki bu onu uyandırdı.

Kollarımda sarsıldı. "Ne yapıyorsun?" "Seni yatağa götürüyorum."

"Yapma bunu."

"Sorun değil, ben kanepeyi alacağım." Ağızlarımız sadece birkaç santim ayrıydı ve onunki dikkat dağıtıcıydı.

Kıpırdandı. "Beni yere bırak."

Mutsuzca iç geçirerek, bıraktım. Onu kanepenin yanına ayaklarının üzerine yatırdım. Battaniye ayaklarının dibinde birikti ve ona biraz yer açmak için geri çekildim. Karanlıktı ama onu gayet iyi görebiliyordum ve bu da gözlerimi boynunun üzerinde kalmaya zorlamam gerektiği anlamına geliyordu. Kadın pijama olarak iki zavallı kumaş parçası giyyordu. İnce, küçük bir atlet ve şort. Hepsi bu kadar.

Çenemi tuttum ve yan tarafa dönerek onun geçip gitmesini bekledim.

"Neredesin sen?"

Ona baktım ve hiç göremediğini fark ettim. Elini uzatmamıştı ama gözlerinin odada hareket edişinden kör olduğu anlaşılıyordu.

"Ben buradayım." Ona dokunmadım, çünkü dokunsaydım durmak istemezdim.

Shelly başını bana doğru çevirdi ve derin bir nefes aldı. Yine de bana doğru uzanmadı. Cuma seansından sonra ne olacağını tam olarak bilmiyordum ama Dr. West'in Shelly'nin bu hafta boyunca kendi kendine ERP egzersizleri yapacağından bahsettiğini hatırlıyordum.

"Görebiliyor musun?" Dudaklarını yaladı, sesi zımpara gibiydi. "Çünkü hiç göremiyorum. Çok karanlık."

"Ben görebiliyorum." İstmeden gözlerim vücuduna, göğüslerinin kabarıklığına, çıplak karnının paneline, kalçalarının kıvrımına kayd1. Tenimde iğne uçları kadar ısı yükseldi ve ellerimi yumruk haline getirdim.

Ayaklarını sürüyerek ilerledi ve bana çarpmadan önce onu yakaladım, ellerimi nazikçe beline koydum.

"Seni odana götüreyim." Sesim belli nedenlerden dolayı sertti.

Hiçbir şey söylemeden elini ön koluma götürdü, vücudu nazikçe benimkine çarptı. Sonra kolumdaki eli pazumdan omzuma doğru kayd1.

"Shelly." Nefesim tükenmek üzereydi.

"Bunu sevdim."

"Neyi?" "Sana dokunmak." *Oh lanet olsun.*

Kıpırdamadan durdum ve ellerinin vücudumda gezinmesine katlandım,

aşağı ve ön . benim Gömlek, durdurmak at ve hem, sonra yukarı itiyor.

"Çıkar şunu."

Ben de çıkardım. Tişörtü başımın üzerinden çektim ve yere bıraktım.

Orada durduk, karanlıkta birbirimize baktık, dokunmadık. Cuma çünkü seansa ve kaydedilen ilerlemeye rağmen, henüz tam olarak o noktaya gelmediğini fark ettim. Dr. West haklıydı, Cuma günü sadece bir adımdı, ilk adım. Shelly teması başlatamıyordu. Henüz değil.

Ellerini yumruk yaptı ve öne doğru sallandı, nefesi küçük puflar halinde zorlanıyordu.

Eğer bu gece bir şey olacaksa, bunu benim başlatmam gerekiyordu. İlk dokunan ben olmalıydım.

Tanrım, onu nasıl da istiyordum. Üstümde, altımda, etrafımda olmasını nasıl da istiyordum. Ama nasıl yapabilirdim?

"Neden tereddüt ettiğimi biliyorum," sesi nefessizdi, "peki sen neden tereddüt ediyorsun?"

"Pek çok nedeni

var." "Bana bir tane

söyle."

"Seni kullanmak

istemiyorum." "Keşke

kullansan."

Bu benden bir kahkaha kopardı, artan gerilimden sadece küçük bir rahatlama. Gözlerim vücudunun üzerinde gezindi, onu, bacaklarını, karnını, göğsünü, sonra boynundan dudaklarına kadar yutmak için inkar edilemez bir dürtü.

"Cumartesi günü bana seksin benim için mi yoksa senin için mi önemli olduğunu sormuştun. Cevabım her ikisi de."

Kıpırdamadan durdu ve nefesini tutarak dinlemeye çalıştığını hissettim.

"Sen benim için çok önemlisin. Bir kaçamak istemiyorum. Flört de istemiyorum. Ben söz istiyorum."

"Sana ne söz verebilirim?"

Beni seveceğine. Senin önceliğin olacağıma.

Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. Beni bu şekilde bırakıp gidebileceği endişesi beni düşünmeden hareket etmeye itti. Ellerimi tekrar beline doğru kaldırdım ve hemen ardından parmak uçları karnımın alt kısmındaki derinin üzerinde gezinerek kaslarımın sıcak bir beklentiyle gerilmesine neden oldu. Yan taraflarımı, karnımı, kaburgalarımı, göğsümü, omuzlarımı ve sonra tekrar aşağıya doğru okşarken daha iddialı hale geldi.

Shelly bir adım daha yaklaştı, göğüsleri ve gövdem arasında heyecan verici bir temas oldu ve tüm kelimeler ve endişeler zihnimden eridi, dilimde öldü, vücudunun hissi ve bu anın olasılığı tarafından boğuldu.

Parmağı kot pantolonumun kemerine takıldı. "Çıkar şunları." Eli döndü, parmakları ve avuç içi fermuarımın üzerinden beni kavradı.

İçgüdüsel olarak, bileğini tutarken bile kendimi onun dokunuşuna bıraktım.

"Beau, söz veriyorum-"

Konuşamadı, çünkü onu sert ve vahşî bir şekilde öptüm, bir elimle fermuarımı açıp düğmelerimi çözdüm ve diğerkelimle avucunu boxerımın içine soktum.

Öne doğru fırladı, beni ateşli bir şekilde okşuyordu. Bileğini bıraktım ve parmaklarımı şortunun arkasına sokarak iki avuç dolusu mükemmel kıcını kavradım. Tatlı kürecikleri yoğurmak ve okşamak için kendime hoşgörölü bir an tanıdıktan sonra şortunu bacaklarından aşağı ittim.

"Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese bağırdı, eli beni okşarken bile dudaklarını dudaklarımdan ayırdı. Bunu yapmasına gerek yoktu, zaten sertleşmişim. Karanlıkta koluma dokunduğı andan itibaren sertleşmişim.

Elimi cüzdanıma attım ve -Billy'ye şükürler olsun ki- orada üç tane prezervatif buldum. Ağabeyim hepimizin prezervatif kullanması konusunda fanatikti, her zaman. Benim bile.

Onu tamamen serbest bırakmak istemeyerek bir tanesini dişlerimle yırtıp açtım.

"Beau?" Bana sarılırken sesi yüksek ve kararsızdı.

Ellerini aletimden uzaklaştırarak, eğilip üstünün fısıltı kadar ince kumaşından göğsünü ağızıma alırken onu yerine yuvarladım. Bu şey çok saçmaydı, kumaştan çok gazlı beze benziyordu.

Buna bayılmıştım.

Etli göğüs ucunu dişlerimle hafifçe kaydırduğım da nefesi kesildi. Göğüsleriyle işim bitmemişti. Yalayabilmek ve tadına bakabilmek için onları yakınımda istiyordum, ben onu doldururken yüzümde zıplıyorlardı.

Sadece uygunluğu düşünerek onu duvara yasladım, ellerim kalçalarının etrafında kayarak ayaklarını yerden kaldırdı.

"Tanrım, bunu gerçekten yapıyoruz," dedi, sanki buraya geldiğimize şaşırmış, kendini hazırlıyormuş gibi.

"Vay anasını," dedi öpücük saldırılarımın arasında, ağızımın ve dilimin onunkine karşı sıcak, talepkâr kayışı.

Omuzlarımı kavrayarak kendini sabitledi ve kalçalarını benimkilere doğru çevirerek, "Sadece sana sakso çekmek istedim," diye geveledi.

Kıpırdamadan durdum, çenesine doğru ağır ağır nefes alıyordum. "Bana durmamı mı söylüyorsun?"

"Tanrım, hayır! Devam et. Devam et. Devam et. Durma." Sabırsızca kıpırdandı, nefes nefese kalmıştı. "Lütfen beni becermeni isterdim ama bu tür bir dilden hoşlanacağını sanmıyorum."

Onu daha yukarı kaldırarak, kendimi konumlandığımda bacaklarından biri kalçalarım a dolandı ve aletimin başını kaygan merkezine sürttü. "O zaman bunun yerine seninle sevişmemi iste."

Hiç tereddüt etmedi. "Benimle seviş," diye iç geçirdi, sesi yalvarıyordu. "Benimle seviş, Beau."

Ben de yaptım. İçine girdim, onu doldurdum ve etrafım sarıldı. Bir nefes çekti ve sonra inledi, kısa tırnakları omuzlarıma batıyordu.

Bu sırada ürperdim, onun hissi çok yoğundu, vücudu, nefesi ve dokunuşu bunaltıcıydı.

"Hissediyorsun ..."

"Nasıl hissediyorum?" Tamamlanmak için duyduğum şiddetli aceleye karşı dişlerimi sıkarak talep ettim. Daha yeni başlamıştık ama dayanmama imkân yoktu. Çok uzun zaman olmuştu, **çok** uzun. Bu da zamanımızın kısa olduğu anlamına geliyordu.

Bu yüzden durakladım, kontrol için mücadele ettim, tekrar sordum, "Nasıl hissediyorum?"

Gövdesi çok uzundu, göğüsleri tam istediğim yerdeydi, yüzümdeydi, yalamak, ısırarak ve tadını çıkarmak için bana kolay erişim sağlıyordu. Ama yapamazdım, eğer içinde birkaç saniyeden daha uzun süre kalmak isteseydim yapamazdım.

Ama sonra Shelly başını eğdi, parmakları yanaklarıma geldi ve çenemi kaldırdı. "Çekil, Beau."

"Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Benim için gel," diye fısıldadı. "Benim için gel. Ve tekrar sevişelim, nerede istersen. Kanepede, yatağında, arabanda."

Hayal edince inledim. "Önce sen."

Daha uzun süre dayanabilmek için seksi olmayan şeyler düşünmeye başladım.

Kalçalarını eğerek vücudunu benimkine sürttü ve beni hareket etmem için cesaretlendirdi. "Korkma. Sonsuza kadar birlikteyiz."

Sonsuza kadar.

Ona güvenerek hareket ettim. Bir kez kprdandm ve omuriliğimin dibinde güçlü bir zevk ateşi yandı. İticilerim hantal, kaba ve muhtaçtı; o da bana yumuşak öpücükler ve yumuşak iniltilerle karşılık verdi.

"Oh, Tanrım.

Shelly." "İçime gel."

Kontrolm kaybettim, yaptım. İçine pompalarken kaslarmın her biri gerildi, buna ihtiyaım vardı. *Ona* ihtiyaım *vardı*, *şimdi ihtiyaım vardı*. şu anın ötesini düşünemiyordum, görüş alanmın kenarlarındaki yıldızların ve bedenimde hızla akan sıcak zevkin ötesini.

"Zihin doldurulacak bir kap değil, tutuşturulacak bir ateştir."

- Plutarkhos

Beau

Shelly beni tekrar ciddiyletme öpmeye başlamadan, elleri vücudumda gezinmeden önce, yönümü bulmak ya da çok hızlı gelmenin hayal kırıklığı içinde yuvarlanmak için on saniyem bile **yoktu**.

Onu rahatlatarak, ağzının çaresizliğine aynı şekilde karşılık verdim, çenesinde ve boynunda, sevdiğini bildiğim noktaya kadar bir dizi yalama ve ısırık izi bıraktım. Dilimi döndürürken refleks olarak başını omzuna doğru eğdi ve bana doğru eğildi.

"Yirmiye kadar sayana kadar bana ver," dedi nefes nefese.

"Ne?"

Ellerini göğsümün üzerine koyarak beni nazikçe itti. "Ben gittikten sonra yirmiye kadar say ve benimle odamda buluş."

Ona doğru uzandım. "Kabuk-"

"Ve bu sefer prezervatif yok, lütfen. Nasıl hissettirdiklerini sevmiyorum." Yanımdan geçip gitti, giderken duvarı yokladı ve bir ışık düğmesini açmak için kısa bir süre durakladı. Tepedeki ışığın yumuşak parıltısı olağanüstü vücudunu, pürüzsüz bacaklarının uzun çizgisini, muhteşem omuzlarının ve sırtının genişliğini, mükemmel arka tarafını, belinin inceliğini aydınlattı.

Omzunun üzerinden bakarken gözleri önce aşağıya, sonra da vücuduma kaydı. Onun da bana hayran olduğu hissine kapıldım.

Shelly'nin öpüşmelerimizden şişmiş olan ağzı, bakışları benimkilerle birleşince küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Çok güzelsin, Beau Winston."

Sonra köşeyi döndü.

Aklımı ya da kalan aklımı toplayarak kot pantolonumdan çıktım ve banyoya geçtim. Otomatik pilot devreye girmişti, seksi türden, görebildiğim tek şey fantezinin flaşlarıydı, zaten nasıl birlikte olduğumuzun, onu bir sonraki sefer nasıl istediğimin ve ondan sonraki zaman onu nasıl alacağımın.

Bitirdiğimde odasına doğru yürüdüm ve kapının hemen önünde durdum.

Tepedeki ışık yanıyordu ve yatağın üzerindeki tüm battaniyeleri çıkarmış, sadece çarşafı bırakmıştı. Orada

yastık bile yoktu. Shelly, kapısını yeni kapatmış gibi dolabının yanında duruyordu.

Ve çıplaktı.

"Dikkatimi dağıtıyorlar," dedi, sanki bir özürmüş gibi.

Onu sadece teğet olarak duydum ve ne demek istediğini anlamam birkaç saniye sürdü, çünkü susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi onu içime çekmekle meşguldüm.

"Odanın çıplak olması umurumda değil," dedim düşünmeden, hareket ederek, ona dokunma ihtiyacı duyarak, "yeter ki içinde sen ol."

Ben yaklaşırken bana doğru döndü, elimi beline doladığımda ve vücutlarımızı birleştirdiğimde küçük bir iç çekti. Bir kez daha onu destekliyordum. Ama bu sefer, dizleri şilteye değdiğinde yatağın üzerine düştü.

Orada uzanışını, çılgın saçlarını, ağzıyla çoktan işaretlenmiş muhteşem göğüslerini, açık bacaklarını, istekli bedenini - çırılçıplak ve benim- hayranlıkla seyretmek için bir anımı ayırdım. Tekrar benim olmak üzereydi, tıpkı benim şimdi onun olduğum gibi.

Ve biraz eğlence ve memnuniyetle fark ettim ki, geniş gözleri aletimin üzerindeydi. Tepkisinin iri olduğum için değil -ki ben de iriydim- çoktan gitmeye hazır olduğum için olduğunu düşündüm.

"Tanrı yirmi dört yaşındakileri korusun." Sözleri nefes nefese kalmıştı.

Üzerine tırmandım, tenimi onunkine sürterek aramızdaki sürtünmenin sıcaklığının tadını çıkardım.

"Neredeyse yirmi beş yaşındayım." Kaşlarımı salladım.

Kıkırdadı ve dudaklarındaki kahkahayı bir inilti haline gelene kadar yakaladım. Onu öptüm, göğüslerini okşadım, sonra elimi vücudundan aşağıya, açık bacaklarının arasına kaydırdım. I

Onları daha da açtım, ayrılana kadar onu genişçe yaydım. Hafif, alaycı dokunuşlarla klitorisinin etrafında dolanırken, ondan derimi kavuran ve damarlarımdaki ateşi tutuşturan düzensiz bir inilti çıkardım.

Sonra kendimi vücudundan aşağı kaydırđım, ilerlerken öpüşüm, teninin sıcaklığını ve tuzunu tattım. Ağzım beklentiyle sulandı.

Ama kalçasına ulaştığımda, sanki niyetimi yeni fark etmiş gibi gerildi. "Bekle, bekle-"

Ona baktım, gözlerindeki vahşî niteliğe baktım.

Başını iki yana salladı. "Yapma bunu."

Dudaklarımı yaladım, kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarptı. "Ne? Neden?"

"Bundan hoşlanmıyorsun."

"Hoşlanmıyor muyum?"

"Hayır. Erkekler hoşlanmaz. Sadece hoşlanıyormuş gibi yaparlar."

"Ah, hayır." Başımı salladım, rotama odaklanmış, onun cinsel organına sokuluyordum.

Saçımdan bir tutam yakaladı ve çılgınca çekti.

Canım yanıyordu.

"Beau, yapma."

"Kadın, ben haftalardır bu hakkında fanteziler kuruyorum.

Lütfen saçımı bırak."

Bırakmadı. Endişe içinde bana baktı.

Her parçam o tatlı noktaya doğru gerildi, çok yakındı. Onun için açlık çekiyordum ve o da bundan hoşlanmayacağımdan endişeleniyordu.

Farklı bir yaklaşım denedim. "Hoşuna gitti mi?"

"Hayır. Çünkü sen sevmiyorsun."

"Bana neyi sevdiğimi söyleme." Bunu sıkılmış dişlerimin arasından söyledim, *çünkü* -siktir amına *koyayım*- onun uyarılmışlığının, sıcaklığının, vücudunun kokusunu alabiliyordum.

"Beau-"

"Hoşuma gitmezse bırakacağıma söz vermeme ne dersin?"

Shelly kararsız görünüyordu ama aynı zamanda cezbedici de görünüyordu. Ben de yumruğunu saçlarımdan nazikçe ayırdım ve elini ağzıma götürdüm. Avuç içi bana dönüktü, bakışlarını tutarken dilimin düz kısmıyla işaret ve orta parmaklarının eklem yerlerinin hemen altındaki hassas eti yaladım.

Gözleri yuvalarından fırladı ve tüm vücudu titredi.

Bunu evet olarak kabul ettim.

Acele etmemeye karar verdim. Bunu uzun zamandır istiyordum ve onun tepkisine bakılırsa bu benim tek şansım olabilirdi. Her saniyenin tadını çıkarmak istiyordum.

Başparmaklarımla onu ayırarak yavaşça yaladım. Dilimdeki lezzet patlaması göğsümden bir inilti kopardı. Kollarımı ve ellerimi bacaklarının etrafına doladım, ziyafet çekerken onu hareketsiz tuttum, usulca emdim.

"Oh kahretsin, oh kahretsin, oh kahretsin," dedi ani bir telaşla, vücudu paniklemiş bir dalgayla gerildi. "Geliyorum. Siktir, Beau. Geliyorum."

Şaşırmıştım. Ve hayal kırıklığına uğramıştım. Ama aynı zamanda hazırlıklıydım.

Boşalmasını yakalamak için iki parmağımı içine soktum ve ağzımın yavaş, ölçülü baskısına devam ettim. Belli ki bu onun için işe yaramıştı.

Etrafımda titreşti ve parmaklarımı içeri ve dışarı kaydırırken etrafımdaki keskin titremelerle tekrar inledim.

"Oh. Siktir. Beni." Sözüleri boğuktu ve onları söylediğini fark etmediğinden oldukça emindim.

Yüzüne baktım. Şaşkınlık ve sevinçle çarpılmıştı, içimde derin bir memnuniyet ve ilkel bir gurur uyandırıyordu.

"Dur. Lütfen dur." Sesi keskin ve soluk soluğaydı, sanki acı ve zevk arasında sıkışmış gibiydi.

Hemen mecbur kaldım ve bunu sırtarak yaptım.

"Yarın? Aynı zamanda? Aynı yerde?" Evet. Kendimi beğenmişim.

"Ahhhgraha," diye saçma sapan bir yanıt verdi.

Vücuduna tekrar tırmanarak, onun sersemlemiş halinden faydalandım ve tenine ıslak öpücükler bıraktım. Onu neyin tahrik ettiğini, neyin kıvrandırdığını, neyin gıdıkladığını ve neyin onu gerdiğini, kamburlaştırdığını, yaklaşmak için zorladığını not ederken yine acele etmedim.

Ağzına ulaştığımda nefesini toparlamıştı ve gözleri açıktı. Bulanık, orgazm ve seks sarhoşu olsalar da, yine de beni göğsümden vurdular.

Tekrar onun içinde olmaya ihtiyacım vardı. Zonkluyordum, ihtiyaçtan ağrıyordum. O bana sert bakışlarıyla bakarken onun içinde olmak istiyordum.

Belki gözlerimin ardındaki niyeti okumuştı, belki de kendi arzularına göre hareket ediyordu, ama eli sikimin etrafında dolaştı ve okşadı, vücudu kemerli tembelce altımda. "Beau."

"Shelly." Ağzının kenarını öptüm, kendimi avucunun içine bastırırken dudaklarını hafifçe yaladım.

Bana baktı, ayık ve içtendi. "Benimle seviş."

Haftalardır beni rahatsız eden o sinir bozucu lastik bant koptu, göğsüm genişledi, sıcaklık, arzu ve merakla balonlaştı. Kendimi kalçalarının arasına yerleştirdim, hala hassas olan etini tenimi kaydırarak okşadım ve sonra içine girdim.

Shelly altımda hareket ederken iç çekti. Kulağa hoş geliyordu. Mutlu gibiydi.

Beni izledi. Ben

de onu izledim.

Öpüşerek, dokunarak ve birbirimize değer vererek seviştik.

Ve bu çok önemliydi.

Mutfaktan gelen kahve **KOKUSU** beni uyandırdı. Günün erken aydınlığına karşı gözlerimi ovuşturdum ve etrafıma bakındım. Shelly'nin yattığı taraf boştu.

Yatağın Shelly'nin tarafı dememeliydim. *Onun* yatağıydı. Yani tüm taraflar onundu. Ama onun yattığı taraf, tam ortanın solu boştu.

Bu arada ben çıplaktım. Gülümsemem dışında.

Bir gece önce yaptıklarımızdan sonra gülümsememin yeterli olacağını düşündüm. Yine de ayağa kalktım ve gerinirken kıyafetlerimi aradım. Sonra oturma odasında olduklarını hatırladım ve o tarafa yöneldim. Kot pantolonumu ve gömleğimi çabucak giydim ve sonra kanepenin yanında yerde duran açık cüzdanımı fark ettim. Arka cebime koyup mutfığa doğru yürüdüm.

Shelly mutfak masasında dizüstü bilgisayarının başında oturuyordu, elinde bir fincan bir şey, masanın üzerinde bir çaydanlık, giyinmiş, düşünu almış ve işe hazırdı. Botlarını bile giymişti.

"Saat kaç?" Mutfğa göz gezdirip bir saat aradım.

"Neredeyse yedi." Dizüstü bilgisayarından başını kaldırmadı.
"Biraz kahve iç."

"Kahve içmediğini sanıyordum."

"Kahve içmiyorum, çay içiyorum. Ama senin kahve içtiğini biliyorum."

Özellikle benim için kahve yapmış olması beni bu kadar memnun etmemeliydi ama etti.

"Uyudun mu?" Bir fincan doldurdum ve ona doğru yürüdüm. Masaya doğru giderken Laika ve Ivan'ın oturma odasında sızdıklarını gördüm. "Köpekleriniz uyumayı seviyor."

"Onları koşuya çıkardım. Yarım saat önce döndük."

"Koşuya mı çıktın?" Omzunda gezindim, Bilgisayar ekranına bakıp bakmamam gerektiğinden emin değildim. Ona verdiğim tutacakları fark ettim; biri çaydanlığın sapının üzerine katlanmıştı, diğeri ise bakır tabanın altında, masanın yüzeyini ısıdan koruyordu.

"Güzel tutacaklar."

"Teşekkür ederim, onlar benim en sevdiğim tutacaklarım." "Onlar senin tek tutacağın."

"Neden daha fazlasına ihtiyacım olsun ki? Benimkiler mükemmel."

Aptal aptal sıırtmama engel olamadım ve merakıma yenik düşmeye karar verdim. "Neye bakıyorsun?"

"Çay fincanları."

"Çay fincanları mı?" Ekranı inceledim. Tabii ki duvarlar çay fincanı resimleriyle kaplıydı.

"Evet."

"Neden?"

"Rahatlatıcı."

"Hmm . . . skootch." Onunkinin yanındaki koltuğa oturdum ve kendi koltuğumu ona yaklaştırdım, kolumu onun sandalyesinin arkasına doladım ve dikkatimi bilgisayar ekranına vermeden önce boynunu öptüm.

Bir süre bu şekilde oturduk, kahve ve çayımızı yudumladık ve çay fincanlarını hayranlıkla seyrettik.

"Vay canına, şuna bak." Nadir bulunduğunu anladığım siyah beyaz bir çay fincanını gösterdim. Gördüğümüz diğer tüm çay fincanları renkliydi. Ayrıca ağzı dairesel değil, tıpkı tabağı gibi altıgen şeklindeydi.

"Evet. Bu bir Shelley."

"Shelly mi? Senin gibi mi?"

"Son 'l' ile 'y' arasında bir 'e' harfi olması dışında neredeyse aynı şekilde yazılıyor."

"Ah. Tamam."

Her birini inceleyecek zamanım olduğundan emin olmak istercesine yavaşça ilerleyerek birkaç tanesini daha gözden geçirdi. Bazılarının iç kısımlarında çayın gideceği yerde elle boyanmış karmaşık çiçekler vardı. Bazen de çiçekler yerine manzaralar ya da insan yüzleri vardı. Olasılıklar sonsuzdu ve hiçbirisi birbirine benzemiyordu. Bu kadar farklı türde çay fincanı olduğunu bilmiyordum.

"Yani ..." Shelly'nin profili ile dizüstü bilgisayar ekranı arasına baktım. "Çay fincanlarını seviyorsun."

"Onlara bakmayı seviyorum."

Mutfağa girdiğimden beri hâlâ bana bakmadığını fark ettim.

"Çok mu var? Çay fincanlarınız?" Mutfağı aradım, şu porselen dolaplardan birini arıyordum.

"Hayır."

"Neden yok?"

"Kırılırlar diye endişelenirdim," gözleri yana, bana doğru kaydı ve sonra uzaklaştı, "kırılırlar diye."

"Ne olmuş yani?" Yüzünü görebilmek için biraz geriye yaslandım. "Biri kırılırsa ne olur?"

Kaşlarını çatmadan ağızma baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Parmak uçlarımı çenesinin çekici çizgisi boyunca gezdirdim. "Bir şey kırılırsa tamir ederiz. Bizim işimiz bu."

"Ama olmaz-" Shelly durakladı, yutkundu, dikkati tekrar bilgisayar ekranına yöneldi; mavi beyaz bir çay fincanının görüntüsünü incelerken yüz hatları belirgin bir özlemle boyanmıştı. "Aynı şey olmazdı

... eğer kırılırsa."

"Yani? Neden her şey aynı kalmak zorunda? Değişim iyi olabilir."

Gözleri sonunda benimkilere geldi ve göğüs kafesimin hemen altına ikiz füzeler gibi çarptı. Vücudumun onun bakışlarının ağırlığına verdiği artık tanıdık tepkiyi atlatmak için derin bir nefes aldım.

Sesimi yumuşatarak daha yakına eğildim. "Her zaman bir şeyleri kırmaktan endişe edemezsin Shelly. Siz isterseniz de istemeseniz de işler bozulacak. Ve eğer korktuğun için çay fincanı almıyorsan

bir gün kırılabilirlerini düşünürseniz, o zaman asla-

"Neyin?"

Ona en ciddi bakışlarını attım. "Gerçek, iyi niyetli, bok gibi süslü bir çay fincanından çay içmenin keyfini asla bilemeyeceksin."

Şimdi dudaklarını birbirine bastırıyordu ve -Gülmemek için kendini zor tuttuğ belli oluyordu. Ben daha yakalayamadan, yaptığmın farkına bile varamadan cevap niteliğinde bir sırıtış ağzımı kapladı.

Bu çok güzeldi.

Hayır, bu harikaydı.

Kpeklerini gezdirmek, birlikte yemek yemek, küçük kulübesinin etrafında dans etmek ve bayılana kadar birbirimize kitap okumak. Bütün gece *sevişmek -özellikle de bütün gece sevişmek- uyanmak*, ilk iş onu görmek, kahve içmek ve çay fincanlarına bakmak.

Sevdiğim kadınla paylaşarak olağüst hale getirdiğim sessiz, sıradan anlar.

İsteddiğim şey buydu. Midem düştü korkuyla değıl, endişeyle düşündüm. Shelly'ye aşık olduğmu ve ona aşık olmak için henüz çok erken olduğnu anladığım o anki netlik dnden beri azalmamıştı. Aksine, bu kesinlik kök salmış ve büyüyerek bir inanca dönüşmüştü. Ve bu inançla birlikte bir karara vardım.

Boku yemiştim.

Bu yüzden bir yudum kahvenin ve sıradan bir yorumun arkasına saklandım. "Çay fincanın yok mu?"

"Hayır, ama fincanlarım var." Fincanlarımızı birbirine tokuşturdu, hâlâ bana gülümsüyor, nefesimi çalıyor ve kalbimi ele geçiriyordu. Bir kez daha.

"Tam olarak aynı şey değil ama" demeden önce boğazımı temizlemek ve gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

"Hayır," diye sessizce onayladı. "Hiç de aynı şey değil."

Aceleyle bir duş aldım ve bir önceki gün giydiğim kıyafetleri hızla giydim, önce eve gitmekle uğraşmak yerine dükkânda üstümü değiştirmeye karar verdim. Birbirimizden birkaç dakika sonra işe vardık. O Buick'ini sürüyordu, ben de GTO'mu. Shelly çoktan tulumlarını giymişti, ben ikinci katta üstümü değiştirirken o da dükkânı açtı.

Aşağı indiğimde onu ön büroda, sabit hattan bir telefon görüşmesini bitirmek üzereyken buldum. Ben içeri girince telefonu kapattı ve hemen yanıma geçip bana bir anahtarlık uzattı.

"Nedir bu?"

"Bunlar evimin anahtarları, ben yokken gelip gitmen gerekirse diye."

Önümüzdeki birkaç geceyi onunla geçireceğimi hafife alması hoşuma gitmişti. Ben de minnettardım. Henüz eve gitmeye hazır değildim. Onunla birlikte, onun küçük olasılıklar kulübesinde olmak kesinlikle olmak istediğim yerd.

Gülümsemelerimizi değiş tokuş ettik -benimki büyük, onunki küçük- ve kendime engel olamadım. Ellerimi arkamda tutarak onun alanına girdim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim.

Sonra dudağını ısırdım.

Sonra ağzını ikna edici bir öpücükle kapattım.

Sonra eğilerek uzaklaştım.

Gözleriyle geri çekilişimi takip etti, bakışları bir şahinin yemini takip edişi gibiydi.

"İyi öpüşüyorsun." Sanki bir suçlama gibiydi. Omuz silktim ve ona memnun bir gülümseme verdim. "Pratik yapıyorum." Bakışları keskinleşti. "Öyle mi?"

"Evet. Yastığımla. Ve bir keresinde bir karpuzla."

Shelly'nin omuzları titremeye başladı, sonra kahkahasının sırtarak ortaya çıkmasına izin verdi ve bir yandan da başını bana doğru salladı. "Beni güldürmene bayılıyorum."

"Güzel. Çünkü ben de seni güldürmeyi seviyorum." Kendime engel olamayarak parmak uçlarımı saç çizgisinden şakağına, oradan da kulağının arkasına geçirdim. "Bu arada, sana bunu hiç sormadığıma inanamıyorum."

"Ne?" Elini benimkinin etrafında kıvırdı ve dudaklarına götürdü, parmak eklemlerimi öptü, yumuşakça, yavaşça, her seferinde bir tane.

Bu öylesine şefkatli bir hareketti ki, o bunu yaparken sadece ona bakabildim, düşüncelerimi tamamlayamadım.

"Beau?"

"Özür dilerim, evet." Boğazımı temizledim, titriyordum.

"Ah, telefon."

"Telefon mu?"

"Cep telefonun yok mu?"

"Hayır. Ben Yapamam." Elimi iki elinin arasında tuttu.

"Tamam. Endişelenme. Ev telefonun var mı?"

"Evet." Sağ elinin parmaklarını benimkilerle birleştirdi, sonra sol eliyle ana tezgâhın üzerindeki kâğıt ve kaleme uzandı. "Senin için yazayım."

Çakıl taşları üzerindeki lastik sesleri ikimizin de kafasını otoparka doğru çevirmesine neden oldu. Duane az önce durmuş ve Road Runner'ını benim GTO'mun yanına park etmişti.

Arabasından inerken onu görünce kaşlarımı çattım, çünkü benim arabama kaşlarını çatarak bakıyordu. Sonra bakışlarını garaja çevirdi, sanki bir şey arıyordu.

Ya da birini.

Göğsümün tepesinde bir suçluluk yumağı belirdi ve onu hafifletmek için omurgamı dikleştirdim.

"Kardeşinle konuşmalısın." Shelly'nin ifadesi ona bakmamı sağladı.

Beni sıcaklık ve endişeyle inceliyordu. "Sana kızgın ve sen onu seviyorsun. Bu yüzden öfkesi seni bir şekilde rahatsız ediyor olmalı."

"Sence ona söylemeli miyim? Christine hakkında?"

"Hiçbir fikrim yok. O konuda neler olup bittiğini tam olarak anlamış değilim. Ama sana güveniyorum. Sen de kendine güvenmelisin."

Ona minnettar bir gülümseme verdim ve elini bırakmadan önce sıktım. Yan kapıya dönerek garaja doğru yürüdüm ve girişte onu bekledim. Beni görür görmez kaşları çatıldı ve bir metre uzaklaşır uzaklaşmaz durdu.

"Merhaba,
Beauford."

"Duane."

Çenesi titriyordu. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Sanırım senden kaçtığım için tekrar özür dilemem gerekiyor. Bazı sorunlarla uğraşıyorum ve bunları çözmeye çalışıyorum. O yüzden özür dilerim."

Bir kez göz kırptı, yavaşça. "Bir sorun mu var?"

"Evet. Bir sorun var."

"Ne?"

"Sana söyleyemem."

İkizim yavaşça iç geçirdi ve omzumun üzerinden bakıp başını salladı. "Anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun. Öyle bir şey değil. Yapmam gereken şeyler var.

-Shelly'yle, kendimle - ve bunu sana söylemek istemediğimden değil, sadece konuşmaya hazır olmadığımndan. Anladın mı?"

Duane bana baktı, kaşları düşünceli bir çatıklığa dönüştü. Uzun bir süre sonra başını salladı, sesi sakinleşerek "Evet. Bu mantıklı."

"Güzel."

Duane *düşüncelere* dalmış yüz ifadesiyle bana bakmaya devam etti ve sonra aniden kapalı bir yumrukla omzuma hafifçe vurdu. "Büyüyorsun, Beau."

Şimdi ona ters ters bakıyordum. "Kapa çeneni, aptal." "Bebeğim büyüyor."

"Suratını dağıtacağım."

"Ateşli bir kız arkadaşın var ve-" "Kim senden daha iyi bir tamirci?"

"Burada tartışma yok. O hepimizden daha iyi bir tamirci."

"Senden daha iyi bir sürücü de olabilir." Duane'in kaşları yine çatılmıştı. "Şimdi kabalaşma."

Bu beni güldürdü. "Kötü davranmıyorum, dürüst davranıyorum."

"Bazen ikisi de aynı şeydir." Duane kollarını kavuşturdu.

"Sen bilirsin, huysuz herif."

Kardeşim gülümsemek için mücadele etti, mücadele etti ve başarısız oldu. "Sanırım bu senin pantolonun."

Bu beni daha çok güldürdü, bu da onu güldürdü, bir bakıma. Ve bir süre güldük. O bana başını sallıyor, zar zor sırtıyordu; ben de kendimi tamamen ona bırakmıştım.

Bir süre sonra Duane kollarını kavuşturdu ve dükkanın otoparkına baktı. Derin bir nefes alarak başının arkasını kaşıdı.

"Beni arayacağına söz ver. Senden haber alacağıma söz ver."

Hiç tereddüt etmedim. "Söz veriyorum."

Gözleri hâlâ otoparka kilitlenmişti, bir kez başını salladı. Sonra dükkâna döndü ve içeri girdi.

"Ben bir beynim, Watson. Geri kalan her şeyim sadece bir ek."

- Arthur Conan Doyle, *Mazarin'in Maceraları*
Taş

Shelly

"**BANA** GELİŞİMİNİZDEN **BAHSEDİN**." Dr. West'in ses tonu hafif ve konuşkandı. Bunun endişesini gizlemek için olduğundan şüpheleniyordum.

Keşke saklamaya çalışmasaydı. Endişesini takdir ediyordum. ERP planı berbattı.

Elbette *bunu* söylememeliydim. Tıpkı onun endişesini göstermemesi gerektiği gibi.

"Sanırım iyi gidiyor. Meditasyonları her gün yapıyorum ama çok zorlar."

"Öyle olacağını biliyordun."

"Evet, biliyordum. Ama hiç kolaylaşmıyorlar."

Notlarına bir şeyler yazdı. "Yüzde kaçsın? Geçen haftaki seansımıza kıyasla."

"Geçen haftadan önce yüzde doksandaydım. Şimdi yüzde altmış ya da yetmiş gibiyim."

"Bu çok iyi."

"Ama bütün hafta oradaydım."

"Daha da kolaylaşacak. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum." Yorgun bir iç geçirdim, kaşlarımı ovuşturdum çünkü birden kaşınmaya başladılar. "Ama şimdilik zor. Şimdiye kadar daha ilerlemiş olurum sanıyordum."

"Önümüzdeki Cuma Beau'yu çağırırsak mı? Sana meditasyon yaptırmak yerine bir insanla uzun süreli bir egzersiz daha mı yaptırırsak?"

"Hayır. Şu anda çok şey yaşıyor." "O iyi mi?"

Hava temizleyiciye baktım. Kapalıydı. "Kardeşi gelecek hafta evleniyor. Ama belki bir hafta sonra. Ona sorarım."

Dr. West notlarına bakarak başını salladı ve sonra kaşlarını çattı. "Bir dakika. O hafta Chicago'da olmayacak mısınız?"

Dizim zıplamaya başladı. Durdurdum.

"Shelly?"

"Hazır değilim."

Quinn'i çoktan aramış ve telesekreterine mesaj bırakmıştım.

"Öyle mi?" Şaşırmış görünmüyordu, sadece meraklıydı. "Daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Daha iyi olmak istiyorum." Dizim tekrar zıplamaya başladı ve bu sefer buna izin verdim. "Oraya çıkıp da

yeğenimi kucağıma alabileceğim. Bu onları hayal kırıklığına uğratacak, Janie'yi hayal kırıklığına uğratacak. Dokuz gün içinde hazır olamayacağım."

"Ama kardeşinin anlayacağını söylemiştin."

"Görecek ama bu hayal kırıklığına uğramayacağı anlamına gelmiyor. Ben sadece"- oflayıp pufladım ve arkasındaki beyaz duvara baktım-"iyileşene kadar onları görmek istemiyorum."

"Daha iyisin."

"Bundan daha iyiyim."

"Tamam" demeden önce birkaç saniye beni düşündü. Bu senin seçimin. Ama bir öneride bulunacağım."

"Lütfen." Bacağım kendi kendine zıplamayı bıraktı, sanki ayak bileğimin tekrarlayan harekete güç verecek yakıtı tükenmişti. "Bir tarih seç ve dokunmaya hazır olmasan bile ona sadık kal. Eğer beklersen, kaçıracaksın. Eminim aileniz de aynı fikirdedir. Belli bir noktadan sonra, en iyisi olmak istediğin kişi olana kadar beklemekten daha iyidir."

Onunla aynı fikirde olup olmadığımdan emin olamadan başımı salladım. Beau'nun biyolojik annesi ona olduğu gibi gelmişti - bir kullanıcı, bir manipülatör, bir hayal kırıklığı - ve Beau'nun onun uzak durmasını dilediğini biliyordum.

Niyetim iyiydi ama mevcut sınırlamalarım kardeşime zarar veriyorsa bunun ne kadar önemi vardı?

"Beau ile işler nasıl gidiyor?"

Konu değişince oturduğum yerde doğruldum. Hoş karşılanmamış değildi ve kendimi durduramadan gülümsedim. *Elbette gülümsememi engelleyemezdim, söz konusu olan Beau'ydu.*

"Gerçekten, gerçekten çok iyi." Nedense kendimi tutamadım. Ben bunu söylerken bakışları bana çevrilmişti. Ayrıca aniden ateşim çıktı. tanımlamamın eksik olduğuna karar vererek kendimi düzelttim ,

"Aslında her şey inanılmaz. *Mucizenin* abartı olduğunu sanmıyorum."

Terapistim de gülümsüyordu. Dudakları sanki gülümsemenin çok büyümesini engellemek istercesine birbirine bastırılmıştı. Eğlenmiş, memnun ve mutlu görüldüğüne karar verdim.

"Senin adına çok mutluyum."

"Teşekkürler." Sıcaklık boynumdan yanaklarıma doğru ilerlerken ellerimi inceledim. Bu eller ona dokunmuştu. Hem de çok. Geçen hafta onun vücuduna o kadar çok dokunmuştum ki, artık nefesim korkudan kesilmiyordu - kötü türden bir korku değil. Dokunduğumuzda hissettiğim endişe tamamen iyiyi beklemekle ilgiliydi.

O çok iyiydi.

"Sormak zorundayım, ikiniz hiç yakınlaştınız mı?"

Bu sabah mutfaktaki halimiz gözümün önünden geçti. Erken kalkmış ve tüm tezgahları temizlemiş, tüm yüzeyleri çıplak bırakmıştı. Dikkat dağıtıcı şeylerden arındırmıştı. Sonra beni mutfak masasının üzerine serdiği bir çarşafın üzerine yatırmış, bacaklarımı ayırmış ve dört kez orgazm etmişti. İlki parmaklarıyla, ikincisi ağzıyla, üçüncü ve dördüncüsü ise penisiyle olmuştu.

Penisini gerçekten takdir ediyordum. Bazen -özellikle de boşalırken- onun hakkında en sevdiğim ikinci şeydi.

"Eğer kullandığın ölçüt cinsel ilişkiyse dokuz kez yakınlaştık. Ama kaç kez orgazm olduğumu ölçüyorsan on yedi kez."

Dudakları aralandı ve biraz afallamış görünüyordu. Ama sonra kendini toplar gibi oldu ve ağzını kapattı,

tavır giderek daha klinik bir hal alıyordu. "Bu yakınlaşma ne zaman başladı?"

"Teknik olarak yirmi dört Ekim'de. Cinsel birleşme olmadan bir kez orgazm olduk. Ama ciddi anlamda seks yapmaya geçtiğimiz Salı günü, sabahın çok erken saatlerinde başladık."

"Beau ile aranızdaki şeylerin çok hızlı mı, çok yavaş mı yoksa uygun bir hızda mı ilerlediğini söylersiniz?"

"Şeyler mi?"

"Duygusal ve fiziksel yakınlık."

Bir an durup soru hakkında gerçekten düşünmem gerekti. "Sanırım ..." Dudaklarımı yaladım, midem bulanıyordu. "Sanırım Salı gününe kadar duygusal yakınlık fiziksel yakınlığı geride bırakıyordu."

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Cuma günü buradaydı. Beni en kötü halimle, savunmasız bir şekilde gördü. İlişkisi olan kaç kişi partnerini bu halde görür ki?"

"Bu iyi bir nokta."

"Hayır. Bilmediğim için soruyorum. Bu yaygın mı?" "Hayır, değil. Özellikle de ilişkinin bu kadar başlarında."

Çok cesursun." "Ya da çok pervasız."

Bu onun küçük bir gülümsemesine neden oldu. "Pazartesi günü ne oldu?"

Sertleştin. "Neden?"

"Fiziksel yakınlığınızın Salı sabahına kadar ciddi bir şekilde başlamadığını söylemiştin. Katalizör neydi?"

"Uh..." *Katalizör neydi?* "Beau benim evimdeydi."

"Katalizör bu muydu?"

"Evet. Peki, fırsat?"

O kaldırılmış bir kaşat Ben. "Hadi geri yukarı. Sen gittikten sonra ne oldu? Cuma günü?"

"Cuma günkü seanstan sonra işler zordu." "Nasıl zordu?"

"Bana bir buzdolabı gibi davranıyordu."

"Pardon?"

"Sanki bozukmuşum ve gözetlenmem gerekiyormuş gibi. Sanki düzgün çalışacağıma güvenilemezmiş gibi." Hatırladıkça midem bulanıyor, sonra da utancımın yerin dibine giriyordum. "Sanki bana bebek bakıcılığı yapması gerekiyormuş gibi."

"Ah. Anlıyorum. Peki bu sana nasıl hissettirdi?"

"Nefret ettim."

"Neden böyle davrandığını anlıyor musun?"

"Anlıyorum ama nefret ettim." Göğüs kafesimi ovuşturdum. "En başta ona güvenmemin nedenlerinden biri bana nasıl baktığıydı."

"Peki bu nasıldı?"

"Sanki kırık değilmişim gibi, sanki bir nesne değilmişim gibi. Bana beni gördüğü gibi bakıyordu. Ama Cuma günkü seanstan sonra işler değişti."

"Cuma gününden sonra ne oldu?"

"Cumartesi günü beni kontrol etmek için uğradı, daha çok buzdolabı muhabbeti. Ben de ona gitmesini söyledim."

Başını salladı, bir şeyler yazıyordu. "Peki havayı ne zaman temizledin?"

"Havayı yumuşatmak mı?"

"Ne zaman her şeyi konuştunuz, ona 'sana buzdolabı gibi davranması' hakkında ne hissettiğini söyledin?"

I baktı at Onu, Bilmek ve gerçekçi Cevap için sorusu yanlış bir soru olacaktı. "Yapmadım."

"Yapmadın mı?"

"Hayır."

Gözlerini kırptırdı, bana aptallık ettiğimi düşünen babamı hatırlatan bir şekilde gözleri hafifçe kısıldı.

"Bunu yapmalıyım." Çabucak başımı salladım. "Bunu yapacağım." Başımı sallamaya devam ettim. "Sadece ..."

Hiçbir şey söylemeden devam etmemi bekledi, yüz hatlarında belirgin bir ifade yoktu.

"Beau zor bir dönemden geçiyor."

"Tamam."

"Kendisini büyüten kadının annesi olmadığını ve biyolojik annesinin bir sosyopat olduğunu yeni öğrendi. Evlat edinen annesi ona evlatlık olduğunu hiç söylememiş ve şimdi - o kadarını söylemedi ama - ikiz kardeşine söyleyip söylemeyeceğini ya da ne yapacağını bilmiyor."

"Tamam."

"Ve sonra başka sorunlar da olmalı, derin, kendini yansıtan sorunlar. Belki artık kim olduğunu bile bilmiyordur. Belki de-"

"Shelly."

"Evet?"

"Beau'ya bu kadar iyi bakmana sevindim. Ama bunlar onun çözmesi gereken sorunlar. Senin orada olman, destekleyici olman yapılacak en doğru şey. Onun endişelerini üstlenmeye çalışman ve bunları bir palto gibi giymen ona yardımcı olmayacak."

"Bu mantıklı."

"Salı günü için katalizör bu muydu? Kendini daha iyi hissetmesini istediğin için mi onunla yakınlaştın?"

"Hayır." I salladı benim Kafakararlılıkla, ama sonra vardı "Yani, onu evime geri getirdim çünkü o kadın aklını karıştırmaya çalıştıktan sonra yalnız kalmasını istemedim. Eve gidecekti ama ben ona gece kalmasını söyledim - yine o psikopatla uğraştıktan sonra yalnız kalmasını istemedim. Sonra uyandı ve beni kanepede bulduğu ve yatakta uyumamı istediği için kanepeyi alacaktı. Kendini daha iyi hissetmesi için ona oral seks yapmayı teklif edecektim - çünkü bunu gerçekten çok istiyordum - ama sonra öpüşmeye başladığımız anda işler çok hızlı ilerledi."

Sözlerimi bitirdiğimde nefes nefese kalmıştım ve devam etmemek için dudagımı ısırdım, bir tepki vermesi için ona baktım.

Hâlâ poker suratını takınıyordu. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Beau annesinin onu evlat edindiğini yeni öğrendi. Biyolojik annesi -size göre- bir 'psikopat'."

"Pazartesi günü ortaya çıktıığında onu manipüle etmeye çalışıyordu. Onunla konuşmak istemedi ama *gerçek* annesi olduğunu söylüyordu. Bu beni çok kızdırdı."

"Anlıyorum. Yani siz Beau'nun duygusal olarak olduğunu söyleyebilir misiniz? Pazartesi gecesi savunmasız mı?"

"Evet" diye inleyerek yüzümü buruşturdum. Sonra ellerimle yüzümü kapattım.

"Shelly, seni bu konuda suçlu hissettirmeye çalışmıyorum. Bunu mantıklı bir şekilde düşünmeye çalış. Beau iyi görünüyor mu? Ne hissettiğinden bahsetti mi? Hayatındaki bu değişikliklerle ilgili?"

"Ondan faydalandım mı? Her şeyi mahvettim mi?"

"Shelly, bu seninle ilgili değil. Bir dakikalığına Beau'yu düşün."

"Tamam." Nefes aldım. "Tamam. Hayır. Nasıl hissettiğinden bahsetmedi. Son zamanlarda pek bir şey konuşmuyoruz. Konuşuyoruz ama duygular hakkında değil. Sadece çok fazla ... takılıyoruz. Ve seks yapıyoruz."

Çok fazla harika seks. Hepsi harikaydı.

"Beau'yla geçen hafta Cuma seansından sonra sana neler hissettirdiği hakkında konuşmanı önereceğim. Ve sonra, hayatındaki çalkantılar hakkında ne hissettiğini tartışmaya açık olduğunu ona bildirmeni öneriyorum."

"Bunu zaten bilmesi gerekmiyor mu?"

"Hangi kısmı?"

"Hayatındaki çalkantılar hakkında konuşmaya açık olduğumu mu?" "Size duygularından ne sıklıkla bahsetti? Ne sıklıkta sana karşı ne hissettiğini söyledi mi?"

"Hayır." Midem bulandı, göğsüm ağrıdı. "Kendisi hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor. Sanırım bu onu rahatsız ediyor. Diğer insanlara yardım etmeyi seviyor."

"Buzdolabı tamir etmekten hoşlandığı gibi mi?"

Dr. West ve ben birbirimize baktık. Yüz hatları inatla boş olsa da, gözlerindeki bakış beni onun ne demek istediğini anlamaya itti.

"Eğer onun için sadece bir buzdolabı olmak istemiyorsam," parçaları bir araya getirmeye çalıştım, "o zaman onu kendisi hakkında konuşturmalıyım. Buzdolabını tamir etmeye mi çalışmalıyım?"

Yüz ifadesi değişmedi. "Bütün insanlar bozuktur, Shelly. Kimse mükemmel değildir. Bazıları yardım ister. Bazıları istemez. Ama hiç kimse bir başkası tarafından *düzeltilemez*. Sadece kendimiz üzerinde çalışabiliriz. Bizler - sizin benzetmenizi kullanırsak - kendi buzdolaplarımız, başkasının değil."

Dr. West, sözlerini özümsemem ve düşünmem için bana zaman tanıyormuş gibi durakladı. "Beau'ya destek olabilir, buzdolabında çalışırken aletleri onun için tutabilir, mola vermesini hatırlatabilir, mücadelesine ilgi gösterebilirsiniz. Ona değer verildiğini, onu önemsemiğinizi gösteren şeyler, nezaket hareketleri yapabilirsiniz. Ama Beau'nun buzdolabını Beau'dan başka kimse tamir edemez."

"Evet, sana deli gibi aşıktım: Hâlâ da öyleyim. Hiç kimse bende böylesine keskin bir fiziksel duyum kapasitesi uyandırmamıştı. Seni bıraktım çünkü geçici bir heves olmaya dayanamadım. Bedenimi vermeden önce düşüncelerimi, zihnimi, hayallerimi vermeliyim. Ve sen bunların hiçbirine sahip değildin."

- Sylvia Plath, *The Unabridged Journals of Sylvia Plath*

Beau

HANK beni durmadan, günde en az yirmi kez arıyor ve her seferinde mesaj bırakıyordu.

Ayrıca aptalca şeyler hakkında mesajlar gönderiyordu - memler, şapkalı kediler, bar için bir priz kapağı hakkında fikrimi soruyor, beni *A Florida Man* hakkındaki iğrenç haberlere bağlıyor ve beni başka bir tekne almakla tehdit ediyordu. Aklını kaçırmıştı.

Tacizlerinden yorulunca Cumartesi sabahı kahve içmek için buluşmayı kabul ettim. Bunu yapar yapmaz, Tanrı'ya şükür mesajlar kesildi.

Shelly'ye bunu anlatmam, uyandığımızda neden onunla çay fincanlarına bakmayacağımı açıklamam gerekiyordu. Dr. West'le olan randevusundan döndükten sonra, akşam onu evinde gördüğümde söylemek üzere aklıma bir not aldım.

Ama öğleden sonraki işlerimi bitirmek üzereyken arabasının dükkânın otoparkına girdiğini gördüm.

Ellerimi silerek garajın hemen içinde onu bekledim ve arabasından çıkarken kendi kendime sııttım. Odaklanmış ve kararlı görünüyordu. Bu sevimli olmamalıydı, özellikle de normal bakışları bu kadar yoğunken, ama öyleydi.

Geçen hafta inanılmazdı. Her gün onun yanında uyanmak, önemli olmayan ama konuşması eğlenceli şeyler hakkında konuşmak, yürüyüşe çıkmak, koşuya çıkmak, melekleri üzerinde çalışmasını izlemek ve her gece onunla sevişmek. Hayatımın böyle olmasını istiyordum. Ne kadar uzun sürerse sürsün bu dalgaya binmeyi planlıyordum.

Shelly garaja doğru yürüdü, bakışları bana odaklandı ve sırtışıım yayıldı.

"Selam tatlı şey."

Ağzını açtı, sonra kapattı ve bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. Sonra gözlerini kırptırdı, nefes aldı ve "Beau, konuşacak çok şeyimiz var" dedi.

"Tabii. Sen nasılsın?"

"Nasıl *mıyım*?" Şimdi kaşlarını çatıyordu.

"Evet."

"Hayır. *Sen nasılsın?*" Omuz

silkim. "İyiyim."

"Gerçekten mi? Çünkü daha geçen hafta seni doğurduğunu sandığın kadının biyolojik annen olmadığını öğrendin. Biyolojik annen seni kullanmak ve manipüle etmek isteyen aşağılık bir insan."

. . . *Doğru.*

Artık sevimli görünmüyordu.

"Özet için teşekkürler."

"Bu bilgiler ışığında soruyu tekrar sormama izin verin: Nasılsınız?"

"Bilmiyorum," diye tersledim, sesimi yükseltmeyi düşünmediğim için kendimi korkuttum.

Yüz ifadesi hemen gevşedi, gözleri sempatikleşti.

Tanrım. Bazen bu kadına bakmak işkence gibi geliyordu. Bakışlarının hiddetten yumuşak bir acıma duygusuna dönüşmesini izlemek çok fazlaydı. Gözlerimi elimdeki bez parçasına indirdim.

"Lütfen dokun bana,

Beau." "Neden?"

"Böylece sana dokunabilirim."

Dişlerimi sıktım, sıkı bir yumruyu yutkunarak geçiştirdim. Bütün bunlar da nereden çıkmıştı? Bütün haftayı Christine hakkında konuşmadan geçirmiştik. Neden şimdi bu konuyu açıyordu?

Dr. West. Akıl sağlığı. İşte bu yüzden.

Lanet olsun.

"Acımanı istemiyorum."

"Benim merhametimi mi istiyorsun?"

Tekrar yutkunmaya çalıştım ama ağzımda hiç tükürük kalmamıştı.

Bir adım daha yaklaştı, benim alanıma girdi. "Destegiimi istiyor musun? Aklından ve kalbinden geçenleri bana söylemek ister misin? Çünkü bilmek istiyorum. Senin için orada olmak istiyorum."

"Hayır." Acı bir kahkaha attım, başımı salladım ve onun ötesine baktım. "Kalbimde ne olduğunu bilmek istemeyeceğini garanti ederim."

"Herkes karşı çok iyi ve cömertsin. Özellikle de bana karşı. Lütfen buzdolabınız üzerinde çalışırken aletleri sizin için tutmama izin verin."

Ne dediğini tam olarak anlayamadım ama ne demek istediğini anladım.

"Bu iyi bir fikir değil."

"Neden? Neden olmasın?" Gözlerinin üzerimde olduğunu, yüzümü aradığını hissettim. "Bana güveniyor musun?"

"Evet."

"O zaman neden bana yaslanmayı reddediyorsun?"

"Çünkü-"

"Güvenilir olmadığımı düşündüğün için mi?"

"Hayır, tabii ki değil."

"Bu benim OKB'm mi? Seni kızdırıyor muyum?" "Hayır. Hiç de değil-"

"Endişeleniyorsun-" "Sana aşığım."

O anda ona gözlerimi çevirdim ve sadece bir fikir dağılımından ziyade, atlayan ritimler, doğrudan göğsümün ortasına bir-iki enayi yumruğu attı.

Dudakları aralandı, gözleri kocaman oldu. Bana bakakaldı - gözle görülür bir şaşkınlıkla - uzun bir süre. Nefes alış veriş i değiş ti, hızlandı, sanki koşmayı yeni bitirmiş gibi sesi yükseldi.

Karş ılık vermeyecekti. Bu yüzden hiçbir şey söylememiş tim. Ve ş imdi söylemek bir hataydı.

"Dr. West'i aramanız gerekiyor mu?" Bir adım uzaklaşt ım, elimdeki yağ lı bezi arka cebime soktum ve kollarımı kavuşturdum. Sıcaklık ensemd e geziniyor, kaşı ntı yapıyordu.

"Hayır." Paniğ e benzeyen gözlerini ağ zıma indirdi. "Belki." Ç enemi birinci kattaki ofise doğru kald ırdım. "Telefon orada."

"Beau. . ."

"Unut
gitsin."

"Bu pek mümkün değ il." Ağ ırlığ ını sol ayağ ından sağ ayağ ına kayd ırdı ve sonra tekrar geri dö ndü. "Seni önemsiyorum."

Anas ın 1 -

Tavana bakıp arkam ı dönüp uzaklaş ırken yine acı bir kahkaha attım.

"Beau." Tam arkamdaydı.

"Kapatmam gerek."

"Bunun hakkında konuşmamız gerektiğ ini düşünmüyor musun?" "Hayır."

"Söylediklerini sindirmek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu düşünmüyor musun?"

"Acele etme, beni nerede bulacağ ını biliyorsun." Garaj ın arka kapısının düğ mesine bastım. Arabanın sesi

Bir silindir pistindeki elik havayı doldurdu ve yürümeye devam ettim, bu kez i çevreyi dolaşarak n büroya gittim.

"Bu hiç adil değil. Ben sana dokunamıyorum ve sen uzaklaşmaya devam ediyorsun." Hemen peşimdeydi.

"Hayat adil değil."

"Duracak mısın?"

"Hayır."

Ofise girdikten sonra hızla otoparka bakan kapıya yöneldim. Srgy çevirdim, alt kilidi sabitledim, kontrol ettim, sonra tekrar ana garaja döndüm, n tarafı kapatmaya niyetliydim.

"Sen korkaksın." şimdi sesi kızgın geliyordu.

"Yağcılıkla hiçbir yere varamazsın."

"Bu inanılmaz derecede sinir bozucu." Bunu yüksek sesle hırlayarak söyledi.

Hiçbir fikri yok.

Yukarı uzanıp büyük silindir kapının kolundan tuttum ve aşağı çektim; arkadakinden  kat daha genişti ve otomatikleştirilmesi on kat daha pahalıydı. Bu nedenle henüz bir motora bağlamamıştık. Bildiğim kadarıyla Cletus hâlâ yeni model için para biriktiriyordu.

Shelly kenarda durmuş, dükkânın güvenliğini sağlamamı izliyordu.

"Bu gece seks yapmadan önce bu konuşmayı bitireceğiz."

Bunun zerine sııttım. "Tatlım, bu gece seks yapmayacağız." "Neden?"

Ayağa kalkarak onunla yüzleştim, gözlerimiz buluştuğunda bir acının yankısını içime çektim. "nk senin için bu sadece seksti. Sadece sevişmek."

Shelly yüzünü buruşturdu. "Bu doğru değil."

Yavaşça ona doğru yürüdüm, onun alanına girdim, dudaklarımız arasında sadece birkaç santim bıraktım. "Beni seviyor musun, Shelly?" diye fısıldadım.

Cevap vermedi.

Vermesine de gerek
yoktu.

Yine de, aynı şekilde bir enayi yumruğu daha yaşadım. Bu sefer mideme, iştahımı tamamen kaybetmeme neden oldu. Ama cevabı zaten bildiğim halde soru sorarsam olacağı buydu.

"İyi akşamlar hanımefendi," dedim ve ona kibarca gülümseyerek yanından uzaklaştım.

Sonra arkamı döndüm ve telaşsızca GTO'ma doğru yürüdüm.

"**SANA** ELMALI TURTA **SIPARIŞ ETTİM.**" Hank bir tabağı bana doğru itti. Boştu.

Daha doğrusu, üzerinde elmalı turtanın olması gereken yerde kırıntılar vardı.

"Teşekkürler." Gülümsemedim. "Sen de benim kahvemi içtin mi? Ve kendinle güzel bir konuşma yaptın mı? Kalmam gerekiyor mu, yoksa işimiz bitti mi?" Gidecekmiş gibi yaptım.

"Otur yerine. Üç parça daha yolda." Hank, tezgâhın arkasında durmuş, sanki bir işaret bekliyormuş gibi ona bakan Beverly'ye işaret etti.

Dün gece evde, kendi yatağında, etrafım eşyalarla çevriliyken uyudum. Ne kadar çok *şeyim* olduğunu hiç fark etmemiştim.

sahipti. Şifonyerimin üstü eşyalarla kaplıydı, yarısının nereden geldiğini bile bilmiyordum.

Shelly'nin evi çok çıplaktı. Duvarda resim yoktu, ıvır zıvır yoktu, gereksiz hiçbir şey yoktu, duygusal hiçbir şey yoktu.

Tıpkı kadın gibi.

Benden de hiçbir iz yoktu.

Dişlerimi sıkarak başımı kendime doğru salladım. Haksız bir düşünceydi bu. Bana şefkat göstermek istemişti. Ve eğer beni sevseydi, bunu memnuniyetle kabul ederdim.

Ama sevmiyordu.

Gerçek şu ki, çok fazla gururum vardı. Sevgisiz merhamet, şüpheli bir şekilde acıma gibi geliyordu. Bunun yerine eve gittim, tam bir bardak Aberfeldy içtim ve şiir okudum.

Bu doğru. Şiir.

Raflardan birinden rastgele bir şiir kitabı aldım ve işaretli bir sayfayı çevirdim. "Daha Sevecen Olan" başlıklı bir şiirdi bu.

İronik olarak uygun başlığa bir kahkaha atarak şiiri okudum, bir sürü *seni* ve *sanatını nasıl sevdiğimi* bekliyordum. Ama ikinci kıtaya geldiğimde gözümü kırptım, nefesim kesildi ve tekrar okudum,

Yıldızların bizim için karşılık veremeyeceğimiz

bir tutkuyla yanmasını nasıl isterdik? Eğer

eşit sevgi olmasa,

Daha sevgi dolu olan ben olayım.

Ondan sonra bütün kitabı okudum. İçinde yüzdüm. Sadece annem duygu ve düşüncelerinin küçük kırıntıları gibi kenarlara notlar yazdığı için değil, aynı şeyi yapma arzusunu keşfettiğim için.

Ama bir kadeh Aberfeldy'de durdum çünkü şiir *yazmak* da cazip geldi. Shelly'ye. Benden. Ona muhteşem, destansı ve olağanüstü olduğu tüm yönlerini anlatacaktım. Onu tanımanın bana nasıl yüksek beklentilere sahip olmayı öğrettiğini -kendim için, başkaları için- daha önce basit olanla yetindiğimi. Çünkü o zeki ve cesurdu. O benim evrenimdeki zirve kişiydi. Güneş sistemimin yıldızıydı.

Ve eğer o beni benim onu sevdiğim gibi sevemiyorsa, o zaman belki de sorun yoktu. *Daha sevgi dolu olan ben olayım.*

Onunla kafiyeli bir kelime bulmaya çalıştığım da Shelly, yaptığım şeyin gerçekliği ortaya çıktı.

Göbek, kokuşmuş . . . jöle.

Aman Tanrım.

kalemi yere bıraktım, yatağa gittim. Uyandım

Duş aldım. Tıraş oldum. Giyindim.

Bu da beni şu ana getirdi; bir Cumartesi sabahı Hank'in karşısında oturmuş, gözlerimin arkasındaki sürekli basınç, boğazımdaki düğüm ve göğsümdeki rastgele ağrı artışları üzerinde durmamak için elimden geleni yapıyorum.

Belki de kalp krizi

geçiriyorumdur. "Üç parça turta mı?"

Mırıldandım. "Bir tane benim için, iki tane de senin için." "Peki ya kahvem?"

"O da yolda. İsteddiğiniz başka bir şey var mı? Belki bir masaj?"

"*Ayaklarım acıyor*" demek dilimin ucuna *kadar* gelmişti. Ama eski alışkanlıklarımıza dönme dürtüsüne direnerek kendimi tuttum. Arkadaşıma kızgın değildim, artık değildim. Her şey olup biterken, şimdi sadece sinirlenmişim.

"Ne istiyorsun, Hank?"

"Olanları açıklamak ve özür dilemek."

Bu kadar yetişkin bir yanıt beklemiyordum, bu yüzden Beverly turtamızı ve kahvemi getirene kadar sesimi bulmam zaman aldı.

"Peki. Ne oldu?"

"Drill, Patty'ye karşı bir şeyler hissettiğimi biliyor."

"Patty dışında herkes Patty'ye karşı bir şeyler hissettiğini biliyor."

"Evet, şey. İkinizi dışarıda gördüğünü söyledi."

Kaşlarımı beklentiyle kaldırdım ve devam etmesini bekledim. Devam etmeyince, "Ve?" diye sordum.

"Ve ona inandım."

"Yani beni pusuya düşürerek geri alabileceğini mi düşündün?" "Hayır. Bunlar iki ayrı şey."

Kahvemden bir yudum aldım ve çatalımı kaldırdım. "Takip etmiyorum."

"Drill bana sen ve Patty'den bahsetti-"

"Öyle bir şey olmadı."

"Pazartesi günü. Sonra o Çarşamba bizimle balığa gelip gelemeyeceğini sordu, Isaac'i ve belki bir kişiyi daha getireceğini söyledi. Dikkatim dağılmıştı, tamam dedim. Sonra onun yerine Razor'ın yaşlı kadınıyla geldi. Sana haber vermek için mesaj atacaktım, daha iyi çekmesi için eve geri döndüm ve sen çoktan oradaydın."

"Oh." Başımı salladım, hikâyeyi onun açısından düşündüm. "O zaman neden özür diliyorsun?"

"Çünkü Patty konusunda ona inandım."

"Ah."

"Ve sen ortaya çıktığında, Christine St. Claire'in orada olduğu konusunda seni uyarmak yerine sana bunu sordum."

Kafamın karıştığından eminim. "Neden ben ve Patty hakkında bir şeyler uydursun ki?"

"Bilmiyorum. Belki de sizi birlikte gördüğünü düşünmüştür."

Bir lokma turta yerken yüksek sesle düşündüm: "Bahse girerim Jess ve Duane'i görmüştür. Patty saçını boyadığından beri birbirlerine benziyorlar."

Ensesini kaşdı. "Bilmiyorum. Aptalın teki. Mesele şu ki, artık bizimle balığa çıkmayacak. Ayrıca özür dilerim."

"Özrün kabul edildi." Turtamı elime aldım ve sonra iterek yerine kahve içmeyi tercih ettim.

Hank benimle tabağım arasına baktı. "Turtanın nesi var?"

"Güzelmiş. Sadece aç değilim." Önceki akşam dükkândan ayrıldığımdan beri hiç aç olmamıştım. Aklım, kalbim, taşaklarım ve erkeklik kartımla birlikte Shelly Sullivan iştahımı da çalmıştı.

"Neyin var senin? Razor'ın yaşlı kadını ne istedi?"

Başımı salladım ve Hank'in ötesine geçip gözümü ayırmadan lokantanın ötesine baktım. "Konuşmaya bile değmez."

"Alçakça bir şey mi?" Kaşlarını salladı. "Uygunsuz bir şey ."
Ben tabağı turtayı ittim
uzaklaştım ve kabinde arkama yaslanıp kaşlarımı çatarak kahvemi yudumladım.

Duane bir haftadan biraz fazla bir süre içinde ayrılıyordu. Eğer ona yakında söylemezsem, penceremi kaybedecektim. Bir sonraki gelişinde ona söyleyebileceğimi sanmıyordum. Bu kadar uzun süre beklediğim için kızardı. Ya şimdi ya da asla.

Ama Christine'e, onun bakış açısının ne olduğuna, Duane'e söyleyip söylemeyeceğime ve dün gece Shelly ile yaptığım konuşmadan sonra nereye uyduğuma konsantre olmak neredeyse imkansızdı. Onunla ilgili her şeyi ne kadar özlediğimden başka bir şeye odaklanamıyordum ve aradan sadece on dört saat geçmişti.

"Sanırım bu bizi işimizin son sırasına getiriyor." Arkadaşımın sözleri üzerine yeniden ona odaklandım.

"Pardon?"

"Sende her zaman en çok neyi sevdim biliyor musun Beau?" "Söyle bana Hank," diye karşılık verdim hoşgörülle.

"Benden hiçbir zaman bir şey istemedin."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Büyürken," diye öne doğru eğildi, ikinci boş tabağını iterek, "bu kasabanın, belki de tüm Tennessee'nin en zengin çocuğuydum. Onuncu doğum günü partimi hatırlıyor musun? King kardeşler davetiye alabilmek için üç ay öncesinden bana iyi davranmışlardı."

"O adamlar pislik."

"Ama sen değilsin. İnsanlar senden hoşlandıkları için sana iyi davranıyorlar. Seni sevmek kolay. İnsanlar bana iyi davranıyor çünkü bir şey istiyorlar. Sen hariç. Sen hiçbir şey istemiyorsun."

"Teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat değil, Beau." "Oh, gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten. Çünkü bir süre sonra, hiçbir şey istemeyen biriyle arkadaş olmak insana kendini bok gibi hissettiriyor."

Geri çekildim, arkadaşşıma ve onun açıklamasına kaşlarımı çatarak baktım. "Sana kendini bok gibi mi hissettiriyorum?"

"Evet. Bana ihtiyacın yok. Mesela geçen çarşambayı ele alalım. Bir hata yaptım. Hem de büyük bir hata. Ve sen bana açıklama yapmam için iki dakika bile vermeden çekip gittin."

"Tanrım, üzgünüm Hank. Haklısın. Senin duygularını düşünmeliydim. Aklım neredeydi?"

"Pislik gibi davranmayı bırak. Tabii ki olaydan hemen sonrasını kastetmedim. Ama Perşembe, Cuma, bir hafta sonu geçiyor. Beş yaşından beri en iyi arkadaşsız ve bana açıklama şansı vermiyorsun. Neden biliyor musun?"

"Tabii ki bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum."

"Çünkü bana ihtiyacın yok. Senin büyük bir ailen ve bu kasabadaki herkesin hayranlığı var. Hatta dublörün bile var, senin birebir kopyan."

Benimle dalga mı geçiyordu yoksa ciddi miydi, tam olarak anlayamıyordum. En güvenli hareket tarzının bekleyip görmek olduğuna karar vererek, aralıklarla kahvemi yudumlayarak sessizce onu izledim.

"Ama tahmin et ne oldu? Bugün senin şanssız günün, çünkü arkadaş kaybetmeyi göze alamam. Bu da bana mahkûm olduğun anlamına geliyor."

"Yani ben seni görmezden gelmeyi bırakana kadar bana kedi resimleri göndermeye devam mı edeceksin?"

"Eğer gereken buysa, evet. Ve Tanrı interneti korusun, çünkü sonsuz kaynağı olan bir şey varsa o da -yanlış biçimlendirilmiş fikirler dışında kedi resimleri. Bu da işe yaramazsa, sana ikinci bir ev alırım."

"Seni kırmak istemem ama bir insanı arkadaşın olmaya zorlayamazsın. Arkadaşlığı satın da alamazsın."

"O zaman ne yapabilirim?" Sesi sertleşti, bakışları gibi ciddileşti. "Çünkü üzgünüm. Drill'i dinlememeliydim. Sana haber vermeliydim. Son derece üzgünüm ve babamın mezarı üzerine yemin ederim ki seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Öne doğru eğildim ve onun ruh halini yatıştırmak için sesimi alçalttım. "Hank, sen zaten özür diledin. Biz iyiyiz. Her şey yolunda. Ayrıca, babandan nefret ediyordun."

"Evet, ama o mahzeni gerçekten seviyorum. Sen de gördün. Gargoyleler var." Eliyle bir pençe yaptı

Tuhaflığına gülümsedim. Tam Hank'e göreymi.

"Dediğim gibi, her şey affedildi."

"Bu o kadar kolay değil. Pişmanlığımın ve dostluğumun bir göstergesi olarak bir şeyi kabul etmene ihtiyacım var."

Olamaz.

"Hiçbir şey istemiyorum." Hank'in Beverly'ye bir işaret vermesini, sonra da garsonun üniformasını çıkarmasını bekleyerek lokantaya baktım.

"Çok yazık. Sana bir şey vermek istiyorum ve ona her baktığında benim ne kadar harika biri olduğumu düşünmeni istiyorum. Şöyle düşünmeni istiyorum: 'Şu Hank, kesinlikle iyi bir arkadaş. Onsuz ben ne yapardım? Çünkü bir dahaki sefere çuvalladığımda -ki sözümü unutma, bir dahaki sefer olacak- on gün boyunca aramalarımı görmezden gelmeyeceğini bilmem gerekiyor."

"Bana bir şey versen bile, yine de on gün boyunca aramalarını görmezden geleceğim."

"Tamam. Ama on birinci gün telefonu aç."

"Tam bir aptalsın." "Yani
aramız iyi mi?"

"Evet," dedim ısrarla. "Yirmi defadır söylediğim gibi, iyiyiz.
Bunu aklından çıkar."

Avucuyla masanın üstüne vurdu. "Mükemmel." Sonra
yanında duran çantayı açtı ve bir zarf çıkardı. "Bu senin
için."

Hank zarfı masaya doğru uzattı ve ben de zarfı alıp açtım
ve içinde bulduğum mektubun içeriğine göz attım. Sonra
arkadaşıma ters ters baktım.

"Haydut Gölü'ndeki evini bana mı veriyorsun?"

"Evet."

"Hayır." Zarfı ve mektubu ona geri uzattım. "Hayır, teşekkür
ederim. Kabul etmiyorum. Ayrıca bana başka bir elli bin dolarlık
saat de alma. Bir tane yeter."

"Çok geç. Her şey bitti."

"Ben kabul etmeden bana bir ev veremezsin." "Evet.
Yapabilirim. Unutma, oradaki tüm o evler
satılamaz. Devredilemezler bile." "O
zaman bana veremezsin."

"Ama vasiyetimde sana bırakabilirim."

Gözlerimi devirdim. "İyi o zaman. Öldüğün zaman, bunu o
zaman konuşuruz."

"Mirasımın vasisi sensin ve artık mülk üzerinde vekaletin var.
Geri dönülmez bir şekilde sana devrettim ve öldüğüm gün
mirasın tamamını alacaksın - ya da çocukların alacak, ya da
malın kime gidecekse."

"Almayacağım."

"Peki. Alma. Orada öylece durup çürüyebilir. Sonra
çocuklarına miras olarak güzel bir arazi ve bir ev kalır."

bakımsızlıktan yıkılıyor." Kendini tutamamış gibi kıkırdamaya başladı. "Ve içindeki oto tamircisinin bunun olmasına izin vermeyeceğini biliyorum."

Elini cebine attı ve iki anahtar çıkardı, anahtarları masanın üzerine koyarken bana pis pis sırıttı. "Tüm kilitleri değiştirme cüretini gösterdim. Bunlar çalışan tek iki anahtar, sakın kaybetme."

"Hank," sesimi sert bir fısıltıya indirdim, "şaka yapmıyorum. Evi almayacağım."

"Benim elimde değil." Omuz silkti.

"Sen çok-" Kendimi durdurdum, kelimeleri ısırarak geri çektim.

"Oh, dikkat et! Koro çocuğu neredeyse Tanrı'nın adını boş yere ağzına alıyordu."

"O evin değeri bir milyon doların üzerinde." Bu, Hank'in Hank olmasının, saçma bir şekilde aşırıya kaçma eğiliminin klasik bir örneğiydi. Bu tür şeyleri yapmayı bırakması gerekiyordu. Biz çok iyi arkadaşık. Boktan şeyler oldu. Ayağa kalkar ve yeni bir günle yüzleşirsin. On günlüğüne bir yere ihtiyacım olabilirdi ama bana bir ev vermek tamamen aşırı bir tepki."

"Teknik olarak hiçbir değeri yok. Satamazsın. Yani, sanırım Bay Tanner'ın boktan balıkçı kulübesinde yaptığı gibi kiraya verebilirsin. Eğer istersen."

Dişlerimi sıkarak bir elimi yüzüme sildim. Bu ihtiyacım olan son şeydi. Başımda yeterince bela vardı ve şimdi de bu deli herifi malikanesini geri almaya ikna etmem gerekiyordu.

Kendime *onun malikanelerinden birini* hatırlattım. Tennessee'de iki evi daha vardı.

Dünya.

"Şu an senden çok nefret ediyorum."

"Aşk ve nefret arasında ince bir çizgi vardır, dostum." Hank kabinin sonuna doğru ilerledi ve çantasının kayışını omzuna götürerek ayağa kalktı. "Sana sevginin içinden akıp gitmesine izin vermeni öneririm. Aksi takdirde, sen bunu yapana kadar sana kedi memleri göndermeye devam edeceğim ve bunu yapacağımı biliyorsun."

"Sen boktan bir arkadaşsın." Ona ters ters baktım.

"Öyleyim." Güneş gözlüklerini takarak başını salladı. "Lafı açılmışken, kahvaltı parasını ödemenin bir sakıncası yok, değil mi? Cüzdanımı unuttum."

"Beyin, şiiirsel hafıza olarak adlandırabileceğimiz ve bizi büyüleyen ya da bize dokunan, hayatımızı güzelleştiren her şeyi kaydeden özel bir alana sahip gibi görünüyor."

- Milan Kundera, *Varolmanın Dayanılmaz Hafifliği*

Beau

ELLERİMİN YIKANMASI **GEREKİYORDU**. Yağ ve kir içindeydiler ve bütün gün onları fırçalamak için zaman ayırmamıştım.

Acelem vardı.

Pazar günü kiliseden sonra Peder Seymour otobüslerinin çalışmadığından bahsetti. Birkaç ay önce eski bir okul otobüsü almışlardı, eyaletin dört bir yanındaki insanları çeşitli etkinliklere taşımanın kolay bir yoluydu. Otobüs kilisenin bahçesinde bozulmuştu ve dönmüyordu.

Cletus ve ben bir göz attık ve motor üzerinde çalışmak için ondan daha nitelikli olduğuma karar verdi. Gereken zamandan kaçmaya çalıştığından şüpheleniyordum. Bu büyük bir işti ve otobüs kolayca taşınamazdı.

Pazar öğleden sonra, ihtiyacım olabilecek tüm aletleri yükledik ve işe koyuldum. Güneş dağların üzerinde kaybolana kadar iyi bir ilerleme kaydedildi. Ertesi sabah yine erkenden başlayarak Pazartesi öğleden sonra geç saatlere kadar yapabildiğim kadarını yaparak nihayet bitirdim.

şimdi elimde sipariş edilmesi gereken parçaların bir listesi ve kirli eller vardı. Ama en azından kapanmadan önce garaja dönebilirdim.

Onu görmek istiyordum.

Neredeyse yirmi dört saattir büyük sarı bir kaputun altında sıkışıp kalmıştım ve çok düşünmüştüm. Shelly, Hank, insanlara ihtiyaç duymanın doğası, merhamet ve acıma, arkadaşlık, aile, kafiyeli olmayan şiirler, kaybedilen şanslar ve ev sahipliği hakkında.

Pek çok şey hakkında pek çok düşüncem vardı. Bu da Shelly'yi görmem ve düşüncelerimi kelimelere dökmeye çalışmam gerektiği anlamına geliyordu.

şans benden yanaydı. İçeri girip onu görmek için acele ettiğimde arabası hala otoparktaydı ve bu manzara beni gelişigüzel park etmeye, iki yer kaplamaya zorladı.

Ben garaja doğru koşarken Jethro da beklenmedik bir şekilde garajdan çıkıyordu. Shelly'yi görmeye o kadar odaklanmıştım ki, kamyonetini fark etmemiştim.

En büyük ağabeyim beni görür görmez selamlamak için çenesini kaldırdı. "Selam."

"Selam. N'aber?" Adımlarımı yavaşlatıp ona iyice baktım. Kızgın görünüyordu.

Jethro parmaklarını saçlarının arasından geçirerek bana yorgun bir sırıtış attı. "Bu düğün benim ölümüm olacak."

Teselli edici bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Seni öldürmeyen şey güçlendirir."

"Bu sözden hep nefret etmişimdir."

"Ben de." Arkasındaki dükkânın gölgelerine baktım. "Cletus hâlâ burada mı?"

"Evet," diye homurdandı Jethro, batan güneşe karşı gözlerini kısarak. "Cletus'un bekârlığa veda partisi için planladığı striptizci hakkında bir şey biliyor musun?"

Avuçlarımı yukarı kaldırarak başımı salladım. "Yemin ederim, çöpçü avından ben sorumluydum ve bu neredeyse iki aydır yapılıyor."

"Keşke biri onu bundan vazgeçirebilse."

"Eğer istersen deneyebilirim," diyerek ellerimi arka ceplerime soktum.

"Evet." Jethro gözlerini göğe doğru devirdi ve etrafımda dolaştı. "Duane striptizci olduğunu söyledi. Umarım sıyırıcıdan kasti ahşaptan boya sıyıracağımızdır."

"Fazla umutlanma, Jethro." Belimi büktüm ve dükkâna doğru geri geri yürüdü. "Cletus'u tanıyorsam, bu senin hayatın boyunca yaptığın ve intikam almanı gerektirecek her şeyin intikamıdır."

"O zaman Tanrı hepimizin yardımcısı olsun," diye seslendi bana, yorgun bir şekilde kamyonetine doğru sürüklenirken arkasına dönmedi.

Gerçekten de öyle.

Ayağımdaki birkaç taşa takılarak dükkâna geri döndüm.

Ne Shelly'nin ne de benim dükkânı kapatma planımız vardı, bu da o işini bitirir bitirmez gidebileceğimiz anlamına geliyordu.

Beni görmek istediğini varsayıyorum.

Seni görmek istiyor.

Ya istemiyorsa?

Ona biraz kredi ver. Tanıdığınız en mantıklı ve merhametli insan o.

Bu iddiaya başımı salladım ve ona yardım edebileceğimi düşündüm.

onun iş yükü ile -eğer izin verirse- öğleden sonra işleri halletmek için zamanımız olacaktı.

Garajın eşiğinden henüz geçmiştim ki Shelly'nin sesi bana ulaştı.

"Şimdi. Neden?" dedi.

Ardından Cletus, "Oh. Güzel. Bu çok iyi."

İkisini de arkadaki lavabonun yanında görünce - Shelly fırça ve sabunla parmaklarını ovuyor, Cletus da orada durmuş düşünceli düşünceli onu izliyordu - bir an tereddüt ettim, sonra yoluma devam ettim.

Ama ben yaklaştıkça Shelly, "Ayrıca önümüzdeki hafta iki gün izin alıyorum," dedi.

Ayaklarım durdu.

İki gün mü?

"Bu iyi olur. Duane bir hafta sonra Perşembe günü ayrılıyor, o yüzden gitmeden önce ona sormak istediğin bir şey olursa mutlaka sor."

Kendimi durduramadan, "Neden izin günlerine ihtiyacın var?" diye sordum.

Hem Cletus hem de Shelly bana baktı ama benim gözlerim sadece Shelly'deydi. Cevap vermesine rağmen ona eşit bir şekilde baktım.

göğsümde bir sızı. Gözleri benimkilere tam olarak yerleşmedi.

Daha ziyade, bana aceleyle bir göz attı, sonra dikkatini lavaboya çevirdi ve parmaklarını ovmaya devam etti, ses tonu dikkatlice mesafeliydi. "Kardeşimin bir bebeği oldu. Onu görmemi istiyor."

Chicago'ya mı gidiyor?

Midem bulandı.

Chicago'ya gidiyordu.

Geri mi taşınyorsun? Sormak istedim.

Onun yerine, "Bebeği görmek istemiyor musun?" diye sordum.

Omuzları sertleşti ama cevap vermedi, bana sırtını döndü ve sessiz kaldı. Ona baktım, bir şey bekliyordum. Herhangi bir şey. Bir cevap. Bir işaret. Bir bakış. Bir açıklama.

Ama yine de bana hiçbir şey vermedi.

Buz duvarına geri döndük. Beni bıraktı. Gitti.

Sanki bütün o kasvetli şiirlerin içinde sıkışıp kalmış gibiydim. hafta sonu okudum. Lord Tennyson bir morundu. Sevmiş ve kaybetmiş olmak, hiç sevmemiş olmaktan daha iyi değildi. Ne içtiğini bilmiyordum ama çok sert olmalıydı.

Sonunda, Cletus'un "Pekâlâ," diyen sesi bana onun hâlâ burada olduğunu hatırlattı. "Eminim şu andan yolculuğuna kadar seni tekrar göreceğim, ama söylemeyi unutursam, iyi yolculuklar Shelly."

Cletus bizden uzaklaştı ve hiçbir şey söylemeden yürüyüp gitti. Ayak sesleri kaybolana kadar bekledim. Sonra onun durduğu yere geçtim, hâlâ ellerini ovuyordu ve profiline bakıyordum.

"Shelly-"

"Biz ihtiyaç için Konuş, ama o yapamam olmak burada." Onun Gözleri önündeki duvara dikili kaldı.

"Neden burada olamıyor?"

"Ağlama ihtimalim çok yüksek ve burada ağlamak istemiyorum."

Kalbim kulaklarımın arasında gürültüyle atıyor, zihnim elik gibi sinirleri olan bu kadının neden ağlayabileceğine dair olasılıklarla dolup taşıyor ve en kötü senaryodan nefret ediyordum.

Temelli gidiyor.

"Tamam. Nereye?"

"Neden bu sesi kullanıyorsun?" Ellerine baktı, ben de baktım.

Boğazımdan bir alarm sesi yükseldi. Parmakları kızarmış ve iğdi. Onları çok uzun süre ve çok sert fıralamıştı. Hiç düşünmeden elini kendi elimle kapattım.

"Lütfen dur. Kendine zarar vereceksin."

Durdu. Ovalamayı bıraktı, hareket etmeyi bıraktı, nefes almayı bıraktı. Onunla ilgili her şey durdu. Sonra yüzünü bana doğru çevirdi ve alnını göğsüme yasladı.

"Seni özledim," dedi. Sesi çok kırık geliyordu. "Seni çok özledim."

Kalbim ona doğru atıldı, acısını hafifletmekten b a ř k a bir şey istemiyordum. Onu hemen kollarımla sardım, yanağımı başının üstüne koydum ve bir dünya endişe soludum.

Doğruluk, kesinlik, rahatlama içime doldu. Ona benim de onu ne kadar özlediğimi söylemeliydim, ama sadece

Dilimden dökülen ve aklımdan geçen kelimeler şunlardı: *Seni seviyorum ve benimle kal.*

Hiçbir şey söylemedim. Bu benimle ilgili değildi. Bu bizimle ilgiliydi.

Ve bu andan sonra nasıl ilerleyeceğimizle ilgiliydi. Eğer o da beni sevmiyorsa, öyle olsun. Onu ikimiz için de yeterince sevecektim, daha sevgi dolu olan ben olacaktım.

Nereye gidersek gidelim, benimle kaldığı sürece.

Shelly bir süre sessiz kaldı, derin derin nefes alıyordu. beni içine çekiyordu.

Saniyeler oldu dakika ve o döndü onu kulağını yanağıma dayadı. "Benimle evimde buluşur musun?"

"Evet."

O başını salladı Yumuşakça, sarılma karşı benim Göğüs. "Söz mü?"

Hiç tereddüt etmedim. "Söz veriyorum."

Sana her şeyi vaat ederim.

ÖNCE SHELLY GİTTİ.

Ellerimin hâlâ iyice ovalanması gerekiyordu, bu yüzden birkaç dakika sonra ben de çıktım. Kasım ayının başındaki gün serindi, soğuk olmanın eşiğindeydi. Buna rağmen bir günün kiri ve teri tenimi kaplamıştı. Normal şartlar altında eve gidip duş alırdım.

Ama bugün değil.

Ona verecek şiiirim yoktu. Ama benim bağlılığımın sözcüklerine ihtiyacı olduğunu düşünmüyordum. Ben onun ne olduğundan şüpheleniyordum.

en çok ihtiyaç duyduğu Şey hareketti.

Arabasını yanına park ettim ve içeri girmekte tereddüt etmeden kapısına doğru yürüdüm. Oturma odasının küçük alanında bir ileri bir geri volta atıyordu. Ama ben içeri girince durdu ve bakışları hemen benimkilere yöneldi.

Yerde oturmuş Shelly'yi izleyen Laika ve Ivan, ben içeri girince ayağa fırladılar ve bacaklarımın etrafında dönerek heyecanlı yalamalar ve kuyruk sallamalar sundular.

Kalbimin iki kat hızlı atmasına ve hevesli köpeklere rağmen ona doğru koştum, onu sıkıca kucakladım ve boynundan öptüm.

Shelly bana karşı eridi, kolları gövde mi sımsıkı sarmıştı. "Ağlayacağım. İstemiyorum ama olacak. Üzgün olduğum için değil. Üzgün değilim. Bunalmış durumdayım." Son kelimedede sesi çatallaştı ve yüzünün göğsü me doğru çöktüğünü hissettim.

"İstersen bütün gün ağlayabilirsin."

"En fazla on dakika sürer. Belki on beş." Çoktan ağlamaya başlamıştı.

Yine de pragmatizmine kıkırdadım. "Tamam. Zaman tutayım mı?"

Bana doğru eğildi ve kırmızı çerçevesi gözlerini bana çevirdi. Yağlı gözyaşlarının yanaklarından aşağı yuvarlanıp köprücük kemiğine düşmesini izledim. Midem de onlarla birlikte çöktü. Ellerimi çenesine doğru kaydırarak güzel yanaklarındaki izleri silmeye çalıştım.

"Ben kusurluyum-"

"Hayır-"

"Evet, öyleyim." Derin bir nefes aldı. "Bunu kendim için üzüldüğüm için söylemiyorum. Kendim için üzölmüyorum.

kendim. Beynimdeki kablolar yanlış, kusurlu. Dr. West'ten yardım istemeden önce, bende bir sorun olduğunu kabul etmem ve davranışlarım için bahaneler üretmeyi bırakmam gerekiyordu. Zihinsel bir bozukluk fiziksel bir bozukluk gibi değildir. Zihnim ve ben bir ve aynı değiliz. Kendime her zaman güvenmiyorum ama bunun üzerinde çalışıyorum. Beynimi yeniden yapılandırmak için çalışıyorum."

Ona ne kadar hatalı olduğunu, kusurlu olduğunu söyleme dürtüsü beni neredeyse boğuyordu.

"Her zaman korkmaktan nefret ediyorum. Korkumun değerli hiçbir yanı yok. Mantıksız, bana ve hayatımdaki insanlara zarar veriyor." Burnunu çekti, parmaklarıyla gömleğini avuçladı. "Ama sen bana hiç öyle bakmadın, kusurluymuşum gibi. Benimle ilgili hiçbir şey seni korkutmadı. Benim için hiç üzülmedin. Her şeyin üstesinden geldin."

Hiçbir şey söylemedim. Belli ki söyleyecekleri vardı ve onları söylemesi gerekiyordu.

"Geçen Cuma beni en kötü halimle gördün," dedi, ses tonunda bir suçlama notası vardı, gözyaşları hızla akıyordu. "En savunmasız ve korunmasız halimi. Beni öyle görmenden nefret ediyorum. Bana bakışının değişmesinden de nefret ediyorum."

"Nasıl değişti? Sana nasıl baktım?" "Sanki kırılmışım gibi."

Hayır. "Sen kırık değilsin."

Kırılmamıştı ama sözleri bende bir şeyleri kırma isteği uyandırdı. Korkusu güzel değildi. Ama gücü, kararlılığı, parlaklığı ve iyiliği güzeldi. Mücadeleleri olmasaydı şu an olduğu kişi olamazdı.

Hayat onu şekillendirmişti, korkusu onu biçimlendirmişti ve ben onu başka türlü düşünemezdim.

"Beni kontrol etmek, tepemde dolaşmak, bana zayıfımışım gibi davranmak, kendimi kırılmış hissettiriyor. Bu aşağılayıcı."

"Shelly, seni kırıldığını düşündüğüm için kontrol etmedim. Son derece zor bir sınavdan geçtikten sonra senin için endişelendiğim için yaptım," diye açıklamak için acele ettim, acelemden kelimelerime takıldım, "Kahretsin, geçen Cuma seansından sonra birinin beni kontrol etmesine ihtiyacım vardı."

"O zaman neden bir şey söylemedin? Sana yaslandım, bana yardım etmeni istedim. Neden karşılığında bana yaslanmadın?"

Ellerim omuzlarına doğru kayarken, onun elleri hâlâ gömleğimdedeydi. "Çünkü istemedim..."

Lanet olsun.

Haklıydı. Her konuda değil ama Cuma günü konusunda. Haklıydı.

"Söyleyemiyorsun ama haklı olduğumu biliyorsun." Nefes alış verişi düzensizdi. "Beni bütün olmayan biri olarak gördün. Tamir edilmesi gereken bir buzdolabı, çözülmesi gereken bir sorun gibi."

"Bekle, bekle. Geçen Cuma gördüm. Haklısın. Ama aynı zamanda yanılıyorsun. Kendi sorunlarımı, geçen Çarşamba Christine St. Claire ile olanları unutmaya çalışıyordum. Yardım etmek istedim, seninle ilgilenmek istedim ama aynı zamanda dikkatimi dağıtmak için seni kullandım. Olanları kendi durumumu görmezden gelmek için bir neden olarak kullandım ve çok üzgünüm."

"Çok affedildin," dedi, kelimeler ağlamaklı bir fısıltıyı ancak aşırıyordu.

Onu tutmam gerekiyordu, bu yüzden ellerimi kollarına götürdüm, onu kendime geri getirmeyi planlıyordum. Ama avuçlarını göğsüme yaslayarak onu kendime çekmemi engelledi.

"Bunun için. Bunun için affedildin."

. . . Dahası da var.

Ona baktım, devam etmesini bekliyordum. Birkaç nefes aldığı anda bakışları keskinleşti, sanki kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Biyolojik annen," dedi, sesi artık titrek değildi. "Onun varlığı üzerinde çalışman gereken bir şey. Benden yardım istemelisin. Bu konuda benimle konuşmalısın. Kendini bozuk buzdolabından uzaklaştırmak için kullandığın bir proje, idare ettiğin bir sepet olmayacağım. Kablolama sorunlarım üzerinde çalışıyorum. Sen de kendininkiler üzerinde çalışmalısın ve bana yaslanmalısın."

Dişlerimi yana kaydırarak başımı salladım. Haklıydı ama dürttüğü yer hâlâ acıyordu.

"Ciddiyim Beau. Hayatımı sadece kendi yüklerime odaklanarak geçiremem. Bana yaslanman beni daha güçlü kılıyor."

Nabzım ve onunla birlikte umudum da yükseldi. Sanki aramızdaki şeyler şimdilik değil de sonsuza dek sürecekmış gibi konuşuyordu.

"Tamam." Sormak, zorlamak, *bilmek* istedim - *bu bizim için ne anlama geliyor? Uzun vadede?*

"Yani?" diye sorduğunda konuyu nasıl açacağımı düşünüyordum.

"Yani?"

Shelly dudaklarını birbirine bastırdı, elinin tersiyle burnunu hızlıca sildi ve bakışlarımı üzerinde tuttu. "Başla

konusmak."

Bir kahkaha attım.

Kollarını belime doladı ve bana baktı. "Ciddiyim."

"I Yapma. Biliyorum nerede için başla." Benim göğüs rahatsız edici bir şekilde gerildi ve bana endişelerimi hatırlattı.

"Bunu söyleyip duruyorsun."

"Çünkü bu doğru."

"O zaman bana şu anda aklında ne olduğunu söyle, ne için endişeleniyorsun?"

"Dürüstçe mi?"

Başını salladı ve beni sıktı. "Evet."

"Peki. Mantıklı gelmeyebilir ama iyi ya da kötü, şu anda aklımdaki bir numaralı şey Christine St. Claire değil ve Duane hakkında ne yapacağım da değil. Benimle kalıp kalmayacağın ya da Chicago'ya geri dönüp dönmeyeceğin."

Shelly'nin gözleri büyüdü ve bana sanki Yunanca konuşmuşum gibi baktı. "Ne?"

"Sen beni sevmiyor olabilirsin, ama ben seni seviyorum-" "Beau-"

"-ve senin kalıp kalmayacağını bilmem gerekiyor. Uzun vadede bu işte birlikte miyiz yoksa kuzeye, ailene daha yakın bir yere mi taşınmayı planlıyorsun? Ve eğer durum buysa, ben de seninle gelmek istiyorum. Seni kaybetmeyi düşünemiyorum. Başka bir şeye odaklanamam. Sen neredeyse, ben de orada olmak istiyorum."

"Oh Beau. Sana söz veriyorum, senin olduğun yerde ben de *olmalıyım*." Gözleri tekrar buğulandı ve konuştuğunda sesi titriyordu. "Sen benim için kesinlikle hayati önem taşıyorsun. Seninle olmak istiyorum."

senin için hayati önem taşıyor. Seninle ilgilenmek istiyorum, izin ver seninle ilgileneyim. Sabah ilk aklıma gelen ve uyumadan önceki son düşüncem sensin. Ve söz veriyorum-"

Dudaklarını dudaklarımla durdurdum, onu kendime doğru bastırdım, bu anı, bu sözü somut bir şeyle mühürlemek istedim. Sözünü aldım. Sözünü tutacaktım. Ben bir önceliktim ve bundan daha fazla söze ihtiyacım yoktu.

Shelly parmak uçlarına kalktı, bana benim ona sarıldığım kadar sıkı sarıldı ve endişelerim - onun gidişiyle ilgili barındırdığım korkular - sonunda tam bir nefes alabilene kadar azaldı, hafifledi.

İsteksizce çenemi eğdim, alınlarımızı birbirine bastırdım ve gözlerimi kapattım. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Benimle kalmak istediğin için."

"Her zaman." Elleri yüzüme geldi ve çenemi kavradı, sesi yumuşaktı. Nazik parmakları sakalımın arasından geçti. Gözlerimi açtım ve onunkilerle buluştum, bu kadın için çok minnettardım. Dürüstlüğü ve gücü için.

Bırakın en sevgi dolu ben olayım.

Bu sözlerin ne anlama geldiğini daha iyi anladım. Onlar bir ayın, bir duaydı.

Şimdi olduğu gibi her zaman benim sevgime ihtiyaç duysun ve ben de ona her zaman bu kadar özgürce, kayıtsız ve koşulsuz bir şekilde sevgimi sunabileyim.

Shelly birkaç saniye beni düşündü, sonra başını kaldırdı.

"Beni en kötü halimle gördün ve yine de seviyorsun. Bana da aynı şansını ver. Bana kim olduğunu göster ve benimle kalacağına güven.

karanlık kısımlar olsa bile. Ama aynı zamanda, bana güvenin onlar yüzünden."

BENİM HİKÂYEM UZUN BİR HİKÂYEYDİ.

Annemin beni kulüp pikniklerinde Christine St. Claire'den uzak durmam konusunda uyarmasına kadar gelmiştim ki Shelly beni odasına çekti ve yatağa uzandık.

Ona babamı detaylı bir şekilde anlattım ve bizi gerçek ve mecazi anlamda incittiği tüm yolları anlattım. Duane'i sırf babamızın sandalyesine oturduğu için iki gün boyunca kulübeye nasıl kilitlediğini. Onu bulduğumda, teselli edilemez bir haldeydi ve haftalarca gözünün önünden ayrılmama izin vermedi. Ondan sonra bir yıl boyunca birlikte yattık.

"Annenin onu terk etmediğine inanamıyorum."

"Sonunda terk etti. Tabii bunu yapması için Darrell'ın Billy'yi hastaneye yatırması gerekti."

"Onu daha önce terk etmeliydi." Shelly'nin sesi kızgındı.

"Açıkçası onu suçlamıyorum. Annesi öldükten sonra biz çocuklarla birlikte tek başınaydı. Darrell'la evlendiğinde, on altı yaşında hamileydi, uzun bir süre kasabadaki insanlardan uzak kaldı, dışlandı. Hepimiz öyleydik. Ve kulüp onun hem korktuğu hem de ihtiyaç duyduğu bir şeydi. İyi insanlar değiller ama kendilerine iyi bakıyorlar. Bakıcıya ihtiyacı olduğunda, hastalandığında, arabası bozulduğunda birileri gelirdi. Haklıydı demiyorum, hatalıydı da demiyorum. Sadece anladığımı söylüyorum."

"Sanırım bu mantıklı."

"Darrell'in özelliği, insanlara iyi bir adam olduğunu düşündürmekte usta olması. Ondan nefret ediyorum, gerçekten. Ama onun ne olduğunu görüyorum ve neden kaldığını anlıyorum. O aslında hepimiz gibi. Jethro gibi eğlence düşkünü. Billy kadar yakışıklı. Cletus kadar zeki. Ashley gibi duygulu ya da öyle görünüyor. Duane gibi pervasız. Hepsi de Roscoe kadar iyi niyetli olma iddiasında."

"Peki ya sen?"

"Benim kadar çekici." Kendimi küçümseyen bir gülümsemeyle ona baktım.

"Tüm kardeşlerinle tanışmadım ama kulağa ölümcül geliyor." Alt dudağımı dişlerimin arasından çektim.

"Öyle."

Sonunda, hikâye devam ettikçe, kendimi kelimelerden ayırmak zorunda kaldım, başka insanlardan bahsediyormuşuz gibi davrandım.

Yine de hikâyemi anlatırken bir şeyin farkına vardım. Bu parçalar incinmiş ve en kötüsü değildi ve ANILAR hakkında Darrell'in bana yaptıklarını.

Canımı en çok acıtan şey, annemi, kız kardeşimi ve erkek kardeşlerimi incittiği tüm yolları hatırlamaktı.

Arada bir, "Bunu duymak istediğine emin misin?" diye soruyordum.

Shelly başını sallar ve "Devam et." derdi.

Ona bir yıl önce olanları anlattım, Wraith'lerin nasıl bizden doğrama dükkanlarını devralmamızı istediklerini. Duane, Cletus, Jethro ve benim Iron Wraith'lerin kulübünü nasıl bastığımızı. Razor'ın ikizimi nasıl işaretlemek üzere olduğunu ve Christine'in bunu engellemek için hiçbir şey yapmadığını.

Ama Claire McClure babasını bir silahla şaşırtarak durdurmuştu. Dokunulmadan kaçmamızın sebebi oydu. Ve şimdi o benim kız kardeşimdi.

"Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Pek değil." Şakaklarımı ovuşturdum, ağrıyorlardı. "O ve Jethro iyi arkadaşlar ama. O yüzden hep buralardaydı sanırım. Aslında, bu Cumartesi düğünde olacak."

"Onunla tanışmak isterim."

"Bu düğüne geleceğın anlamına mı geliyor?"

Eli gömleğimin eteğinin altına kaydđ. "Evet. Resepsiyona gelmeye karar verdim."

Omuzlarını sıktım. "Güzel. Bana bir dans ayır."

"Bütün danslarım senindir."

Kulağa hoş geliyordu.

"Ah, bilemiyorum. Duane ile dans etmelisin. O hızlı şeylerde daha iyidir. Ben daha çok yavaş dans ederim."

Parmak uçları karnımın üzerinde bir ileri bir geri gitti. "Duane'e söyleyecek misin?"

Başımı salladım, tavana baktım ve derin bir nefes aldım. "Bilmiyorum."

Shelly hiçbir şey söylemedi, sadece bana dokunmaya devam etti. Konuştuğumuz konuya rağmen, güçlü ve becerikli elleri beni tahrik ediyordu - muhtemelen neler yapabileceklerini bildiğım için - bileğini yakaladım ve parmak eklemlerini dudaklarıma götürdüm.

Sessiz kaldığında, "Bana tavsiye vermeyecek misin?" diye sordum.

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Seni dinlemek ve aletlerini tutmak için buradayım." Son cümlemin bir ima olduğunu umuyordum. "O aleti değil."

Lanet olsun.

"Ne demek istiyorsun o zaman? Aletlerimi tutmak mı?"

"Bana fikirler ver, senaryoları gözden geçir. Duane'e gerçeği söylersen en kötü senaryo ne olur?"

"O ..."

Bunu düşünmek zorundaydım. Duane sessiz ve istikrarlıydı ama Bethany'nin öz annesi olmadığını öğrenmenin onu çok etkileyeceğini biliyordum.

"Neden endişeleniyorsun?" "Çok zorlanacak."

"Sence bu haberi atlatabilecek mi? Eninde sonunda?" "Evet. Ama benim işim onu korumak."

"İşiniz onu gerçeklerden korumak mı?"

"Gerçek, acı vermekten başka bir amaca hizmet etmiyorsa, evet."

"Amaca hizmet etmediğini nereden biliyorsun? Eğer ona gerçeği söylersen, bir kız kardeş kazanır."

Beni orada yakaladı.

"Ona söylemezsen en kötü senaryo ne olur?" "O bulmak dışarı Her neyse. ve olmak kızgın at Ben için değil

ona gerçeği söylemek. Jess'le kaçacak ve benimle bir daha asla konuşmayacak." Bu sözleri söylerken bile korktuğumun gerçekleşme ihtimalinin son derece düşük olduğunu fark ettim.

"Bir dakika, Christine neden sadece sana söyledi? Neden ikinize de söylemedi?"

"Hiçbir fikrim yok, bir şey istiyor ve onu alabilecek kişinin ben olduğumu düşünüyor."

Shelly sessizdi ama neredeyse düşündüğünü duyabiliyordum.

Aniden, "Jess'in babası polis memuru değil mi?" diye sordu.

"O şerif."

"Belki de şerifin bilmesini istemediği için Duane'e syolememiştir?"

"Ne hakkında? Duane ve benim onun olduğumuzu mu?"

"Hayır. Senden bir şey istediğini söyledin. Belki de şerifin o şeyin ne olduğunu bilmesini istemediği için Duane'e değil de sadece sana söylemiştir."

"Huh."

Shelly'nin teorisinde haklılık payı vardı.

Ondan sonra ikimiz de uzun bir süre sessiz kaldık. Çok geçmeden Ivan ve Laika ortaya çıktılar ve yatağın kenarında m ı z m ı z l a n d ı l a r .

"Dışarı çıkmaları gerekiyor." Shelly kendini göğsümden kaldırdı, sesi çakıllı çıkıyordu. "Benim de tuvalete gitmem gerek."

Pencereden dışarı baktım. Güneş saatler önce batmıştı. Her zamanki yıldız rtmz dolunay yüzünden biraz azalmıştı.

*Yıldızlar bizim için karşılık
veremeyeceğimiz bir tutkuyla yansa nasıl
olurdu? "O da neydi?"*

Shelly'nin sorusuna göz kırptım. Yatağın yanında durmuş, üzerine bir kazak çekiyordu.

"Pardon?"

"Az önce ne dedin sen? Yıldızlar hakkında mı?"

"Ah," diye başımı salladım, "yüksek sesle konuştuğumu fark etmemiştim."

"Neydi o?"

"Sadece okuduğum bir
şiir." "şiir mi
okuyorsun?"

Yüzündeki ifadeye kıkırdamak zorunda kaldım, hem şaşırmış hem de memnun olmuş gibiydi.

Ayağa kalkarak kollarımı ve sırtımı gerdim, ona sııttım. "Fazla umutlanma. Sadece geçen hafta sonu oldu. Annemin kitaplarından birine baktım ve bir sayfa buldum."

"Şiir neydi?"

"Ah, 'Daha Sevecen Olan' gibi bir şey."

"Şiir okumayı denedim. Ama bana hiç iyi gelmedi. Sanki kendimi üzmeden işleyemiyordum."

"En son ne zaman denedin?"

"Yıllar önce, üniversitedeyken."

Ayakkabılarımı aramak için yatağın etrafında yürüdüm. "Kitabı getirmemi ister misin? Tekrar deneyebiliriz."

Botlarını giyerken bakışları düşünceli bir hal aldı. "Evet, isterim. Bunu çok isterim. Teşekkür ederim."

"Hayır, teşekkür ederim." "Ne için?"

Bitti ile benim Ayakkabılar, I döndü için yüz Onu. "Dinlediğin için." *Bana öncelik verdiğin için.*

"Her zaman. Ciddiyim, her zaman." Kurnazca başını salladı. gözler düşürmek için benim göğüs için a yendi, sonra geribenimkine. "Kal."

"Kalacağım." Sııttım ve yavaşça ona doğru ilerledim. "Ama önce duş alabilirim."

"I olabilir katılmak Sen." O uçlu onu Kafa geri olarak Yaklaştım.

"Bu durumda," ellerimi beline koyup onu kendime çektim ve boynunu öptüm, "kesinlikle önce duş alacağım."

SHELLY duşta seksi çok sevdiğini **KEŞFETTİ**. Bu yüzden o gece sıcak ve buharlı olduktan sonra, ertesi sabah koşusundan sonra her şeyi tekrar yapmak için beni uyandırdı.

Suyun teninde bıraktığı his mi, yoksa vücutlarımızın kaygan ve ıslak bir şekilde birbirimizin üzerinde kayma hissi mi bilmiyorum. Açıkçası umurumda da değildi. Duvara yaslanırken bir bacağına omzuma atması ve benim onu yemem; meme uçlarına tutunmuş damlacıkları görmek için yukarı bakmam, göğüslerinin arasından, karnının ve kalçalarının üzerinden aşağı yuvarlanması; boşalmadan önce ve boşalırken çıkardığı sesler, sanki akan suyun sesiyle eşleştiğinde bunları çıkarmakta daha özgür hissediyordu - Shelly kirlenirken temizlenmeyi çok eğlenceli hale getirdi.

Ama bana bir de morluk yaptı.

Duştan çıkıp kurulanıncaya kadar fark etmemiştim. İlk içgüdüm kızgınlıktı -bunu bana verdiği için değil, böyle bir şey olduğu ve bunu açıklamak zorunda kalabileceğim için- ama sonra hoşuma gittiğine karar verdim.

"Bu gece benim evimde uyumak zorundayım." O çayını içerken ve ben de bir fincan kahveyi yudumlarken haberi verdim. "Ama işten sonra biraz uğrayabilirim. Bu haftanın geri kalanı çılgınca geçecek. Perşembe günü Jethro'nun bekârlığa veda partisi, Cuma günü prova ve Cumartesi günü de düğün var."

"Tamam." Başını salladı ve sonra ekledi, "Seni özleyeceğim."
Bu ona bir öpücük ve gülümseme kazandırdı. "Ben de seni özleyeceğim.

Biliyorsun , hoş gelebilirsin bu hafta istediğin zaman gelebilirsin."

Oto tamirhanesi arşamba gününden itibaren -yarın- kapalı olacak ve Pazartesi gününe kadar da açılmayacaktı. Tek başına olmasından endişe etmiyordum ama benim evime de gelebileceğini bilmesini istiyordum.

"İzin günlerimi heykeller üzerinde çalışmak ve yeni bir komisyonun taslağını çıkarmak için kullanıyorum." Bakışları yüzümde gezindi. "Cletus'la bizim hakkımızda konuştu mu?"

İçimi çekerek başımı salladım. "Hayır. Ama konuşmalıyım."

"Orada olmamı ister misin? Ona söylediğinde?"

"Hayır. Buna gerek yok. Dediğim gibi, Jennifer'la kendi yolunu çizmeye alışıyor. Onu halletmem gerekecek."

Evet, Cletus'a körlüğü konusunda meydan okumamın zamanı gelmişti. Ayrıca, Cletus'u yaptığı hatalarla yüzleşmeye zorlamanın eğlenceli olacağına dair bir şüphem vardı.

"Bence ... eğer bu doğruysa
Kafa sayısı kadar zihin varsa,
kalp sayısı kadar da sevgi vardır."

- Leo Tolstoy, *Anna Karenina*

Beau

Cletus ve Jennifer **HAKKINDAKİ KONUŞMA** hiç de eğlenceli değildi.

Uzun lafın kısası, Salı gecesi geç saatlerde eve geldiğimde Cletus, Büyükanne Oliver'ın eski sandalyesinde oturuyordu ve üzerinde sigara ceketini vardı. Kardeşim sigara içmezdi ama ne zaman sigara ceketini giyse çok sinir bozucu olurdu. Doğal olarak ondan uzak durmaya çalıştım.

Sanki son zamanlarda Shelly ile aramızda neler olup bittiğini başından beri biliyormuş gibi üstünlük taslayan bir şeyler söyledi.

birkaç ay -ki öyle yapmadı- ve sonra onun onayını almışım gibi davrandım.

Bu yüzden ona döndüm ve bu at kışına aklımın bir parçasını vermeye hazırlandım. Ona kendi işine bakması ve Jennifer Sylvester ile arasını düzeltmesi gerektiğini söyleyecektim.

İşte o zaman perde kalktı ve bok gösterisi başladı.

Jennifer Sylvester aniden geldi, korkmuş görünüyordu. Billy olaya dahil oldu. Cletus aklını kaybetti. Tam bir felaketti.

Ancak, bu başka bir gün için başka bir hikaye ve kesinlikle bir roman gibi okunabilir.

Neyse ki Roscoe Çarşamba gecesi geç saatlerde ortaya çıktığında her şey normal çılgınlık seviyesine inmişti.

Ama sonra Cletus Perşembe günü bir aile toplantısı düzenledi. Sürpriz bir şekilde, Drew orada değildi. Bizimle kan bağı yoktu ama öyle de olabilirdi. Ama ben onun yokluğunu sorgulayamadan Roscoe kahve hakkında şikayet etmeye başladı. Yüksek sesle.

Bu ona orada bulunan herkesin sinirli bakışlarını kazandırdı. En küçük kardeşimi severdim, ama o en kötü türden bir hipster'dı, önemli olmayan şeyler hakkında çok fazla fikri vardı.

Kırmızı şarap gibi. Ve kahve gibi. Ve Fransızca kelimelerin Fransızca telaffuzu gibi. Beni yanlış anlamayın, Fransızlara karşı bir şeyim yok. Onları çok severim.

Ama Roscoe'nun bazen konuşma şekli, fakir bir çocuk olmasına rağmen kakası kokmuyormuş gibi davranıyordu.

Tennessee'nin taşrasında, bir dolandırıcı ile bir kütüphanecinin en küçük oğlu.

Her zaman istediğini almaya alışmış. Belki de onu çok şımarttık.

Sonunda Cletus, Roscoe'nun şikâyetleri üzerine sesini yükseltti.

"Mükemmel kahvem için övgülere rağmen, hepinizle tartışmam gereken ciddi bir konu var."

"Duyalım bakalım." Kız kardeşim fincanından büyük bir yudum aldı, Roscoe'ya sert bir bakış attıktan sonra dudaklarını yaladı. "Vay, vay, bu çok güzel bir kahve."

En küçük kardeşimiz gözlerini devirdi ama hiçbir şey söylemedi.

Bu arada Cletus koltuktan kalktı ve sanki bir sahnede duruyormuş gibi şömineye doğru yürüdü. "Hepinize söyleyeceğim iki şey var. Birincisi teorik bir durum ve tavsiyelerinize ihtiyacım var. Hepimizin oy kullanmasını istiyorum."

Sol tarafımda duran Duane, Cletus'un isteği karşısında homurdandı. "Teorik bir durum için oylama yapmamızı mı istiyorsun?"

"Bu doğru."

Billy gazetesini bir kenara bırakıp konuşurken ikizim ve ben bakışlarımızı değiştirdik. "Pekâlâ. Nedir bu teorik durum?"

Cletus boğazını temizledi ve biraz gergin olduğunu hissettim. "Diyelim ki, teorik olarak, şerifin ofisinden belirli bir motosiklet kulübünün üyelerini suçlayan kanıtlar çalışıyorum ve bu kanıtları stratejik yerlere yerleştiriyorum."

Kahretsin.

Nabzım hızlandı ve duvardan bir adım uzaklaşarak kaskatı kesildim. Belki de buydu. Belki de Christine St. Claire'in peşinde olduğu şey buydu.

"Bu ne anlama geliyor?" Sesimi eşit tutmaya çalışarak sordum. "Bunu neden yaptınız?"

"Çünkü RICO suçlaması için en az iki haraç alma eylemi gerekir," diye cevap verdi Cletus, sanki kendisine güvelerin çiftleşme alışkanlıkları sorulmuş gibi.

Bu arada, bir keresinde ona güvelerin çiftleşme alışkanlıklarını sormuştum. Bu konuda her şeyi biliyordu.

Ama az önce patlattığı gerçek bombasına ve ağzı açık Winston'larla dolu odaya dönecek olursak.

"Aman Tanrım!" Ashley ağzını kapattı. "Ne yaptın sen?"

"RICO MU? Onları RICO suçlamasıyla mı alaşağı ediyorsun?" Billy kulaklarına inanamıyormuş gibi konuştu.

"Bu teorik senaryoda, çalınan kanıtlar, düşük rütbeli motosiklet kulübü üyelerinin elinde, şantaj faaliyetlerine ilişkin isim, yer ve olayları detaylandıran son derece iyi düzenlenmiş listelerle birlikte bulunacaktır. Bu listelerde yer alan tüm bilgiler tamamen doğrudur. Sadece, bilirsiniz, artık daha iyi organize edilmişlerdir."

"Onları sen kurdun." İkizim yanıma geldi. "Onların kaosunu sen düzenledin, değil mi? Daha iyi görünmelerine yardımcı oldun, böylece her üye organize suç kapsamına girecek."

"Bu onları yok eder. Bu Wraithleri tamamen yok eder. Onlarla ilişkili herkes aynı suçlamayla hapse girer." Roscoe kendini tutamamış gibi kıkırdadı ama hâlâ şaşkındı.

Sırıtarak Cletus'un ne kadar etkilendiğimi görmesine izin verdim. "Wraithler değil. Teorik bir motosiklet kulübü. Benden nefret etmediğin için çok mutluyum."

Cletus'un hakkını vermeliydim, ailemizdeki şeytani bir deha olarak ününü kesinlikle hak ediyordu.

Cletus bir ya da iki dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, sanki yaptığı açıklamanın tüm sonuçlarını düşünmemiz için bize zaman tanımak ister gibiydi.

Sonra bir kez el çırttı ve hepimize bir başlangıç verdi. "Öyleyse oylamaya geçelim."

"Ne oyu?" Duane kaşlarını çatarak bana baktı.

"Hepinizden bu planı uygulayıp uygulamayacağımı oylamanızı istiyorum. Her şey hazır. Tek yapmam gereken bir telefon görüşmesi yapmak. Bu size bağlı."

"Bize mi bağlı?" Şimdi kulaklarıma inanamıyordum. "Ne zamandan beri? Ne zamandan beri bize bağlı?"

"Aşık olduğundan ve her şeye burnunu sokmanın bir bedeli olduğunu fark ettiğinden beri." Bu açıklama Jethro'dan geldi. Kanepede oturmuş, yeğenlerim (diğer adıyla bebeği) için bir şeyler örüyordu.

En büyük ağabeyimin parmaklarına, gelecekteki çocuğu için ördüğü şapka, çorap ya da her neyse onun üzerinde nasıl bir özenle çalıştığına baktım. Jethro her zaman şimdiki gibi değildi. Bir zamanlar Wraith'lere kendini adamış bir acemiymi. Aptalca şeyler yapıyor, insanlara zarar veriyordu. Annemiz yıkılmıştı.

Ancak, kulağa ne kadar klişe gelse de, tövbe etmişti. Son beş yıl boyunca Jethro hepimizle arasını düzeltmeye, geçmişteki hatalarını telafi etmeye çalışmıştı. Çoğunlukla da başarılı oldu.

Onun kurtuluş hikayesinin *tüm* Wraith üyeleri için kurtuluşun mümkün olduğu anlamına geldiğini mi düşündüm? Ben

sonunda hatalarını anlayıp aynı şekilde tövbe edeceklerini mi düşünüyorsunuz?

Muhtemelen hayır.

Ne yazık ki *Christine St.*

Claire'in kefareti istediğine inanmıyorum.

Bu düşüncelerle o kadar meşguldüm ki konuşmanın bir kısmını kaçırmışım. Billy'nin çoktan oy kullandığını fark ettiğimde oda tekrar odak noktasına geldi. Cletus'un onları alaşağı etmesini istiyordu.

"Ben de evet diyorum." İkizim Billy'yle dertleşen bir bakış paylaştı. "Umarım hepsi cehennemde yanar."

Mideme bir rahatsızlık yumağı yerleşti, çünkü Duane tüm gerçekleri bilmeden oy veriyordu. Öz annesi etkilenecekti. Kesinlikle hapse girecek kişilerden biri olacaktı.

Belki Duane'in ilgisini hak etmiyordu ama Duane'in bilmeye hakkı vardı.

İçimi çektim, çünkü cevabım buradaydı. Ona ihtiyacı vardı. biliyordu ve ben de ona söylemek zorundaydım.

Bu nedenle oyumu kullanmak üzere bir adım öne çıktım. "Ben hayır diyorum. Bırakalım her şey kendiliğinden olsun diyorum. Eğer kanunun elinde onlara karşı kanıt varsa, bırakın kullansınlar. Hiçbirimizin bu işe bulaşmasını istemiyorum." Duane'e baktım, bakışlarını üzerimde buldum ve aceleyle sözümü bitirdim: "Bırakalım kendi yataklarını kendileri yapsınlar. Bunun bizimle hiçbir ilgisi yok."

Ve böylece, her birimiz oyumuzu kullandık -Billy, Duane ve Cletus hücum liderlik etmeye hazırды, Roscoe ve Ashley benimle birlikteydi- ta ki Jethro tek kişi kalana kadar.

"Jethro?" Cletus sordu. "Nasıl oy kullanacaksın?"

En büyük ağabeyimiz elindeki işten başını kaldırmadı.
"Çekimserim."

"Ne? Ne demek çekimserim?" Duane'in sesi kızgın geliyordu.

"Yani çekimserim. Oy vermeyeceğim."

Duane elini saçlarının arasından geçirdi, belli ki Jethro'ya kızgındı. "Nedenmiş o?"

"Çünkü karar verici oy benim." Jethro'nun sesi odada çınladı, öfkeyle keskindi. Örgüsünden başını kaldırdı ve ikizime ters ters baktı. Bir sonraki konuşmasını sıkılmış dişlerinin arasından yaptı. "Ve o orospu çocuklarından senden daha çok nefret ediyorum. Hepinizden daha fazla." Jethro dikkatini Billy'ye yöneltti. "Ama nefretin kararlarımaya yön vermesine izin vermeyeceğim. Eğer oy kullansaydım, hepsini yok etmek için oy kullanırdım. Bu yüzden oy kullanamam. Çünkü ben artık o kişi değilim."

Birkaç dakika gibi gelen bir süre boyunca kimse bir şey söylemedi ama eminim bundan daha kısa sürmüştür.

Sonunda Billy gözlerini Jethro'nun bakışlarından kaçırdı ve yerine oturdu. "Pekâlâ. Cevabını aldın, Cletus."

"Çıkmaz, kimsenin kazanmadığı anlamına gelir." Cletus ağzını yana çevirdi, kaşlarını konsantre olmuş gibi birbirine yaklaştırdı.

Biraz zaman kazanmam gerekiyordu, ben de ona "Olduğu yerde bırak. Mümkünse kanıtları olduğu yerde bırakın. O zaman ihtiyacın olursa, kaldıraca ihtiyacın olursa, elinde olur."

Jethro kıkırdadı, başını salladı, "Biliyor musun Beau. Göründüğünden çok daha fazla Cletus'a benziyorsun."

"Teşekkür ederim." Sırıttım. "Son olayların ışığında, bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"İkinci şey neydi?" Ashley Cletus'a baktı.

Cletus kız kardeşimize hafif bir şaşkınlık ifadesiyle baktı ve sonra aniden gözlerini kapadı. Yüzünde garip bir ifade belirdi, sanki karnı ağrıyormuş da kramp girecekmiş gibi bir hali vardı.

Ashley sırayla her birimize baktı ve tekrar sordu: "Cletus?"

Gözlerini açtı ama halıya sabitledi. "Darrell Winston'ın üçüncü bir ailesi vardı."

Ağzım açık kaldı ve damarlarımdan adrenalin fışkırdı. Biz Darrell'in ilk ailesiydik. Hepimiz Darrell'in yıllar önce - yanlışlıkla- Drew'un kız kardeşiyle evlendiğini ve onun ikinci ailesi olduğunu zaten biliyorduk. Ama çocukları olmamıştı ve kız kardeşi on beş yıl kadar önce trajik bir şekilde ölmüştü.

Ama üçüncü bir aile? *Cletus biliyor mu? Ben ve Duane hakkında?*

Zar zor duyabiliyordum, kulaklarımdaki keskin bir çınlama tüm sesleri sağır ediyordu.

Billy'ye baktım ve onu bana bakarken buldum. Bir şey, herhangi bir şey söylemek için ağzımı açtım ama başını hafifçe sallayarak sessiz olmamı söyledi.

Cletus boğazını temizledikten sonra ekledi: "Darrell'in bir oğlu daha varmış."

Kız kardeşim yumuşak, istemsiz bir üzüntü sesi çıkardı ama kimse tek kelime etmedi.

Bir milyon düşünce orman yangını gibi zihnimden geçti.

Christine ve Darrell'in başka bir çocuğu olabilir mi?

Birden Claire'e kız kardeşim olduğunu söylemek için sabırsızlanmaya başladım. Sabırsızlanıyordum. Onu tanımak, neye benzediğini, ortak noktalarımızı öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Shelly haklıydı. O kadarını söylememişti, benim için açıkça ifade etmemişti ama ben yanlış şeye odaklanmıştım. Ben bir anne kaybetmemiştim. Bethany hâlâ benim annemdi ve hep öyle kalacaktı.

Hiçbir şey kaybetmemiştik ama bir kız kardeş kazanmıştık. *Duane ve benim ikinci bir kız kardeşimiz vardı.*

"Adı Eric'ti ve öldü." Cletus'un sesi sertti, alışılmadık bir duygu yoğunluğu vardı.

Cletus devam ederken yükselen heyecanım yere çakıldı, "Kanserden öldü. İki yıl önce, o öldükten sonra öğrendim. Hepinizin bilmesi gerektiğini düşündüm."

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Yutkunmaya çalıştım ama yapamadım. Gözlerim haliya düştü ve asla tanıyamayacağım bir kardeşin kaybını özümseyerek bakakaldım.

Hepimiz öyle yaptık.

Sessizlik üzerimize çöktü, odadaki boşlukları doldurdu ve bizi kederimizde ayırdı.

Ama sonra, beklenmedik bir şekilde Duane yanımdan geçti. Doğruca Cletus'a doğru yürüdü ve onu sıkıca kucakladı. Sırada Jethro vardı, işini bir kenara bırakıp kollarını kardeşlerine doladı. Sonra Roscoe hareket etti, sonra da Ashley.

Billy ve ben kısa bir süre bakiştık. Bana küçük bir gülümseme verdi, başını hafifçe ailemize doğru eğdi, sanki "*Gir içeri*" der gibiydi. *Ait olduğun yer orası.*

Ben de öyle yaptım.

Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda zorluklara göğüs germiştik ama son on iki ayda işler

değişti. Annemin ölümü dışında, her şey daha iyiye doğru değişmişti. Ashley dönmüştü ve ailemiz büyüyordu. Bu geceden itibaren, hayatlarımız bizi fiziksel olarak ayırsa bile, daha yakındık.

Annemin eskiden söylediği bir şey aklıma geldi: *"Birlikte geçirilen zaman azaldıkça, daha da değerli hale gelir."*

Ben de aileme sarıldım. Onları kollarımla sardım ve benim oldukları için minnettar olmak için bir an ayırdım.

Bana verdiği anahtarları **KULLANARAK** Shelly'nin kulübesinin kapısını açtım ve içeri girerken mümkün olduğunca sessiz olmaya çalıştım.

Ne yazık ki Laika ve Ivan vahşi hayvanlar gibi hırlayıp havlayarak oturma odasına daldıklarında planlarım suya düşmüştü.

"Kahretsin." yüzümü buruşturdum, gelme kararımdan pişmanlık duydum.

Onu uyandırmak istememiştim ama onu özlemiştim. Salı gecesinden beri Shelly'yi ne görmüş ne de onunla konuşmuştum. şimdi Cuma sabahının erken saatleriydi ve onun yanında olmaya ne kadar çok ihtiyacım olduğu için kemiklerim ağrıyordu.

Benim geldiğimi gören köpekler hemen sessizleşti. Ama aynı zamanda bacaklarımın etrafında dans ediyor, ön kapıdan çıkmam için bana yeterli alan bırakmadan önce kulaklarını kaşımamı ve başımı okşamamı istiyorlardı.

"Beau?" Shelly'nin uykulu sesi bana doğru geliyordu. Sesi yatak odasındaymış gibi geliyordu.

"Evet. Özür dilerim," diye yüksek sesle fısıldadım. "Uyumaya devam et." "Buraya gel."

"Geliyorum. Sadece ayakkabılarımı çıkarmam gerekiyor." "Tamam."

Kapıyı arkamdan kilitleyerek kanepeye geçtim ve ayaklarımı uzatmadığım için şükrederek oturdum. Saat gece yarısını *çoktan geçmişti* ve Jethro'nun bekârlığa veda partisi sona ermişti.

Şükürler olsun.

Tanrı'ya.

Tanrı'ya

şükürler

olsun.

Uzun bir gün olmuştu.

Sabahki ifşaatlardan sonra kardeşlerimi ve Drew'i Dumanlı Dağlar'da bir çöpçü avına çıkardım. Güneş batmadan önce yirmi beş millik vahşi doğayı kat etmiş olmalıyız. Daha sonra kamp yapmak yerine -ki bu benim fikrimdi- Cletus eğlence konusunda ısrar etmişti.

Bu nedenle hepimizi Maryville'de bir depoya götüren (yarım saat sonra ayrılabilceğimize dair ciddi bir söz vererek) Cletus gösterisini yaptı.

Jethro depodan ayrıldıktan birkaç dakika sonra, "Cletus'u öldüreceğim," demişti. Bitkin görünüyordu. Ve yıpranmış. Ve sinirli.

En büyük kardeşime bir kaşımı kaldırdım ve gülmekten patlamamak için dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım.

"Tam arkadayım." Billy bunu gömleğindeki aptal ipleri toplarken ve pantolonundaki simlerin tozunu alırken söyledi.

Drew da gömleğindeki saçma ipleri topluyordu ama akıllıca davranarak sessiz kalmaya karar vermişti.

"Cletus'u öldürmene yardım edeceğim," diye homurdandı Billy, "eğer onu bulabilirsen."

Duane ve ben bakışlarımızı paylaştık. İkimiz de gülmek için gözlerimizi yere indirmek zorunda kaldık.

"Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum." Roscoe omuz silkti. "Ne olmuş yani? Erkek bir striptizciydi."

"Erkek striptizcilere karşı değilim, *Roscoe*. Ama başlangıçta bir striptizci istemiyordum ve kesinlikle George adında seksen beş yaşında bir striptizci istemiyordum."

"Onun emekli bir deniz komandosu olduğunu unutuyorsun. Ve bir baş belası gibi tavandan iple atladı." Roscoe'nun gözleri eğlenceyle parladı, ama yüzünü başka türlü düz tuttu.

"Bu gerçeklerin ikisini de unutmadım." Roscoe'ya ters ters bakarken Jethro'nun sesi donuktu.

"Hadi ama, Jethro." Omzunu ittim. "Sana kafa kilidi taktığı için kızgınsın."

"Bacaklarıyla," diye ekledi Drew iyi huylu bir şekilde.

Duane tekrar bana baktı ve sonra gözlerini bir kez daha yere dikti. Ama titreyen omuzları onu ele veriyordu.

"Ben gidiyorum." Jethro ellerini havaya kaldırdı ve arabasına doğru yürüdü. "Dört duş ve bir banyoya ihtiyacım var."

O anda hepimiz güldük -Drew, Roscoe, Duane ve ben. Billy bile gülümsedi.

Yorgun olmama ve altmış yıl sonra testislerimin ne hale gelebileceğini görmeme rağmen iyi bir gün geçirdiğime karar verdim.

Yine de bir şeyler eksikti.

Bu yüzden kardeşlerimi eve bıraktıktan sonra uyuyamadım. Dürtüye karşı savaşmamaya karar vererek hızla giyindim ve Shelly'nin evine gittim.

Ve işte buradaydım, onun oturma odasında ayakkabılarımı çıkarıyor ve boxerıma kadar soyunuyordum. Yanıma pijama almayı düşünmemiştim ve hâlâ onun odasında duran çantamı karıştırmak istemiyordum.

Olabildiğince sessiz bir şekilde yürüyerek odasına girdim. Onu görünce içimde bir şeyler duruldu - esrarengiz bir vahşilik, bir açlık.

Yatışmış bir halde yatağı tırmandım ve elimi omzundan koluna doğru uzatıp parmaklarımızı birbirine doladım.

"Beau," diye fısıldadı, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Shelly."

"Boxerını çıkar."

Sırıttım. "Boxer giydiğimi nereden biliyorsun?"

"Yatarken hep kıyafet giyiyorsun ve sonra ben onları çıkarmak zorunda kalıyorum. Sadece ... çıplak uyu." Bu son kısmı bir esnemenin ardından söyledi, dönüp elimi tuttu.

"Boxerımı çıkarmak için elime ihtiyacım var."

"Peki," diye inledi. "O zaman geri vermek zorundasın."

Uykulu Shelly'ye başımı sallayarak hızlıca boxerımı çıkardım ve yatağı geri kaydım, onun küçük kaşığına büyük kaşık oldum.

Ona sarılmayı sevmeme rağmen, keşke bana dönük olsaydı diye düşündüm. Benim kadını uyurken çok güzeldi. Belki bu beni sürünge yapıyordu ama uyurken bir fotoğrafını çekmek istiyordum.

Ama aynı zamanda kaşlarını çatmış, gülümseyen, gülen ve bana hançer gibi bakan bir fotoğrafını da istiyordum. Tıpkı şu an olduğu gibi tüm yüzlerinin bir resmini istedim, böylece bu yüzün spektrumuna ve arkasındaki karmaşık kadına nasıl aşık olduğumu hatırlayabilecektim.

Hafif dokunuşlarla **uyandım** -saçlarımda gezinen parmaklar ve yüzümde gezinen dudaklar- ve gülümsedim.

"Günaydın, Beau."

Gülümsemem büyüdü. "Günaydın, Shelly."

"Saçında neden sim var?"

Kaşlarımı çattım, çünkü bilmiyordum. Ama sonra hatırladım ve inledim. "Bilmek istemezsin."

"Bilmek istiyorum. Bilmek istemeseydim sormazdım."

Tek gözümü açtığımda onu üstümde gördüm. Üzerinde pijama vardı -ne yazık ki- ve gözleri meraktan kocaman açılmıştı. "Cletus bekârlığa veda partisinde Jethro'ya striptiz yapması için seksen küsur yaşında emekli bir deniz komandosunu tuttu."

kaşları kırıştı. "Ama parıltı nereden geldi?"

Kıkırdadım, çünkü seksen yaşında bir striptizci ya da onun bir deniz komandosu olmasıyla ilgili hiçbir şey onun asıl sorusunu yanıtlamadığım gerçeğini gölgeleyemezdi.

"Cletus ikimize de birer zarf verdi, sürpriz olduğunu söyledi ama zarfların içinden simli bombalar çıktı."

"Bunu neden yapsın ki?"

Gömleğinin eteğini kaldırdım, teninin ipeğini görmek istiyordum. "Çünkü o Cletus."

"Hmm . . ." Bana hızlı bir öpücük verdi. "Nasılsın?"

İki gözümü de açtım ve içimi çekerek elimi atletinin altından sırtına doğru kaydırđım. "Seni özlüyorum. Çok şey oldu."

"Ne oldu?"

"Duane hakkında bir karar verdim. Ona söyleyeceğim."

Yüz hatları yumuşadı, endişelendi. "Neye karar verdin?"

Ona Cletus ve Jenn'i ve bu durumun nasıl çözüldüğünü anlattım. Sonra da Cletus'un Wraithler üzerindeki etkisini, gerçek ortaya çıkarsa onu suçlayabilecek hiçbir şey söylemeden, elimden geldiğince anlattım. Sonra da ona ölen kardeşimizden bahsettim.

Nefesini içine çekti, göğsünü sıktı. "Bu korkunç bir haber."

"Duane'e söylemem gerektiğini fark etmemi sağladı. Bunu bilmeyi hak ediyor."

"Tamam, tamam. Sana nasıl destek olabileceğimi söyle." Çok ciddi, çok kararlı görünüyordu.

"Söyleyeceğim, teşekkür ederim. Planımız ona bugün söylemek." Dalgın bir şekilde belinin kıvrımlarını çizdim, pijamasının altından çekştirerek kalçasının pürüzsüz tenini ortaya çıkardım.

Bu habere şaşırmış gibi görünüyordu. "Neden bugün? Neden düğün sonrasına kadar beklemiyoruz?" "Sence beklemeli miyim?"

"Hayır, hiç de değil. Sadece neden bu kadar erken yapmak istediğini bilmek istedim."

"Çünkü Claire orada, düğünde olacak. Onu tuzağa düşürmek istemiyorum ama ..."

"Ona da söylemek istiyorsun."

"İstiyorum." Öne doğru eğildim ve boynuna yumuşak bir öpücük kondurdum. "Ve Duane önümüzdeki Perşembe gidiyor. Ne zaman döneceğini bilmiyor. Eğer bir an önce harekete geçmezsem, üçümüz de bu şansı kaçıracacağız."

Başını salladı, parmakları saçlarımda geziniyordu. "Bu mantıklı. Sadece ne yapabileceğimi söyle."

"Hâlâ geliyor musun?"

"Evet, geleceğimi söyledim." Parmak uçlarını sakalımın kenarlarında gezdirdi. "Bu hissi seviyorum. Hem kaşındırıcı hem de yumuşak."

Bu beni sırttırdı. "Düğüne gelmene ve sakalımı beğenmene sevindim."

"Bu muhteşem bir sakal. Her zaman sakalın olmalı, böylece her zaman ona dokunabilirim." Eğildi ve beni inceledi. "Hâlâ yorgun görünüyorsun. Koşuya çıkmak ister misin? Yoksa uyumak mı istersin?"

Dışarıdaki ışığa bakılırsa, her zamanki koşu saati olan sabah 6:00'dan çok daha geç olmuştu.

"Henüz koşuya çıkmadın mı?"

Başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Uyumaya karar verdim."

"Uyudun mu?"

"Hayır. Sen uyurken yanına uzandım, böylece sana dokunmaya devam edebildim."

"Ah. Anlıyorum." Kulağa hoş geliyordu.

"Kaçalım mı?"

Gecenin yarısında dışarıda olduğum ve striptizci kılığına girmiş yaşlı bir vatandaş tarafından saldırıya uğradığım için dinlenmenin benim için en iyisi olduğuna karar verdim. "Uyu."

"Tamam, o zaman ... duş?"

Sırtışıım genişledi. "Evet, lütfen."

Başını salladı, bana o neredeyse gülümsemelerinden birini verdi ve sonra ayağa kalkıp şifonyerine doğru ilerledi.

Giyinmesini izledim. Kıyafetlerini çıkarırken uzun bacaklarına ve gövdesine hayran kaldım, göğüsleri ortaya çıktıkça boynuma doğru ateş bastı, eğildiğinde nefesim kesildi. Kadın fiziksel olarak bir tanrıçaydı ve umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Tabii ki umursamıyordu.

Ona bakıp sadece kabuğunu görmek, şekliyle kör olmak çok kolay olurdu. Ama kusurları, mücadeleleri karşısında gösterdiği direnç, karakterinin gücü ve onuru, onu o yapan şeylerdi.

Benim için mükemmeldi ve onu sevdim çünkü onu *tanıyordum*. Ve onun dış görünüşünün ötesine geçip içindeki gerçek güzelliğe bakamayan diğer herkes için üzüldüm.

Bu yüzden, evet, egzersiz kıyafetlerini giyerken vücuduna hayran kaldım, döndüğünde onu nasıl boşaltacağımı düşündüm ve örtünürken teninin kaybının yasını tuttum. Odadan çıkana kadar onu izledim. Ama o gittiğinde, *onu* özledim.

Shelly'nin yastığını kaptım ve yanıma yuvarlandım.

Dün gece buraya geldiğim için kendime zihinsel bir beşlik çıkıyorum.

Şimdiye kadarki en iyi karardı.

Onun kokusuyla sarmalanmış bir halde tam uykuya dalmaya başlamıştım ki Shelly tekrar odaya daldı.

"Beau!" Sesi sert bir fısıltı gibiydi. "Beau!" "Evet, evet. Uyandım." Gözlerimi zorla açtım. "Beau. Quinn burada."

Sarsıldım, artık tamamen uyanıktım. "Ne?"

"Kardeşim. O burada. Janie ile birlikte. Ve Desmond'la." Birden ellerini ağzına kapattı, gözleri kocaman ve korkmuştu, sanki korkunç bir şey hatırlamış gibiydi.

"Hey, sorun ne?" Kalbim boğazımda, doğruldum. "Sen iyi misin?"

"Tüm bu cezalar çift numaralıydı."

"En cesur insanlar, korkak gibi görünmeyi umursamayanlardır."

- T.H. White, *Bir Zamanların ve Geleceğin Kralı*

Beau

Rahat bir nefes aldım ve onu kucakladım. Yüzündeki dehşet dolu ifade en kötüsünü düşünmemi sağladı.

Beni itti. "Sarılmak için vaktimiz yok. Quinn, Janie ve Desmond dışarıdalar ve-"

"Her seferinde bir şey." Ona daha sıkı sarıldım. "Sana nasıl yardımcı olabilirim? Korkularınızı bastırmanız gerektiğinde ne söylersiniz ya da ne yaparsınız?"

Başını salladı, vücudu kaskatı kesilmişti, ama sonra aceleyle okudu: "Bir insanın şiddete eğilimli olduğunu düşünmek, çünkü of the number of words in their sentences is

mantıksız. Bu mantıksız korkuyla yüzleşeceğim ve onu yeneceğim. Hareketlerimin kontrolü bende. Şiddet yanlısı değilim."

Onu kollarımda tuttum ve birlikte nefes aldık, vücudu yavaş yavaş gevşedi. Sonunda kolları bana dolandı ve yüzünü boynuma gömdü.

"Teşekkür ederim ve özür dilerim."

"Özre gerek yok." Şakağını öptüm. "Dürüst olmak gerekirse ben de kendimi biraz paniklemiş hissediyorum."

Eğildi, ellerini üzerimde tuttu ama çenesini geriye doğru eğdi. "Ne oldu? Neden?"

"Yalan söylemeyeceğim, Quinn beni biraz korkutuyor."

Shelly başını sallayarak gülümsedi. Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Aman Tanrım, seni seviyorum."

Şimdi kaskatı kesilmiştim.

Beni seviyor muydu?

Onu kollarından yakalayarak gözlerini görebilmek için nazikçe uzaklaştırdım. "Beni seviyor musun?"

"Evet." O dedi o Çabuk, gibi o oldu Birden beni sevdiğini hatırladı. "Seni seviyorum!"

"Bana söylemeyi unuttun mu?"

"Hayır. Unutmadım. Sen uyuyordun."

"Ben uyurken mi anladın?" "Evet."

"Dün gece mi?"

"Hayır." Kıpırdanarak elimden kurtuldu ve hızla omzunun üzerinden baktı.

"Shelly."

"Pazartesi gecesi, tamam mı?" Geri geri giderek kapıya doğru yöneldi. "Giyinmen gerek."

Şimdi ona kaşlarımı çatmıştım. "Bana söylemeyi unuttun."

"Sana söylemeyi unutmadım, söylememeyi unuttum." "Ne?"

Hiç mantıklı konuşmuyordu.

"Sana daha sonraya kadar söylememeye karar verdim. Bunu özel kılmak istedim, tamam mı?" Parmağını sallayarak beni işaret etti. "Giyin, dışarı çık, merhaba de."

Ve beni yatağında çırılçıplak, gülümsemekten başka bir şey yapmadan bırakarak odadan çıktı.

Tekrar.

"MERHABA, BEAU."

"Quinn." Bir kez başımı salladım ve yüzümü buruşturmadım, Quinn'in el sıkışması dostça bir merhabadan çok ince örtülü bir saldırganlığın mensesi gibiydi.

Özellikle etkilendim çünkü sağ eliyle kemiklerimi kırarken sol eliyle de küçük oğlunu tutuyordu. *Bu ciddi bir çoklu görev.*

"Merhaba, Beau." Quinn'in eşi Janie aramıza girdi, kocasını elimi bırakmaya zorladı. Bir elini omzuma koydu ve yanağıma bir öpücük kondurmak için beni öne çıkardı. Onun selamlaması çok daha dostçaydı.

Yine de kız kardeşinin yatak odasından yeni çıkmamıştım.

Ama sonra şöyle dedi: "Ortalama bir kadın her beş yılda bir boyunun ölçüsünde ruj kullanır. Ruj sürmüyorum çünkü bu sabah vaktim kalmadı ve bebek bezi çantamda hiç ruj yok ama d u d a k nemlendiricisi sürüyorum. Hiç yok

Dudak nemlendiricisi sürmekten resmi olarak korkmak ama öpüşmekten korkmaya filemafobi deniyor. Ve cherophobia da eğlence korkusudur."

Ashley'nin Janie Sullivan'ın biraz tuhaf olduğunu söylediğini hatırlayarak kibarca başımı salladım. Shelly'nin tuhaflığı değil, farklı bir tuhaflıktı bu, rastgele az bilinen gerçeklerden alıntı yapmaya başlardı. Çok kitap okuduğunu tahmin ediyordum.

"Bu parıltı da neyin nesi?" Quinn çenesini saçıma doğru kaldırdı, sesi düzdü.

"Cletus. Dün gece Jethro'nun bekârlığa veda partisinde bize sim bombası attı."

Quinn'in yüz hatları ifadesizdi ama "Kardeşin Cletus'u seviyorum" dedi.

"O kesinlikle başka bir şey." Dostça gülümsemem hiç değişmedi ama içten içe kaşlarımı çatıyordum. Yoğun bir şekilde kaşlarımı çatıyordum.

Bu adamın benden hoşlanmasını sağlamak için bir dağı yerinden oynatmam gerekecekti. *Öyle olsun.*

Shelly yatak odasından çıktıktan sonra Eşyalarımı toplayıp giyecek düzgün bir şeyler arıyordum. Elimde sadece kot pantolon ve tişört vardı, bu yüzden her ikisinden de en az yıpranmış olanları seçtim ve üzerime geçirdim. Sonra çoraplarımı giydim. Annem her zaman bir misafiri ayakkabıyla, aileyi çorapla, arkadaşları ise çıplak ayakla karşılamamız gerektiğini söylerdi.

Bunu neden söylediğini bilmiyorum ama aklımdan çıkmıyor.

Shelly hızla odaya girdi, dikkati önce Quinn'in kucağındaki bebeğe, sonra da baldızına kaydı. "Kahven bende. Mutfakta."

"Oh. Mutfakta mı içeyim?" Janie, Shelly'yi takip edecekmiş gibi ağırlığını kaydırdı.

Shelly ellerini ovuşturarak, "Buraya getirebilirim," diye teklif etti. "Özür dilerim, onu buraya getirmeliydim."

Janie bir adım öne çıkarak, "Gidip getirebilirim," diye teklif etti. "Hayır. Ben getiririm. Sen orada kal." O arkasını dönerken ben

"Çantalar, paltolar, içecekler, gün." diye mırıldandığını duyduğumu sandım. Çantalar, paltolar, içecekler, gün."

Dikkatimi Quinn'e verdiğimde, onun beni şüphe dolu bakışlarla izlediğini gördüm. "Kaç yaşındasın sen?"

Bir santim geri çekildim, ama sonra hemen toparlandım, ona en nazik omuz silkmeme ve dikkatini dağıtmaya yönelik bir cevap verdim. "Savaş sırasında doğdum."

"Hangi savaş?"

Shelly aceleyle odaya geri döndü. "İşte kahveniz." "Teşekkür ederim." Janie sıcak bir gülümsemeyle kabul etti. "Ben günde bir fincan içmeme izin verdim."

"Oh, o zaman onu içme." Kadın ilk yudumunu alırken Shelly fincanı Janie'nin elinden aldı. "Daisy'nin kahvesi kadar iyi değil. Oraya gitmeliyiz."

Shelly, Janie itiraz edemedi odadan dışarı fırladı. Kızıl saçlı kadın kocasına baktı ve ona sıkıntılı bir bakış attı.

"Gelmemiz için ısrar eden sendin," dedi, oğlunun sallanan kolundan kaçınmak için başını yana eğerek.

"Sürekli iptal ediyor." Janie sesini alçalttı. "Noel'de gelmesinin annenle baban için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

Quinn'in bakışları önce bana, sonra da başka bir yöne kaydı. "Asla gelmeyecek."

"Olabilir." Janie'nin bakışları da bana kaydı, sonra düşünceli bir şekilde daraldı. "Ne kadar zamandır siz iki

birlikte?"

"Sadece birkaç hafta." Ona rahat bir gülümseme verdim. "Sen de mi dükkânda çalışıyorsun?"

"Yarı sahibiyim."

"Ah, doğru ya." Janie'nin gülümsemesi yorgundu. "Desmond'un doğduğu Eylül ayında bizi ziyarete geldiğinde Ashley'den işleri ayarlamasını istedim. Sanırım Shelly'ye yardım etmesi için kardeşin Jethro'yu aradı."

"Ashley'nin neden Duane'e, bana ya da Cletus'a gelmek yerine Jethro'yu aradığını biliyor musun?"

"İlk başta Shelly'nin park hizmetlerinde işe girmesini sordum. Sanırım kız kardeşin Jethro'yu bu yüzden aradı. Ama sonra Jethro onun bir tamirci olduğunu fark etti ve Cletus'la tanışması için onu buraya getirdi."

Göz ucuyla gördüğüm bir hareket dikkatimi çekti. Desmond Quinn'in burnunu tutmuş ve yüzünden çekmeye çalışıyordu. İri adam daha sonra oğlunu arkaya yatırıp boynundan öptü ve bebeğin kıkırdamasına neden oldu.

Shelly tekrar ortaya çıktı ve herkesin bakışlarını üzerine çekti. Koşu kıyafetlerini çıkarmış, bir kot pantolon ve bir kazak giymişti ve bize beklenti dolu bir bakış atıyordu.

"Gidelim mi?"

"Nereye?" Quinn kız kardeşine bir kaşını kaldırarak sordu.

"Kahve ve krep için Daisy's Nut House'a."

"Oh." Janie önce kocasına, sonra tekrar Shelly'ye baktı.

"Yemek getirdik. Dışarı çıkmamıza gerek yok."

"Yemek mi getirdiniz?" Shelly'nin yüzü düştü.

"Evet. Haber vermeden geldiğimiz için, bunun mantıklı.
Biz getirdi İtalyan sığır eti gelen Al's
ve

Giavani'den sana krep getirdim." Janie bana özür dileyen bir gülümseme verdi. "Eminim bizimkilerden biraz paylaşabiliriz."

Quinn nefesinin altından yakalayamadığım bir şeyler homurdandı ama bu ona karısının sert bir bakışını kazandırdı.

"Sorun değil." Onu rahatlatmaya çalıştım. "Uzun süre kalamam. Jethro'nun düğünü için hazırlıklarımız var ve eve dönmem gerekiyor."

"Yemek pişirebilirdim. Yemek yapabilirim." Shelly bu haber karşısında keyifsiz görünüyordu.

"Janie bugün uçup sana sürpriz yapmamız gerektiğine karar verdi." Quinn'in sesi tamamen düzdü, bu da bana karısının üstten yaklaşımına katılmadığını gösteriyordu.

"Sürprizlerden hoşlanmadığını biliyorum ama üzgün değilim." Janie başını salladı, dudakları düz bir çizgi halindeydi. "Seni görmek istedim. Fazla uyuyamıyorum ve emzirme dönemi benim için oldukça sıkıntılı geçiyor, bu yüzden şu anda bencilce kararlar veriyor olabilirim."

Geldiklerinden beri ilk kez Quinn'in soğukkanlı görüntüsü bozuldu ve ağzının köşesi yukarı doğru çekildi.

Janie bana döndü. "Uykusuz bırakmanın Cenevre Sözleşmesi'ne göre bir işkence türü olup olmadığı konusunda bir fikir birliği yok. Ama öyle olsaydı, oğlumuz bundan suçlu olurdu."

Sonunda planladığımdan daha uzun süre kaldım. Shelly tuhaf davranıyordu ve onun için endişeleniyordum. Ne Quinn ne de Janie ona Desmond'u kucağına almayı teklif etmemişti ama onu birkaç kez bebeğe gizlenemez bir özlemle bakarken yakaladım.

Midemi ekşitiyordu.

Ancak bir fikrim vardı ve bu yüzden kaldım. Shelly bana haftalar önce erkek kardeşinin teşhisini bilmediğini ve dokunulmaktan hoşlanmamasının doğasını anlamadığını söylemişti. Muhtemelen dokunulmaktan hoşlanmadığını düşünüyordu.

Quinn'i bir dakikalığına yalnız bırakabilirsem, Shelly'nin dokunmayı başlatmakta nasıl zorluk çektiğini açıklayabileceğimi düşündüm, ama önce bebek ona dokunursa, o zaman onu tutabilirdi. Ya da önce Quinn ona dokunursa, kardeşini kucaklayabilecekti.

Fikrimi hayata geçirmek için bir fırsat arayıp durdum ama karşıma böyle bir fırsat çıkmadı. Bunun nedeni de her saniyenin gerginlik içinde geçmesiydi.

Quinn ve Shelly, Quinn ve ben, Quinn ve Janie arasındaki gerilim. Adam kızgındı, bunu görmek kolaydı. Ama bundan da öte, hüsrana uğramıştı.

Kız kardeşine yaklaştığında, kız kardeşi geri çekilirdi. Shelly'nin bunu kazara ona dokunmak istemediği için yaptığını biliyordum. Ya da Quinn onu tutarken Desmond'a dokunmak. Ama Shelly'nin geri çekilmesi sadece onun öfkesini artırıyordu.

Shelly ise Quinn'in ruh halini anlıyor gibiydi ve küçük tırnağını bileğine bastırıldığını fark ettim. Ve bu *beni* gerdi. Ayrıca, cesaretini toplamaya çalıştığını, önemli bir şey yapmak için kendini ikna etmeye çabaladığını hissettim.

Onun yanında olmak, aletlerini falan tutmak istedim ama ne yapacağımı şaşırmıştım. Bu yüzden kaldım ve elimden geldiğince ortamı yumuşatmaya çalıştım.

Janie neşeyle, "Desmond'la eve döndüğümde beri tıp bilimindeki atılımlarla ilgili pek çok belgesel izliyorum," dedi, Desmond kollarında uyuduğu için sesi daha yumuşaktı. "*The Many Adventures of Winnie the Pooh*'da Tigger'ı seslendiren Paul Winchell'in aynı zamanda yapay bir kalp icat ettiğini biliyor muydun?"

Şu anda mutfak masasında oturuyorduk. Shelly'nin kreplerini onunla paylaşmıştım ve Janie de İtalyan bifteğinden yemem için ısrar etmişti. Masanın etrafına baktığımda yemek yiyen tek kişinin ben olduğumu fark ettim.

"Ve ketçap 1800'lerde ilaç olarak satılıyordu." Janie bana küçük bir gülümseme verdi. "Sanırım düşünürseniz, kanamadan daha güvenli-"

Shelly tabağını itip elleriyle yüzünü kapatarak, "Sana bir şey söylemem gerek," diye ağzından kaçırdı.

Quinn önce karısına, sonra da kız kardeşine baktı. "Ne?"

"Sana korkunç bir şey yaptım." Shelly oturduğu yerde doğruldu ve gözlerini kardeşine çevirdi. "Anneme ve babama da."

"Sen neden bahsediyorsun?" Quinn yüzünü buruşturdu. "Bu sarılmakla mı ilgili?"

"Hayır. Des öldükten sonra cenazeye gitmedim. Chicago'daydım."

"Biliyorum." Omuz silkti, sanki her şey geçmişte kalmış ve orada bırakmak istiyormuş gibiydi. "Cenazedeydim."

"Evet. Oradaydın. Annem sana bağırdı ve Des'in ölümünden senin sorumlu olduğunu söyledi, hatırladın mı?"

Quinn'in gözleri önce bana, sonra tekrar kız kardeşine kaydı. "Bunu şimdi konuşmamız gerekiyor mu?"

"Evet, var. Çünkü bir anlık bir netlik yaşıyorum ve ne kadar süreceğini bilmiyorum." Çenesi sallanmaya başladı ama durdurdu.

"Ben gidiyorum." Onları biraz yalnız bırakmak için gitmek üzere ayağa kalktı.

Ama Shelly bana baktı ve gözlerinde kalmam için bana yalvardığını gördüm. "Bunu sen de duymalısın, böylece nasıl biri olduğumu anlarsın."

"*Nasıl* biri *olduğunu*," diye düzeltti Janie usulca. "Sen değiştin Shelly. Çok farklısın. İçeri girdiğimizde bana kahve ikram ettin ve çantamı aldın."

"Bunu söylemem gerekiyor." Gözlerini sıkıca kapattı ve başını hızla salladı. "Sana yalan söyledim Quinn. Cenazeden birkaç hafta sonra annem beni aradı ve seninle temasa geçmemi istedi. Onlara yardım etmemi istedi; özür dilemek istiyordu. Ben de ona senin onunla konuşmak istemediğini ve onu affedemeyeceğini söyledim."

Quinn irkilmiş gibi gözlerini kırptırdı. Şaşkınlık dolu bakışları hızla suçlama dolu bir bakışa dönüştü ve konuştuğunda sesi sert ve öfke doluydu.

"Bunu neden yaptın?"

Gözlerini tekrar açtı ve sert bir sesle onunkileri karşıladı. "Çünkü ben bir korkaktım. Bencil ve korkaktım. Cenazeden sonra, olanlardan sonra nihayet Chicago'ya taşındınız. Ve artık korkmuyordum. Sen benim için bir köprü, bir kaçış, hayatta kalmam için bir yol gibiydin. Annemle konuşursan Boston'a geri döneceğinden ve yalnız kalacağımdan endişeleniyordum."

"Yani bana yalan mı söyledin?" "Evet."

"Peki sen anneme yalan söyledin mi? Ve babama?"

"Evet." Gözleri cam gibiydi ama ağlamadı. "Bu bizi yıllarca ayırdı. *Yıllarca.*"

"Biliyorum."

"Benimle hiçbir şey yapmak istemediklerini düşündüm. Sanıyordum ki-" Kendini durdurdu, bakışları odaksızlaştı, sanki ailesinden uzakta geçirdiği yılları hatırlıyor gibiydi. Sanki aniden bir şeyin farkına varmış gibi, geniş bakışlarını tekrar kız kardeşine çevirdi. "Onlardan nefret ettiğimi mi düşünüyorlardı?"

"Evet, bu benim hatamdı. Ve özür dilerim."

"Üzgünsün." Kelimeleri onu boğarmış gibi söyledi.

"Çok özür dilerim." Kız gözlerini ondan ayırmıyor, öfkesini içine çekiyordu.

Birden ayağa kalktı, kız kardeşinden uzaklaştı ve buzdolabına doğru yürüdü. "Buna inanamıyorum."

Kıpırdamadan durdum, hareket etmezsem odada olduğumu, bu son derece kişisel aile anına tanıklık ettiğimi unutacağını umuyordum.

Masaya geri döndü, sesi ölümcül derecede sakinken gözleri parlıyordu. "Çok bencilsin. Hem de çok bencilsin."

"Biliyorum." Başını salladı, dudaklarını dişlerinin arasında yuvarladı. Kabul etti.

Bunun ortaya çıkışını izlemek zordu, belki de Dr. West'le korkularıyla yüzleşmesini izlemek kadar zordu. Quinn hiçbir sınırı aşmamıştı. Öfkesinde haklıydı. Ama hastalığının doğasını anlamadığı açıktı.

Ve ona söylemeyi planlamadığı da açıktı. En azından şimdilik. *Sanki Shelly onun gazabını, nefretini ve kovulmasını hak ettiğine inanıyor gibiydi.*

"Beni Chicago'da istedin ama şehirde kalmaya zahmet etmedin. Yıllarca haftada ancak bir kez kahvaltı ettik ve seni sadece o zaman gördüm. Hiç kalmadın. Sana ihtiyacım olduğunda, aileme ihtiyacım olduğunda hiç gelmedin. Kendi başımaydım. Ama sen beni Chicago'da istedin, *Boston*'da *değil*."

Sonra gözlerini indirdi ve gözleri masaya düştü. Yanına gitme, ona sarılma, bu acıyı ondan alma isteği dayanılmazdı. Ama bu acı benim değildi.

Bu onun buzdolabıydı.

"Yirmi dakika boyunca krep yedik ve sonra gitmek zorunda kaldın. En son ne zaman sarıldığımızı hatırlamıyorum. Beni neden Chicago'da istedin ki?"

"Seni sevdim" derken sesi yumuşak ve sessizdi. İstedim-"

"Hayır. İyi bir sebep değil. Sevdiğin birine böyle davranamazsın."

Gözlerini kapattı ve tekrar başını salladı. "Hayır, yapmazsın. Ben hatalıydım. Çıkarıcı ve hatalıydım. Keşke geri dönebilseydim ve daha iyi olabilseydim; senin için, annem ve babam için.

-Ama yapamam." Çenesini kaldırarak gözlerini açtı ve ağabeyinin bakışlarıyla karşılaştı. "Beni affedememeni anlıyorum, ama ben-"

"Oh hayır. Hayır, hayır, hayır. Seni affedeceğim." Bunu bir tehdit gibi söyledi. "Bu kadar kolay kurtulamazsın."

"Aşk için balık tutarken, kalbinizle yem atın, beyninizle değil."

- Mark Twain, *Not Defteri*

Beau

Kardeşini incelerken gözlerini birbirine **dikti**. "Beni affediyor musun?"

"Henüz değil. Bir süre daha kızgın olacağım. Gerçekten ama gerçekten kızgın."

Janie bunun üzerine başını salladı, sanki Quinn'in gerçekten ama gerçekten kızgın olmasının ne anlama geldiğine zihinsel olarak hazırlanıyordu. Hem Quinn'in hem de Shelly'nin duyguları için gözle görülür endişe gösterileri dışında, onun kızgın olması konusunda çok endişeli görünmüyordu.

Öfkesini ondan çıkaracakmış gibi korkmuş ya da telaşlanmış görünmüyordu.

Eğer babam olsaydı, annem hepimizi saklardı.

Ama Quinn'i

değil. Quinn değil.

Quinn iyi bir adamdı, kızgın olmasına rağmen bunu görmek artık çok kolaydı. Aslında bu an, bir insanın karakteri hakkında kızginken çok şey söyleyebileceğimi fark etmemi sağladı. Quinn'in karakteri çok ciddi, çekingen ve onurluydu.

"Ve bunu benim için telafi edeceksin." Kız kardeşini işaret etti, gözleri biraz vahşiydi. "Şükran Günü'ne geleceksin. Ve Noel'e. Yılbaşına kadar bizimle kalacaksın ve hediyeleri değiş tokuş edeceğiz, yani alışverişe gitmen gerekecek." Hemen ekledi, "İnternette alışveriş yok. Bir mağazaya gitmek zorundasın."

Shelly yüzünü buruşturdu, çenesini salladı ve gülümsedi. "Quinn-"

"Annem ve babam Noel'de orada olacaklar, o yüzden az önce bana anlattıklarını onlara da anlatmaya hazır ol."

Şimdi yüzü tamamen buruşmuştu ama başını salladı. "Tamam. Tamam, anlatacağım."

Her şeyi yeniden yapmak zorunda kalacağı düşüncesiyle kalbim onun için acıyordu. Ama sonunda, buna değecekti. Sonunda daha güçlü olacak ve ailesini yeniden bir araya getirecekti.

"Ben de Desmond'un bir portresini istiyorum," diye ekledi Janie, ağabeyi ve kız kardeşi arasında bakışarak. Onlar da sessizce ona bakınca, Quinn'e, "Hazır talepte bulunuyorken, bir portresini yapmasını da isteyelim diye düşündüm. Değil mi?"

Quinn, ağzından çıkan kelimelere inanamıyormuş gibi Janie'ye baktı.

Ama sonra Janie Quinn'i işaret etti ve parmaklarını şıklattı. "Hayır. Biz bir aile portresi istiyoruz. Güzel bir tane. O kübist saçmalıklardan değil."

Teğet geçmesine sıırtmamak için dudaklarımı bir çizgi halinde bastırmak zorunda kaldım.

Bu arada, Shelly'nin gözler parladı ile suçluluk duygusu olarak kardeşini izledi. Kardeşine işkence etmek için başka yollar bulmaya çalışıyormuş gibi ona ters ters bakmaya devam etti.

Birdenbire, "Ve senin Desmond'un vaftiz annesi olmanı istiyoruz," dedi.

Kadın kaskatı kesildi, dudakları şokla aralandı. "Ben-"

"Bunu yapacaksın."

Shelly yutkunmakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu ve gözleri -korkuyla irileşmiş- benimkilere geldi. *Yardım et*, dediler. *Yardım edin lütfen.*

Boğazımı temizledim, bakışlarım Shelly'den benimkilere kaydı.

Quinn'den Janie'ye, oradan da Shelly'ye.

"Bir fikrim var," dedim Shelly'ye, ona küçük, cesaretlendirici bir gülümseme vererek.

Sonra Janie'ye döndüm. "Desmond'ı tutabilir miyim lütfen?"

Janie birden kaşlarını çattı, gözleri tehlikeli yarıklar halinde kısıldı. "Onu uyandırma."

Beklediğim gibi bir onay değildi ama yine de kabul ettim.

"Bebeklerle aram iyidir. Beni severler." Elimi uyuyan başının altından geçirdim ve ön kolumla bebeğin vücudunu destekledim. Sonra ufaklığı göğsüme doğru çektim. Kahretsin, çok tatlıydı.

Ayağa kalkarak, beni dehşetle izleyen Shelly'nin oturduğu yere doğru yürürken hafifçe sallandım.

"Hayır. Hayır. Bu kötü bir fikir. Lütfen, lütfen Beau. Hayır." Benden uzaklaştı, bakışları vahşileşiyordu.

"Şşşt," diye susturdum onu ve teyzesinin sesindeki gerginlikle kıpırdanan bebeği. "Ayağa kalk, Shelly."

"Kalkamam." Başını salladı, çenesi yine sallanıyordu. "Yapamayacağımı biliyorsun."

Quinn bize doğru bir adım attı. "Ne yapıyorsun?"

Onu duymazdan geldim ve gözlerimi ondan ayırmadım, sesim alçak ve yatıştırıcıydı. "Güven bana, sadece ayağa kalk." *Beni seviyorsun. Güven bana.*

Derin bir nefes alarak, sertçe ayağa kalktı, ısırarak Alt dudağını ısıırıyor ve ihanet bekliyormuş gibi beni izliyordu.

"Elini uzat lütfen."

Tereddüt etti, benden Desmond'a baktı ama sonra elini uzattı.

Bebeğin minik yumruğunu aldım, işaret parmağımı içine soktum, sonra küçük elini Shelly'ninkine yerleştirdim.

Nefesini içine çekti, gözleri önce benimkilere sonra da yeğenine kaydı, yüz hatları anlayışla yumuşadı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı, gözleri yaşlarla dolmuştu. Yanaklarına dökülmeden önce onları yakalayamadı.

"Parmağını tutmasını söyle."

Öyle yaptı, çok nazıkçe. Tüm dikkatini kollarımdaki küçük adama vermişken, parmağını onun avucunun içine kaydırды.

Desmond'ın elinin onunkini hiç bırakmadığından emin olarak, ağırlığını önce ön koluma, sonra da onun eline verdim. Kesik kesik bir nefes aldı, koltuğuna geri otururken gözleri merakla dolup taşıyordu.

"Merhaba Desmond," diye fısıldadı gözyaşlarının arasından, uyuyan yüzüne kocaman gülümsedi, sonra küçük burnunu öptü. "Merhaba, ben senin teyzenim."

Bebek iç çekti, gerindi ve sonra yumruklarını çenesinin altına sıkıştırarak parmağını da yanına aldı. Ve şimdi Shelly'nin Yüzleri dosyama bir fotoğraf daha eklemek istedim. *Saygılar.*

Bir ara Quinn yanıma geldi, yüzündeki ifadeden ne düşüneceğini bilemediğini anladım; şaşkınlık ve endişe, mutlu bir hayretle savaşıyor gibiydi.

Sırıttım, koca adamın kafa karışıklığının tadını çıkarıyordum. "Merhaba, baba ayı. Görünüşe göre kendine bir vaftiz annesi bulmuşsun."

Janie de ayağa kalktı ve masanın etrafında bize doğru yürüdü.

Elini Quinn'in dirseğinin arasına sokarak, "Aslında ayılar en kötü babalardır. Yavrularını yerler. Ya da daha doğrusu, yavruları olabilecek ayı yavrularını yerler." Çenesini kaldırdı, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle kocasına baktı, bu bakış ağzından çıkan sözlerle tamamen çelişiyordu. "Bazı biyologlar bunu ayı nüfusunun büyüklüğünü düzenlemek için yaptıklarını düşünüyor. Diğerleri ise -dişiler karışık babalı yavrular doğurabildiğinden- erkeklerin yavruları öldürdüğünü, böylece bir dişinin geri geleceğini kızgınlık ve erkek

onu tekrar hamile bırakmak. Bilirsiniz, genlerini daha iyi aktarabilmek için."

Quinn karısını duymuyor gibiydi. Ya da duyduysa bile, onun sert gerçekleri onu korkutmuyordu. Kelime oyunu yaptım.

"Hayvanlar alemindeki en iyi babalar kızıl tilkilerdir." Janie gözlerini benimkilere dikerek bana gülümsedi.

"Kızıl tilkiler, ha?" Memelilerin çocuk yetiştirme alışkanlıklarıyla ilgili gerçeklerden daha fazlasını anlatmaya çalıştığım hissine kapıldım.

"Bu doğru." Sırtışı genişledi ve anlamlı bir kaşını kaldırdı. "Kızıl tilkiler en iyi ebeveynlerdir. Ve en iyi eşler."

Prova Cades Cove'daki Oliver Şapeli'nde yapılacaktı. Bin sekiz yüzlü yıllarda inşa edilmiş, milli parkın bir parçası olan ve dışarıdaki etkinlikler için hiç kullanılmayan rustik bir binaydı. Ama bir film yıldızı olan Sienna ve Jethro

-Bir park bekçisi ve Oliver'ların soyundan gelen biri olarak, düğün için kullanabilmeleri için birkaç torpil yapabildiler.

Belirlenen saatten beş dakika önce geldim ve diğer kardeşlerimle birlikte sağdıç olarak yerimi aldım. Tüm çile yaklaşık bir buçuk saat sürdü ve çoğunlukla sadece etrafta dikildik. Tam bir Katolik ayini olurdu, bir piskopos ya da kardinal ya da kale gibi bir şey ağır işlerin yarısını yapardı. Diğer yarısını da Peder Seymour yapacaktı.

Her iki dini de içeren iyi bir uzlaşma gibi görünüyordu. Ancak lojistik olarak, her iki dinin de eşit gösteri süresine sahip olması için tüm pürüzleri gidermek biraz zaman aldı.

İşimiz büyük ölçüde bittiğinde ve Sienna'nın annesi nikâh memurlarıyla son ayrıntıları konuşurken, Jethro Drew, Billy, Duane, Roscoe ve benim toplandığımız yere doğru ilerledi. Cletus'un karşısında bir daire oluşturmuş, ona pis pis bakıyorduk.

"Hâlâ kızgınız, değil mi?" Roscoe sordu.

"Öyleyiz," diye onayladı Jethro. Sonra bana dönerek çenesini kaldırdı. "Nerelerdeydin?"

"Neden sen bahsediyorsun ? Ben bunca zamandır buradaydım ."

"Ama sen bütün gün yoktun."

Ellerimi kalçalarımın götürdüm ve kardeşime baktım. "Evet, bunun için üzgünüm. Bir işim çıktı."

"Bunun tamirci bir hanımla bir ilgisi var mı?" Billy sordu. Ağzı sırtıtmıyordu ama sesi sırtıyordu.

"Evet." Elimi saçlarımın arasından geçirdim, yorgun olduğumu saklayamayacak kadar yorgundum. "Erkek kardeşi, karısı ve bebeği bu sabah beklenmedik bir şekilde kasabaya geldiler. Ben de oradaydım."

Drew bu haber karşısında neşelendi. "Quinn kasabada mı?"

"Evet." Gözlerimi Drew'a diktim, Quinn'i ne kadar iyi tanıdığını ve koca adamı kazanmama yardım edip edemeyeceğini merak ediyordum.

Shelly'yi ailesiyle bırakmıştım ve ben yola çıkmadan hemen önce her şey yolundaydı. Shelly ve Quinn onun yanına giderken Janie yerde Desmond'la karın zamanı yapıyordu.

Heykellere bakmak için Quonset kulübesine gittim. Ama iyiliğin zayıf olduğuna inanıyordum. Shelly hastalığının ayrıntılarını kardeşine açıklamaya hazır görünmüyordu.

Ama bu onun buzdolabıydı, o kadar.

"Yarın buralarda olacaklar mı?" Jethro, Drew ve bana baktı. "Düğüne gelmeliler."

"Sorabilirim."

"Hadi, ara onları şimdi." Jethro arka cebimi işaret etti. "Ashley'nin Janie'yi görmek istediğini biliyorum."

"Sabit hattını aramayı deneyebilirim. Shelly'nin cep telefonu yok ve Quinn'in numarasını da bilmiyorum."

"Shelly'nin cep telefonu yok mu?" Roscoe kollarını kavuşturdu. "Nasıl hayatta kalıyor?"

"Hava, yiyecek ve barınakla sanırım." Billy en küçük kardeşimize kuru bir bakış atarak Jethro'yu güldürdü.

"Quinn'in telefon numarası bende var. Sorabilirim." Drew cep telefonunu çıkardı ve arama yapmak için yarım dairemizden uzaklaştı.

Roscoe gözlerini devirerek, "Ne demek istediğimi biliyorsun," diye homurdandı.

Jethro ve Billy sırayla Roscoe'ya takılırken, Duane ve ben en küçük kardeşimizin yaptığı harcamaya baktık.

"Tam bir aptal." Duane sesini alçak tutuyordu, böylece sadece ben duyabiliyordum. "Bir keresinde, ikinci sınıftaydı herhalde, ona Teenage Mutant Ninja Turtles'ı bildiğimizi düşündürmüştük, hatırlıyor musun?"

Kıkırdadım. "Sonra Billy bizi Donatello ve Rafael gibi giydirmişti."

"Evet." İkimiz alt dudağını ısırды, bakışları odağını kaybetti, yüz hatlarında küçük bir gülümseme belirdi.

Profiline, gözlerindeki nostaljik ışıltıya bakarken kendime Christine hakkındaki gerçeğı ona gerçekten söylemek isteyip istemediğimi sordum. Çocukluğumuza dönüp baktığında bunun lekeli olduğunu mu düşünecekti? Bu anılar onun için anlamını yitirir miydi?

"Neden bana bakıyorsun?" Gözleri yana kaydı, kaşları kırıştı.

"Ah," diye başımı salladım. "Seninle konuşmam gerek." "Devam et o zaman, konuş."

Kilisenin etrafına bakındım. Sadece birkaçımız kalmıştık. Billy anahtarlarını çıkarmış, Sienna da Jethro'yu almaya gelmişti. Drew, Quinn'le konuşmasını bitirmiş ve Ashley ona yetiştığı sırada bana başıyla onay vermişti. Kolunu kız kardeşimin omuzlarına doladı ve çıkışa doğru yürüdüler.

"Roscoe'yu getirdin mi?" Duane'e sordum.

"Evet."

"Hey Drew," diye seslendim ve iri adamın dönmesine neden oldum. "Quinn evet dedi. Orada olacaklar."

"Oh, güzel. Roscoe'yu eve bırakabilir misin?" "Elbette." Drew Roscoe'ya işaret etti ve kardeşimiz

Mutlu bir şekilde Ashley'in diğer tarafındaki yerini aldı ve kolunu onun beline doladı.

Bir çift gözün üzerimde olduğunu hissederek döndüm ve Billy'nin bizi izlediğini gördüm. Başını sertçe salladı ama bakışları sempattikti.

"Yapmak zorundayım." Omuz silktim, çünkü başka ne yapabilirdim ki? Duane benimle Billy'nin arasına baktı.

"Ne yapmak zorundasın?"

"Sadece a dakika." I baktietrafında
benim ikiz Kapıya doğru.

Jethro ve Sienna'nın yanı sıra Drew, Ash ve Roscoe şapelden çıkınca sadece ben, Duane ve Billy kaldık.

"Neler oluyor?"

I döndü geri için Duane, ısı sürünme
yukarı benim boynumda, göğsümde kıymıklar vardı ve
başlamak için bir yol arıyordum.

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun? Çünkü işe yarıyor."

"Beau'nun bilmen gereken bir şeyi var ve bu berbat olacak.
Ama doğru." Billy yanıma geldi.

Duane kollarını kavuşturarak huzursuzca kıpırdandı. "Ne
oldu?"

Hasta mısın?"

"Hayır. Hasta
değilim." "O zaman
sadece söyle."

Kendimi destekleyerek alabildiğim kadar geniş bir nefes
aldım. "Wraithlerin birkaç hafta önce Shelly ve beni nasıl
kovaladıklarını biliyor musun?"

"Evet. Geçen Cuma da Cletus'un peşindeydiler."

Billy ve ben birbirimize baktık.

"Öyle mi?" Billy'nin ses tonu keskindi. "Ne için?"

"Sanırım Isaac Sylvester'a yumruk attı ve Piggly Wiggly'de
burnunu kırdı."

"Oh." Billy kaşlarını çatı düşünceli bir
şekilde. "O Muhtemelen hak etmiştir."

Billy'nin tüm Wraiths üyelerinin kırık burunları hak ettiğini
düşündüğünden bahsetmedim.

İçimden geldi.

Ama yapmadım.

"Şöyle bir şey var. Haftalar önce başıma gelenlerin Cletus
ve Isaac Sylvester ile hiçbir ilgisi yok. Sadece

Çünkü Christine St. Claire görüşmek istedi." Duane başını salladı. "Hatırlıyorum."

"O pusuya düşürüldü Ben Çarşamba sabah at Hank'in yeri." *Şimdi benim evim.*

"Balığa çıkmadan önce mi?" Duane tahmin etti.

"Evet. Ve bana söyledi ..." "Öyle mi?"

Duane'in alnı kırıştı.

Billy bir adım öne çıktı. "Ona bunu söyledi-"

"Hayır. Billy." Ağabeyime sert bir şekilde kaşlarımı çattım. "Bu benim buzdolabım. *Benim* yapmam gerek. Hepimiz için her şeyi sen yapamazsın. Bütün yükü omuzlamaya devam etme. Yoksa nasıl yapacağımızı asla öğrenemeyiz."

Billy bir santim geri çekildi, sanki onu şaşırtmışım gibi bana baktı. Ama aynı zamanda ağzını da kapattı.

Bakışlarımı tekrar Duane'e çevirerek, bunu söylemem gerektiğine karar verdim. Yara bandını yırtıp atmam ve söylemem gerekiyordu.

"Christine St. Claire bizim biyolojik annemiz. O ve Darrell'in bir ilişkisi vardı. Annemiz -gerçek annemiz- bizi evlat edinmiş. Billy evrakların nerede olduğunu biliyor ve bunu bir süredir biliyordu. Hepsi bu kadar."

Duane bana göz kırptı, daha çok göz kapaklarının şaşkın bir şekilde titremesine benziyordu, ağzı açık kalmıştı. "Ne?"

Cevap vermedim. Ağzımdan çıkan her kelimeyi duymuştu, sadece kabullenmek için bir dakikaya -ya da bir ömre- ihtiyacı vardı.

İkizim bir adım geri çekildi, dizleri arkasındaki banka çarptı. Oturdu, gözleri odaklanmamıştı, yüzü ellerine düşmüştü.

Ciğerlerimden çıkan ateş gibi hissettiren bir nefes verdim. Bekliyordum. Duane'in acı çekmesini izlemek berbattı.

Yutkunmaya çalıştım. Ama yapamadım.

"Başka kim biliyor?" Duane soruyu sorarken başını kaldırıp bakmadı.

Billy izin ister gibi bana baktı, ben de başımı salladım.

Duane'in yanına oturdu ve bu ve benzeri soruları yanıtlamaya başladı. Şu anda ikizimi dinlemek ve ona bakmak, haftalar önceki kendimi duymak ve görmek gibiydi. Onun neler yaşadığını biliyordum. Ben de onun yerindeydim.

Belki de serpintilerle uğraşmayı bitirmemiştim. Belki de asla bitiremeyecektim.

Yine de kendimi o kadar kötü hissetmiyordum. Ham ve boş. Ve bunun sebebi Shelly'ydi. En karanlık kısımda tökezlemiştim ama yalnız değildim. Yüküm sevdiğim kadın tarafından paylaşılmış ve nihayetinde hafifletilmişti.

"Ben kalbimi alacağım. Çünkü zeka insanı mutlu etmez ve mutluluk dünyadaki en iyi şeydir."

- L. Frank Baum, *Muhteşem Oz Büyücüsü*

Beau

ŞAŞIRTICI OLMAYAN bir **ŞEKİLDE**, **DUANE** sersemlemişti.

Ama onu daha iyi hissettiren, daha doğrusu odaklanmasını sağlayan tek nokta Claire McClure'un üvey kız kardeşimiz olmasıydı.

Billy kamyonetini eve geri götürdü ve Duane'den çıldırmadığına dair güvence aldıktan sonra yanımızdan ayrıldı. Sonra eve dönerken ikizimle Claire'e bu haberi nasıl vereceğimizi konuştuk.

"Düğünden önce bana söylediğine sevindim. Jess ve ben Perşembe günü ayrılıyoruz, bu konuşmak için tek şansımız olabilir.

için Claire, her ikisi de . Biz, içinde
kişi." O oldu sürtünme Alnı acıyormuş gibi.

"Ama keşke bana daha önce söyleseydin."

Temizleme benim Boğaz, I yeniden
ayarlandı benim eller üzerinde
direksiyon simidi. "Bana neden söyledi
bilmiyorum."

"Kim söyledi?"

"Christine St. Claire."

"Ah." Duane pencereden dışarı baktı. "Muhtemelen bir şey
istiyordur."

"Sana söylememi istemedi."

Esprisiz bir kahkaha attı. "O zaman kesinlikle bir şey istiyor."

Bunun üzerine başımı salladım.

"Fark eder mi?" Duane sordu. "Ne istediği önemli mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Perşembe günü ayrılıyorum. Tek başına olacaksın. İkimiz de
aynı fikirdeyiz: Sana gerçeği söyledi çünkü senden bir şey
istiyor. Yani demek istediğim, ne istediğinin ne önemi var?"

"Merak etmiyor musun?"

"Hayır." Duane'in tepkisi anında oldu. "Ve sen de
olmamalısın."

Bir süre sessizlik içinde yol aldık. Daha doğrusu, arabanın
içi sessizdi, ama ikimizin de kafamızın içinde gürültülerle
uğraştığımızdan emindim.

Duane telefonunu çıkardı, kilidini açtı ve yazmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Jess'e mesaj atıyorum. Benimle buluşmasını söylüyorum."

"Seni bir yere bırakmamı ister misin?"

"Ev iyi olur."

Onu görme arzusunu anlıyordum.

Başını dinlemek ve endişelerini gidermek için güvenli bir yere ihtiyaç duymasını anlıyordum.

Ve özellikle de bir kadının, özellikle de sevdiğin kadının yumuşak kollarının her şeyi nasıl daha iyi yaptığını anlıyordum.

Duane sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Shelly'den hoşlanıyorum," dedi.

"Ben de."

"Bence o senin için iyi."

Kardeşıme yan gözle baktım. "Ne demek istiyorsun?" "O ilginç bir türü. O . . . sert. Ama o değil."

Koltuğumda kayarak GTO'yu garaj yolumuza çevirdim. "Onunla ilgili basit bir şey yok, bu kesin."

Duane park edene kadar sessizdi. Ama motoru durdurur durdurmaz bana doğru döndü.

"Gerçekten bir şey kaybetmedik, değil mi? Kaybetmiş gibi görünsek de hiçbir şey kaybetmedik."

Ne demek istediğini anladığım için ona küçük bir gülümseme sundum. "Biyolojik anne olarak bir psikopat kazandık. Bunu göz ardı edemeyeceğimizi düşünüyorum."

Duane kıkırdadı ve sonra gözlerini kapattı, yüzü şapelde yaptığı gibi ellerinin arasına düştü. "Haklısın."

"Ne hakkında?"

"Ne istediğini öğrenmemiz gerek." Başını kaldırdı, gözleri sertleşmişti, "Ben gitmeden önce ikimiz onunla yüzleşmeliyiz."

"Gerek yok-"

"Evet. Yeşil Vadi'de bensiz olacaksın. Burada seni kollayan, insanların senden faydalanmasını engelleyen ben olmayacağım. Ben yanında olmasam bile seninle uğraşamayacağını görmesi gerek."

Kardeşıme alaycı bir sırıtış attım. "Bana göz kulak mı oldun?" "Evet, korudum. Ve her zaman da koruyacağım."

İnatçılığı karşısında başımı salladım. Duane'in hararetli iddiası duruma rağmen sırıtmama neden oldu ama ona karşı çıkamazdım. *Kendince, sanırım bana göz kulak oluyordu.*

"Peki ne yapacağız?" Derin bir nefes aldım. "Drill'i arayayım mı? Bir toplantı isteyeyim mi?"

"Evet. O zaman ona manipölasyonlarını nereye sokabileceğini söyleriz."

"Sanırım güneş ışığı olmayan bir yer?" Duane sırttı ama sonra "Bu çok boktan" dedi. "O kadar da kötü değil."

Omuz silktim.

"*En azından Razor bizim babamız değil*" demek istedim. Ama Duane'in bu sözleri ya da duyguyu takdir edeceğini sanmıyordum.

"Ve şimdi Claire var." Başını kaldırdı ve ön camdan dışarı baktı.

"Bu doğru." Eklemek için bana bakmasını bekledim, "Ve şimdi o bize sahip."

SHELLY, QUINN, JANIE, ve Desmond geldi at resepsiyon başladıktan yaklaşık yarım saat sonra. Ben hemen

onları durdurdu. Onu girişte gezinirken görür görmez, Cuma öğleden sonra yanından ayrıldığımdan beri Shelly'nin arkadaşlığına özlem duyduğumu fark ettim.

Acaba hayatımızın geri kalanında gittiğim her yere onun özlemine mi taşıyacaktım? Bu acıyı dindirmek için her zaman yanımda olduğu sürece o kadar da kötü olmazdı diye düşündüm.

Erkek kardeşlerimden ya da kız kardeşlerimden herhangi biri bizi birlikte gördüğünde şaşırdıysa bile bunu not etmediler.

Roscoe hariç.

Beni kenara çekmiş ve haklı olduğumu söylemişti; Shelly Sullivan muhtemelen otuz yaşın üzerinde dünyadaki en güzel kadındı.

Gözlerimi devirmiş ve onun aptal kışına sahip olan zavallı ruh için sessiz bir dua etmiştim. Buna ihtiyacı olacaktı.

Akşam yemeğinde Shelly'ye Duane ile olanları anlattım. O da bana kardeşiyle olan ziyaretinin nasıl gittiği konusunda bilgi verdi. Ben prova için ayrıldıktan sonra, Dr. West ile olan terapi randevusuna gitmişti. Eve döndüğünde Quinn, Desmond'la birlikte kanepede sızmış, Janie ve Shelly'yi konuşmaları için yalnız bırakmıştı.

"Eskisinden 'kesinlikle farklı' olduğumu söyledi." "Öyle mi?

Önceden nasıldın?"

"Pisliğin teki olduğumu söyledi."

Şaşkın bir kahkaha attım. "Bunu mu söyledi?"

"Evet. O çok dürüştür. Her zaman çok dürüst olmuştur.

Onun dürüstlüğü benim için bir ilham kaynağı

oldu." "Bir pislik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Ama bir pislik olmak istediğim için değil. Ona bir kukla olmanın n a s ı l bir şey olduğunu anlatmaya çalıştım.

Mantıksız korkuların kaprisleri, kendi beyniniz tarafından beyninizin yıkanması."

"Ne dedi?"

"Bunu anladığını söyledi. OKB'li olduğumu tahmin ettiğini, terapiye gittiğim ve iyileştiğim için mutlu olduğunu söyledi. Ama hâlâ bir pislikmişim," dedi Shelly fısıltıyla gülümseyerek, "ama artık değilim."

Yemekten sonra Shelly sözünü tuttu ve benimle dans etti. "Uptown Funk", "Don't Stop Believing" ve "Shut Up and Dance" şarkılarında hiç konuşmadan dans ettik. Ama grup "My Girl "ü çaldığında kulağına yaklaştım ve "Sana bir soru soracağım, çünkü merak ediyorum" dedim.

"Tamam. Ne istersen sor."

"Neden kardeşine gerçeği söylemiyorsun? Neden ona teşhisinden bahsetmiyorsun? Neden korkunun lojistiğini açıklamıyorsun? Başkalarına dokunamadığını ama bunun bir koli bandı çözümü olduğunu."

"Koli bandı çözümü mü?"

"Bilirsiniz, bir şeyi düzeltmek için zamanınız olana kadar onu düzeltmekten kaçınmanın bir yolu, geçici bir çözüm. Eğer ilk teması onun başlatması gerektiğini bilseydi, eminim sana sürekli sarılırdı."

"Bunu yapmasını istemiyorum." Başını salladı, gözle görülür bir şekilde sinirlenmişti. "Bu benim sorunum. Zaten ailemden çok fazla şey istedim. Kardeşimi duydun, kendilerini yeterince düğümlediler. Benim sağlıklı davranışlarıma uyum sağlamak için onların sağlıklı davranışlarını değiştirmelerine izin veremem."

"Burada şeytanın avukatlığını yapıyorsun ama bunu bana da yapıyorsun, değil mi? Sana ilk dokunan hep ben oluyorum, değil mi?"

Bir an beni düşündü. "Bu seni üzüyor mu?"

"Hiç de değil, özellikle de senin durumunu bildiğim için. Teşhisinizi biliyorum, sizin için öncelikli olduğumu biliyorum ve buzdolabınız üzerinde çalıştığınızı da biliyorum."

Shelly bana neredeyse gülümsedi, bakışları benimkileri arıyordu. "Sanırım, soruna cevap vermek gerekirse, aramızdaki şeyler farklı. Hayatım boyunca aileme yalan söyledim. Onları hayal kırıklığına uğratmaktan kaçınmaya çalıştım, davranışlarımı yalanlarla açıklamaya ya da en azından gizlemeye çalıştım. Ama sana hiç yalan söylemedim. Başından beri dürüst olmak için gerçekten çok çabaladım."

"Bazen acımasızca dürüst."

"Evet. Yalan söylemek yanlış. Yalan söylemeyi bıraktım. Artık bunu hiç yapamıyorum, çünkü benim için kaygan bir zemin. Beyaz yalanlar büyük yalanlara dönüşüyor ve ben böyle yaşamak istemiyorum. Ama sana karşı da dürüsttüm -bazen aşırı paylaşımlarda bulunuyordum- çünkü seni çok seviyordum. Karar verebilmen için gerçeği bilmen gerekiyordu."

"Seninle birlikte olmak isteyip istemediğime karar vermek mi?"

"Daha spesifik olarak, ihtiyacın olan şeyi sana verebilecek kapasitede olup olmadığımıza karar ver." Shelly'nin gülümsemesinde hüznün vardı. "Hayatımın geri kalanında OKB ile mücadele edeceğim. Çocuğum olur mu bilmiyorum ama-"

"Çocuk istiyor musun?"

"Evet. Kesinlikle. Ama yapmalı mıyım?"

O beni izlerken ben soruyu düşündüm, gözlerinin arkasında yeni bir yoğunluk vardı. "Bu soruyu Dr. West ile tartışmamız gerekiyor gibi görünüyor."

Hüzünlü gülümsemesi geri döndü. "Bu senin için sorun olur mu? Benimle kalırsan, geleceğimizle ilgili bu sorular her zaman terapistimi de içerecek mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, evet." İçtenlikle başımı salladım. "Dr. West'i seviyorum. Bir ilişki koçuna sahip olmak gibi. Ya da motorlarımızı serin ve iyi yağlanmış tutan iyi bir tamirci gibi."

Shelly'nin gülümsemesi daha az üzgün bir hal aldı. "Böyle hissetmene gerçekten sevindim, çünkü muhtemelen sonsuza kadar terapide olacağım."

"Bunu bir öncelik haline getirdiğin için seninle gurur duyuyorum." Dudaklarını öptüm, çok az, sadece alay etmek için.

Eğildiğimde başını bana doğru salladı. "Başka bir şey hakkında konuşalım. Dün çok yoğundu. Hadi eğlenceli bir şeyler konuşalım."

Sırıttım. "Oh. Biliyorum, bana nasıl aşık olduğundan bahsedelim."

Ayağıma basarak tökezledi, belli ki yeni konu seçimimi beklemiyordu.

"Yani haberleri saklamayı mı planlıyordun? Özel bir şey mi yapacaktın?"

Shelly burnundan nefes verdi ve omzumun ötesine baktı. "Evet."

"Bana her şeyi anlat."

"Üzerinde çalışmaya başladım bile." "Ne üzerinde?"

Gözleri tekrar benimkilere döndü. "Şaşırmak istemiyor musun?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Dişlerini yana kaydırarak beni inceledi. "Tamam. Sana arabanın bir kopyasını yapıyorum, içinde biz varken."

Açılan kaput, bir hoparlöre bağlı, kaputu açtığınızda devreye giren bir devre ile."

"Hoparlöre mi?"

"Evet. Whitney Houston'ın "I Will Always Love You" şarkısını söylüyor. Ama davulun vurduğu yerden başlıyor ve sonra nakaratı söylüyor."

"Şu Dolly Parton şarkısını mı diyorsun?"

Shelly neredeyse gücenmiş görünüyordu. "Hayır. Dolly Parton değil, Whitney Houston. *The Bodyguard*'dan mı? Bilirsin, BAM, *And I-I-e-e-I-I-e-e-I will a-a-al-l-l-l-lways love y-o-o-o-o-o-o-o- o-u!*"

Şarkı söylerken onu dinlemek ve izlemek beni çok etkiledi. çünkü Shelly'nin berbat bir şarkı söyleme sesi vardı. Gerçekten berbat. Köpeklerinin yanında olmaması iyi bir şeydi çünkü uluduğunu sanabilirlerdi.

Ama duygu yine de bir etki yarattı.

Birkaç bakış aldı. İkimiz de baktık. Ama sanki insanların ona baktığını görmüyormuş gibi onları görmezden geldi. Ve eğer bu onu rahatsız etmiyorsa, beni de rahatsız etmiyordu.

Durduğunda bana baktı, utanmamıştı ve düşüncelerimle ilgilendiği belliydi. "Yine de yapmalı mıyım?"

"Evet. Kesinlikle. Ama sadece şarkıyı söylersen."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Oh, evet. Başlığını her kaldırdığımda sesinin bana şarkı söylemesini istiyorum."

Gülümsedi ama sonra sanki aklına bir şey gelmiş gibi kaşları çatıldı. "Bu bir imaydı."

"Doğru."

Shelly sırtıttı. "İyi bir imaydı." "Teşekkür ederim. Ben onlarla doluyum."

"Ya da onunla doluyum." "Oh!"

Burn.

"Ne yaptığımı gördün mü?" Kendisiyle gurur duyuyor gibiydi. Gülümsemesi büyüyordu.

Gülerek başımı ona doğru salladım. Gülmüyordu ama koluma bir dokunuş hissettiğimde kocaman sırtıyordu. Quinn yanımda duruyordu, elleri cebindeydi. Ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez bana gülümseyerek bakıyordu.

Kabul ediyorum, dünyanın en küçük gülümsemesiydi. Muhtemelen *Guinness Rekörler Kitabı*'na girebilecek en küçük ağız kıvrımıydı. Ama oradaydı, çoğunlukla gözlerinin arkasındaydı ve beni şaşırttı.

"Hey Beau." Ses tonu soğuk ve ilgisiz değildi, bu da neredeyse arkadaşça olduğu anlamına geliyordu.

"Selam Quinn." Ona kocaman gözlerle baktım.

"Araya girebilir miyim?"

İçgüdüsel olarak başımı salladım. "Elbette." Shelly'nin sertleştiğini hissettiğimde düşüncesizliğime neredeyse pişman olacaktım. Ama hızlı düşünerek Quinn'in eline uzandım ve onu kız kardeşininkine yerleştirdim.

Shelly ona hastalığıyla ilgili gerçeği söylemeye hazır olmayabilirdi ama yolu küçük yollarla yumuşatmamın yanlış bir şey olmadığını düşündüm.

"Geri döneceğim." Uzaklaşırken Shelly'ye cesaretlendirmek için hızlı, gizli bir gülümseme verdim.

Endişeli görünüyordu ama korkmuş değildi. O da minnettar görünüyordu. Sonra bakışları ağabeyininkine kaydı ve

ona dünyanın en küçük ikinci gülümsemesini verdi. Bu da onunkini daha da büyüttü.

Orada durup birbirlerine gülümseyecekler miydi yoksa dans mı edeceklerdi bilmiyordum. Birlikte oldukları sürece hangisi olduğu önemli değildi.

Dönerek dans pistinden çıktım, iyi duygular beni odanın diğer ucundaki açık bara taşıdı. İçki almak için sıraya girer girmez Duane dirseğimde belirdi, boynundaki papyonu çekiştiriyordu.

"Bu Hank'in sana verdiği Rolex mi?" Kaşlarını çatarak bileğime dokundu.

Elmaslarla süslü som altın saatin kadrana baktım. İki yıl önce doğum günümde aldığımdan beri bu şeyi hiç takmamıştım. Düğünde takamayacaksam ne zaman takabilirdim ki diye düşündüm. Hiç kullanmadığınız şeylere sahip olmanın ne faydası vardı?

Ama şimdi süslü saat pişmanlığı yaşıyordum.

"Evet. İtiraf etmeliyim ki hatırladığımdan daha ağır. Dirseğimi her büküğümde ağırlık kaldırıyormuşum gibi hissediyorum." Keşke kordonunu deri bir kordonla değiştirseydim diye düşündüm.

Hiç istifini bozmadan homurdandı. "Onu, yani bandı eritip Shelly için bir şey yapmalısın. Altı ons ya da daha fazla olmalı. O kadar altınla onun için pek çok şey yapabilirsin."

Gözlerimi kardeşime diktim. Birkaç saniye boyunca ona baktım. Çünkü onun önerisi bana bir fikir vermişti. Ve o bir dahiydi.

Dahi.

"Duane." Elimi omzuna götürdüm. "Sen bir dahisin."

"Herkes öyle diyor," diye homurdandı dikkati dağılmış bir şekilde, kabul çadırını ararken.

"Sorun nedir?"

"Drill'e mesaj mı attın?" Bana sert bir bakış attı.

"Mesaj attım. Dün gece ona mesaj attım. Pazartesi günü Christine ile görüşmek istediğimi söyledim."

"Yanıt verdi mi?"

"Evet. Her şey ayarlandı. Pazartesi gecesi, Cooper's Field'da."

Christine'i tekrar görmek için sabırsızlanıyordum ve Duane'in kalan zamanını bu kadınla uğraşarak geçirecek olmasından nefret ediyordum ama onu yola getirmek iyi olacaktı. Her ne istiyorsa, yanlış ağaca havlıyordu.

"Güzel." Duane bir kez başını salladı ve dikkatini tekrar resepsiyona çevirdi. "Nerede o?" Sesi üzgün gelmiyordu. Endişeli ve heyecanlıydı ama üzgün değildi.

Claire'den bahsettiğini söylemesine gerek yoktu.

"Onu daha önce Sienna'yla konuşurken gördüm." Çenemi Jethro ve yeni baldızıma doğru kaldırdım. "Çok uzağa gitmiş olamaz."

İkimiz de resepsiyonu taramak için bir dakikamızı ayırdık ve bunu yaparken ben de birkaç saniye Shelly ve Quinn'i izlemekle yetindim. Artık gülümsemiyorlardı ama konuşuyorlardı, sanki ikisini de çok ilgilendiren bir konuyu tartışıyorlardı ve bu beni gülümsetti.

"İşte orada." Duane omzuma vurdu. "Cletus'la konuşuyor."

"Hadi onu yakalayalım." Ellerimi birbirine sürttüm.

"Aptal olma. Onu korkutmak istemiyorum."

Sırıttım ve Duane'in omzuna vurdum. "Onu korkutmak mı? Dalga mı geçiyorsun? Bu onu yıl yapacak. Bize bak. Bu anlaşmadan iki erkek kardeşi olacak, ikisi de yakışıklı şeytanlar. Ama . . . dışında." Düşünceli bir kaş çatma numarası yaptım, parmaklarım burnuma geldi.

"Ne var? Ne oldu? Sorun ne?"

"Sence yüzüm çarpık olsa da beni sevmeye devam edecek mi?"

Duane hiç eğlenmemiş gibi bir kaşını kaldırdı. "Kapa çeneni, aptal. Gidelim. Görünüşe göre gidiyor."

İkizim ileri atıldı, kalabalığın arasından ustalıkla geçerek Claire'e doğru ilerlerken Claire de kalabalığın arasından ustalıkla geçerek çıkışa doğru ilerliyordu. Ben de aynı hızla onu takip ettim, boğazımda ona zamanında ulaşamayabileceğimize dair bir endişe düğümü oluşmuştu. Bu kadar erken ayrılacağını tahmin etmemiştim.

Ama sonra Duane seslendi, "Claire! Bekle!" diye seslendi.

Döndü, adını duyduğundan emin değilmiş gibi gözleriyle çadırı taradı. Yaklaştığımızı fark ettiğinde, ağzının kenarı öyle bir kıvrıldı ki, bana cazibemi konuşturmaya hazırlanırkenki halimi hatırlattı.

"Merhaba çocuklar. N'aber?" Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Seninle konuşmamız gerek." Duane'in ses tonu her zamanki gibi sertti.

Bir adım öne çıkıp yarım gülümsemesine karşılık vererek mesajı yumuşatmaya çalıştım. "Gitmeden önce birkaç dakikanızı ayırmanızı rica ediyoruz."

"Uh," Claire'in dikkati omzumun üstündeki bir noktaya takıldı ve sonra Duane'e döndü. "Elbette. Sorun değil."

Görünüşü ve sesi neşeli olmaya zorluyor gibiydi.

Dikkatinin dağılmasının kaynağını aramak için arkama baktım ve Billy'nin birkaç metre ötede Daisy Payton'ın en büyük kızı Daniella ile konuştuğunu gördüm.

Hah. Birbirlerini tanıdıklarını unutmuşum.

"Özel olarak konuşabilir miyiz?" Duane'in sesi hâlâ olması gerekenden daha sertti. "Sanırım içeride kimse olmadığı için evi kullanabiliriz. Ya da araba evini kullanabiliriz?"

"At arabası evi kulağa hoş geliyor." Kendinden geçer gibi oldu, gülümsemesini daha samimi olacak şekilde yeniden başlattı. "Bu Jessica'yla mı ilgili?"

"Hayır." Duane onun eline uzandı ve sanırım bu onu biraz ürküttü ama yine de elini koluna götürmesine izin verdi. "Bu bizimle ilgili. Hepimizle ilgili."

"Öyle mi?" Şimdi tüm dikkatini ona vermiştik.

Duane'i izleyerek diğer elini tuttum ve koluma götürdüm, üçümüz çadırdan dışarı çıktık. "Claire, bazı iyi haberlerimiz ve bazı kötü haberlerimiz var."

"Yüce Tanrım, önce kötü haberi söyle."

"Ben de önce kötü haberi severim." Duane ona bir gülümseme verdi ya da kendi gülümseme versiyonunu. "Ortak bir noktamız var."

Claire burnunu Duane'e doğru kırıştırdı. "Neden bu kadar komik davranıyorsun? Borç para mı istiyorsunuz? Cüzdanımı getirmedi ama cebimde birkaç dolar var."

Çadırdan birkaç metre uzaklaőtık, kalabalıktan kurtulacak kadar uzaktaydık ama müziğin tamamen silikleőeceği kadar da uzakta değildik. "The Way You Look Tonight" yeni başlamıştı ve onu not ettim. Ayrıca "The Way You Look Tonight "ın

Gökyüzünün rengi ve Claire'in yanağındaki çil olamayacak kadar koyu olan nokta.

Bu benim kız kardeşim.

Boğazımdaki sıkışıklığa karşı yutkundum. "Borç para istemiyoruz."

Bana yan gözle baktı. "Arabamı alamazsınız."

Arabasını istemediğimizi söylemek için ağzımı açtım ama sonra yüksek sesle, "Kamyonetin olduğunu sanıyordum?" diye sordum.

"Vardı ama sattım. Daha iyi benzin harcamam gerekiyordu." Duane ve ben bakıştık.

"Şimdi ne kullanıyorsun?"

Duane ile soru sorma tekniği hakkında konuşmam gerekiyordu. Adam ciddi bir soruyu sorguya çekiyormuş gibi yapmadan soramıyordu.

"Bir Hyundai."

"Yılı kaç?" Başka bir talep.

"Sakin ol, Duane." Kardeşime bir bakış gönderdim.

Sanki hem eğlenmiş hem de kafası karışmış gibi aramızda bakıştı. "Yıl 1999."

"Olamaz," dedik ikimiz de hep bir ağızdan.

Ama kardeşimin sözünü erken model Hyundailer hakkında bir tirada başlamadan kestim. "Bunu biz hallederiz. Senin ihtiyacın olan bir Toyota."

"Toyota mı?" Duane alay etti. "Hayır. Mustang'i alacak."

Jessica'nın arabasını kastediyordu, sıfırdan inşa ettiği ve neredeyse Road Runner'ı kadar sevdiği arabasını.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Bakışlarını aramızda bölüştürerek bizi durdurdu. "Yeni bir arabaya ihtiyacım yok,

Ve kesinlikle bir Winston'ın bana ne yapacağımı söylemesine ihtiyacım yok. O yüzden neden hepiniz söylemek istediğiniz her şeyi söylemiyorsunuz? Eve dönmek için uzun bir yolum var ve bu ayakkabılarla ayaklarım ağrıyor."

Duane ve ben onun başının üzerinden üçüncü kez baktık ve sessiz konuşmamız şöyle devam etti:

Duane: *Ona sen mi söylemek istersin yoksa ben mi söyleyeyim?*

Ben: *Ben yapayım*

Duane: *Muhtemelen haklısın, sen bu tür konularda çok daha iyisin.*

Ben: *Teşekkürler, Duane.*

Duane: *Sorun değil, Beau.*

Dikkatimi tekrar Claire'e çevirerek ona sıcak bir gülümseme verdim.

Gözleri kısıldı. "Beni korkutuyorsun, Beau."

"Korkmana gerek yok." Sırıtişım genişledi ve yüz ifadesiyle kıkırdadım.

"Korkutucu değil," diye onayladı Duane. "Bu iyi bir şey."

"Tamam." Dudakları yana doğru büküldü. "Ne oldu?"

"Claire, işte önce kötü haber. Yıllarımızı kaybettik. Bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Uh ... tamam mı?"

"Şimdi de iyi haber." Derin bir nefes aldım ve bu anı hatırlayabilmek için bakışlarımın yüzünde gezinmesine izin verdim. "Annen-Christine-Darrell ile bir ilişki yaşadı."

"İyi haber bu mu?" Şimdi bana yan yan bakıyordu, sanki benden ne anlam çıkaracağını bilmiyormuş gibiydi.

Ses tonumu yumuşattım ve gözlerini ondan ayırmadım. "Bu iyi haber çünkü sen bizim kardeşimizsin."

İrkildi ve yüzündeki tüm renk soldu. "Ne?"

"Sen bizim kardeşimizsin."

Mutlu olmak yerine inanılmaz derecede sıkıntılı görünüyordu. "Bu bir şaka mı?"

Duane ve ben onun başının üzerinden endişeli bir bakış attık, sonra Duane bir elini onun omzuna koydu. "Bunu kabullenmek çok zor."

"Darrell benim babam mı?" Soru boğuk, yoğun keder ve biraz da dehşetle tizleşmişti.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," diye açıklamak için acele ettim. "Darrell *bizim* babamız. Christine bizim biyolojik annemiz. Senin baban- uh-Razor."

Geniş bakışları aramızda dolaştı, ağzı açık kaldı, sonunda gözlerini kapadı ve nefes verirken "Tanrı'ya şükür" dedi.

Bayılacak gibi görünüyordu, ben de kolumu beline doladım ve sarılmak için onu öne doğru çektim. "Hey. Hey, sorun yok. Bu iyi bir haber, değil mi?"

Claire başını salladı, parmakları kollarımı pazılarımdan kavradı. "Bana bir dakika verin. Özür dilerim, Darrell'in benim olduğunu söylediğinizi sanmıştım, yani hepinizle akrabayım ve ben-" Düşüncesini tamamlayamamış gibi başını salladı.

"Hayır. Sadece ikimiz." Duane ellerini pantolonunun ceplerine sokarak bana sert bir bakış fırlattı. "Ve umarız bunu zamanla iyi bir haber olarak görürsünüz."

Benden uzaklaştı, bakışları yine aramızda gidip geliyordu. Ama bu kez gözleri endişe ve keder yerine, şafak söktüren bir kavrayış ve merakla doluydu.

"Oh, oh evet!" Kocaman sırttı ve kahkahalar atarak beni bıraktı ve Duane'i kucakladı. "Buna inanamıyorum. Özümsemek için çok fazla şey var."

Sarıldıklarında Duane'in yüzündeki gerginlik kayboldu ve geri çekildiğinde Duane ona nadir görülen bir gülümseme verdi. "Jess ve ben ayrılmadan önce sana söylemek istedik."

Başını salladı, yüz ifadesi hâlâ bulanıktı, sanki ayak uydurmaya çalışıyordu. "Teşekkür ederim, evet. Teşekkür ederim. Biraz bunalmış durumdayım."

"Biz de öyleydik." Elini tekrar uzatıp koluna aldım ve onu bir kez daha at arabası evine doğru götürdüm. "Biraz daha kalabilir misin? Konuşacak vaktin var mı?"

"Tabii ki. Tabii ki biliyorum." İleriye doğru bakıyor, yüz hatlarında küçük bir kaş çatmayla kendisine rehberlik edilmesine izin veriyordu. "Buna inanamıyorum. Emin misiniz?"

"Henüz DNA testi yaptırmadık ama anneni biyolojik ebeveynimiz olarak gösteren evlat edinme belgemiz var. Düşünecek çok şey olduğunu biliyorum. Daha dün öğrendim." Duane pozisyonunu korudu ve diğer elini koluna götürdü, böylece üçümüz tekrar birbirimize bağlandık.

"Bu delilik. Yapamam, yani nasıl öğrendin? Ve -Başka kim biliyor ki?"

Elini okşayarak dikkatini tekrar bana çektim. "O konuya geleceğiz ama gelmeden önce arabanın durumunu tekrar konuşabilir miyiz?" Duane'e bakarak başıyla onayladı. "Ne tür bir araba istiyorsun? Oradan başlayalım."

Bakışları keskinleşti. "Sizin nasıl çalıştığınızı biliyorum. Bana araba vermeyeceksiniz."

"Çok aceleci olmayalım," diye uyardı Duane, ses tonu düşünceli ve bana kaçamak bir sırıtış gönderdi. "Gerçekten, elimizden bir tane alarak bize iyilik yapmış olursun."

SHELLY VE BEN geç saatlere kadar eve varamadık.

Üçümüz -Duane, Claire ve ben- araba evinde yaklaşık bir saat konuştuk. Dügün bitene kadar burada kalmayı kabul etmişti, böylece birbirimizle akraba olmanın ne anlama geldiğini tartışarak vakit geçirebilecektik.

Claire'i tanıyorduk, kendimizi bildik bileli hayatımızdaydı.

Bu yüzden onun kim olduğunu ve bizim kim olduğumuzu öğrenmek için yüz soruluk bir oyun oynamamıza gerek yoktu. Ama birbirimizin cep telefonu numaralarını aldığımızdan ve bir şeye ihtiyacı olduğunda bize ulaşabileceğinden emin olduk.

Ashley'nin bize annelik yapmayı sevdiğini biliyordu ama aynı abla rolüne bu kadar kolay girmesi inanılmazdı. Bazı açılardan bu beni çok şaşırttı.

Diğer açılardan ise, iki erkek kardeşimize ne kadar yakın olduğu düşünüldüğünde, bu çok mantıklıydı.

O ... o uyuyor.

Jethro ve Sienna gittikten ve kalabalık azalmaya başladıktan sonra Claire, Duane, Jess, Shelly ve ben Hank'in Bandit Gölü'ndeki malikanesine doğru yola çıktık. Garip ya da çok küçük olmayacak başka bir yer düşünemiyordum.

Kimse, Duane bile, anahtarlarımın olmasına şaşırmış görünmüyordu. Bu da mantıklıydı. Ne de olsa Hank ve ben çok iyi arkadaştık. Hank'in pervasızlığı -evi bana devretmesi- haberini şimdilik kendime saklamaya karar verdim.

Ev tam donanımlıydı. Claire bu gece kalmayı ve Pazar gününü bizimle geçirmeyi kabul etti. Jess ve Duane, Hank'in aldırmayacağı ya da fark etmeyeceği konusunda onları temin ettikten sonra diğer odalardan birini aldılar.

Ama Shelly'yi eve götürmeye karar verdim. Dağınıklıktan arınmış kendi alanını ve mavi sırtlı kitaplarını sevdiğini biliyordum. Ayrıca Oliver, Laika ve Ivan'ı da düşünmemiz gerekiyordu. Gecenin büyük bölümünde sessizdi ama Jess Chicago ve New York'taki sanat enstalasyonlarından söz ettiğinde düşüncelerini tartışmaya eklemekten çekinmedi.

Shelly'nin ilgileneceğini bildiği konuları seçtiği için Jess'e minnettardım. Jess ve Duane'in bu kadar erken ayrılacak olmaları gerçekten çok kötüydü.

Gece yarısından çok sonra Shelly'nin arabasına bindik. Eve yaptığımız kısa yolculuk sessiz geçmişti ve gözlerini kaçırdığını hissediyordum, sanki bir şeyi tartışıyor ya da bana bir soru sormak için cesaretini toplamaya çalışıyordu.

Motoru kapattığımda ve tek arkadaşımız sessiz gece ve birbirimiz olduğunda, ona döndüm ve usulca sordum, "Neler oluyor?"

Başını salladı, beni inceliyordu. Onun için bir gölgeden fazlası olamazdım, belki bir silüet, ama onu gördüm. Gözlerinin rengini, dudaklarını ya da elbisesini değil ama önemli olan şeyi gördüm.

"Ne oldu?" Uzandım, yüzünü avuçladım, başparmağımın ucuyla elmacık kemiğinde ve dudaklarında gezindim.

"Bırakma," diye fısıldadı, emniyet kemerini çözdü ve bana doğru döndü. Öne doğru eğildi, ağzımı arıyordu, hedefi biraz şaşmıştı. Elimi yanağında tutarak onu yönlendirdim ve o bana izin verdi, a burst of heat

Dudaklarımız buluşup çiftleşirken vücuduma yayılıyordu. Onunkiler yumuşaktı -çok yumuşak- ve benimkilerle dalga geçerken sıcaktı.

Shelly parmaklarını gömleğimin önünden geçirdi, pantolonuma geldiğinde onu çözdü. Öpüşürken ellerinin kemerimi çözdüğünü, fermuarımı açtığını, pantolonumun fermuarını açtığını hissettim.

Ağzımı başka yöne eğdim, yüzüne sorular sorarak baktım. "İçeri girmek istiyor musun?"

Başını salladı, ağzımı geri aldı, elini boxer'ımın içine soktu ve bana kendinden emin bir vuruş yaptı. Dudaklarına karşı hırıltılı bir nefes verdim. Beni tekrar okşadı.

"Kalçalarını kaldır."

Kaldırdım. Pantolonumu ve boxerımı kalçalarımın kadar itti, parmaklarıyla beni tekrar daire içine aldı.

"Shelly." Nefes nefese kalmıştım.

"Bana dokunmaya devam et." Başını çevirdi, başparmağını ağzına aldı ve beni yavaşça pompalarken diliyle ucunu döndürdü.

Sonra bıraktı ve her yerimde dokunuşunun kaybolduğunu hissettim. Yine de geri çekilmedi. Ağırlığını kaydırды, dizlerini koltuğa doğru çekti ve elbisesini yukarı kaldırdı. Bir sonraki anda kucağıma oturdu, vücudunu benimkine sürttü ve beni içeri yönlendirdi.

Lanet olsun. Bu asla eskimeyecek.

İkimiz de aceleyle nefes aldık, alnı benimkine geldi.

"Siktir, Shelly. Çok iyi."

"Mmm," diye mırıldandı, bu da beni gülümsetti.

Elim boynuna doğru kayarak omzunun etrafında kıvrıldı. Tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı. Sonra Shelly kalçalarını öylece eğdi, nazik bir işkence, zalim bir hoşgörü.

Hareket edemiyordum, istediğim gibi değil. Hızımızın kontrolü ondaydı ve görünüşe göre yavaş gitmek istiyordu. İleri geri yuvarlanması özel bir tür işkenceydi. Daha fazlasına, teninin daha fazlasına ihtiyacım vardı. Parmaklarımın arkasını göğsüne doğru takip ederek, parmak eklemlerimi sıkı meme ucunun üzerindeki kumaşa sürttüm.

Parmakları omuzlarımdan elbisesinin düğmelerine doğru kaydı, acı verici bir şekilde kasıtlı ritmini sürdürürken bile hareketleri sarsıntılı ve aceleliydi.

Ellerini tutup arkamdaki koltuk başlığına getirdim. Düğmelerini açmaya koyuldum, onun telaşsız hızıyla ben de açtım.

"Daha hızlı," diye talep etti.

Çenem kıpırdamadan durma, beni becermesine izin verme çabasına karşı sıkılmıştı.

Kontrolü ele almamak, onu sırt üstü yatırıp istediğim gibi, ihtiyacım olduğu gibi içine girmemek, cennetle cehennem arasında ipte yürümeye benziyordu. Bacaklarım yanıyordu. Omurgamın tabanı ağrıyordu.

"Lütfen." Daha sert indi, kalçaları sarsılıyordu.

Karnındaki düğmeyi henüz çözmüştüm ki, kumaşın kenarlarından tutup kabaca çekti. Sütyenini önden çözdü, yırtarak açtı, ellerimi yakaladı ve göğüslerine götürdü.

Nefesi kesildi, gözleri kapandı ve yüzü zevk ve ıstırap karışımıyla buruştu.

"Seni seviyorum." Bir nefeste itiraf etti, "Ben-"

Sözlerinin geri kalanını kendime engel olamayarak bir öpücükle yakaladım. Ve sonra, meme uçlarını çekiştirirken, boğazından keskin bir haz sesi çıktı. Onu da yakaladım, hepsini istiyordum.

Geliyordu. Sert bir şekilde. Vücudu eğildi, kısa tımakları ellerimi tuttuğu yere batıyordu. Her spazmı, her titremeyi hissettim ve boğazımın arkası, kontrolü ele alma ihtiyacıyla yandı.

"Beau," nefes nefese alını omzuma düştü, "Bu-"

Çılgınca bir hareketle onu kucağımdan yanımdaki bank koltuğuna kaldırdım, bacaklarından çekiştirerek uzanmasını sağladım ve bu sırada dantelli iç çamaşırını vücudundan sıyrarak genişçe açtım.

"Daha işimiz bitmedi." Üstüne tırmandım, bir dizim koltuğun üzerindeydi, diğer bacağım hiçbir şeye dayanmıyordu. Yüzümü göğüslerine gömdüm, yaladım, ısırdım ve her bir santimini tattım. Parmakları başımın arkasına sabitlendi ve sırtını dikleştirdi.

Arabanın içi artık sıcaktı. Sıcak ve bunaltıcı. Camlar buğulanmıştı. Kendimi konumlandırmaya çalışırken başımı arabanın tavanına vurdum.

Shelly güldü, sonra onu parmaklarken inledi, elimi uyluğunun iç kısmından aşağı kaydırarak dizinin etrafına takıldı.

"Bu bacağını

oynat."

"Nereye?"

"Herhangi bir

yere."

Konsantre olmuş gibi bir ifade takınarak bacağını göğsüne doğru katladı. "Nasıl yani?"

Dikkatlice öne doğru eğildim, onun içinde olmaktan duyduğum rahatlamayı dışa vurdum. Bana tatlı bir ses verdi, zevk ve umursamazlık dolu bir ses.

Sonunda, istediğim gibi, ihtiyacım olduğu gibi içine girerek, "Harika." diye cevap verdim.

Ayarladığım hızda yavaş bir şey yoktu, ama kasıtlıydı. Her itişimde yukarı doğru itildi ve kafasını çarpmamak için ellerini kapıya dayamak zorunda kaldı. Ya göğüsleri? Zıpladıkça ve beni kızdırdıkça inanılmazdı. Shelly'nin alt dudağını ısırma şekli

-İnlemeleri ve pantolonu bana aldırmadığını söylüyordu.

Ve keskin çılgılığı arabayı deldiğinde, alt dudağını ağzıma çektim, onunla birlikte boşalırken dilimde onun tadına ihtiyaç duydum, vücudumu onun üzerinde ve içinde kıvrırırken akılsızca homurdandım.

Yere yığılmadığımı, onu altımda ezmediğimi söylemek isterdim. Ama ezdim. Yanağım çıplak göğsüne bastırdı ve nefes almak, düşünmek, hareket etmek için mücadele ettim.

Ama yapamadım.

En azından bir süreliğine.

Saçlarımda gezinen, şakağımı ve çenemi okşayan parmakları sonunda beni o ana uyandırdı. Ve sonra kelimeleri uyandırdı.

"Seks yaptığımız zamanlar dışında hiç küfretmiyorsun. O zaman da çok küfrediyorsun."

Gözlerimi kırptım. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır. Sence badem sütü ve hindistan cevizi sütü karışımına geçmeli miyim?"

Sırıttım, onun bu rastlantısallığı karşısında başımı salladım - yapabildiğim kadarıyla - ve doğrulmak için hareket ettim.

"Yapma," dedi beni sıkıca tutarak,

"henüz değil." "Bacağın mı?"

"İyileşecek."

Kıkırdadım, beni bırakması için onu zorladım ve yukarı çıkarken iki göğsünü de öptüm. Bacağını düzeltmesine ve hareket ettirmesine yardım ettim, oturabilmesi için ona elimi uzattım ve sonra pantolonumu yeniden giydim. Gerçi düğmelerini iliklemeğe zahmet etmedim.

İzlemekle meşguldüm. Elbisesi hâlâ açıktı, sütyeni de öyle. Kalçalarını saran etek uzun bacaklarını ve kalçalarının tepesindeki kışkırtıcı saç üçgenini sergiliyordu. Yine de aldırmadı.

Arabada bir şeyler arıyordu, görünüşe göre soyunmuş halinden habersizdi. "Burada hiç peçete var mı?"

"Çok seksisin, Shelly Sullivan."

Gözleri yüzüme kaydı ve beni göremediğini hatırladım, camlar buğuluyken ve ay küçülürken göremezdi.

"Böyle düşünmene sevindim Beau Winston. Çünkü ben de senin çok seksi olduğunu düşünüyorum."

Bunun üzerine sııttım.

Ama o henüz sözünü bitirmemişti. "Beni her zaman sevmeni istiyorum." Torpido gözünü açıp peçetesini bulurken sesi düşünceliydi. "Bunun olmasını nasıl sağlayabilirim?"

Elbisesinin açık kapaklarından birine uzandım, onu öne doğru çektim, yumuşak ağzını öptüm, sonra burnumu onunkinin üzerinde kaydurdım ve fısıldadım, "Kendin olmaya devam et, tek yapman gereken bu."

"Etrafınızda hala kalan tüm güzellikleri d    n n ve mutlu olun."

- Anne Frank, Anne Frank'ın G nl    

Beau

"ISIYI **YÜKSELT.**"

Duane beni inceledi. "Nasıl     yebilirsin?"

"    nk  dı arısı tam anlamıyla buz gibi.   imdi ısıtıcıyı a ."

"Tamam." Duane Road Runner'ının motorunu devirdi ve kaloriferin d   mesini açtı.

Onun sürmesinin daha iyi olacağına karar vermiştik. Birincisi, onun arabası siyah, benimki kırmızıydı. Geceleri arabasını takip etmek neredeyse imkansızdı. Hızlı bir kaçış yapmamız gerekirse - ki her zaman bir olasılığı ile u ra ırken

Wraithler-o zaman fark edilmesi zor olmak hızlı olmak kadar önemliydi.

İkinci olarak, bu Duane'in öngörülebilir gelecekte arabasını kullanacağı son zamanlardan biriydi. Ve bu çok üzücüydü.

Vadideki evimiz soğuktu ama dağlarda hava on-on beş derece daha soğuktu. Bir sırtın tepesindeki Cooper's Field her zaman çoğu yerden daha soğuk hissettirirdi. Yanıma bir termos sert kahve almıştım ama onu da yarım saat önce ateş ederken bitirmiştik.

Elimde tutacak ya da içecek sıcak bir şey olmadığı için dişlerim takırdıyordu. Isıtıcıyı kullanabilmemiz için kardeşime arabasını çalıştırmasını söyledim.

"İyi polis, kötü polisi mi oynuyoruz? Yoksa plan ne?" Ellerimi ovuşturdum, keşke eldiven taksaydım diye düşündüm.

Christine ve Drill her an gelebilirlerdi ve bir strateji üzerinde anlaşmayı ihmal etmiştik. Bunun yerine Duane'in İtalya planları ve ailenin Şükran Günü planları hakkında konuştuk. Bu onun Şükran Günü'nü kaçırdığı ilk yıl olacaktı, ben de menüdeki turta ve keklerin listesini vererek onunla alay etmeye karar vermiştim.

Bir strateji tartışmasını atladığımızı düşünmüştüm çünkü her zaman birbirimize karşı oynardık, Duane kötü polis, ben de iyi polis olurum.

Ama Duane beni şaşırtarak başını salladı. "Hayır," diyerek pencereden tarlanın girişine doğru baktı, "Bu sefer ikimiz de kötü polis olacağız."

"Oh." Sırıttım. "Bana birkaç ipucu vermen gerekecek."

"Bence iyi olacaksın." Bana döndü.

Ağzını sertleştirdi. "Sadece annemizin yüzünü hayal et

Christine hamile geldi."

Midemin ukuruna ekşi bir yumru yerleşti ve daha az kahve içmiş olmayı dilememe neden oldu. "O bir azizeydi."

"Kim?"

"Annem."

Duane başıyla kısa bir selam verdi. "Bizi evlat edinmenin onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Yirmi  yıl boyunca kocanızın sadakatsizliğinin kanıtlarına bakmak. Bunu neden yaptı?"

"Bilmiyorum." Büyürken annemi tanıdığımı, onu anladığımı sanırdım. Belli ki hiçbir fikrim yokmuş.

"Keşeke ona sorabilseydik." Duane direksiyon simidindeki bir noktayı ovuşturdu.

"Muhtemelen bize onun sözlerinden birini söylerdi, 'Tanrı size ikiz cehennem zebanileri verirse, teslim olana kadar onları pastırma ve dondurmayla boğun' gibi bir şey. "

Duane'in kaşları yumuşadı. "Benim de onun birkaç favorim var."

"Benim de."

Bir süre sessiz kaldık, muhtemelen ikimiz de annemizi ve onun sabırlı ve bilge olduğu tüm zamanları düşünüyorduk. Sabırlı ve bilge olmadığı pek çok zaman da olmuştu ama sanırım hayal kırıklıklarını yaşamaya hakkı vardı. Tanrı biliyor ya, bize yönelttiği her öfke nöbetini hak etmiştik.

Duane birdenbire, "Neden düğmeye bastın?" diye sordu.

"Pardon?"

Boğazını temizledi. "Annem lmek üzereyken, bir gece düğmeye basmadı. Hatırladınız mı?"

Acı çekiyordu ve kendine morfin vermiyordu. Ashley ve ben orada aptal gibi duruyorduk. Cletus ve Jethro içeri girdi. Onlar da yapmazdı. Ama sen yaptın. Ona ilaçları verdin. Acısını dindirdin."

Aynı anda hem kardeşimin gözlerini tutup hem de o anıyı hatırlayamadığım için ellerime baktım. "Onu öyle görmek hepimiz için çok zordu."

Hepimiz onun acı çekmesini izlemiştik - bir süre için - çünkü bu onun isteğiydi. Bu onun seçimiydi. Acı onu bütünüyle yutmakla tehdit edene kadar acı çekmesini izledik. Çok inatçıydı. Bizim için tek bir an bile sıkıcı olmak istemiyordu. İlaçların onu değiştireceğinden, birlikte geçirdiğimiz zamanın geri kalanını azaltacağından endişeleniyordu.

Ve ben bunu
anıyordum. Gerçekten
anıyordum.

Ama o ilaçlara ihtiyacı vardı.

"Peki neden? Neden hepimiz yapamazken sen yapabileceğini düşünüyorsun?"

"Sanırım söylediğin şey yüzünden." Kotumun dizindeki gevşek bir ipliği karıştırdım.

"Neymiş o?"

"Bizi sıcak tutmak için kendini ateşe veriyordu." Gözlerimi tekrar kardeşime çevirdim, daha önceki merakını gölgede bırakan bir anlayışla, "Ve artık bunu yapmasına izin veremezdim."

Duane'in bana bakarken kaşları çatıldı ve bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, ama sonra sertleşti, dikkatini geri penceresinden dışarı çevirdi. I

aynı anda yaklaşan motosikletlerin gürültüsünü duydu.

"Onlar Burada." I dedi Gereksiz yere,ve
top içinde midem bulanıyor.

"Sadece iki motor görüyorum."

"Evet, Drill'e destek yok demiştim."

"Burada olacağımı biliyor mu?" Duane kapısının kilidini açtı.

"Evet."

Kardeşimin gözleri benimkilere kaydı. "Ona
güveniyor musun?" "İyi birine benziyor." Omuz
silktim. "O da *onlardan* biri."

"Bunu biliyorum *Duane*. Ama o adamların hepsi Razor gibi,
babamız gibi şeytani piçler değil; bazıları sadece kaybolmuş,
gidecek bir yer arayan sıradan insanlar."

Ben konuşmamı bitirmeden önce başını sallıyor ve kapısını
açıyordu. "Biyolojik olarak Bethany'nin çocuğu olmayabilirsin
ama onun yumuşak kalbini miras aldığın kesin."

Bunu kötü ya da iyi bir şeymiş gibi söylemedi, daha ziyade
onu şaşırtan bir şeydi; sanki insanlara şüpheden yarar
sağlamak onun doğasına aykırı bir şeymiş gibi.

"Gel bakalım." Duane başıyla, Drill ve Christine'in arabanın
kaputunun yaklaşık yirmi metre ötesinde bisikletlerinden
indikleri yeri işaret etti. "Hadi şu işi bitirelim."

Nefesimi tutarak Road Runner'dan çıktım ve kaputa doğru
yürüdüm.

İkizim farlarını açık bırakmıştı, onlar da öyle, dördümüzün
soluk ışığının tadını çıkarıyorlardı. Drill ve Christine
yaklaşırken Duane birkaç adım ötede dururken ben arabanın
kaputunda oyalandım. Ama sonra Christine elini kaldırdı

Drill'e duyamadığımız bir şeyler söyledi ve o da başını salladı. İri adam geri çekildi ve kadın onsuz ilerlemeye devam etti.

Şimdi onu incelerken, belki de ilk kez ilgiyle, güzel bir kadın olduğunu gördüm. Yaşam tarzını benimsemiş başkalarında gördüğüm sertlik o n d a yoktu. Evet, tepeden tırnağa deri giysiler içindeydi ama yüzündeki tüm çizgiler gülme çizgilerine benziyordu.

Bakışları aramızda dolaştı ve sonra ağzının bir köşesinde yumuşak bir gülümseme belirirken benimkinde durdu. "Hey, bebeğim."

Duane boğazının arkasından homurdanır gibi bir ses çıkardı, aynı anda hem homurdanıyor hem de iç çekiyordu, bu da zaten sinirli olduğunun bir işaretiydi.

Başımı bir kez salladım ama ona dokunmak için bir harekette bulunmadım. "Christine."

"Takviye getirmene gerek yoktu." Gülümsemesi arttı, ses tonu alaycıydı.

"Sorularım var," diye açıkladı Duane, sesi düzdü.

Christine ellerini deri pantolonunun arka ceplerine soktu ve Duane'e sanki onunla dalga geçiyormuş gibi ciddi bir bakış attı. "Peki, bebeğim. Sorularını sor."

Duane'in gözleri benimkilere kaydı ve sonra uzaklaştı. "Razor'ın çocukları olmadığımızı nereden biliyorsun?"

Kaşları alnında yukarı doğru zıpladı. "Doğrudan işe mi giriyorsun?"

"Evet."

"Peki," gözlerini arkamızdaki bir noktaya çevirdi ve odaklanamadı, "Size hamile kaldığım sırada babam Memphis'teydi ve sonraki bir yıl boyunca

O." Memphis derken, Memphis'teki Federal Ceza İnfaz Kurumu'nu kastediyordu. "Razor yokken Darrell sorumluydu ve bu da adamım serbest bırakılana kadar benim ihtiyaçlarımı karşıladığı anlamına geliyordu."

Normalde bu noktada tiksintimi kibar bir gülümsemenin ardına gizlemeye çalışırdım. Ama bu sefer öyle olmadı. Bu kez ikimiz *de kötü polistik* ve yüzümdeki tiksintinin ortaya çıkmasına izin verebilirdim.

"Biliyorsun, Razor her şeyini babanla paylaşıyor," derken sesi neredeyse kaprisli çıkıyordu. "Onu bir kardeş gibi seviyor. Bu çok güzel bir şey."

Gag.

"Her şeyi paylaşıyor mu? Seni bile mi?" Duane bir kaşını kaldırdı.

"Evet. Beni bile." Bize öyle sinsi bir gülümseme attı ki kusasım geldi. Ne yazık ki sözünü bitirmemişti. "Razor beni sadece bir erkekle paylaştı, o da babanızın değerini bildiği için. Hepiniz Darrell'a hak ettiği saygıyı gösterseniz iyi olur."

Evet. . Muhtemelen kusacağım.

"Başka kim biliyor?" Road Runner'ın kaputuna yaslandım, ayaklarımı bileklerimde çaprazladım ve bu tartışmanın *paylaşım* kısmından uzaklaşabileceğimizi umdum.

"Bilen mi?" Dikkatini bana çevirdi, geniş mavi gözleri soluk gri görünüyordu.

"Biyolojik ebeveynimiz olduğunu kim bilebilir ki?"

"Drill biliyor," diye omzunun üzerinden başparmağını salladı, "neden yardımına ihtiyacım olduğunu anlasın diye ona söyledim. Repo bilir. Beni Teksas'a götürdü, güvenli bir yerde tuttu.

Ben hamileyken, anneniz -yani Bethany siz çocuklar için gelene kadar- evdeydi."

"Peki ya Razor?" Duane çenesini kaşıdı.

Christine sertleşir gibi oldu ama yüzündeki rahat ifade hiç değişmedi. "Onun bilmesine gerek yok."

Duane'e baktım, ne düşündüğünü merak ediyordum.

Kardeşim yavaşça başını salladı. "Yani Darrell'in oğullarını aldın ama Razor bilmiyor mu?"

Omuz silkti, gülümsemesini genişletti. "O meşgul bir adam, aklında bir sürü önemli şey var. Benim işim onu mutlu etmek."

"Darrell'la bebek sahibi olmanız onu mutlu etmeyecek mi?"

Christine cevap vermedi ama yüzündeki rahat ifade şimdi sinirli bir hal almıştı.

"Anlamıyorum," diye başımı salladım ve şaşkınlığımın belli olmasına izin verdim. "Madem bizi Darrell'in karısına evlatlık verecektin, neden aldın?"

"Baban ne yaptığını biliyordu." Bunu hayranlıkla söyledi. "Ona güveniyorum."

Duane ve ben bakıştık.

"Bu ne anlama geliyor?" İkizim kollarını kavuşturmuş, başını yana eğmişti.

"Yani, o sizin çıkarlarınızı gözetiyordu." " için için daha daha spesifik olman gerekecek." Duane iç çekti. "Kulüpte büyümemizi istemedi mi?"

"Hayır, öyle bir şey değildi. Hepiniz, siz çocuklar ve Ashley de, hepinizin doğru yetiştirilmesi gerekiyordu."

'Doğru yetiştirilmek' derken, Demir Haydutlar'ın gelecekteki askerleri olarak yetiştirilmemiz gerektiğini kastettiğini düşünmüştüm.

Ashley yaşı bir kadın olarak mı?

"O aptal değil. Darrell, Bethany Oliver'ın ne kadar değerli olduğunu biliyordu." Bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Adil payını almanı istedi."

"Adil pay mı?" Duane'in kaşları çatıldı. "Yani onun parası üzerinde hak iddia etmemizi mi istedi?"

"Tabii ki," diye sırttı, sanki bu çok açıkmiş gibi.

Karnım ağrıyordu. I . . . Buna inanamıyordum. *Bir noktada kesinlikle kusacaktım.*

Duane boğazını temizledi. "Neden Beau'ya söyledin? Neden bana değil?" Sesi artık sessizdi, sanki dengede tutmaya çalışıyordu.

"Gidiyorsun." Omuz silkti ve sonra gözlerini bana çevirdi. "İkiz beklemiyorduk. Sizden sadece bir tane olması gerekiyordu."

"İkiz doğuracağınızı bilmiyor muydunuz?" Bunu pek olası bulmamıştım.

"Hayır. Biliyordum. Ama asıl plan iki bebek değildi."

Ona başımı salladım. Darrell, Christine, Razor, hepsi aşağılık insanlardı. Buna daha ne kadar katlanabileceğimi bilmiyordum. Cehaletimle mutlu olmuştum. Duane haklıydı, bize gerçeği söyleme nedenlerini öğrenmek beni iyi bir yere götürmeyecekti.

Ve şimdi sabrım tükeniyordu.

Bu saçma gösteriye bir son vermeden önce - çünkü artık gerçekten daha fazlasını duymak istemiyordum - Duane sordu, "Peki neden şimdi? Neden Beau'ya şimdi yaklaşıyorsun?"

Bana gülümsedi. "Zamanı gelmişti."

"Neden? Neden zamanı gelmişti?" Duane zorladı.

"Babasına yardım etmek isteyeceğini biliyordum." Gülümsemesi devam etti, pamuk şeker gibi yumuşak ve tatlıydı.

İkizim ve ben bakışlarımızı birbirimize çevirerek sessizce bir şeyler anlatmaya çalıştık,

Neden bahsediyor bu?

Ben: Hiçbir fikrim yok, ama sanırım Kool-Aid içti.

Duane: Kool-Aid'i unut, doğrudan antifrizle gitti.

"Şartlı tahliye zamanı geldi," diye gönüllü oldu, şimdi sadece benimle konuşuyordu.

Bu haber karşısında ağzım bir karış açık kaldı, ani bir korku dalgası göğsümden parmak uçlarıma kadar yayıldı. "Ne?"

"Henüz değil, ama yakında." Gülümsemesi büyüdü.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Bu gerçekleşiyor olamaz.

"Darrell?" Bize söylediği şeye inanamıyordum. "Darrell şartlı tahliye mi oldu?"

"Sadece bir yıldır içeride." Duane ellerini kalçalarına götürerek bir adım öne çıktı.

Road Runner'ın kaputundan doğrulup Duane'e yaklaştım. Onun da benimle aynı seviyede şok ve öfkeyle başa çıkmaya çalıştığını tahmin ediyordum.

"Evet, ama adam kaçırmaya teşebbüs o kadar da önemli bir şey değil." Christine bunu elinin tersiyle itti. "Tennessee'de C sınıfı bir suç. Ayrıca, kendi çocuklarıydı. Bir zarar gelmedi."

Duane'in sertleştiğini hissettim. "Zarar gör-"

Kendini kaybetmeden önce kardeşimin önüne geçtim. "Darrell ne yapabileceğimi düşünüyor? Ne dedi?"

"Öncelikle, benim senin *gerçek* arkadaşın olduğumu bilmeni istedi.

Anneciğim." Durakladı ve bana ısıltılı bir gülümseme verdi.

"Tamam." Gülümsemedim. Fiziksel olarak gülümseyemedim. "Peki başka ne var?"

"Bak Şimdi, Beau. Oliver'lardan o parayı almanın tek nedeni baban." Sesi ciddileşti, i tenleŐti. "Ona bir borcun var bebeğim. Borcunu  deme zamanın geldi."

 kizimin arkamda kaynadığını hissettim, öfkenin kabardığını hissedebiliyordum. Razor'ın yaşlı karısına bağırmak gibi aptalca bir Şey yapmadan önce onu buradan  ıkarmalıyım.

"Pekâlâ. Ne demek istediğini anlıyorum." İyi polise geri dönmek benim için kolaydı; ben her zaman iyi polistim, rolüm buydu. "Sanırım biraz zamana ihtiyacım olacak, uh-"

"Hayır." Duane yanıma geldi ama *Hayır*'ını Christine'e yöneltmek yerine benimle konuşuyordu. "Hayır. Hayır. Kesinlikle hayır. Bundan kaçamazsın. Bunu doğru yap, Beau."

Kardeşime, gözlerindeki vahşi ve öfkeli bakışa baktım. Ama öfkesinin ardında başka bir Şey vardı. *Kararlılık*.

"Sen ona olduğu gibi söyle ." O sesini alçalttı, ve

Kararlılık her kelimeden akıyordu. "Ben olman gerektiğini söylemiyorum ama ona nasıl olacağını anlat. Aksi takdirde geri gelmeye devam edecektir."

"Beau?" Sesinin tonu yükselmişti ve bizi izlediğini hissediyordum. "Bebeğim?"

Derin bir nefes alarak kardeşime alaycı bir gülümseme verdim. "Aramalarından kaçamaz mıyım?"

"Seni tekrar bulana kadar mı?"

"Shelly harika bir Őof rd r, bizi götürür." Bir kahkaha attı. "Hayır."

Bu arada Christine daha da yaklaşmıştı. "D kk nınızdaki kaltaktan mı bahsediyorsun?"

... Ne?

Az önce Shelly'm hakkında ne dedi?

Duane ve ben başımızı kadına doğru çevirdik, nabzım hızlanmıştı.

"Ne dedin sen?" *Bu benim sesim miydi?*

"Odaklan." Duane yine kollarını kavuşturdu, omzumda duruyordu ama sanki koçummuş gibi biraz gerideydi. "Hakaret etmene gerek yok. O buna değmez."

"Değmez mi?" Sesi daha da tizleşti, gözleri Duane'in üzerindeydi. "Ben senin annenim, evlat."

"Sen hiç kimse ve hiçbir şeysin." Ben de kollarımı kavuşturdum. "Ve eğer o pislik Darrell Winston'ın hapisten çıkmasına yardım edeceğimi sanıyorsan, o zaman görüldüğünden daha aptalsın demektir."

Duane dişlerinin arasından keskin bir nefes çekti. "Bakın, isim takmaya gerek yok demiştim."

Christine şaşkın bakışlarını bana çevirdi. "Sen kime aptal diyorsun?"

"Sana," diye cevap verdim hemen, Shelly'den bir hakaret ödünç almaya karar vererek, "Bir kara delik kadar parlak ve iki kat daha kalın kafalısın."

Nefes nefese kaldı, ellerini göğsüne götürdü ve Duane kahkahalara boğuldu.

Drill aniden orada, onun omzunda durdu ve Christine'le konuşurken bana acılı bir bakış attı. "Belki de gitme vakti gelmiştir?"

Ama onu duymamış gibiydi, gözleri -ve öfkesi- bana dikilmişti. "Baban senin hakkında yanılmış."

"Aman Tanrım, umarım öyledir."

Beni görmezden geldi, çenesini çıkardı. "Sorun o vefasız kadın, senin beynini çarpıtmış. O zengin kaltak fahişe."

... Ne?

Az önce annem hakkında ne dedi?

Kırmızı görerek ileri doğru bir adım attım ve Duane beni omuzlarımdan yakalayarak geri çekti. Buna gerek yoktu, çünkü ona asla vurmazdım. Söylediği hiçbir şey beni şiddet uygulamaya kışkırtamazdı. Ben babam değildim. Babam olmayı *reddettim*.

Ama Shelly Sullivan'la aylar geçirdikten sonra Birkaç saat boyunca ona doğru savurmaktan çekinmeyeceğim hakaretlerle dolu bir cephanelik.

"Bu kadar yeter." Duane tükürdü, beni arabaya doğru çevirdi ve Drill'e ters ters baktı. "Onu buradan götür. Ve Billy'nin burun kırmasını istemiyorsan, onu ailemizden uzak tut."

"Billy'den korkmuyorum," diye alay etti Christine, ağabeyim beni yolcu tarafına geçirirken, sesini yükselterek bağırdı. "Hiçbirinizden korkmuyorum!"

Bunun üzerine kıkırdadım, kapımı açtım ve bu kadına duyduğum tiksintinin her zerresinin yüzümde görünmesine izin verdim. "O zaman gerçekten aptalsın. Çünkü Billy hakkında bildiğim bir şey varsa, o da hepimize duyduğu sevginin, hepinize duyduğu nefretten daha üstün olduğudur."

Belki de benim soğuk kahkahamdı.

Ya da belki sesimin temposuydu.

Ya da belki ona bakış şeklimdi. Ya da belki sözlerim sinirlerine dokunmuştu.

Ama bir şey onu ürküttü.

Geri çekildi, Drill'e yaklaştı ve bana öfkeli bir bakış fırlattı. "Seni unuttum," diye tükürdü, gözle görülür bir şekilde sinirlenmişti.

Önce ben yerime geçtim, sonra Duane onunkine geçti. Kardeşim motoru çalıştırırken gözlerimi ikiliden ayırmadan birkaç küfür mırıldandım. Buna inanamıyordum, *Darrell şartlı tahliyeyle mi çıkmıştı? Şimdiden mi? Bu nasıl mümkün olabilir?*

Duane hiç vakit kaybetmeden Cooper's Field'dan ayrılıp sağa döndük ve evimize giden yola girdik. Bir süre sessizlik içinde yol aldık, Duane birkaç dakikada bir dikiz aynasını kontrol ediyordu. Bisikletlerine bakma zahmetine girmedim. Kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuştum.

Christine St. Claire'in bu gecedен sonra benimle bir daha iletişime geçeceğini hayal bile edemezdim. Ayrılırken bana bakışından sonra olmaz. Ve bu beni rahatlatmıştı.

Ama aynı zamanda merak ediyordum. Söylediğim bir şey ya da onu söyleme şeklim beni etkilemişti.

Razor bizim Christine'in çocukları olduğumuzu bilmiyordu ve bu babamızın akıllıca bir hareketiydi. Darrell'ın yıllar önce bizim varlığımızı Christine'e karşı şantaj olarak kullanmayı planladığını şimdi görebiliyordum. Pisliğin tekiydi ama zeki bir pislikti.

Bebekken bile onun oyununda piyonmuşuz. Annemiz on altı yaşından beri onun parasının peşindeydi. Ne yazık ki, akşamki olaylara bakılırsa, entrikalarını henüz bitirmemiş gibi görünüyordu.

"İyi misin?"

Kardeşıme baktım. "Ah, evet. Ben iyiyim. Sen nasılsın?"

Omuz silkti. "Beklediğimden daha iyi."

"Öyle mi?" Ona sııttım. "Nedenmiş o?"

"Çünkü iyi bir kötü polis oldun."

Kıkırdadım. "Tanıdığım en iyi kötü polisten geliyorsun, bu büyük bir övgü."

Duane çenesini kaşıdı. "O iyi bir oyuncu." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Aşırıya kaçmıyor. Neredeyse ona inanacaktım. Razor'la bu kadar iyi bir takım olmalarına şaşmamalı."

"Evet," diye iç geçirdim. "Oldukça kötü biri." "Bunun bittiğine sevindim."

"Ben de."

Aramıza bir kez daha sessizlik çöktü ve ikizim dikiz aynasını inceledi. Sözlerimin ne kadar hafif kaldığını düşündüm.

O oldukça kötü.

Bu doğru değildi. O kınanacak biriydi.

O anda Bethany için o kadar minnettardım ki neredeyse minnettarlığımdan boğulacaktım. *Tanrı'ya şükürler olsun.* Tanrı'ya şükür annem olmuştu. Christine ile bir hayat hayal etmek, kulüpte büyümek, onlardan biri olmak için yetiştirilmek. Bu düşünce beni hasta etti.

Claire neler yaşamıştı? O insanlarla hayatı nasıldı?

Duane aniden, "Cletus'a söylemeliyiz," dedi.

"Pardon?" Dikkatim dağılmıştı, bu yüzden ne demek istediğini hemen anlayamadım.

"Cletus'a Darrell'dan bahsetmeliyiz. Şartlı tahliye hakkında." Gözleri benimkilere kaydı ve sonra tekrar yola döndü.

"Evet." Derin bir nefes alarak başımı salladım. "Ona birlikte söyleyeceğiz."

Duane'in ağzının kenarı yukarı doğru çekildi. "Çok kızacak."

İkizim ve ben küçük bir gülümsemeyi paylaştık ve başka bir şey söylemeye gerek kalmadı.

Çünkü kardeşimiz Cletus en eğlenceli halini sinirlendiğinde gösterirdi.

SHELLY'yi Quonset kulübesinde **BULDUM**.

Yapının arka tarafına doğru iyi aydınlatılmış bir çalışma masasının üzerine eğilmişti ve çizdiği bir şeye tamamen dalmış görünüyordu. Saçları örülmüştü, eski bir yün kazak ve kot pantolon giymişti ve dişlerinin arasında bir kalem vardı.

Kürek kemiklerim arasındaki gerginlik onu görünce, kaşlarının arasındaki dalgın konsantrasyon kırıışıklığı ve elinin kendinden emin hareketleriyle hafifledi.

O kadar eşsizdi ki. Tekil. Çok fazla kendisiydi. Bu yönünü seviyordum. Neredeyse *on* gerçekten *iyi* olmasını sevdiğim kadar.

Benim Shelly'm.

Onu daha uzun süre izleyebilmek için ilk başta adımlarımı hafif tuttum. Kalemi ağzından çıkardı ve başını yana eğerek kâğıdın üzerinde zarif hareketlerle gezdirdi.

Ne kadar dalgın olduğunu görünce, yaklaşırken ayaklarımı sürüyerek ilerlemeye karar verdim. Onu ürkütmek istemedim.

Shelly gözlerini işinden ayırdı, geniş gözleri benimkilerle buluştu ve tahmin edilebileceği gibi aklımı başımdan aldı.

Sırıttım, çünkü kalbimin iki atışı boyunca yapabildiğim tek şey buydu. "Hey, tatlım."

"Merhaba." Ağzı esrarengiz bir gülümsemeyle kıvrıldı ve ben daha aramızdaki mesafeyi kapatamadan öne atılarak benimle buluştu ve beklenmedik bir şekilde gömleğimin önünü kavradı.

Hiç kıpırdamadan ona baktım.

Um . . .

O da aynı şekilde bana baktı, yoğun bir konsantrasyonla birlikte hızla bastırılan bir panik parıltısı vardı yüzünde. "Sana dokunuyorum."

"Anlıyorum."

Nefes alış verişi hızlandı. "Ben-uh-meditasyon yapıyordum. Ve sanırım hazırım ..."

"Bana dokunmaya mı?"

Başını salladı, kaşları birbirine çarpıyordu. "Hâlâ zor."

"Tamam." Başımı salladım ve sabırla ondan bir işaret beklemeye karar verdim. Doğrusu, o bu kadar yakınımıdayken muhtemelen sonsuza kadar böyle durabilirdim.

"Konuş benimle." Sesi gergindi. "Bana bu gece neler olduğunu anlat. Duane hâlâ seninle mi?"

"Hayır. Bir dakika önce beni bıraktı." Ellerimi kaldırdım ve parmaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. "Sana dokunabilir miyim?"

Başını salladı ve sonra yutkundu.

Bileklerini hafifçe kavradım, sonra avuçlarımı ön kollarında gezdirdim. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Önce sen bana ne olduğunu anlat."

Dikkatinin dağılmasını istediği belliydi, ben de ona akşamı anlattım, çok kahve içmekle ilgili şakalar yaparak dikkatini dağıtmaya çalıştım. Christine'in ne istediğini ve Darrell'in şartlı tahliye için geleceğini nasıl söylediğini anlattım. Kara deliklerle ilgili hakaretini geri döndürdüğüm kısma geldiğimde Shelly'nin alnındaki endişeli kırılganlıklar temizlendi ve bana neredeyse gülümsedi.

"Bunu beğendin mi?"

"En sevdiklerimden biriydi." Ellerine hızlı bir bakış attım. Rahatlamışlardı ve şu anda göğsüme yaslanmışlardı.

"Favorilerin var mı?"

"Evet. Özellikle Devron Stokes'a nefesini saklaması gerektiğini, çünkü randevusunu havaya uçurmak için nefesine ihtiyacı olacağını söylemen çok hoşuma gitti."

Gözleri bariz bir endişeyle üzerimde gezinirken bile dudakları yana doğru kıvrıldı. "Sen nasılsın? İyi misin?"

"Pazartesi gecelerimi bu şekilde geçirmeyi tercih etmezdim ama yapılması gerekiyordu. Duane'in orada olmasına, bana hızlı bir tekme atmasına ve beni ... olmaya zorlamasına sevindim."

"Ne olmaya?"

"Kaba."

Neredeyse gülümsemesi tam bir gülümsemeye dönüştü.

"Dürüst olmayı kastediyorsun." "Evet. Belki." Gözlerimi kısarak ona baktım.

"Ama sen iyi misin?" Elleri omuzlarıma kaydı ve sonra boynuma dolandı, yaklaşırken bakışları ağızımdaydı.

"Evet, iyiyim. Yani," diye bir öpücük çaldım, "hâlâ bazı şeyleri düşünüyorum ve Cletus'a Darrell'den bahsetmemiz gerekecek. Christine'in yanlış bilgilendirildiğini umuyorum ama sanırım göreceğiz. Muhtemelen zaman zaman senden 'aletlerimi tutmanı' isteyeceğim."

"Güzel. Ben de bunun için buradayım."

Ses tonunu yumuşatması hoşuma gitmişti. Bana yumuşak, açık ve odaklanmış bir şekilde bakması hoşuma gitmişti. Vücudunu benimkine bastırması hoşuma gitmişti. Bu bende ona bir şeyler yapma isteği uyandırdı ve yapardım da.

Ama önce burnumu onunkinin üzerinde gezdirdim. Dudaklarımı dudaklarına değdirerek onunla alay ettim, sonra geri çekilerek öpücüğün peşinden koşmasını sağladım. Çıldırarak üzereyken ona istediğini verdim ve dilinin tatlı tadına bakarak ağzını kapattım.

Bir süre sonra, ikimizin de başı döndüğünde ve zor nefes aldığımızda, çenesini göğsüne eğdi ve fısıldadı, "Mükemmel öpüşüyorsun."

"Teşekkürler. Sen de hiç fena değilsin."

Kaşlarını çattı. "O kadar iyi olduğumu sanmıyorum."

Ne?

"Yeteneklerini küçümsüyorsun."

"Hayır. Yeteneklerimi asla küçümsemem."

"Tabii ki küçümsemezsin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çok pragmatiksin." "Yani?"

Sırıttım, öne doğru eğildim ve kulağına ateşli bir şekilde fısıldadım. "Bu çok seksi."

Bana karşı titreyerek gömleğimi kavradı. "Bunu tekrar edebilir misiniz? Seni tam olarak duyamadım."

Parmaklarımı üstünün eteğinin altından geçirdim, karnından sırtına doğru hafifçe kaydurdım. "Çok," kulağının altındaki deriyi öptüm, "çok," dudaklarımı boynunda gezdirdim, "çok" omzundan bir ısırık aldım, dilimle cömertçe yatıştırdım, "seksi."

"Beau." Adım bir iniltiydi, acı dolu bir iç çekişti, sonu boğazında düğümleniyordu. "Bu işte nasıl bu kadar iyisin? Ders mi aldın?"

"Hayır. Sana söyledim, yastığımla pratik yapıyorum."

Gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Bir keresinde de karpuzla."

"Çok duyarlısın." "Öyle miyim?"

"Sen öylesin. Vücudun öyle." Örnek vermek için elimi gömleğinin altına soktum ve göğsüne masaj yaptım, başparmağımı sertleşene kadar meme ucunun üzerinde ileri geri gezdirdim. Sonra elini diğer göğsüne götürdüm. "Şunu hisset."

Kendini avuçlarken eğildim ve sonra tepe noktasını parmakladım. "Huh."

"Nasıl olur da daha önce kendine hiç dokunmazsın?"

"Kanser taraması için göğüs muayenesi yapıyorum."

"Tatlım."

"Bu zor için Ben ne zaman Bu sadece Ben, I
Yapamam, fazla düşünemem."

Bir süre gözlerini tuttum, sonra ağzımı göğsüne indirdim ve sert merkezini dilledim.

Vücudu içgüdüsel olarak kasıldı, tırnakları başımın arkasına battı ve nefesi kesildi, "Kutsal Moly Moses."

"Ayrılık

*Yokluğun bir iğneden geçen iplik
gibi içime işledi.*

Yaptığım her şey onun rengiyle dikilir."

- W.S. Merwin

Beau

"AĞLAYACAK MISIN?"

Duane, Roscoe'ya ters ters baktı. "Hayır. Ama suratına yumruğu yiyince yiyeceksin."

Roscoe sırttı. "Seni gerçekten özleyeceğim Duane."

Benim ikiz yuvarlandı onun gözler ve iç çekti.

"Dur olmak bir kukla. Buraya gel, şu işi bitirelim."

Roscoe hemen kabul etti ve sarılmak için Duane'in yanına geçti.

Hepimiz havaalanındaydık -Jethro ve Sienna, Billy, Cletus, Ashley ve Drew, Shelly ve ben, Roscoe ve tabii ki Duane ve Jessica. Jessica'nın ailesi ve sinir bozucu erkek kardeşi Jackson James de oradaydı.

Tüm kalabalığımız güvenlik hattının dışında toplanmış, son vedalarımızı ediyorduk. Ve bu berbattı. Jessica'nın gözleri ağlıyormuş gibi kızarmıştı.

Cletus, Duane'in bagaj etiketlerinin "yetersiz" olduğuna dikkat çekerek ve yankesicilere karşı dikkatli olmasını hatırlatarak özellikle asabi bir ruh hali içindeydi.

Sienna yine de parlak bir noktaydı. İşler çok gerginleştğinde hepimizi güldürüyordu. Ya da bu işe yaramazsa, hamile olmanın ne kadar korkunç olduğundan bahsediyor ve aşırı paylaşımlarıyla her şeyi garip hale getiriyordu - ki bu da sonunda bizi güldürüyordu.

Claire de oradaydı. Öğleden sonra izin almak için aceleyle ayarlama yapmış ve bizimle kalkışta buluşmuştu. İlk başta Jessica'nın ailesinin yanında durdu.

Ama sonra Shelly ona gelmesini işaret etti. "Bizimle, Beau'nun yanında dur," diye fısıldadı Shelly Claire'e yaklaşırken. "Sana ihtiyacı var."

Abłam -kız kardeşim- Shelly'ye minnetle gülümsedi, sonra bana daha yumuşak bir versiyonunu verdi. "Dayanabiliyor musun?"

"İyiyim." Omuz silktim.

Ben iyi değilim.

Hem *de hiç iyi* değildim.

Claire'e baktım, kolumu onun omuzlarına doladım. Sonra Shelly'ye baktım. Bana küçük bir öpücük ve gülümseme verdi.

İyi değilim ama iyi olacağım.

Duane derin bir nefes aldı, önce saatine sonra da hepimize baktı.

"Pekala, gitme vaktimiz geldi." Bakışları benim üzerimdeydi. Göğsüm acıyordu. Ve bu berbat bir şeydi.

Jess toplanan çemberin etrafında dolaşarak herkesi bir kez daha kucakladı. Duane ardından geldi, Şerif James ve Jackson'la tokalaştı, ardından sırayla ailesinin her birine hızlıca sarıldı.

Bu berbat, diye düşünmeye devam ettim, bu en kötüsü. Bundan nefret ediyorum.

Jess yanıma geldiğinde ona olabildiğince büyük bir gülümseme verdim ve kucaklamasını kabul ettim.

Bana bir süre daha sarıldı ve kulağıma fısıldadı: "Onunla ilgileneceğim. Söz veriyorum."

Uzaklaşırken başımı salladım, teşekkür etmek istiyordum ama konuşmak için kendime güvenemiyordum.

Bu berbat bir şey. Siktir et İtalya'yı, siktir et havaalanlarını, siktir et uçakları.

Sonra Duane geldi.

Gülümsemedi. Sarılmak için beni kendine çekti. Birbirimize sarıldık ve ben hatırladım.

Düşükten sonra onu teselli ettiğim tüm zamanları, onu güvende tuttuğum tüm zamanları, bana ihtiyaç duyduğu tüm zamanları hatırladım. Benim de ona ihtiyaç duyduğum tüm zamanları.

İlk kim bıraktı bilmiyorum ama ikimizden biri bıraktı.

Ayrıldığımızda Shelly'ye döndü ve -çok ciddi bir şekilde- "Ona iyi bak. O en iyisi."

O da aynı ciddiyetle başını salladı. "Bakacağım ve o da öyle."

Duane daha sonra Claire'in yanına gitti ve ben de kolumu Shelly'nin omzuna götürerek ona yaslanma ihtiyacı duydum. Yanağını göğsüme dayadı ve yakınımına sokuldu.

Ben iyi değilim.

Hepimiz orada kaldık ve Duane ile Jess'in güvenlik kuyruğunda ilerleyişini izledik. İşkence gibiydi ama başardık. Ve geçtiklerinde dönüp el salladılar. Jess bize havadan öpücükler gönderdi ve sonra -aynen öyle- gittiler.

Gittiler.

Ben iyi değilim.

Gözlerimi kayboldukları noktaya diktim, bir yanım fikirlerini değiştireceklerini umuyor, diğer yanım değiştirmeyeceklerini biliyordu.

Vakit gelmişti.

Yollarımız ayrılmıştı. O gitmişti.

Ve ben kalmıştım.

İyi değilim. Derin bir nefes aldım. *Ama iyi olacağım.*

"Nereye park ettin?" Shelly bu soruyu Claire'e yönelterek beni düşüncelerimden uyandırdı. "Seninle arabana kadar yürüyeceğiz."

"Jessica'nın arabası demek istiyorsun." Claire kolunu belime doladı ve sıktı.

Hayat devam ediyordu, insanlar konuşuyordu. Dikkatimi vermek için kendimi zorladım.

Ashley gözüme takıldı ve başını sallayıp alaycı bir gülümsemeyle yanımıza geldi. "Görüyorum ki yerime başkası gelmiş."

Duane ve ben Claire'e anneliğimizi anlattıktan ve ailemiz içinde sadece Billy'nin gerçeği bildiğini açıkladıktan sonra, Claire bize diğer herkese söylememiz için izin verdi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kardeşlerimizden hiçbiri -ya da kayınbiraderimiz- Christine St.

biyolojik annemiz. Ama hepsi Claire'in Winston ailesine katılma ihtimalinden duydukları mutluluğu dile getirdiler.

Billy hariç herkes. Duane ona, Claire'i Şükran Günü ve Noel'e davet etmem konusunda ne düşündüğünü sorana kadar bu konuda sessiz kalmıştı.

Billy de, "Noel'e gelirse, ökseotunu ilk asan ben olacağım," diye cevap verdi.

Bunu onay olarak kabul ettik.

Ama kesin olan bir şey vardı: Annemiz daha önce zihinlerimizde bir kaide üzerinde olmasa bile, şimdi aziz mertebesine yükseltilmişti.

"Senin yerin doldurulmadı." Shelly ve Claire bir kenara çekilip bize biraz yer açarken Ashley'e uzandım. Kız kardeşimi kucakladım ve ona karşılık verdim. "Sen takviye edildin."

"İyi. Nasıl olduğunu anlıyorum." Güldü, eğildi ve eli benimkine kaydı. "Seni seviyorum Beau."

"Ben de seni seviyorum Ash."

Bir an bana baktı. "İyi misin?" "Olacağım." *Sadece henüz değil.*

Ash'in dikkati Shelly ve Claire'in durduğu yere kaydı. kısa bir mesafe ötede, başları birbirine yakın. "Ekim ayında yaptığımız konuşmayı düşünüyordum, her şeyin nasıl değiştiği hakkında. Bana öyle geliyor ki her şey çok hızlı değişiyor, gözümü her kırpışımda önemli bir şey değişiyor."

"Ve bazı şeyler asla değişmez." Parmaklarını sıktım. "Sen mutlu olmazsan kimsenin mutlu olamayacağı gibi." Gözlerimi anlamlı bir şekilde Drew'a çevirdim.

Kız kardeşim güldü, görüş alanımı takip ederken çıkardığı neşeli ses moralimi yükseltti. "Oh, ben mutluyum. Muhtemelen hak ettiğimden daha mutluyum."

Ben aynı fikirde değildim. Kız kardeşim -kız kardeşlerim- her mutluluğu *hak* ediyordu ve ben de bunu sağlamak için her şeye burnumu sokmaktan çekinmiyordum.

Daha sonra hep birlikte otoparka doğru yürüdük. Hiçbirimiz ayrılmak ya da günün işlerine devam etmek için acele ediyor gibi görünmüyorduk.

Claire, Shelly ve Ashley sabun yapmak için karşılıklı olarak anlaşılabilecekleri bir tarih bulmaya çalışıyorlardı. Görünüşe göre, şu anda New York'ta bulunan Jennifer Sylvester Shelly'ye öğretmeyi teklif etmişti. Bayan James de kendisinin de öğrenmek istediğini söyledi. Sienna ve Jethro da peşlerine takılıp takılamayacaklarını sordu.

Şerif, Roscoe ve Billy politika hakkında konuşuyorlardı. -yerel, ulusal değil- ve onları Paytonlar hakkında bir şeyler söylerken yakaladım. Aralıklarla Billy'nin gözlerinin Claire'e kaydığını da fark ettim. Yanımda yürüyordu, bu yüzden ilk başta beni izlediğini düşündüm.

Ama hayır. Ben değildim. Kız kardeşimdi.

Hmm . . .

Drew ve Cletus, Cletus'un son domuz avı gezisini konuşuyorlardı. Önceki gece dönmüştü. Duane ve ben bu küçük zaman aralığını Christine'le görüşmemiz hakkında onu bilgilendirmek için kullanmıştık. Cletus bize Darrell'ı onun halletmesine izin vermemizi ve bu konuda endişelenmememizi söylemişti. Ayrıca Darrell'ın yakında şartlı tahliye edileceği haberini kendimize saklamamızı da söylemişti.

Cletus'a güveniyordum ama bu konuda endişelenmeden de edemiyordum.

Check-in bankolarının önünden geçerken, tanıdık bir yüzün parıltısı gözümde kaçacak kadar düşüncelerime dalmamıştı. İki kez baktım ve sonra yüz tamamen ortaya çıkınca adımlarım titreyerek sertleşti.

Demir Haydutlar'ın en yüksek rütbeli üyelerinden biri olan Repo, check-in köşesinin hemen ötesinde duvara yaslanmış, gözlerini yere indirmişti. Onu gördüğümde dikkat çekecek kadar yakınımdaydı, ama ben görene kadar dikkat çekmeyecek kadar uzakta duruyordu.

Cletus ve Drew'un yanına manevra yaparak, "Hey. Repo neden burada?" diye fısıldadım.

"Ne? Nerede?" Cletus gözlerini sağa sola çevirdi.

"Kes şunu. Bakma. Orada, solda, Delta hattının yanında."

Drew doğal davranma konusunda Cletus'tan çok daha iyiydi. İri adam cebinde bir şey var mı diye bakar gibi yavaşça döndü, sonra yukarı baktı.

"Evet. Bu o."

"Bunun Christine'le ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır." Cletus başını salladı, Drew'un görüş alanını takip etti ve sesini alçalttı. "Repo'nun burada olmasının Jess'le ilgisi var. Seninle ya da Duane'le ya da ... diğer meseleyle ilgili değil."

"Jess?" Drew'a baktım, o da şaşkın görünüyordu.

-Cletus'a. "Repo'nun Jess'le ne ilgisi var?"

Cletus elini omzuma koydu ve öğretici bir havayla söze başladı: "Görüyorsun ya sevgili oğlum, Duane ve Jess'in pek çok ortak noktası var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Repo'nun onun babası olduğundan şüpheleniyorum."

"Ne?" Sarsıldım ama sesimi yükseltmemeyi başardım. "Bu da ne demek oluyor?"

Belli ki Wraithler hakkında bilmek istediğimden daha fazla şey vardı.

Bu arada Drew içini çekti. "Size ayak uydurmak için bir çizelgeye ihtiyacım olacak. Bugünlerde kimin kiminle akraba olduğunu hatırlayamıyorum."

"ÇORAPLAR, İÇ ÇAMAŞIRLARI, KOT PANTOLONLAR, botlar ve fazladan bir palto." Basılı bir listeden eşyaları işaretledi.

"Onları oraya bırak."

"Ne?"

"İç çamaşırlarını."

"Nereye?"

"Chicago'da."

Shelly başını yana eğdi, bakışları üzerimde gezindi. "Neden iç çamaşırlarımı Chicago'da bırakayım ki?"

Yatakta yan yatmış, onu izliyordum. Yastığım başımın arkasında katlanmıştı, onunki ise göğsüme yapışmıştı. "Tek yaptıkları ayak bağı olmak."

Bana üç çift iç çamaşırı fırlattı.

Güldüm ve onları yüzümden uzaklaştırdım. İyi nişan alıyordu.

Shelly Chicago'ya gitmek için eşyalarını topluyordu. Şükran Günü'nü Janie, Quinn ve Desmond'la geçireceğine söz vermişti ve sözünü tutuyordu. Sadece beş günlüğüne gidecekti ama onu özleyecektim.

"Tişörtler, ekstra tişörtler, kazaklar, ekstra kazaklar. Diş ipi, diş fırçası, diş macunu, gece bekçisi-"

"Gece bekçisi mi?"

"Dişlerimi gıcırdatmamak için taktığım şey." "Oh. Doğru."

Külotunun bir çiftini etrafımda döndürdüm işaret parmağı. Mavi ve dantelliydi. Ona bakmak bile beni tahrik ediyordu. Döndürmeyi bıraktım.

"Nemlendirici, pamuk topları, Q uçları, şampuan, saç kremi, fırça. Janie için iplik, Quinn için viski, şükran günlüğü, iki kalem, grafit kalemler, eskiz defteri, uçuş için kitap."

"O da ne?" Doğrudum, bavulunu inceliyordum.

"Ne?"

"Şükran günlüğü mü? O da ne?"

Shelly yerdeki gri çantasına uzandı, bir kompozisyon defteri çıkardı ve bana fırlattı. "Bu."

"Günlüğün mü var?" Açmadım.

"Hayır. Dr. West bir günlüğün zamanımı verimli bir şekilde kullanmayacağını söyledi. Bu sadece listelerden oluşan bir kitap."

"Oh." Kapağına baktım; siyah kalemle, büyük harflerle *Şükran Günlüğü* yazmıştı. "Listeler derken neyi kastediyorsun?"

"Minnettar olduğum şeyler." Dikkati dağılmış bir şekilde alnını kaşıdı. "Uçakta acıkırsam diye LUNA Bars getireceğim."

"Bu kardeşinin özel uçağı. Muhtemelen senin için yemeği vardır. Listeler derken, devam eden bir listeden mi bahsediyorsun? Sevdiğin şeylerin bir listesini mi tutuyorsun?"

"Hayır. Her gün bir liste, sadece bir bak. Ne demek istediğimi anlayacaksın." Şifonyerden kontrol listesini aldı ve odadan çıktı.

Koridorda yürümesini ve sonra sağa, mutfağa dönmesini izledim. Muhtemelen LUNA Bars'ları alıyordu.

İnatçılığına sırtarak günlüğü açtım ve ilk sayfayı taradım. Geçen yıl ilkbaharda başlamıştı ve tam da söylediği gibiydi, her tarihin altında üç şeyin olduğu bir liste.

6 Nisan

1. Biber
2. Awls
3. Taştan kupalar

7 NISAN

1. Günışığı
2. Yağmur
3. Çamur

8 NISAN

1. Ivan
2. Laika
3. Oliver

Kitabın ortalarına doğru gözüme bir şey çarpana kadar sayfaları karıştırdım.

22 EYLÜL

1. Oto asansörleri
2. Hava kompresörleri
3. Beau Winston

Koridora tekrar baktım, bir mutfak dolabının açılıp kapandığını duydum. Sonra tekrar kitaba baktım, bir sayfa daha çevirdim, sonra bir sayfa daha, otomatik olarak ismimi aradım.

8 EKİM

1. Gümüş çatallar
2. Switchbacks
3. Beau Winston

18 EKİM

1. Klasik arabalar
2. Beau Winston
3. Öpüşme

19 EKİM

1. Beau Winston
2. Dükkandaki lavabo
3. Kardeşim

Not: Mısır cipsi için minnettar değilim

Ciğerlerimden KISA, inanmayan bir kahkaha patladı. Başımı iki yana salladım, sayfaları okudukça yatakta doğruldum, adımın her geçen gün daha fazla görüyordum.

28 EKİM

1. Beau
2. Dr. West
3. Pijama

29 EKİM

1. Beau
2. Uzun yürüyüşler
3. Sonbahar

30 EKİM

1. Beau
2. Pamuklu çarşafklar
3. Sıcak çay

31 EKİM

1. TIG Kaynakçım
2. Beau
3. Kitaplar

1 KASIM

1. Beau
2. Seks-özellikle oral seks
3. Çay Fincanları

"GÖRDÜN MÜ? LİSTELER." Shelly odaya geri döndü.

Kafamı kaldırdığımda onu iki kutu LUNA Bars taşıyıp bavuluna tıktırırken buldum.

Bu çok fazlaydı.

Günlük çok fazlaydı. O çok fazlaydı.

Kitabı saygıyla komodinin üzerine koyduktan sonra, doğrulurken koluna uzandım ve onu yatağa çekerek üzerime yatırdım. Saçları etrafımıza bir perde gibi düşerken gözleri benimkilerin arasında geziniyordu.

"Ne?" diye sordu, yumuşak ve meraklı bir sesle. "Seni seviyorum."

"Bunu biliyorum." Yumuşak ve açık bir şekilde sırttı. "Ve senin için minnettarım."

"Güzel." Sırtışı büyüdü, güzel bakışları ağzıma düştü. "En son hangi tarihi okudun?"

"1 Kasım. Benim favorimdi. Tekrar okuyabilirim."

Güldü, dirseğini göğsüme dayadı ve çenesini avucunun içine aldı. "Tam da güzelleşmeye başlamışken bıraktın."

Bakışlarını tutarak başımı kaldırdım. Onu öptüm.

Ve tam her şey güzelleşirken durdum.

Zihnimi durdurdum.

Zamandan da durmasını istedim.

Çünkü yanılmıştım.

Hayatta üç zaman dilimi vardır: önce, sonra ve şimdi. *Şimdiyi* hep bir belirsizlik olarak düşünmüşümdür. Bazen, nadiren, araftı.

Ama eğer durup gözlerimi açmak için zaman ayırırsam, dikkatimi veririm ve nimetlerimi sayarsam, *şimdi* araf değildi.

Şimdi cennetti.

EPİLOG

"Düşündüğünüzde, inandığınızda ya da bildiğinizde, bir sürü başka insansınızdır: ama hissettiğiniz anda, kendinizden başka kimse değilsinizdir."

- E.E. Cummings

Beau

"E Ğ İ L , DARIN!"

Shelly yüzünü buruşturdu, bakışları Ashley'e kaydı. "Özür dilerim, onu getirmemeliydim."

"Bence o harika biri." Ashley dirseğini masaya dayamış, dikkatini Oliver'a vermişti. "Her yıl Noel arifesi yemeğine gelmeli ve onun açıklamalarını bir içki oyununa dönüştürmeliyiz. Darin'e her eğilmesini söylediğinde, Cletus'un kaçak içkisinden bir yudum alırız."

"Zor pas." Jethro kararlılıkla başını salladı. "İçki oyununa değil, Cletus'un kaçak içki eggnog'una."

Jethro'ya katılmak zorundaydım, bu şey yumurtayla karıştırılmış tiner içmek gibiydi. Ama Cletus benden üç sandalye aşağıda otururken ve Jethro'ya kötü niyetle bakarken bunu yüksek sesle söyleyecek değildim.

"Neden sürekli Darin'e eğilmesini söyleyip duruyor?" Jennifer Sylvester burnunu kırıştırdı. Cletus'un kucağına oturmuş, bir kolunu omuzlarına atmış, bir yandan da dalgın dalgın saç buklelerinden birini parmağının etrafında döndürüyordu.

Shelly açıklama yapamadan Cletus sakın bir sesle, "Belki de son sahibi fitil kullanıyordu," dedi.

Hem Shelly hem de ben önce Cletus'a, sonra birbirimize baktık. Omuzlarım sessiz bir kahkahayla sarsıldı ve Shelly gözlerini kapatarak dolgun dudaklarını birbirine bastırdı.

Duane ve Jess'in orada olmamasına rağmen harika bir akşam ve -şimdilik- harika bir Noel olmuştu. Shelly birkaç hafta önce aile odasına bir ağaç dikmemize yardım etmiş ve Jennifer, Ashley ve Sienna'ya evin dekorasyonu konusunda yardımcı olmuştu.

Ashley ne zaman "Keşke şu buzlu cam ampullerden olsaydı" ya da "Keşke gerçek gümüş çanlarımız olsaydı" ya da "Keşke daha iyi bir çelenk tutucumuz olsaydı" gibi bir şey söylese, Shelly üç gün sonra özel yapım ve muhteşem bir ürünle çıkageliyor ve Ashley minnettarlık, şaşkınlık ve huşu içinde kendinden geçiyordu.

Sanırım benden başka Ashley onun en büyük hayranı olmuştu.

Bu yüzden kız kardeşimin Oliver'ı umursamamasına şaşırmadım. Oliver Shelly'ye ait olduğu sürece, kuş hiçbir şey yapamazdı.

Yanlış.

"Hediyeleri yakında mı açacağız?" Sienna esnedi. "Özür dilerim, çok uykum var."

"Hamilesin, uykulu olmaya hakkın var." Jethro onun sırtını sıvazladı.

Roscoe ona arsız bir gülümseme gönderdi. "Evet. Şimdi iki kişilik uyuyorsun."

Bir esnemeyi elimin arkasına sakladım, saatime baktım - Rolex, ama artık deri kordonlu - ve geç olduğunu gördüm. Duane ve Jess'le daha önce skypedan konuşmuştuk, hem Shelly'nin evinde biz gelmeden önce, hem de biz geldikten sonra tüm aileyle tekrar konuşmuştuk. Mutlu görünüyorlardı, sanki hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlardı ve Duane İtalyanca diline hakimiyetiyle bizi etkilemeye çalıştı.

Temel olarak, "*Tuvalet nerede?*" *diye* sormayı biliyordu, *0 araba ne kadar?*

Onu görmek güzeldi. Düzenli olarak mailleşıyorduk ama yüzünü görmek güzeldi.

Shelly, Oliver'ı da yanına alarak ayağa kalktı. "Onu kafesine geri koyacağım."

Ailemin geri kalanı da ayağa kalktı, çoğumuz bunu yaparken geriniyorduk.

"Turtayı fırından çıkarayım." Jenn, Cletus'un yanağına bir öpücük kondurduktan sonra hızla mutfığa doğru ilerledi; o giderken kardeşimin bakışları da onu takip etti.

Kadına olan bariz bağlılığına sırtabilir, tıpkı geçen yıl Jess'le Duane'e yaptığım gibi onun son zamanlardaki evcilleşmesiyle dalga geçebilirdim. Ama sırtıtmayı başaramadım. Çok gergindim.

Shelly ve ben sabah erkenden Chicago'ya uçacaktık. Noel günü seyahat edeceğim için stresli değildim ama seyahat şeklimiz yüzünden kendimi biraz gülünç hissediyordum. Quinn bizi alması için özel uçağını gönderiyordu.

Sinirlerimin yarınla pek ilgisi yoktu ve her şey bugünle ilgiliydi. Shelly için özel bir şey hazırlamıştım ve tüm ailem de bu planın içindeydi.

"Endişelenmeyi bırak, buna bayılacak." Yemek odasından Noel ağacına doğru ilerlerken Ashley beni kolumdan yakaladı. "Ona hediyelerimizi vermek için kitabı açmasını bekleyeceğiz."

"Tamam." Dikkatim Ashely'den Drew'a kaydı; onun arkasında duruyordu, elleri kollarının üzerindeydi. "Ve bu konuda bir gösteri yapma. Önemli bir şey yokmuş gibi kutuları ona ver. İlgi odağı olmayı sevmez."

"Merak etme. Yapmayacağız," diye söz verdi Drew, başını ciddi bir şekilde sallayarak.

"Oyalanmayı bırak," Cletus aniden ortaya çıktı, ellerini omuzlarıma koydu ve beni oturma odasına doğru yönlendirdi, "Sienna bayılmadan ve hepimiz Jethro'nun onu ağızdan ağıza canlandırmasını izlemek zorunda kalmadan önce harekete geçmeniz gerekiyor."

Beni ileri itmesine izin verdim. Hatta beni ocağın önündeki sedirin yanına götürmesine bile izin verdim. Shelly ortaya çıktığında da benim yanımdaki yeri alması için ısrar etti.

Roscoe her zamanki gibi ağacın altından hediye dağıtma rolünü üstlendi ve kısa süre içinde oda ambalaj kâğıtları ve açılmış kutularla doldu. Yumuşak konuşmalar sık sık bir şaşkınlık ve minnettarlık ünlemiyle noktalanıyordu.

Ocakta sönmekte olan ateş çıtırdayıp tıslarken hoparlörlerden usulca *bir Bluegrass Noel'i* çalıyordu.

Shelly'nin ilk hediyesini kucağımda tutuyordum ama zamanım tükeniyordu. Yakında oyalandığım ortaya çıkacaktı.

Bunu yapmak istemiyordum. Oyalanmak istemedim. Cesur olmak istiyordum. Onun cesaretine layık olmak istiyordum.

Böylece ona döndüm ve ilk hediye eline tutuşturdum. "Hey, bu senin için."

Billy ile bir şey konuşuyordu -ne olduğunu bilmiyordum- bu yüzden konuşmalarını aniden kesmem ve kucağına bir nesne itmem planladığımdan çok daha az zarifti. Oh neyse. Cesaret yine de cesaretti, ne kadar beceriksizce yapılırsa yapılsın.

Shelly bana şaşkın bir bakış attı. "Oh, teşekkür ederim."

Araya girdiğim için özür dilemek üzere Billy'ye baktım ama rahatsızlığım onu eğlendirmiş gibi bana bakıyordu. Özür dilememeye karar verdim.

Ayrıca dizlerim sinirden zıplıyordu. Shelly hediye çevirip bandı dikkatlice çıkarırken yerimde kıpırdandım. Sonra kitabı aşırı bir dikkatle kâğıttan ayırdı. Ambalaj kâğıdını yırtmakla ilgili takıntılı düşünceleri olduğundan şüpheleniyordum. Ona ilk kez paketlenmiş bir hediye veriyordum, bu yüzden bunun yeni bir takıntı mı yoksa eski bir takıntı mı olduğunu merak ettim.

Ona daha sonra sormak için bir not aldım.

Shelly kaşları birbirine çarparak ortaya çıkan nesneye baktı. "Nedir bu?"

Konuşmadan önce boğazımı temizlemem gerekti. "Kintsugi'nin nasıl yapıldığını anlatan bir kitap. Japonların kırık çömlekleri cila toz veya karışık ile tamir etme yöntemidir.

toz altın. Sanırım gümüş veya platin de kullanabiliyorlar ama altın en popüler olanı gibi görünüyor."

Gözleri kapağın üzerinde gezindi ve sonra benimkine kayd, bakışlarından kafasının karıştığı anlaşıyordu. "Kintsugi yapmayı öğrenmemi mi istiyorsun?"

Öne doğru uzandım ve bu yöntemle onarılmış, bok gibi süslü bir çay fincanının yer aldığı delik bir sayfayı çevirdim. Porselenin zarif beyazı, kulpun koptuğu, fincanın ikiye ayrıldığı yerde zarif altın çizgilerle kesintiye uğramıştı.

"Bir felsefe olarak," diye fincanı işaret ettim, "kintsugi'nin amacı kırık parçaları ve onların onarımını bir nesnenin tarihinin bir parçası olarak ele almaktır. Kırılma hatırlanması gereken bir şeydir, değerli bir şeydir, parçayı gizlemekten ziyade daha güzel hale getirmenin bir yoludur. Görünmez süper yapıştırıcı değil altın kullanıyorlar, çünkü hatalar çirkin olarak görülmemeli. Kırık parçalar ve onların onarımı bir nesnenin hikayesine katkıda bulunur, onu mahvetmez."

Shelly hiçbir şey söylemeden sayfaya baktı. Uzun süre baktı, parmağı çay fincanını boydan boya geçen altın çizgiyi izledi.

"Bu çok güzel."

Sesindeki kararsızlığı görmezden gelmeye karar verdim ve onun yerine, "Eski, mükemmel bir çay fincanından çok daha ilginç. Düşünürseniz, iki çay fincanı aynı şekilde kırılmaz. Bu yüzden elbette her tamir edilen çay fincanı yeni ve tamamen benzersiz bir şeye dönüşür."

Kitabı kapattı ve göğsüne götürerek saygıyla kavradı. "Bayıldım buna."

"Güzel."

Tanrı'ya şükür.

Bakışları benimkilere takıldı ve akmamış gibi görünen gözyaşlarıyla parladı ama gülümsüyordu. Sıcaklık göğsümden uzuvlarıma doğru yayıldı. Bu öyle bir gülümsemeydi ki beni sersemletti, mutlu etti ve şu anın farkına varmamı sağladı.

Ama ikimiz de konuşmadan kucağına başka bir hediye bırakıldı.

"Bu benden ve Jenn'den."

İkimiz de yukarı baktık. Cletus kollarını kavuşturmuş önümüzde duruyordu. "Bunu şimdi açmalısınız. Çok beğendim, eğer istemiyorsan ben alırım."

"Cletus," diye bağırdı Jenn mutfaktan, "kabadayılık yapmayı kes!"

Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım ve kardeşime başımı salladım. Shelly ise genişçe gülümsedi, dikkati Cletus'un ötesine, Jenn'in görüldüğü anda mutfağın girişine yöneldi.

"Ve ben gelene kadar ona vermek için beklemeni söylemiştim." Jenn ellerini önlüğüne ilıştirdiği havluya sildi ve Cletus'un yanına geçerek kolunu onun beline doladı ve Shelly'ye sırtıttı. "Hadi aç bakalım."

Shelly tıpkı benim hediyemde yaptığı gibi bandı dikkatlice çıkardı ve ambalaj kâğıdını bir kenara koydu. O bunu yaparken, ailemin geri kalanı da her biri Cletus'un az önce kucağına bıraktığına benzeyen paketlenmiş kutularını çıkardılar.

Nabzım sıçradı, hızlandı, çünkü bundan sonra ne olacağını biliyordum.

Aslında bu tam olarak doğru değildi. Ailemin ne yapacağını biliyordum, çünkü bir sonraki adımda ne olacağını biliyordum.

kutular. Ama onları açtığında ne olacağını bilmiyordum. Ya bu jestten nefret edecekti, ya da bayılacaktı.

Sadece sahiplen.

Kendimi destekledim, yana eğilip onun için getirdiğim diğer iki eşyayı alırken onunla kutu arasına baktım. Biri diğerleri gibi bir kutuydu - yaklaşık sekiz inç derinliğinde, genişliğinde ve uzunluğunda - diğeri ise çok daha küçüktü, yaklaşık altı ons ağırlığındaydı.

Shelly kapağı kaldırır kaldırmaz dudaklarından küçük bir şaşkınlık sesi döküldü ve gözleri benimkilere kaydı. Gözleri genişti ve endişe verici sayıda çelişkili duyguyla çevriliydi.

"Bu bir çay fincanı."

"Kutusundan çıkar da diğer tüm çay fincanları üzerindeki üstünlüğüne hayran kal." Cletus Jenn'e sarıldı.

Shelly burnundan nefes aldı, yutkundu, sonra fincana uzandı ve onu kutudan çıkardı. Onu görür görmez dudaklarım aralandı ve gözlerim kardeşime kaydı.

"Gerçekten mi, Cletus? Bunu nereden buldun ki?"

"Güzel, değil mi?" Sırıttı. "Etsy adında bir internet sitesinin varlığını keşfettim. Özel yapım hemen her şeyi sipariş edebiliyorsun."

"Yani üzerinde sosisli damgası olan bir çay fincanı mı sipariş ettin?" Kızgınlığımı gizlemeye çalışmadım.

"Elle boyanmış Beauford," diye burnunu çekti. "Ve teknik olarak onlar Bavyera sosisleri."

Shelly elini dizime koydu ve sıkarak dikkatimi onunkine vermemi sağladı.

"Bayıldım," diye fısıldadı bana, sonra çenesini geriye doğru eğerek Cletus'a baktı. "Onu geri alamayacaksın."

Ağabeyimin gülümsemesi geri döndü -daha küçük ama öncekinden daha içten- ve bir kez başını salladı. "Ben de öyle düşündüm ve kendim için bir set sipariş ettim."

Sırada Ashely ve Drew'un fincanı vardı; içi altın kaplama, dışı pembe ve mavi çiçeklerle boyanmış eski bir fincan ve fincan tabağı.

Ardından Roscoe ona, birbirlerinin kuyruklarını kovalıyormuş gibi sıçrayarak ölümsüzleşen küçük, mutlu görünümlü köpeklerin olduğu bir tane verdi.

Billy'ninki mavi beyazdı ve sapında soluk altın rengi vardı. Yalnız kuşlar sanki hiç bitmeyen bir çemberin içinde uçuyormuş gibi kenarda sıralanmıştı.

Sienna ve Jethro'nunki Meksika'daki bir ressamdan, uzaktan bir akrabasından gelmişti ve kahverengi zemin üzerine parlak renklerle girdaplı bir şekilde boyanmıştı.

Claire de McClure'lara giderken bir tane bırakmıştı; açık mavi renkteydi ve fincan kulpunda narin bir kelebek vardı.

Duane ve Jess de İtalya'dan bir tane göndermişlerdi ama onlarınki yakut kırmızısı Venedik camından yapılmıştı.

Shelly kutuyu her açışında küçük bir nefes çekiyor, çay fincanlarını paha biçilmez hazinelermiş gibi tutuyordu. Gözleri hala akmayan yaşlarla parlıyordu ama gülümsemesi dudaklarından hiç gitmiyordu.

İlk üç fincandan sonra "Teşekkür ederim" dedi ama bir süre sonra sesine güvenmediğini hissettirerek konuşmayı tamamen kesti.

Sonra ona kutumu uzattım.

Titrek bir nefes alıp özenle hediyein paketini açmasını, kapağını kapatıp içindeki fincana bakmasını izledim. Bardağı kaldırdı ve çenesi titredi.

"Bu kintsugi." Eski Japon fincanının kenarından geçen ve onarıldığı yerdeki altın damarı işaret ettim. "Ne kadar güzel olduğunu görüyor musun?"

Başını salladı ve gözlerini benimkilerden kaçırarak dudaklarını sıkılaştırdı.

Kolumu beline dolayıp onu sıktıktan sonra son hediyeı kucağına bıraktım ve odaya göz gezdirdim. Kardeşlerimin ve sevgililerinin her biri ona çay fincanlarını vermek için zaman ayırmış olsalar da, sonrasında oyalanmamışlardı. O kutuları açarken aval aval bakmamışlar ya da kendisini bir gösteri gibi hissetmesine neden olmamışlardı.

Her birini açması için ona alan bırakmışlardı.

Sohbetlerine ve kendi hediyelerini incelemeye devam ettiler.

Bu kadının insanlarla dolu bir odada bile mahremiyete ihtiyacı olduğunu kabul ediyor ve anlıyor gibiydiler.

Ailemin düşünceliliğı ve cömertliğı beni çok şaşırttı. Bu, *şimdi* ilahi olanın kıymetini bilmek için durmanın bir başka hatırlatıcısıydı.

"Nedir bu?"

Bakışlarımı tekrar Shelly'ye çevirdim. Elinde 18 ayar altından yapılmış altı onsluk bir külçe tutuyordu.

"Altı ons altın."

Ağız düştü açıldı. "Bana altı ons altın mı aldın?"

"Hayır." Bileğimi kaldırdım. "Teknik olarak, Hank bana altı ons altın aldı. Saatimin kordonunu erittim."

Kaşlarının arasında bir kırıışıklık belirdi. "Bunu neden yaptın ki?"

"Çay fincanların için. Böylece kırıldıklarında tamir edebilirsin."

Dudaklarından şaşkınlık ve inançsızlık dolu kısa bir kahkaha döküldü ve yanağından bir damla yaş süzülürken ağzını kapattı.

Başparmağımla yakalayıp sildim. "Seni seviyorum Shelly. Kırıldığında da seni seveceğim. Ve kendini yeniden topladığında da seni seveceğim."

Gözlerini kapattı, alnı omzuma yaslanana kadar öne eğildi, yüzü boynuma dönüktü.

Nefes alıp verişini hissettim.

Bana karşı gevşediğini -azar azar- ve kontrolünü yeniden kazandığını hissettim.

"Bir şeyin farkına vardım" diye fısıldamadan hemen önce boynuma kondurduğu öpücüğü hissettim.

"Neyi?"

"Mükemmel olmak istemiyorum."

Sırıttım, elimi sırtında gezdirdim ve şakağına bir öpücük kondurdum. "Güzel. Çünkü mükemmel sıkıcıdır."

SON

TEŞEKKÜR VE YAZARDAN BİR NOT

Her şeyden önce editörüme teşekkür etmeliyim. Marion bu kitabı yazarken benimle birlikte acı çekti. Mücadelelerimi ve yüklerimi (imkânsız bir zaman diliminde imkânsız başarımanın yükünü üstlenerek) paylaştı. O süper bir kadın.

Heather, April ve Shan'a da sağduyunun sesleri oldukları için teşekkür etmek istiyorum.

OKB hakkında bir not

Obsesif Kompulsif Bozukluk (tedavi etme ve yaşama) deneyimleri hakkında durmadan soru sormama izin veren tüm harika insanlara teşekkür etmek istiyorum. Teşekkürler K., Ta., G., H., To. ve D. OKB ve depresyonla ilgili kendi deneyimlerim var, ancak Shelly Sullivan karakterini daha eksiksiz bir şekilde bilgilendirmek için başkalarının deneyimlerinden yararlanmanın önemli olduğunu hissettim. Ayrıca, bu ortak deneyimlerin sağladığı uzmanlığın doğru bir tasvirine nasıl katkıda bulunduğunu umuyorum.

Shelly'nin rahatsızlığı tedavi edilebilirdi (nihayet yardım istediğinde).

"OKB "nin sohbetlerde "titiz" ya da "özel" anlamında kullanılması bana ilginç geliyor. Eğer birisinin sohbet sırasında "(boşluğu doldurun) konusunda biraz OKB olduğunu" söylediği her sefer için bir beş sentim olsaydı, 876 beş sentim olurdu.

Sanırım bunu birçok bozukluk ve hastalık için yapıyoruz. Ancak ben hiç kimsenin "Bugün kendimi biraz kanserli hissediyorum" dediğini duymadım.

Bu gözlemle talimat vermeyi ya da azarlamayı değil, farkındalığı arttırmayı amaçlıyorum. Hepsi bu kadar.

Shelly ve Nörobilişsel Olarak Farklı Karakterler hakkında bir not

BETA okuyucularımdan biri bana Shelly'nin bir aşk romanı kahramanı olmak için çok fazla yükü olabileceğini düşünüp düşünmediğimi sordu. Cevabım yankılanan bir "HELL NO" oldu.

Sevgiyi (sevmeyi ve sevimyi) içtenlikle isteyen tüm insanlar bir aşk romanında ana karakter olmayı hak eder. Hepimizin birer yapboz parçası olduğumuza ve şeklimiz, rengimiz, boyutumuz veya nörobilişsel çeşitlilik düzeyimiz ne olursa olsun, dünyada bizimkiyle uyuşmayı bekleyen başka bir yapboz parçası olduğuna kesinlikle inanıyorum.

Dr. West'in Beau'ya söylediği gibi, "Bir kişinin OKB deneyimi bir başkasınınkinden gece gündüz farklı olabilir." Bunun doğru olduğunu biliyorum. Bu nedenle, sevgili okuyucu, bu kitaptan şu düşüncelerle ayrılmamanız çok önemli

Shelly aracılığıyla OKB'li tüm insanları doğru bir şekilde tasvir etmeye çalıştığım gibi yanlış bir kanı v a r .

Öyle bir çabam olmadı.

Bir karakter/kişi asla tüm bir insan grubunu tam olarak temsil edemez ve etmemelidir (Borg olmadığı sürece; ve o zaman bile, sonraki bölümlerde bazı şaşırtıcı çeşitlilikler görüyoruz). Ben OKB'nin Loraks'ı değilim, endişeliler adına konuşmuyorum.

Daha ziyade, yapmaya çalıştığım şey (ve tüm karakterlerimle yapmaya çalıştığım şey), *kendisi olarak* inandırıcı bir kişi yazmaktır. Tüm *gerçek* insanlar gibi, o da tek bir şey değil. Sanatçı ve mekanik, güçlü ve zayıf, cesur ve korkak, mantıklı ve mantıksız.

Ama her şeyden önce, o Shelly Sullivan'dır. O kendisidir. Ve sevgiye layıktır, hem sevgiyi vermeye hem de almaya.

Beau hakkında bir not:

Beau'yu yazmayı çok sevdim.

Basit ve anlaşılır olduğu düşünülen, ancak çok yönlü bir sorunla etkileşimleri sayesinde kendi karmaşıklığını keşfeden bir karakter yazmayı sevdim. Hepimiz hayatımız boyunca bunu yaparız ya da yapma fırsatı buluruz. Doğru ve yanlışa dair fikirlerimiz vardır ama sonra doğru ve yanlışın geçerli olmadığı bir durumla karşı karşıya kalırız.

Ya cehalet içinde, basitliğin sarı tuğlalı yoluna bağlı kalarak devam etmeyi seçeriz ya da kendimizi eğitir ve olasılıklar yelpazesinin kilidini açarız.

Beau gibi insanların ve olasılıklar yelpazesine açık olmanın şerefine.

YAZAR HAKKINDA

Penny Reid Seattle, Washington'da kocası, üç çocuğu ve aşırı miktarda iplikle yaşıyor. Eskiden biyomedikal araştırmacısı olarak günlerini federal hibe teklifleri yazarak geçiriyordu, ama şimdi kitap yazıyor.

2017 yılında yayımlanan 'Beard In Mind' Penny'nin 15^{inci} romanıdır.

Gel beni bul-

Posta listesine kayıt: <http://pennyreid.ninja/newsletter/> (özel hikayeler, gizli bakışlar ve şapka ören kedilerin resimlerini alın)

Facebook: <http://www.facebook.com/PennyReidWriter>

Instagram: <https://www.instagram.com/reidromance/> **Goodreads:** <https://www.goodreads.com/ReidRomance>

posta: pennreid@gmail.com...hey, sen! Bana e-posta gönderin ;-)

Blog: <http://pennyreid.ninja>

Twitter: <https://twitter.com/ReidRomance>

Ravelry: <http://www.ravelry.com/people/ReidRomance> (eğer tığ işi yapıyor ya da örüyorsanız...!)

Okumaya devam edin:

Penny Reid'in **Kitap Listesi** (mevcut ve planlanan yayınlar) Sneak Peek: *Dating-ish*, Knitting in the City Serisinin 6. Kitabı (Şu Anda Mevcut!)

PENNY REID'İN DİĞER KİTAPLARI

Şehirde Örgü Örmek Serisi (Çağdaş
Romantik Komedi)

Neandertal İnsan Arıyor: Zekice Bir Romantizm (#1)

Neandertal İnsanla Evleniyor: Daha Zeki Bir Romantizm

(#1.5) *Faydasız Arkadaşlar: Karşılıksız Bir Romantizm* (#2) *Aşk*

Hacklendi: İsteksiz Bir Romantizm (#3)

Güzellik ve Bıyık: Felsefi Bir Romantizm (#4)

İlk Görüşte Ninja (#4.75)

Happily Ever Ninja: A Married Romance (#5)

Flört-ish (#6)

Uygunsuz Evlilik (#7, 2017'de çıkacak)

Winston Kardeşler Serisi

(Çağdaş Romantik Komedi, *Güzellik ve Bıyık*'ın yan ürünü) *Doğruluk mu*

Sakal mı (#1)

Grin and Beard It (#2)

Sakal Bilimi (#3)

Akılda Sakal (#4)

Dr. Strange Sakal (#5, 2018'de çıkacak)

Sakal Gereklilikleri (#6, 2018'de geliyor)

İrlandalı Oyuncular (Rugby) Serisi - yazar L.H. Cosway ve Penny Reid (Çağdaş

Spor Romantizmi)

Fahişe ve Ermiş (#1) *Peri ve*

Oyuncu (#2)

Cadalo ve Kızlı-Erkekli (#3)

GÖZ ATIN: DATING-ISH (ŞİMDİ SATIŞTA!)

YAZAN PENNY REID, ŞEHİRDE ÖRGÜ SERİSİNİN 6. KİTABI

DEEPMIND

İnsanlarınkine benzer bir şekilde öğrenen ve geleneksel bir Turing makinesi gibi harici bir belleğe erişebilen bir sinir ağı, insan beyninin kısa süreli belleğini taklit eden bir bilgisayarla sonuçlanabilir.

-Kaynak: Google'ın Yapay Zeka Programı

TERLİYORDUM.

"Bu koltuk dolu mu?"

Başımı okumadığım kitaptan kaldırıp kafe çalışanına baktım. Elleri masamdaki diğer tek sandalyenin üzerindeydi ve bana nazık, beklenti dolu bir gülümsemeye bakıyordu.

"Alınmış," diye bağırdım. Deli gibi. Ama dostum, *o sandalyeye ihtiyacım* var!

ellerini kaldırdı, geri çekilirken metal tenini yaktı ve bana geniş gözlerle baktı. Dikkatim onun arkasına kaydı ve yakındaki masada fazladan oturacak yer arayan üniversite öğrencilerini gördüm.

"Özür dilerim. İsteyerek yapmadım-" Başımı salladım, derin bir nefes aldım ve kendime sakinleşmemi söyledim. "Biriyle buluşacağım ve birazdan burada olur. Biraz erken geldim."

"Tamam, sorun değil." Kibar bir gülümseme takındı ve başka bir masaya geçerek aynı soruyu sordu.

Özlemle, pencerenin yanındaki kabine baktım. Her kafe ya da kafede, iki ila dört arkadaşın bir araya gelip fikirlerini ve hikayelerini paylaşıırken duyulmadan *bir* öğleden sonra geçirebileceği, imrenilen bir masa vardır. Ya da bir kişinin çalışmaya gidebileceği -odadan ve dikkat dağıtıcı şeylerden habersiz- kulaklıkları takılı, dizüstü bilgisayarını açık, sekiz saatlik bir gün boyunca kaç latte ve kruvasan tükettiğinin sayısını unuttuğu bir yer.

Benim öyle bir masam yoktu. Kahve dükkanının ortasına kurulmuş, diğer vasat masalarla çevrili vasat bir masam vardı.

Ama vasat masamın moralimi bozmasına izin vermeyecektim.

Dikkatim önce kafenin kapısına, sonra da kapının üstündeki saate kaydı. Geç kalmamıştı. Henüz.

Kıvrınarak, keşke bu kazak elbiseden başka bir şey giyseydim diye düşünürken, gözlerim kucağımdaki kitaba döndü.

Bana aldırmayın, burada görülecek bir şey yok. Sadece terliyorum, Mayıs ayında kazak elbise giyiyorum ve mükemmel eşimi beklerken kitap okumuyorum.

Derek Simmons. Bakımlı sakalı, harika gülümsemesi, gri gözleri, bronz teni ve kısa saçlarıyla 1.80 boyundaydı. Düzenli olarak spor yapmıyordu -ki bu harikaydı, çünkü bu benim de spor yapmamı beklemediği anlamına geliyordu

-Ama bazı açık hava etkinliklerinden keyif aldım. Mühendis. Otuz dokuz yaşında. Boşanmış, iki çocuğu var.

Derek ve ben mükemmel bir eşleşmeydik. FindUrPartner.com'un geçen Perşembe gösterdiği buydu.

Mükemmel bir eşleşmeniz var. Oturum açar açmaz bildirim beni uyardı. İşin ironik yanı, hesabımı askıya almak için giriş yapıyordum. Neredeyse iki yıl süren internet randevusu fiyaskoları ve aynı derecede hayal kırıklığı yaratan erkeklerden sonra, bir ara vermeye hazırdım. Ama sonra mükemmel eşleşme mesajını aldım. Bu nedenle, Ben herhangi bir normal kişinin yapacağı şeyi yaptım.

Onu internetten takip ettim.

Sevdiği şeyler: yemek yapmak, yürüyüş yapmak, kamp yapmak, seksenler müziği, kara film. Okur: *GQ Dergisi, The Economist, Politico*. TV dizileri: *The Walking Dead, Daredevil* ve *Project Runway*.

. . yemek pişirme, kara film, *The Economist* ve *Project Runway*?

EVET! Tek boynuzlu bir adam.

Üni kornasından etkilenererek ona e-posta gönderdim.

MERHABA DEREK,

Umarım iyisinizdir. Bu web sitesine göre, mükemmel bir eşleşmeyiz. Bu daha önce hiç başıma gelmemiştii, bu yüzden ulaşip merhaba demek istedim. Bir ara kahve içmek için buluşmak istersen haber ver. Şehir merkezinde Loop yakınlarında çalışıyorum ve önümüzdeki Pazartesi öğleden sonra boşum.

En iyi dileklerle, Marie

ERTESİ SABAH, profilime baktığı konusunda uyarıldım ve yanıtını nefesimi tutarak okudum.

MERHABA MARIE,

Notunuz için çok teşekkürler.

*Gelecek pazartesi benim için uygun. Üniversiteye
yakınım. Yeri siz söyleyin, ben orada olacağım.*

-Derek

CEVABINA BAYILDIM.

Doğrudan. Noktasına kadar. Kibar. Gereksiz konulara sapma yok. Yazım hatası yok.

Umutlarımın yüksek olduğunu söylemek büyük bir eksiklik olur. Umutlarım *astronomik boyutlara* ulaşmıştı. Karşılıklı e-postalarımızdan bu yana, bu lanet olası umutları boşuna azaltmaya çalıştım. Umutlarıma engel olamıyordum.

Benden kaçma, umutlar! Bu topuklarla o kadar hızlı hareket edemem ve bu işte beraberiz.

Ama kaçtılar, bir uzay gemisine atladılar - muhtemelen Elon Musk'ı sürekli havaya uçurarak çileden çıkaran SpaceX araçlarından biri beni yerde bıraktı, çılgınca el sallıyordum ve bu muhtemelen terleme sorunumu daha da artırıyordu.

Mayıs ayında kazak bir elbise giyerken büyük umutlara el sallamak bir egzersizdir.

Ama o mükemmel!

Bu iyimserlik çılgılığı beynimin karanlık bir köşesinden geliyordu. Kafamın içindeki bu sesin sahibini bulduğumda, ... yapacaktım. Dürüst olmak gerekirse

Biliyorum. Bir yandan, iyimserliği kötümserlikle takas ederek acı ve bıkkın olmak istemiyordum.

Ya da daha kötüsü, nihilizme. Nihilizm en kötüsüydü. Ve bunu sürdürenlerin aksesuar konusunda hiç hayal gücü yoktu. Her zaman siyah mı? Hayır, teşekkürler.

Tam kapıdan bir adam girerken girişin üzerindeki saate belki de yüzüncü kez baktım. Kalbim garip bir şekilde karıncalandı ama sonra bu his hafifledi. O Derek değildi. Adam çok kısaydı ve sakalı yoktu. Otuz dokuz yaşından genç olduğu belliydi, daha çok yirmili yaşların sonundaydı.

Bir iç çekişle dikkatimi kucağımdaki kitaba verdim. Kitabın adını bile bilmiyordum, tarih öncesi aşırı düşünmenin neden olduğu bir delilikle caddenin karşısındaki kitapçıdan almıştım. Telefonumdaki mesajlar arasında gezinerek onu beklemek istemedim. Telefonda gezinmenin çok yavan olduğunu hissediyordum. İnsanları izlemeyi sevmeme rağmen, beklerken ileriye bakan ya da insanları izleyen insanlardan biri olmak istemedim. Ve ben-

"Sen Marie'sin."

Kafamı kaldırıp masamın önünde duran, az önce *Derek olmadığını düşündüğüm* adama göz kırparak baktım. Bana bakmıyordu. Aksine, bakışları kitabımın açık sayfalarındaydı.

"Evet?"

Ceketini çıkarırken gözleri hızla benimkilere kaydı ve sonra uzaklaştı. "Seninle çıkıyorum."

Şaşırdığım için kaşlarımı çattım. Şaşırdığım için cevap vermem tam beş saniye sürdü. Tarafından

ceketini çoktan sandalyesinin arkasına yerleştirmişti. "Oh! Selam. Selam. Lütfen o t u r u n ." Karşımdaki koltuğu işaret e t t i m ve gülümsememi garipsememeye çalışarak gecikmeli olarak ayağa kalktım. Bu tür şeyler sırasında ne kadar büyük glmseyeceğimi hiç bilemedim. Sadece glmseyebildiğim günleri özlüyordum. doğal olarak ve düşünmek zorunda kalmadan.

Randevumu yeniden değerlendirirken gözlerim onun üzerinde gezindi. *Kesinlikle 1.80 değildi.* Daha çok 1.80 ya da biraz daha kısaydı.

nemli bir şey değildi. Pek çok erkek tanışma sitelerinde boylarını süslüyor, ama ...

Sakalını kesmişti.

zgn surat :-)

Ve yine, otuz dokuz yaşından daha genç görünüyordu. Ve teni beyazdı, beklediğim zeytin teninden daha solgundu, bu iyiydi ama resminden farklıydı.

"Derek?" Fotoğrafı ile gerçeği arasındaki farklar gerçekten kafamı karıştırmıştı.

"Evet. Ben Derek'im. Adım Derek. Bu benim." Kavalyle Derek elini uzattı, göstermelik bir yukarı-aşağı hareketiyle benimkini sıktı ve ardından teklif ettiğim koltuğa oturdu.

Gülümsemem dalgalandı. Umutlarım devasa, yanan bir hayal kırıklığı kümesi halinde yeryüzüne çakıldı. Kendimi hazırladım. Daha ilk dakikayı bile atlatamamıştık ve ben işlerin yolunda gitmeyeceğini biliyordum.

Derek benim mükemmel eşim değildi.

Kimyamız uyuşmuyordu. Dokunduğumuzda kıvılcım çıkmıyordu. şok ya da sihirli voodoo juju muhteşemliği yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Ve göz teması da yoktu. Bana bakmıyordu bile.

İçimden, bu işi çabucak bitirip bitiremeyeceğimizi merak ederek iç çektim, böylece şarap, iplik ve daha fazla şarap için örgü grubumla buluşmadan önce tampon almak için eczaneye koşabilirdim.

Dışarıdan, dudaklarımı gülümsemeye benzediğini umduğum bir şekle soktum ve sandalyeme oturdum. Gözlerim kapının üzerindeki saati aradı. Saat daha 3:14'tü. Bir kahve randevusu için rekorum yirmi dakikaydı. Bugün bunu kırıp kıramayacağımı merak ediyordum.

"Bir şey ister misin?" Sesimi hafif tutarak önümdeki fincanı işaret ettim. "Ben zaten bir içki aldım."

"Hayır," dedi, yüz hatlarında hafif bir iş gülümsemesi belirmişti. "Hadi başlayalım."

"Başlayalım mı?"

Derek saatine bakıyordu. Bir düğmeye bastı. Ellerinin kucağına düşmesine izin verdi. Ancak o zaman gözlerini benimkilere dikti.

Sonra gözlerini kırptırdı, sanki beni görmek beklenmedik bir şeymiş gibi gülümsemesi sonsuza dek kayboldu.

Kaşlarımı kaldırdım, bekliyordum, çünkü görünüşe göre başlama vaktimiz gelmişti. Bu ne anlama geliyorsa artık.

"Merhaba," dedi. Bakışları yüz hatlarımda gezindi, gülümsemesi bulanıklaştı, daha gerçek oldu.

. . . Hah.

Kahverengi gözleri vardı. Kahverengi gözleri beni bir anlığına kendimden geçirdi, sadece sayfasında belirttiği gibi gri olmadıkları için değil, anlamlı ve son derece çekici oldukları için.

Saçları da kahverengiydi ama fotoğraflarında olduğundan daha uzundu.

Gerçekten de *profilindeki*den çok daha farklı *görünüyordu* -sadece sakalı olmadığı için değil herhalde? Yine de, sakalsız olmasına rağmen yüzü yakışıklıydı: yüksek elmacık kemikleri, güçlü bir burun, kesinlikle kare olan bir çene. Gözleri oldukça geniş ve yuvarlaktı, ama bir şekilde ona mükemmel bir şekilde uyuyordu ve gözlerinin onun en sevdiğim yanı olduğuna karar verdim.

Gülümsememin onunkini yansıtmaya izin verdim, bakışlarım bir an için onun çok güzel dudaklarına kaydılar, ki bu dudaklar bir erkek için garip bir şekilde somurtkandı.

Tamam, ona bir şans verelim. Boyunu, yaşını ve göz rengini yanlış beyan etmiş olsa bile.

Bu yüzden. Tuhaf.

Bunu kim yapar?

"Merhaba." I Sonunda cevap verdi,
inceleniyorOnu, benim muhabir örümcek
hisleri karıncalanıyor.

Derek irkildi at benim geri döndü Selamlar,
onun Gözleri kısıldı ve kaşlarını çatı.

"Sen Marie misin?" Ses tonu güvensiz miydi?

"Evet." I başını salladı Bir kere, Yavaşça, kataloglama
onun kıyafetler. "Ve sen de Derek'sin."

"Tabii ki Derek'im. Başka kim olabilirim ki?"

"Uh..." *Yeeeeeeah hayır. Sandra'ya bu adamdan bahsetmek için sabırsızlanıyorum.*

"Devam edelim." Sanki kendini sallıyormuş gibi başını tekrar salladı ve kaşlarını çatarak masaya baktı. "Yani Marie, sen bir yazar mısın?"

"Bu doğru. Sen de mühendis misin?" Artık randevu modunda olmadığım için sordum.

"Profilinde geçmişte ciddi bir ilişkin olduğu yazıyor, bu doğru mu?" Derek koyu renk gözlerini tekrar benimkilere dikti ve bu kez yüz ifadesi bana dikkatle nötr gibi geldi.

"Evet." Ona sert bir bakış attım. "*Benim* her şeyim profil doğrudur."

Sadece bir ciddi ilişkim olmasına rağmen, yirmili yaşlarımın başında ilişkilerim olduğunu ve son erkek arkadaşım hariç hepsinin kötü ve/veya sağlıksız kararlar olduğunu açıklığa kavuşturmaya gerek duymadım.

Yani, evet, teknik olarak profilimdeki her şey doğrudu.

Senin profilin gibi değil, dostum. Göz rengin bile doğru değil.

İma ettiğimi anlamamış gibiydi. "Sizin gibi bir kadın olarak Otuzlu yaşlarda, bir arkadaşta en çok ne ararsınız?"

Böyle doğrudan sorulara alışık olmadığım için irkildim. Doğrudanlığa karşı olduğumdan değil, sadece ilk buluşmalarda tipik olmadığını düşündüğümünden.

Online randevularla ilgili sınırlı deneyimimde, eylem sırası genellikle aşağıdaki gibiydi:

1. Her iki kişi de gülümser ve fotoğraflara dayalı beklentiler aşıldıkça, karşılandıkça ya da hayal kırıklığına uğradıkça düşüncelerine ihanet etmemeye çalışır.

2. İlk izlenimlerimden sıyrılıp açık fikirli olmaya çalışıyorum, filmler ve hava durumu gibi önemsiz şeyler hakkında konuşuyorum.

3. İşler iyi gidiyorsa fazla umutlanmıyorum.

4. Aşırı hevesli görünmemek için onu bir daha görmeye asla söz vermem.

5. Üç gün beklerim ve sonra mesaj atarım. Mesaja cevap gelmezse onu unutur ve yoluma devam ederim.

Son iki yılda sadece dört erkeğe mesaj atmıştım. Üçü mesajıma geri dönmüştü. Hiçbiri üçüncü randevudan daha uzun sürmemişti ve hiçbiri doğru hissettirmemişti.

"Sanırım ..." Boğazımı temizledim, düşüncelerimi ayırttırmaya çalışırken Derek'in omzunun üzerinden arkasındaki kalabalık kafeye baktım.

Otuzlu yaşlarında bir kadın olarak soruyu çerçevelemek için garip bir yoldu. Yaşımın herhangi bir şeyle ne ilgisi vardı?

"Yani ne istediğinizi bilmediğinizi mi söylüyorsunuz?" Sesi meraklı geliyordu.

Bakışlarım tekrar onunkilere kaydı. "Evet, ne istediğimi biliyorum." "Ama bana söylemek istemiyorsun?"

"Sana söylememde bir sakınca yok." Bir an onu inceledim, derin bir nefes aldım ve gerçeği söyledim. "Doğru kişiyi arıyorum."

Mükemmel eşimi arıyorum.

Derek'in yüz ifadesi değişmedi ve sabırlı, dikkatli bir ifadeyle bana bakmaya devam etti. Ama ben devam etmeyince, *devam* et der gibi başını öne eğdi.

"Ve?"

"Ve işte bu kadar. Doğru kişiyi arıyorum."

"Ah, tamam. Peki bu doğru kişi hangi özelliklere sahip olacak?"

En önemlisinden başlayalım."

Ne dedin?

"I-"

"Ve eğer her bir özelliği on puanlık bir önem ölçeğine göre sıralayabilirseniz - ki on puan en önemlisidir - bu

çok yardımcı olur."

Şimdi ona açıkça kaşlarımı çatmıştım. "En önemli bulduğumdan başlayarak kişilik özelliklerini on puanlık bir ölçekte sıralamamı mı istiyorsun?"

"Sadece kişilik özellikleri değil, fiziksel özellikler de. Ya da istersen aşk lehçenden başlayabilirsin." "Aşk lehçem mi?"

"Doğru. Sizin için en anlamlı sevgi biçimi nedir, vesaire."

Birbirimize baktık. Dostça ama mesafeli bir gülümsemeyle bana sakın sakın bakmaya devam etti. Bu arada ben de kibar sosyal söylemi bir kenara bırakarak kaçış planları yapıyordum.

Genelde, potansiyel randevumla önce telefonda konuşup aramızda belli bir düzeyde kimya uyumu olduğundan emin olmadıkça yüz yüze görüşmeyi kabul etmezdim. Ama Derek için bir istisna yapmıştım, çünkü onun benim mükemmel eşim olması gerekiyordu.

Ama belli ki sistem bir insanın ne derece kaçık olduğunu hesaba katmamıştı.

Dedi astronomik ve bu yüzden anlaşılır bir şekilde yok olan umutları olan terleyen kadın. Aynaya bak, kaçık kuş.

Tam bir bahane uydurmak üzereydim ki anons etti, "Havadan sudan konuşmalıyız. Günün nasıl geçti?" "Pardon?"

Kafayı yemiş. Tam bir kaçık.

"Ya da gününüzden bahsetmek istemiyorsanız, hobileriniz hakkında konuşabiliriz," diye samimi bir teklifte bulundu ve kucağımı işaret etti. "İş için mi yoksa zevk için mi okursunuz?"

Hızlı ve tuhaf konu değişikliği karşısında dikkatim dağılınca, düşünmeden "Ben genelde eğlenmek için okurum" diye cevap verdim. Eminim

Ona attığım bakış tam bir şaşkınlık ifadesiydi. "Gerçekten mi?

Adam kaçırma ve cinsel işkence kulağa
senin için eğlenceli mi?"

Ağzım açık kaldı ve koltuğumda geriye doğru
yaslandım. Bu adam kaçık değildi, tamamen deliydi.

"Ne öneriyorsun?" diye kekelemeyi başardım.

"Sodom'un 120 Günü." Çenesini kucağıma doğru eğdi.

İrkildim, dudaklarımdan kısa, kırgın ve inanmaz bir kahkaha
döküldü. "Aman Tanrım." Sonra masaya dönerek, "Sen tamamen
delisin," dedim.

Derek sanki kafasını karıştırmışım gibi kaşlarını çattı. Gözleri
masayla benim aramda gidip geliyordu. "Ne?"

"Sen tamamen delisin," diye tekrarladım, paltomu almak için
arkama uzanırken.

"Ben mi deliyim?"

Az önce dört aylık bir oğlancılık teklif etmemiş olsaydı,
kaşlarının arasındaki endişeli kırıışıklığı sevimli bulabilirdim.
Ama cinsel işkencenin aklından hiç de uzak olmadığı
gerçeğini göz önünde bulundurunca, kırıışıklığın sevimli
olmadığına karar verdim. Üzücüydü.

"Evet. Sen delisin. Bana e-posta atma. Beni arama

Hiç tanışmamışsınız gibi davran."

Ceketimi giyip eşyalarımı toplarken artık terlemiyordum. Bu
benim kişiliğimle ilgili garip bir tuhaflıktı: Beni normal olmam
gereken zararsız bir duruma sokun, duvarlardan fırlıyorum. Ama
beni tehlikeli ya da acil bir duruma soktuğunuzda soğukkanlı ve
odaklanmış oluyorum.

Derek -ya da adı her neyse- ayağa kalkmaya başladı, ben de elimi uzattım.

"Yapma. Ayağa kalkma. Bana bakma bile. Beni takip etmeyi de aklından geçirme yoksa polisi ararım." *Deli*.

Başka bir bakış atmadan, masaların arasından geçtim ve Kapıdan çıkarken öfke, kızgınlık ve hayal kırıklığı hareketlerimi teşvik ediyordu.

Vay
canına.

VAY
CANINA.

Vay canına.

Eve geldiğimde yapacağım ilk şey o ucubeyi FindUrPartner.com'a şikayet etmek olurdu.

İkinci yapacağım şey ise profilimi silmek olurdu. Eski sevgilim David'le altı yıldır birlikteydik ve üniversitede tanıştığımız için internette flört etmenin ilk yıllarını kaçırmıştım. Büyük bir kayıp değil. Belli ki bana göre değildi.

David'den ayrıldığımdan beri berbat ilk randevularım olmuştu ama bu seferki pastayı aldı. Bütün pastaları aldı. Yirmi dakikadan kısa bir süre içinde, mükemmel eşim kendini geri dönülmez bir şekilde en kötü randevu listemin tepesine yerleştirmişti.

Beni bir psikopatla eşleştirdiğin için teşekkürler flört algoritmaları. Çantamdan cep telefonumu almak için hareket ettim. *Hemen* arkadaşım Sandra'yı aramam g e r e k i y o r d u .

Örgü gecesine kadar bekleyemedim. için söyle biri hakkında

Bu fiyasko. Ama sonra Dikkatim kitabımın

sırtına takıldı -Derek'e yavan görünmemek için aceleyle satın
aldığım kitap-

Başlığa ve yazara bakarken ağzım açık kaldı.

Marquis de Sade'ın "*Sodom'un 120 Günü*" adlı eseri okunuyordu.

End Sneak Peek

Dating-ish şimdi Kobo'da!

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

